உ

கணபதி துணை

திருச்சிற்றம்பலம்.

பெரியபுராணம்,

என்று வழங்குகிற

திருத்தொண்டர்புராணம்.

சேக்கிழார்நாயனார்

அருளிச்செய்தது.

இஃது

யாழ்ப்பாணத்து நல்லூர்

ஆறுமுகநாவலரவர்களால்

காரைக்காலம்மையார் புராணம்வரையில் பரிசோதித்து,

ஒவ்வொருபுராணத்துக்கும் இறுதியில்

அவர்களால் எழுதப்பட்ட சூசனத்தோடு

மேற்படியூர்

சதாசிவப்பிள்ளையால்

சென்னபட்டணம்

வித்தியாநுபாலனயந்திரசாலையில்

அச்சிற்பதிப்பிக்கப்பட்டது.

இதன் விலை ரூபா - ௨.

1881

☞ புராணங்களில் சிலபாகம் மாற்றி எழுதவேண்டுமென்னுங் கருத்துக்கொண்டிருந்த ஐயரவர்கள் அக்கருத்து முற்றுமுன் சிவபதம் அடைந்துவிட்டமையால் அவை முன்னெழுதியிருந்தபடியே பதிப்பிக்கப்பட்டன.

ஸ்ரீ பத்திரம்

முதற்காண்டம்.

உ

கணபதிதுணை

திருச்சிற்றம்பலம்.

உபோற்காதம்.

அநாதி மல முத்த பதியாகிய பரசிவன் தமக்கு ஓர் பிரயோசனமுங் குறியாது அநாதிமல பெத்தராகிய ஆன்மாக்களுக்கு மலநீக்கமும் சிவத்துவவிளக்கமும் சித்திக்கும்பொருட்டு, பெருங்கருணையினாலே படைத்தல், காத்தல், அழித்தல், மறைத்தல், அருளல் என்னும் பஞ்சகிருத்தியம் பண்ணுவர். அவற்றுள், படைத்தலாவது சென்மமுடைய பிராணிகளின் சமூகமாயும், போகோபயோகிகளாகிய பரிகரங்களோடு இணைந்ததாயும், இருக்கின்ற சகத்தை அந்தவந்த நாலுவிதயோனிகளில் உற்பவிப்பித்தல். காத்தலாவது தனதிச்சையாற் றடுக்கப்பட்ட சர்வலோகத்தையும் தத்தம் விடயத்தில் நியோகிக்க நிறுத்துதல். அழித்தலாவது சகத்தைச் சகத்தி யோனியில் ஒடுக்கல். மறைத்தலாவது தத்தம் வாசனைக்குத் தக்க போகத்தின் வழுவாதிருக்கச்செய்தல். அருளலாவது தீக்ஷாகிருத்தியமாகிய அநுக்கிரகம்

இப்பஞ்சகிருத்திய கருத்தாவாகிய பதிக்கு உரிய முக்கிய குணங்களாவன சருவஞ்ஞதை, திருத்தி, அநாதிபோதம், சுவதந்திரதை, அலுப்தசத்தி, அநந்தசத்தி என்னும் ஆறுமாம். இவை தமிழின் முறையே முற்றறிவு, வரம்பிலின்பம், இயற்கையுணர்வு, தன்வயம், குறைவிலாற்றல், வரம்பிலாற்றல் எனப்படும். எல்லாப்பொருள்களையும் புலப்படக்காணும் அறிவு உள்வழியல்லது எல்லாத்தொழிலும் இயற்றுதல் கூடாமையின் முற்றறிவும், தமதநுபவத்தின்பொருட்டுப் பிறிதொன்றனைவேண்டிற் பரிபூரணத்தன்மை யெடுபட்டுக் கடவுட்டன்மை கெட்டுப்போதலின் வரம்பிலின்பமும், முற்றறிவுடையவழியும் அஃதநாதியன்றி அவாந்தரத்தில்வந்ததேற் காரணபூர்வகமாய் வந்ததெனின் வரம்பின்மைக்குற்றமும் காரணமின்றிவந்ததெனிற் காரண காரிய நியமமின்மைக் குற்றமும் அடுக்குமாதலின் இயற்கையுணர்வும், பிறர்வயமுண்டேற் பாசத்தடையுமுளதாகி வேண்டியதெய்தாமையும் வேண்டாததெய்தலுமாகிய குற்றம்பற்றுதலின் தன்வயமும், ஆற்றல்குன்றுமாயின் எக்காலத்தும் எத்தேசத்தும் இளைப்பின்றித் தொழிலியற்றுதல் இலாமையிற் குறைவிலாற்றலும், அவ்வாற்றல் வரம்புப்பட்ட பரிமாணமுடையதாயின் வரம்புப்படாத தொழிலியற்றல் கூடாமையின் வரம்பிலாற்றலுமாகிய இவ்வறுகுணங்களும் பதிக்கு இன்றியமையாமைகாணக. அப்பதியான

வர், அநாதியே உள்ள முற்றறிவு முற்றுந்தொழிலாகிய சிவத்துவம் இயைதலால் ஹரன், சிவத்துவம் என்னும் அதிசுத்தம் இயைதலால் ஹரன், ஹ்ரீ என்னுந்தாதுக்கடத்தலென்பபொருள்படுதலின் இறுதிக்காலத்து உலகமெல்லாந் தம்மிடத்து ஒடுங்கிக்கிடத்தலால் ஹரன், சற்சனங்களுடைய மனங்கள் தம்பாற் கிடத்தலால் ஹரன், ஹ்ரி என்னுந்தாது மெலிவித்தலெனவும் கூருவித்தலெனவும் பொருள்படுமாதலான் ஆன்மாக்களின் பாசசத்தியை மெலிவித்துச் சிற்சத்தியைக் கூருவித்தலால் ஹரன், காந்திப்பொருட்டாரும் வஹ்ரி என்னுஞ்சொல் வர்ண விபரியயமுற்றதலால் ஹரன், சிவனெனப்படுவர்.

அச்சிவனது ஆஞ்ஞையினாலே அவ்வான்மாக்கள் கர்மாநுசாரமாக நால்வகைத்தோற்றமும், எழுவகைப்பிறப்பும், எண்பத்துநான்கு நூறாயிர யோனிபேதமும் உடையராய்ப் பிறந்திறந்து உழலுங்காலத்திலே, முன்னர்ப் பௌத்தம் முதலிய புறச்சமயங்களிலே நின்று அவ்வச்சமய நூல்களில் விதித்தபடி ஒழுகுவார்கள். அப்புறச்சமயிகளுக்கு, அவரவராலே சொல்லப்பட்ட கர்த்திருகாரணங்களை அதிஷ்டித்துக்கொண்டு அந்தக் கர்த்திருகாரண சொரூபியாய் இருந்து, சிவனே அருள்செய்வர். அது "அறிவினான் மிக்க வறுவகைச் சமயத் தவ்வவர்க் கங்கே யாரருள் புரிந்து - வெறியு மாகட லிலங்கையர் கோனைத் துலங்க மால்வரைக் கீழடர்த் திட்டுக் - குறிகொள் பாடலி னின்னிசை கேட்டுக் கோல வாளொடு நாளது கொடுத்த - செறிவு கண்டுநின் றிருவடி யடைந்தேன் செழும்பொழிற் றிருப் புன்கூரு ளானே" என்னுஞ் சுந்தரமூர்த்திநாயனார் தேவாரத்தாலும், "அறுவகைச் சமயத் தோர்க்கு மவ்வவர் பொருளாய் வேறாங் - குறியது வுடைத்தாய் வேதா கமங்களின் குறியி றந்தங் - கறிவினி லருளான் மன்னி யம்மையோ டப்ப னாகிச் - செறிவொழி யாது நின்ற சிவனடி சென்னி வைப்பாம்" எனவும் "யாதொரு தெய்வங் கொண்டீ ரத்தெய்வ மாகி யங்கே - மாதொரு பாக னார்தாம் வருவர்மற் றத்தெய் வங்கள் - வேதனைப் படுமி றக்கும் பிறக்குமேல் வினையுஞ் செய்யு - மாதலா லிவையி லாதா னறிந்தருள் செய்வ னன்றே" எனவும் வருஞ் சிவஞான சித்தித் திருவிருத்தங்களாலும் அறிக.

புறச்சமயங்களிலே நின்று செய்த புண்ணியங்களினாலே, பின் வைதிக மார்க்கத்திலே புகுந்து, வேதத்திலும் அதன் வழிநூலாகிய மிருதிமுதலிய வற்றிலும் பிராமணர்முதலிய நான்கு வருணத்துக்கும் பிரமசரியமுதலிய நான்காச்சிரமத்துக்கும் விதித்த பசு புண்ணியங்களைச்செய்து, சுவர்க்கத்திற் சென்று போகந்துய்த்து, மீண்டு பூமியிலே பிறப்பார்கள். அவர்கள் முன்செய்த வைதிக புண்ணிய மிகுதியினாலே சைவாகமத்தால் உணர்த்தப்படும் சைவத்திற் பிரவேசித்து, சரியை கிரியை யோகங்களை முறையே அநுட்டித்து, அவற்றின் பலங்களாகிய சாலோக்கிய சாமீப்பிய சாரூப்பிய பதங்களைப்பெறுவார்கள். அவர்களுள், போகத்திலே வைராக்கியம் உற்றவர்கள் திரும்பப் பூமியில் வாராது சிவானுக்கிரகத்தினாலே பரமுத்திமான்களாவார்கள்; போகத்திலே வைராக்கியம் உறாதவர்கள் திரும்பப் பூமியிலே பிறந்து, சிவஞானத்தைப் பொருந்தி, பரமுத்தியாகிய சிவ சாயுச்சியத்தைப் பெறுவார்கள். இதற்குப் பிரமாணம், சிவநெறிப்பிரகாசம். "இப்படி யவத்தை யோரைந் தெய்தியே பிறப்பி றப்பாம் - வெப்புறுங் காலந் தன்னில் வேதத்தின் வழிய தன்றிப் - பொய்ப்பொருட் சமயந் தன்னிற் புரிந்திடுந் தவத்தி னாலே - தப்பிலா வேதஞ் சொன்ன சமயத்தைச் சார்ந்து நின்றே. வன்னமோர் நான்கி னுக்கு மாசிலாச் சிரமங் கட்குஞ் - சொன்னவா றிடறி லாதே செய்துபின் சுவர்க்கந் துய்த்துப் - பின்னமா நிலத்தின் வந்து சிவதன்மம் பெரிதென் றெண்ணி - முன்னையா கமங்கள் சொன்ன படித்தவ முயல்வ னென்றே என்

ணியோர் குருவைச் சேர்ந்தே யெழில்பெறு சமய தீக்கை — நண்ணியே சரி
யை தன்னை நவையற வியற்றி யத்தாற் — புண்ணிய சிவலோ கத்தைப் பொ
ருந்தியங் குள்ள போக - மண்ணலா ரருளப் பெற்ற தருந்திமே லவனிமீதே.
உதித்தருள்செய குருவாலே விசேட தீக்கை யுற்றுணர்ந்து சிவபூசை பூண
மறச் செய்தே — துதித்திடுநற சாமீபஞ் சிவன்பாற் பெற்றுத் துய்த்திடுவா
பெரும்போகந் தொலைந்த காலை - நதிச்சடையா னருளாலே புவியினண்ணி
நாடரிய சிவயோக மியற்றி நன்றுய்த - திதிகொழிவாங் காலமுறு மளவு
மந்தச் சிவனுடைய சாரூபஞ் சேர்ந்து நின்றே ஆகத்தி லாசையில ராகிச்
சற்று மளவிறந்து மேன்மேலு மடைவ தான—போகத்திற் பற்றிலரோ யாகிவுல
கெல்லாம் பொன்றிடுங்கா லிவர்தாமும் பொருந்திடுவா முத்தி - மோகத்தை
த் தவிராதோர் பின்னச்சிருட்டி கால முளைத்துலகிற் குருவாலே முத்திபெற ம
லத்தின்—பாகத்தை யடைந்ததன்ற சத்திபதிந் திடவே பரஞானந் தான்முத்தி
பலிக்குமவர் பாலே " எ-ம சிவஞானசித்தியார் " தானமியா கந்தீர்த்த மா
சிரமந் தவங்கள் சாந்திவிர தங்கனம யோகங்கள் சரித்தோ - ரீனமிலாச் சு
வர்க்கம்பெற றிமைப்பளவின மீளவ "ரீசனியோ சக்கிரியா சரியையினி னி
ன்றோ - ரூனமிலா முத்திபதம் பெற்றுலக மெல்லா மொடுங்கும்போ தரன
முன்னிலா தொழியினுறப விதது - ஞானநெறி யடைந்தடைவா சிவனையங்கு
நாதனே முன்னிற்ங் னனுருகுவா நற்றுளே " எ-ம கோயிற்புராணம்.
" சுருதிவழி யொழுகினர்கள் சுவர்க்கசுரா ராகமநூற் - சரியைகிரி யாயோ
கா சாலோக சாமீப - வுருவுமமை யினராக வுதவுநுமமம முடனுருகும - பெரு
கியஞா னிகளெம்மைப் பெறறாபோக கறறோ " எ-ம சிவதருமோத்தரம்
" இருவினை யுணர்ந்த புத்த ரவாமுத லிகலும வாத - தெரிசன மனைத்துஞ்
சேர்ந்தார் சிவசம யத்தைச் சேர்வார் — பொருவிலீ புகன்ற வாகிற் கரும
நன னெறியும புக்கே — விரவுவா ஞான யோகம விடுவாமெய் யடைவா
மெய்யே எடுத்தோ ராகமை தனனி விருணமல சத்தி தன்னைத—தடுத்தருள
சைவ நூலின சாதன மதனைத் தள்ளி - விடுத்துவீ றற்ற நூலின சாதனம விரு
மபு வாரமுன - னடுத்தவா ரமுதம விட்டுப புறகையா தரிப்பா ரன்றே. "
எ-ம. வருமாறுகாணக

இது காறுங் கூறியவாற்றால், சைவசித்தாந்தத்தன்றிப பரமுத்தி சித்தியாது எனபதும, அபபரமுத்திக்குச சாதனம சிவஞானமே எனபதும, அச்சிவஞானத்தைப பயபபன சரியை முதலிய மூன்றுமே எனபதும, வேதத்துள விதித்த வேளவி முதலியன வெலலாம அநநியமாகிய காமியங்களை ப[illegible]பன எனபதும் பெறபபட்டன. வேளவி முதலியன ஞானத்தைப்பய வா[illegible] மாத்திரையேயன்றி, தீவினைபோல அது நிகழவொட்டாது தடைசெய்து நிறறலும உடையனவேயாம ஆதலால, தீவினைகள இருமபு விலங்கும, வேதத்துள விதித்த வேளவிமுதலிய நலவினைகள பொனவிலங்கும் போலத் தம்முட் சமப்படுத்து உணாதறபாலனமையவெனக. வேள்வி முதலிய தரும ங்களின பயனாகிய இனபம முன பசித்து உணடு பினனும் பசிபபானுக்கு அவவுணடியால வரும இனபத்தைப போலும. அவ்வேளவி முதலியன போல அனுபவ மாத்திரையாற கெடுதலின்றி மேனமேல முறுகி வளாவன வாகிய சரியை கிரியை யோகங்களால எயதபபடும சிவஞானம பசித்து உணடு பின்னும பசித்தலிலலாத தேவாகளுககு அவவமுத வுணடியாலாய பயனைபபோலும. அவ்வமுத வுண்டி நரை திரை மூபபின்றி நிலைபெறுதலாகி ய பெரும்பயனைத தருதன்மாத்திரையேயன்றிப பசிதீாதலாகிய அவாந்தரப் பயனையுந தருதலபோல, சரியை முதலியனவும சிவஞானத்தைப பயத்தல மாத்திரையே யன்றித் தத்தம பத முத்தியாகிய அவாந்தரப் பயனையும பயப் பனவாம.

மேற் கூறிப்போந்த சரியை முதலிய நான்கு பாதங்களுள்ளும், சரியை கிரியை என்னும் இரண்டும் கூடி, சிவ தருமமென ஒருபெயரான வழங்கவும் பெறும். அந்தச் சிவதாமம் மெல்வினை வல்வினை என இருவகைப்படும். அவற்றுள், மெல்வினையாவது சைவாகமத்திலே சரியை கிரியைகளுக்கு விதித்த வழி ஒழுகும் விதிமார்க்கம். வல்வினையாவது அவ்விதிமார்க்கத்தில் வழுவாது நின்று அந்நிலையின் முதிர்ச்சியினாலே பின்னுண்டாகிய பிறப்பின்கண்ணே சிவனிடத்தில் எல்லையின்றி எழுந்த அதிதீவிரமாய முறுகிவளரும் அன்பின் பெருக்கத்தினாலே உலகநெறிகடந்து ஒழுகும் பத்திமார்க்கம். இதற்குப் பிரமாணம் திருக்களிற்றுப் படியார் "நல்லசிவ தன்மத்தா னல்லசிவ யோகத்தா - னல்லசிவ ஞானத்தா னனழிய - வல்லதனு - லாரேனு மன்புசெயி னங்கே தலைப்படுங்கா-ணாரேனுங் காணு வரன்." எ-ம். "மெல்வினையே யென்ன வியனுலகி ஞர்க்கரிய - வல்வினையே யென்ன வருமிரண்டுஞ் - சொல்லிற் - சிவதன்ம மாமதனிற் சென்றறிலே செல்லாய - பவகன்ம நீங்கும் படி" எ-ம். "ஆதியை யர்ச்சித்தற் கங்கமு மங்கங்கே - தீதி லறமபலவுஞ் செய்வனவும் - வேதியனே - நல்வினையா மென்று நமக்குமெளி தானவற்றை - மெல்வினையே யென்றதுநாம் வேறு." எ-ம். "வரங்கடருஞ் செய்ய வயிரவர்க்குத் தங்கள் - கரங்களினு லன்றுகறி யாக - விரங்காதே - கொல்வினையே செய்யுங் கொடுவினையே யானவற்றை - வல்வினையே யென்றதுநா மற்று." எ-ம். "பாதகமே யென்றும் பழியென்றும் பாராதே - தாதையை வேதியனைத் தாளிரண்டுஞ் - சேதிப்பக் - கண்டீசா தாமாம் பரிசளித்தார் சண்டார் யே - சண்டீசா தஞ்செயலா றன." எ-ம "செய்யி லுகுத்த திருப்படி மாற்றத்தை - யைய விதுவமுது செய்யெனவே - பையவிருந் - தூட்டி யறுப்பதற்கே யூட்டி யறுத்தவரை - நாட்டியுரை செய்வதே நாம" எ-ம்-வரும்.

இங்ஙனங் கூறிய சரியை முதலிய நான்கு பாதங்களிலே நின்று முத்திபெற்ற மெய்யடியார்களுட் சிறந்த தனியடியார் அறுபத்து மூவரும் தொகையடியார் ஒன்பதின்மருமாகிய திருத்தொண்டர் எழுபத்திருவருடைய சரித்திரத்தை, கனகசபையின் கண்ணே ஆனந்த நிருத்தஞ்செய்தருளும் கருணாநிதியாகிய சிவனது திருவருளினாலே பசு கரணமெல்லாஞ் சிவகரணமாயப் பெற்ற சிவாநுபூதிமானாகிய குன்றத்தூர்ச் சேக்கிழார் நாயனார், தமிழுலகம் உய்தற்பொருட்டு, திருத்தொண்டர் புராணம் எனப்பெயர் தந்து விரித்தருளிச்செய்தார். இப்புராணம் தன்னை ஓதல் கேட்டல் செய்வார்க்குச் சிவனடியார்களது அத்தியற்புத பத்தித்திறத்தையும் அவர்கட்கு எளிவந்தசிவனது அத்தியற்புத பிரசாதத்தையும் உணர்த்தி, அவர்நெஞ்சை அழலிடைப்பட்ட மெழுகுபோலக் கசிந்துருகச்செய்தலிற் றனக்கு உயர்வொப்பின்றி விளங்குதற்கும் பெருமையுடைமைபற்றி, பெரியபுராணம் எனவும் பெயர் பெற்றது. இப்பெரிய புராணம் சைவசித்தாந்த நூற்கருத்தோடு மாறுபடாத வேதமுடிவாகிய உபநிஷத்துக்களின் தாற்பரியங்களை உள்ளடக்கிய தேவாரம் திருவாசகம் திருவிசைப்பா திருப்பல்லாண்டு என்னும் நான்கனோடு கூட்டி, கல்வியறிவொழுக்கங்களான்ற மகத்துக்களாலே தொன்று தொட்டு அருட்பா எனவழங்கப்படும்.

பிரஞ்ஞையில்லாத சிலபிராமணர் இப்பெரிய புராணத்துக்கு அப்பிராமாணியம்பேசுவர். இப்புராணத்துக்குத் தில்லைவாழந்தணர் மடபதிகள் முதலிய எண்ணிறந்த அடியார்கள் கேட்கச் சிதம்பர சபாநாதர் "உலகெலாம்" என அடியெடுத்துக் கொடுத்தருளினார் எனவும் இதுமுற்றியபின்னர் அநபாயசோழமகாராசாவுக்கு, சோழனே, சேக்கிழான் நாம "உலகெலாம்" என்று அடியெடுத்துக்கொடுக்க, நம்முடைய தொண்டர்களது அடிமைத்திறத்தை விரித்

துப்புராணம்பாடி முடித்தான்; நீ அதைக்கேள் என்று யாவருங் கேட்ப அருளிச்செய்தார் எனவும் தில்லைவாழந்தணர்களுள் ஒருவராகிச் சிவானுபூதிமான் எனப் பிரசித்தி பெற்ற உமாபதி சிவாசாரியர் சேக்கிழார்புராணத்துட் கூறுதலானும், பரமசிவன் உமாதேவிக்குச் சதுர்யுகதருமங்களுங் கூறிய பின்னர், இனிக் கலியுகத்திலே அறுபத்துமூன்று தொண்டர்கள் பிறந்து தம்மேற் பத்திசெய்வர்கள் எனவும், அவர்கள் சரித்திரத்தை உபமன்னியு முனிவர் பத்தர்குழாங்கட்குக் கூறுவர் எனவும் கூறி, அச்சரித்திரத்தை முன்னுரைத்தமை பரமேதிகாசமாகிய சிவரகசியத்திலே நவமாமிசத்திற் பெறப்படுதலானும், சங்கராசாரியர் இப்பெரியபுராணத்துட் கூறப்படும் அறுபத்து மூவருள் சிலரது அடிமைத்திறத்தை "வழியிலும் இடப்பட்ட செருப்பானது பசுபதியின் அங்கத்துக்குக் கூர்ச்சமாகின்றது; வாயினிறைந்த நீரால் நனைத்தல் புரப்பகைவருக்குத் திவ்வியாபிஷேகமாகின்றது; சற்றே புசிக்கப்பட்ட மாமிசசேஷத்தின் கவளமானது திவ்வியோபகாரமாகின்றது: வனசரன் பத்தசிரேஷ்டனாகின்றான். பத்தி எதைச் செய்கின்றிலது!" எனச் சிவானந்தலகரியினும், "கிரீசரே, மனைவிக்கும் புதல்வனுக்கும் தந்தைக்குந் துரோகஞ் செய்தவர்களுக்குப் பிரசன்னராயினீர். நானோ பிறருக்குத் துரோகஞ் சிறிதுஞ் செய்யவல்லனல்லன். என்னிடத்து நீர் எவ்வாறு பிரீதி செய்வீர்! அறியேன்" எனச் சிவபுஜங்கத்திலும் சிறப்பித்துரைத்தலானும், அப்பிராமணர் கூற்றுத் தூரம்போய்த் துச்சமாய்விடும்.

இப்பெரியபுராணமானது, தன்னை உணர்ந்தவர்களுக்கன்றி மற்றவர்களுக்குத் தமிழ்வேதமாகிய தேவாரத்தின் வரலாறும் மகிமையும் ஒரோவிடங்களில் அதன்பொருளும் விளங்குதல் கூடாமையானும், தன்னை அத்தியந்த ஆசையுடன் ஓதுவோர்க்கும் கேட்போர்க்கும் பத்திவைராக்கிய ஞானங்களைப் பயக்குங் கருவியாய் இருத்தலானும், சிவஞானசித்தியார் திருக்களிற்றுப்படியார் முதலிய சைவசித்தாந்தநூல்களிலும் உரைகளிலும் சிவானுபவத்துக்குத் தான கூறும் நாயன்மார் பலருடைய சரித்திரங்களில் உதாரணம் காட்டுதலானும், சர்வாதிகாரிகளாகிய ஆதிசைவருக்கும் பிறருக்கும் தான் அதிகரித்த தனியடியார் அறுபத்துமூவரும் தொகையடியார் ஒன்பதின்மரும் ஆகிய திருத்தொண்டர் எழுபத்திருவருடைய சரித்திரங்களையும் உணர்ந்து அவர்கள் மகிமையைத் தெளிந்தாலன்றிச் சிவாலயங்களெங்கும் முறையே அவர்களுக்குப் பிரதிட்டை பூசை திருவிழாக்கள் செய்தற்கண்ணும் அவைகளைச் சேவித்தற்கண்ணும் ஊக்கமும் அன்பும் நிகழாமையானும், சைவர்கள் யாவரும் ஒருதலையாகக் கற்றுணரவேண்டும் நூலாம்.

திருச்சிற்றம்பலம்

உ

கணபதி துணை

திருச்சிற்றம்பலம்.

பெரியபுராணம்

என்று வழங்குகின்ற

திருத்தொண்டர்புராணம்.

பாயிரம்.

உலகெ லாமுணர்ந் தோதற் கரியவ
னிலவு லாவிய நீர்மலி வேணிய
னலகில் சோதிய னம்பலத் தாடுவான்
மலர்சி லம்படி வாழ்த்தி வணங்குவாம். (௧)

ஊன டைந்த வுடம்பின் பிறவியே
தான டைந்த வுறுதியைச் சாருமாற்
றேன டைந்த மலர்ப்பொழிற் றில்லையுண்
மாந டஞ்செய் வரதர்பொற் றாடொழ. (௨)

எடுக்கு மாக்கதை யின்றமிழ்ச் செய்யுளாய்
நடக்கு மேன்மை நமக்கருள் செய்திடத்
தடக்கை யைந்துடைத் தாழ்செவி நீண்முடிக்
கடக்க ளிற்றைக் கருத்து ளிருத்துவாம். (௩)

வேறு.

மதிவளர் சடைமுடி மன்று ளாரைமுன்
றுதிசெயு நாயன்மார் தூய சொன்மலர்ப்
பொதிநலன் நுகர்தரு புனிதர் பேரவை
விதிமுறை யுலகினில் விளங்கி வெல்கவே. (௪)

வேறு.

அளவி லாத பெருமைய ராகிய
வளவி லாவடி யார்புகழ் கூறுகே
னளவு கூட வுரைப்பரி தாயினு
மளவி லாசை துரப்ப வறைகுவேன். (௫)

தெரிவ ரும்பெரு மைத்திருத் தொண்டர்தம்
பொருவ ருஞ்சீர் புகலலுற் றேன்முற்றப்
பெருகு தெண்கட லூற்றுண் பெருநசை
யொருசு ணங்கனை யொக்குந் தகைமையேன். (௬)

செப்ப லுற்ற பொருளின் சிறப்பினா
லப்பொ ருட்குரை யாவருங் கொள்வரா
லிப்பொ ருட்கென் னுரைசிறி தாயினு
மெய்ப்பொ ருட்குரி யார்கொள்வர் மேன்மையால். (௭)

மேய விவ்வுரை கொண்டு விரும்புமாஞ்
சேய வன்றிருப் பேரம் பலஞ்செய்ய
தூய பொன்னணி சோழ னீடூழிபா
ராய சீரந பாய னரசவை (௮)

அருளி னீர்மைத் திருத்தொண் டறிவருந்
தெருளி னீரிது செப்புதற் காமெனின்
வெருளின் மெய்ம்மொழி வானிழல் கூறிய
பொருளி னாகு மெனப்புகல் வாமன்றே (௯)

வேறு

இங்கித னாமங் கூறி னிவ்வுல கத்து முன்னாட்
டங்கிரு ளிரண்டின் மாக்கள் சிந்தையுட் சார்ந்து நின்ற
பொங்கிய விருளை யேனைப் புறவிருள் போக்கு கின்ற
செங்கதி ரவன்போ னீக்குந் திருத்தொண்டர் புராண மென்பாம். (௰)

பாயிரமுற்றிற்று.

முதற்காண்டம்.

முதலாவது

திருமலைச்சருக்கம்.

திருமலைச் சிறப்பு.

பொன்னின் வெண்டிரு நீறு புனைந்தெனப்
பன்னு நீள்பனி மால்வரைப் பாலது
தன்னை யார்க்கு மறிவரி யானென்று
மன்னி வாழ்கயி லைத்திரு மாமலை. (௧)

அண்ணல் வீற்றிருக் கப்பெற்ற தாதலி
னண்ணு மூன்றுல குந்நான் மறைகளு
மெண்ணில் மாதவஞ் செய்யவந் தெய்திய
புண்ணி யந்திரண் டுள்ளது போல்வது. (௨)

நிலவு மெண்ணி றலங்களு நீடொளி
யிலகு தண்டளி ராக வெழுந்ததோ
ருலக மென்னு மொளிமணி வல்லிமேன்
மலரும் வெண்மலர் போல்வதம் மால்வரை. (௩)

திருமலைச் சிறப்பு.

மேன்மை நான்மறை நாதமும் விஞ்சையர்
கான வீணையி னோசையுங் காரொலி
தான மாக்கண் முழக்கமு நாவல்சீர்
வான துந்துபி யார்ப்பு மருங்கெலாம். (௪)

பனிவி சும்பி லமரர் பணிந்துகு
முனித கோடி யணிமுடி மாலையும்
புனித கற்பகப் பொன்னரி மாலையு
முனிவ ரஞ்சலி மாலையு முன்னெலாம். (௫)

நீடு தேவர் நிலைகளும வேண்டிடி
னோடு மைம்பெரும் பூதமு நாட்டுவ
கோடி கோடி குறட்சிறு பூதங்கள
பாடி யாடும் பரப்பது பாங்கெலாம். (௬)

நாய கன்கழல் சேவிக்க நான்முகன்
மேய கால மலாமையின் மீண்டவன்
றூய மாலவரைச் சோதியின மூழ்கியோன்
ரூய வன்னமுங் காணு தயாககுமால (௭)

வேறு.

காதில்வெண்குழையோன்கழலொருழெடியோன்காலம்பார்த்திருந்ததுமறியான்
சோதிவெண்கயிலைத தாழ்வரைமுழையிற றுதிக்கையோ றூர்தியைக்கண்டு
மீதெழுபண்டைச செஞ்சுடரின்று வெண்சுட ரானதென் றதன்கீ
ழாதியே னமதா யிடக்கலுற் றுனென் றதனைவந் தணைதருங் கலுழன். (௮)

அரம்பைய ராடன் முழவுடன மருங்கி னருவிக ளொலிதொலி முழங்க
வரமபெறு காதன மனத்துட னெய்யவ மதுமல ரிருகையு மேந்தி
நிரந்தர மிடைந்த விமானசோ பான நீடியா வழியினு லேறிப்
புரந்தரன முதலாங கடவுளா போற்றப பொலிவதத திருமலைப் புறம்பு. (௯)

வேதநான் முகன்மால் புரந்தரன் முதலாம் விண்ணவ ரெண்ணிலார் மற்றுங்
காதலான மிடைந்த முதற்பெருந் தடையாங கதிர்மணிக கோபுரத் துள்ளான்
பூதவே தாளப பெருங்கண நாதா போற்றிடப பொதுவிளின் முடு
நாதனு ராதி தேவனு கோயி னுயக னந்தியெம் பெருமான். (௰)

நெற்றியிற கண்ணா நாற்பெருந தோளா நீறணி மேனிய ரநேகர்
பெற்றமேல கொண்ட தம்பிரா னடியார் பிருசகன றனனருள் பெறுவார்
மற்றவாக கெல்லாந தலைமையாம் பணியு மலர்க்கையிற் சுரிகையும் பிரம்புங்
கற்றைவார் சடையா னருளினுற் பெற்றுன காப்பதக கயிலைமால வரைதானே.

கையின்மான் மழுவர் கங்கைசூழ் சடையிற் கதிரிளம் பிறைநறுங் கண்ணி
யையாவீற றிருக்குந் தன்மையி னுலு மளப்பரும் பெருமையி னுலு
மெய்யொளி தழைக்குந தூய்மையி னுலும வெள்ளிவெண் குடையுந பாயன்
செய்யகோ லபயன றிருமனத தோங்குந திருக்கயி லாயநீள சிலம்பு. (௰௨)

வேறு.

அன்ன தன்றிருத் தாழ்வரை யினனிடத
தின்ன தன்மைய னென்றறி யாச்சிவன
றன்னை யேயுணாந தார்வந தழைக்கின்று
னுன்ன ருஞ்சீ ருபமன் னியமுனி. (௰௩)

யாத வன்றுவ ரைக்கிறை யாகிய
மாத வன்முடி மேலடி வைத்தவன்
பூத நாதன் பொருவருந் தொண்டினுக்
காதி யந்த மிலாமை யடைந்தவன். (௰௪)

அத்தர் தந்த வருட்பாற் கடலுண்டு
சித்த மார்ந்து தெவிட்டி வளர்ந்தவன்
பத்த ராய முனிவர்பல் லாயிரர்
சுத்த யோகிகள் சூழ விருந்துழி. (௰௫)

அங்க ணோரொளி யாயிர ஞாயிறு
பொங்கு பேரொளி போன்றுமுன் றோன்றிடத்
துங்க மாதவர் சூழ்ந்திருந் தாரெலா
மிங்கி தென்கொ லதிசய மென்றலும் (௰௬)

அந்தி வான்மதி சூடிய வண்ணறாள்
சிந்தி யாவுணர்ந் தம்முனி தென்றிசை
வந்த நாவலர் கோன்புகழ் வன்றொண்ட
னெந்தை யாரரு ளாலணை வானென. (௰௭)

கைகள் கூப்பித் தொழுதெழுந் தத்திசை
மெய்யி லானந்த வாரி விரவிடச்
செய்ய நீள்சடை மாமுனி செல்வுழி
யைய நீங்க வினவுவோ ரந்தணர் (௰௮)

சம்பு வின்னடித் தாமரைப் போதலா
லெம்பி ரானிறைஞ் சாயிஃ தென்னெனத்
தம்பி ரானைத்தன் னுள்ளந் தழீஇயவ
னம்பி யாரூர னாந்தொழுந் தன்மையான் (௰௯)

என்று கூற விறைஞ்சி யியம்புவார்
வென்ற பேரொளி யார்செய் விழுத்தவ
நன்று கேட்க விரும்புநம் மாசையென்
றின்றெ மக்குறை செய்தரு ளென்றலும் (௨௰)

உள்ள வண்ண முனிவ னுரைசெய்வான்
வெள்ள நீர்ச்சடை மெய்ப்பொரு ளாகிய
வள்ளல் சாத்து மதுமலர் மாலையு
மள்ளு நீறு மெடுத்தணை வானுளன் (௨௰௧)

அன்ன வன்பெய ராலால சுந்தரன்
முன்ன மாங்கொரு நாண்முதல் வன்றனக்
கின்ன வாமெனு நாண்மலர் கொய்திடத்
துன்னி னானந்த வனச் சூழலில் (௨௰௨)

அங்கு முன்னமை யாளுடை நாயகி
கொங்கு சேர்குழற் காமலர் கொய்திடத்
திங்கள் வாண்முகச் சேடிய ரெய்தினார்
பொங்கு கின்ற கவினுடைப் பூவைமார். (௨௰௩)

அந்த மிலசி ரணிந்திதை யாய்குழற்
கந்த மாலைக கமலினி யென்பவா
கொந்து கொணட திருமலா கொயவுழி
வந்து வானவ ரீச ரருளென. (௨௪)

மாத வருசெய்த தென்றிசை வாழ்ந்திடத்
தீதி லாததிருத தொணடத தொகைதரப
போது வாரவா மேனமனம போககிடக
காதன் மாதருங காட சியிற கணணினா (௨௫)

முனன மாஙகவன மொயமமுலைக நாணமல
ரனனை யாட கொணட வீசனுக கேயவன
பனம லாகொயது செலலப பனிமல
ரனன மனனவ ருஙகொண டகனறபின. (௨௬)

ஆதி மூர்த்தி யவனறிற நோககியே
மாதா மேனமனம வைததனை தெனபுவி
மீது தோனறியம மெலலிய லாருடன
காத லினபங கலநதணை வாயென (௨௭)

கைக ளஞ்சலி கூபபிக கலஙகினன
செயய சேவடி நீஙகுஞ சிறுமையேன
மையன மானுட மாயமயங குமவ ழி
யைய னேதடுத தாணடருள செயயென. (௨௮)

அஙக ணுத னதற்கருள செயதபி
னஙகை மாருட னமபிமற றதிசை
தஙகு தோறறததி லினபுறறுச சாருமென்
றஙக வனசெய லெலலா மறைநதனன. (௨௯)

அநத ணுளரு மாஙகது கேட்டவா
பநத மானுடப பாறபடு தெனறிசை
யிநத வானறிசை யெடடிறு மேறபட
வநத புணணியம யாதென மாதவன. (௩௰)

பொருவ ருநதவத தானபுலிக காலனு
மருமு னியெநதை யாசசிதது முளாது
பெருமை சோபெரும் பற்றப புலியூரொன்
றொருமை யாளாவைப பாமபதி யோஙகுமால். (௩௧)

அத்தி ருப்பதி யினனமை யாளுடை
மெய்தத வககொடி காண விருபபுட
னிதத நீடிய வமபலத தாடுமற
றிததி றமபெற லாந்திசை யெததிசை. (௩௨)

பூதம் யாவையி னுள்ளலர் போதென
வேத மூலம வெளிப்படு மேதினிக
காதன் மஙகை யிதய கமலமா
மாதொா பாகனு ராரூர் மலர்ததால். (௩௩)

எம்பி ராட்டியிவ் வேழுல கீன்றவ
டம்பி ரானைத் தனித்தவத் தாலெய்திக்
கம்பை யாற்றில் வழிபடு காஞ்சியென
றும்பர் போற்றும் பதியு முடையது. (௩௪)

நங்க ளாதனு நந்தி தவஞ்செய்து
பொங்கு நீடரு ளெய்திய பொற்பது
கங்கை வேணி மலர்க்க ணன்மலர்
செங்கை யாளரை யாறு நிகழ்வது. (௩௫)

தேச மெல்லாம் விளக்கிய தென்றிசை
யீசர் தோணி புரத்துட னெங்கணும்
பூச னைக்குப் பொருந்து மிடம்பல
பேசி லத்திசை யொவ்வா பிறதிசை (௩௬)

என்று மாமுனி வன்றொண்டர் செய்கையை
யன்று சொன்ன படியா லடியவர்
தொன்று சீர்த்திருத் தொண்டத் தொகைவிரி
வின்றெ னாதர வாலிங் கியம்புகேன். (௩௭)

மற்றி தற்குப் பதிகம்வன் றொண்டர்தாம்
புற்றி டத்தெம் புராண ரருளினால்
சொற்ற மெய்த்திருத் தொண்டத் தொகையெனப்
பெற்ற நற்பதி கந்தொழப் பெற்றதாம். (௩௮)

அந்த மெய்ப்பதி கத்தடி யார்களை
நந்த நாதனா நம்பியாண் டார்நம்பி
புந்தி யாரப் புகன்ற வகையினால்
வந்த வாறு வழாம லியம்புவாம் (௩௯)

உலக முய்யவுஞ் சைவநின் றோங்கவு
மலகில் சீர்நம்பி யாரூரர் பாடிய
நிலவு தொண்டர்தங் கூட்ட நிறைந்துறை
குலவு தண்புன னாட்டணி கூறுவாம். (௪௰)

திருமலைச்சிறப்பு முற்றிற்று.

ஆகத் திருவிருத்தம்—௪௰.

சூசனம்.

---

௧. சிவனது பரத்துவம்.

சிவன் பிரமாண்டத்துள்ளே கைலாச நிலயராகிய ஸ்ரீகண்ட சரீர சரீரியாய் இருந்து, பிரம விட்டுணு முதலியோர்க்கும் சுவேதர் உபமன்னியு முதலியோர்க்கும் கிருஷ்ணர் அர்ச்சுனர் முதலியோர்க்கும் அறுபத்துமூவர் முதலியோர்க்கும் நிக்கிரகானுக்கிரகங்களைப் பண்ணும் இயல்புடையார் ஆதலாலும், அறுபத்துமூவர் முதலிய திருத்தொண்டரது சரித்திரத்தை விரித்துரைக்கப்புகுந்த ஆசிரியர் முன்னர் அவ்வறுபத்துமூவர்க்கு அருள்செய்த சிவன் கைலாசத்தில் பிரம விட்டுணு முதலியோர் சேவிப்ப வீற்றிருந்தரு

ளும் பெருஞ்சிறப்பைக் கூறுதல் முறைமை யாதலாலும், அதனை ஈண்டுச் சுருக்கிக்கூறி, அங்ஙனம் கூறுமுகத்தாற் சிவனே விச்சுவாதிகரும் விச்சுவ சேவியருமாம் என்பது குறிப்பித்தாம். பலபிரமாணங்களாலே சிவனே விச்சுவாதிகரும் விச்சுவசேவியருமாமென்பது ஐயமறத்துணிந்த வழியன்றி, அவர் பாற் பத்தி எய்தல் கூடாமையாலும், ஒரோவழி எய்தினும், வைணவர் முதலியோர் மறுக்குமவழி மயக்கமெய்துதல்பற்றி அது குன்றுமாதலாலும், அதிப்பிரபலப் பிரமாணமாகிய அதர்வசிகைமுதலிய சுருதிகளால் சிவனே விச்சுவாதிகரும் விச்சுவசேவியருமாம் என்பது சிறிது காண்பிப்பாம்.

அதர்வசிகையிலே "அந்த தியானம் யாது? அன்றியும் தியானிப்போன் யாவன்? தியானிக்கற்பாலரும் யாவர்?" என்ற உபக்கிரமத்தில் இருந்த வினாக்களுக்கு இசைய தியானத்தையும் தியானிப்போனையும் நிரூபணஞ் செய்தபின்னர், தியானிக்கற்பாலனை நிச்சயித்தற்குச் சொல்லுமாறு. "மிகவுந் தியானிக்கற்பாலராகிய ஈசானனைத் தியானிக்க. அந்தப் பிரம விஷ்ணு ருத்திரேந்திரர்களாகிய இவரெல்லாம் உற்பத்தியாகின்றனர். எல்லா இந்திரியங்களும் பூதங்களுடனேகூட (உற்பத்தியாகின்றன.) காரணமுங்காரணங்களைப்படைத்தோரும் கருதினோருமாகியவர் (உற்பவித்தல்) இன்று. காரணமும் சருவைசுவரிய சம்பன்னரும் சருவேசுவரரும் சம்புவுமாகியவரே ஆகாசமத்தியத்திலே தியானிக்கற்பாலர்" என்பது தொடங்கி, "மற்றெல்லாம் விட்டுச் சுகத்தைச் செய்பவராகிய சிவனொருவரே தியானிக்கற்பாலர் அதர்வசிகைமுற்றிற்று." என்பதுவரையும். இங்கே யோகரூடியினுற பரமசிவனிலே வர்த்திக்கும் ஈசானனென்னுஞ்சொல் யோகத்தினாற் சுவாபாவிக நிரதிசயைசுவரிய பரத்தன்மை யுடையனென்று பொருள்படுதலாலும், ரூடியினாலே பரமசிவனுக்குப் பெயராதலாலும், அனைத்தினும் மேலாகிய பயன் வேண்டினோராகிய உயர்ந்தோரால் பரமசிவன் தியானிக்கற்பாலனென்னுங் கருத்துப்பற்றி ஈசானசத்தத்தால் விசேடிய நிர்த்தேசம் பண்ணப்பட்டது. "மிகவுந் தியானிக்கற்பாலராகிய" என்று தியானிக்கப்படத்தக்கவனென வுறப்புறுத்தி அதிகமாகத் துதித்தது ஈசானரன்றி மறைறையோர் இப்பெற்றிப்பட்டவர் அன்றெனனும் உறுதியைத் தொனிப்பித்தற்கு, தேவமனுஷ்யாதிரூபமாகிய சகலப்பிரபஞ்சத்தினும் பிரமன் முதலிய நால்வருக்கும் மிக்க தலைமைகூறி, அவர்களது ஐசுவரியங்களும் வரையறைப்பட்டவைகளென்று உணர்த்தற்கு "பிரம விஷ்ணு" என்பதுமுதல் "பூதங்களுடனேகூட" என்பதுவரையும் பூதம் இந்திரியம் முதலியவற்றிற்குச் சமமாக அவர்களுக்கு உற்பத்தியுடைமை காட்டப்பட்டது. இவ்வுற்பத்தியுடைமை பரமசிவனுக்கும் உண்டாயின், அவருக்கும் அதுபோலத் தியானிக்கற்பாலராந் தன்மையின்றாகுமென்று ஆசங்கித்து, "காரணமும் காரணங்களைப் படைத்தோரும் கருதினோருமாகியவர் உற்பவித்தலின்று" என்று சொல்லப்பட்டது. பிரமாதிகளுக்கு உற்பத்தி கூறுஞ் சொல்லாற்றலால் அவர்களுக்கு அருத்தாபத்தியாற் பெறப்பட்ட காரணம் எதுவோ அந்தரூபமாகிக் காரணங்களாகிய பிரமா விஷ்ணு ருத்திரர்களையும் மந்திரோபநிடதப் பிரசித்தமான காலமுதலியவற்றையும் படைத்தோராகியும் ஆதிசிருட்டியைச் சங்கற்பித்தோராகியும் இருக்கும் இப்பெற்றிப்பட்ட ஈசானர் யாண்டாயினும் உற்பவித்தல் இன்று என்பது இதன்பொருளாம். இதனால் பிரமாதிகட்குக் காரணம் யாது அது பிறத்தலின்று என்ற இவ்வளவுபொருளுமே பிரசித்தம். ஈசானரென்றது இல்லையெனின்; அங்ஙனமாயினும், 'ஈசானருக்குத் தியேயத்துவம் விதித்துப பிரமாதிகட்குத் தியேயத்துவம் பிரித்து நீக்கும்பொருட்டு அவர்களிடத்திற் றோஷந்தோற்றுவித்தபின்பு, அந்ததோஷம் ஈசானருக்கும்

உண்டாயின் நியேயத்துவம் இன்றாகுமென்று அவசரத்திற்போந்த சங்கை யகற்றற்கு அவருக்கே அத்தோஷமின்மை கூறவேண்டுதல் அவசியமாதலின்; ஆண்டு ஈசானனென வருவித்துப் பொருளுரைப்பதே சால்பு. அங்கே ஆகாசமத்தியத்திலே என்றது உபாசனாஸ்தானம் கூறியவாறு. அதற்குப் பரமாகாசமாகிய கைலாசமென்னும் பெயருடைய பரசிவலோக மென்பது கருத்து அதனால், இருதயகமலம் இரவிபிம்பம்முதலிய எவ்வெவ்விடங்களிற் சிவனைத்தியானிக்கினும், அவ்வவ்விடங்களை அனைத்தினும சோதிமயமாகிய கைலாசத்தை விபாவித்து, அதன மத்தியத்தில் இருப்பவராகச் சிவனைத் தியானிக்க என்று உணர்த்தப்பட்டது சருவேசுவரரென்றது சிவனது நாமமாகக் கூறப்பட்டது; "ஓங்காரமாகிய சருவேசுவரரைத் துவாதசாந்தத்திலே (உபாசிக்க)" என்று தாபனீயோபநிடதத்திற பிரயோகித்தலாலும், புராணங்களிலவழங்கலாலும், அவருக்கு அப்பெயருண்மையாலென்க. அதுவன்றி, சருவைசுவரியமுடையவனெனனும பொருள்படக்கூறிற் புனருத்தமாதலின், அற்றன்றென்க அன்றியும, இரவிகிரணத்தால அனுக்கிரகிக்கப்பட்ட கமலங்களே கமலங்களாகும என்பதனுள இரண்டாங் கமலபதம் கமலகுண சமூகமெனனும பொருளபடுமாறுபோல, முன்னையது ரூடியாகவும் பின்னையது யோகரூடியாகவும பொருள்பட்டு, சம்புவானவர் உற்பத்தியின்றிப் பிரமாதிகட்கும் காரணமாயிருத்தன மாத்திரத்தால் அபரிச்சின்னைசுவரியனென்றதன்று பின்னும அசாதாரணமாகிய சருவேசுவர சத்தத்தாற் கூறப்படுதலானும சருவேசுவரரென்றதென்று கருத்தாகி உபபத்தியுடைய அனுவாதமாகக் கூறியதெனினும அமையும இந்தஅருத்தத்தையே அதர்விஞலே கண்டோகதியினும "சிவனொருவரே தியானிக்கற்பாலர்." என்று சுருதிவிளக்குகின்றது அங்ஙனம அச்சுருதியின்பொருளை உபவிருங்கணங்கள் தாமே தெளிவுறவிளக்குகின்றன அவற்றுள், சைவபுராணத்திலே சிவனது சர்வோத்கருஷ நிச்சயப்பிரகரணத்திலே (க) "எவரிடத்திலிருந்து பிரம விஷ்ணு ருத்திரேந்திர பூர்வமான இஃதனைத்தும சகலபூதேந்திரியங்களுடனேகூட ஆதியிற்பிறந்தன." (உ) "காரணங்களைப படைத்தோரும கருத்தோரும பரமகாரணமுமாகிய எவர் யாண்டாயினும எப்போதாயினும் பிறிதொன்றினின்று பிறக்கின்றிலர்" (௩) "சருவைசுவரிய பரிபூரணராகியும் தாமே பெயரினால் சருவேசுவரராகியும சம்புவாகியுமிருக்கிற அவரே ஆகாசமத்தியத்திலிருப்பவராக முமுட்சுக்களாலே தியானிக்கற்பாலர்." எனக்கூறப்பட்டது. இங்கே "பிரம விஷ்ணு" என்பது முதல "பூதங்களுடனேகூட" என்பதுவரையுமுள்ள சுருதியின்பொருள் முதற்சுலோகத்திற் காட்டப்பட்டது இதில "எவரிடத்திலிருந்து" எனனும நிர்த்தேசவசனமும் இரண்டாஞ்சுலோகத்திலே "எவர்" என்பதும மூன்றாஞ்சுலோகத்தில் "அவர்" என்னும பிரதிநிர்த்தேசத்தைக்கொண்டு முடிதலால, பிரமாதிகள் சிவனிற் றோன்றியோர் என்பது தெளிவுறவுணர்த்தப்பட்டது மூன்றாஞ்சுலோகத்திலே "பெயரினாற் சருவேசுவரர்" என்று அஃது அவர்க்குப் பெயராமாறு காட்டப்பட்டது. அரிவம்மிசம் பிரமாண்டபுராணம் முதலியவற்றினும் இவ்வாறே காட்டப்பட்டது அங்ஙனமாகச்சுருதியிற்றானே பிரமாமுதலிய சகல தேவதைகளினும வேறுபிரித்துச் சிவனுக்கே சருவேசுவரத்துவம் வியவஸ்தாபித்திருக்கவும, அவரினும அதிகமாகிய பிறதெய்வம் உண்டென்று கற்பித்தல் பேதைமையேயாம்.

அற்றேல், "இரணிய கர்ப்பன் ஆதியிலுள்ளவன்" என்றும் "இந்திரன் சகலத்திலும் மேலானதேவன்." என்றும் "அக்கினியே தேவரனைவர்க்கும் முன்னே தலைவன்." என்றும் இத்தொடக்கத்துச் சுருதிகளிலே பிறதேவதை

கட்கும் வரையறைப்படாத தலைமையுண்டென்று கூறியதேதெனின், அது கூறுதும். அநேகருக்கு விகற்பித்துக்கூறினமையால், சருவேசுவரத்துவம் சம்பவியாது; வஸ்துவில் விகற்பங் கூடாமையால். ஒருங்கு சம்பவித்தலும் இன்று; ஒருவர்க்கொருவர் தலைவராதல் உண்மை வருதலால். விகற்பபேதத்தினாலே சகலருடைய தலைமையும் காலபரிச்சின்னமாதலின் ஒருவருக்குந் தலைமையின்றெனலுங் கூடாது; தோஷம் உண்மையால். ஆதலால், அப்பெற்றிப்பட்ட வசனங்களுட் சிலவசனங்கள் பிரதீதமாகிய பொருளுடையன என்றும், சில பிறிதோராற்றாற் பெறப்படும் பொருளுடையன என்றும் எல்லாரும் உடன்பட்டுக் கொள்ளல்வேண்டும். அங்கே இவை இவை பிரதீதமாகிய பொருளுடையன ஏனையவை பிறபொருளுடையன என்று நமது புத்தியாற் கற்பிக்கப்பட்ட நியாயங்களால் வியவஸ்தாபிப்பதிலும், உபவிருங்கணங்கட்கு அனுசாரமாக வியவஸ்தாபித்தலே மேன்மை; ஆன்மாக்களது புத்தியானது நிச்சயமில்லா நிலைமைத்தாதலின் அதனால் கற்பிக்கப்பட்ட நியாயங்களினாலே நிச்சயம் சித்தியெறாமையாலும், "வேதமானது அற்பக் கல்வி யுடையானுக்கு "என்னை யிவன் கடப்பான்" என்று அஞ்சுகின்றது. இதிகாசபுராணங்களாலே வேதப்பொருளைத் தெளிந்தறியவேண்டும். தன்னாலே அறிந்துகொள்ளப்பட்ட வேதப்பொருளிலே அறியாமை உண்டாகும், ஆயினும் முனிவராலே நிச்சயிக்கப்பட்ட அந்தப் பொருளிலே பெரியோர்க்கு என்ன சங்கையுண்டாகும்" என்னும் வியாச வசனத்தினாலுமென்க. ஆதலால், அநேக உபவிருங்கணங்களின் வலிமையாலே அதாவசிகையே பிரதீதார்த்தம் உள்ளதென்றும், அவ்விதமாகிய உபவிருங்கணங்கள் இல்லாதனவாகிய பிறதேவதைகட்குத் தலைமை கூறும் பிறசுருதிகள் வேறுபிரமாணங்களால் விரோதிக்கப்பட்டுச் சுருங்கிநிற்கின்ற அவ்வவர் தலைமையைப் பொருளாகவுடையனவென்றும் உடன்படுதலே பொருத்தம். நியாயத்தாற் பலாபலம் விசாரியாது திருத்தியடையாதவரைக்குறித்து, இந்தச் சுருதி மற்றையவற்றினும் மிகுபலம் உடைத்தென்பது நிறுத்துதும். பலசுருதிகள் தம்முள் விரோதமடைந்தபோது பலமுடையது செம்பொருள்படுதலும் பலமில்லது பிறிதோராற்றாற் பெறப்படுதலுமே நியாயம். அங்ஙனமே சுருதியில் "சாதுர் மாசிய யாகஞ்செய்தவனுக்கு அழிவில்லாத புண்ணியம் உண்டாகின்றது" என்னுஞ்சுருதி "எப்படியிம்மையிற் கன்மங்களாலீட்டிய லோகம் நாசமடையும் அப்படித்தான் மறுமையிற் புண்ணியங்களாலீட்டிய லோகமும் நாசமாம்" என்று பொருட்பலம்பற்றிப் பிறிதொன்றிற் செல்லாமற் கிளர்ந்த பிரபலசுருதியால் வாதிதமாகிச் சுருங்கிய பொருட்பட்டு நிற்றலின், அழிவில்லாத என்பதற்கு ஒருகாலாவதியைக் குறித்து அழியாத என்பது பொருளாம். அதுபோலவே, எண்டும் சிவனது தலைமை கூறக் கிளர்ந்த சுருதி ஏனைத் தேவர்களின் றலைமைகூறக் கிளர்ந்த சுருதிகளைச் சுருங்கிய பொருட்படுத்தும், ஏனைத் தேவர்கட்குக் குற்றங்கூறி அவர்களினின்றும் பிரித்துச் சிவனது தலைமை கூறலானும், ஏனைச் சுருதிகள் இங்ஙனங்கூறாது ஒரோவிடத்து ஒரொருவர்க்குத் தலைமைமாத்திரம் கூறலானுமென்க. இன்னும் சிவனது தலைமை முமுட்சுக்களால் உபாசிக்கப்படும் பரதேவதையை நிச்சயிக்கத் தொடங்கிய உபநிடதத்தில் உரைக்கப்பட்டது. ஏனையோரது தலைமை காமதேவதா நிச்சயப்பிரகரணங்களிற் கூறப்பட்டது. அதனாலும் இதற்குப் பிரபலத்துவம். இந்தச் சுருதி சிவனது தலைமையேகூறி, "அதாவசிகை முற்றிற்று" என்று ஏனையோரினின்றும் பிரித்துச் சிவனது நிரதிசயமாகிய ஐசுவரியம் உணர்த்தி முடிவுபெற்றது. ஏனைச் சுருதிகள் அங்ஙனமல்ல. அதனாலும் இது பிராபல்லியம்.

அற்றேல், "விசுவத்திற்குத் தலைவனும் ஆன்மாக்களுக்குத் தலைவனுமாகியவனை" என்று நாராயணேபநிடதத்து இருத்தலானும், "தேவர்களுள்ளே அக்கினி கடைப்பட்டவன்; விஷ்ணு சிறந்த தலைவன்; அவர்கட்கிடையே மற்றத்தேவதைகளனைத்தும்." என்னும் வெகுவிருசுப்பிராமணத்திலே சகலதேவதைகளினும் உயர்ந்தவன் என்கையாலும், லோகாட்சிகிருகியத்திலே "அக்நயே பிருதிவ்யதிபதயே சுவாகா" என்பதுமுதல் "பிரமணே லோகாதிபதயே சுவாகா" என்பது வரையுமுள்ள மந்திரங்களாலே அக்கினி, சோமன், வாயு, சூரியன், இந்திரன், யமன், வருணன், குபேரன், மகாசேனன், உருத்திரன், பிரமன் என்பவர்களுக்குப் பிருதிவி, நட்சத்திர, அந்தரிக்ஷ, தியு, சுர, பிரேத, சலில, யக்ஷ, சேநா, பூத, லோகங்களுள் ஒவ்வொன்றற்கு அதிபதியாந்தன்மை காட்டியபின்பு "விஷ்ணவே சர்வாதிபதயே சுவாகா" என்று சுருக்கப்படாத சர்வாதிபதித்தன்மை காட்டினமையாலும், நாராயணன் தானே நிரதிசய ஐசுவரியமுடையனெனின், அற்றன்று "விசுவத்திற்குத் தலைவனும் ஆன்மாக்களுக்குத் தலைவனுமாகியவனை" என்றது "இந்திரன் சகலத்திலும் மேலான தேவன்" என்றற்றொடக்கத்தனபோலச் சுருங்கியபொருட்படும். "முதல்வனான அக்கினியே தேவர்களுக்கு முகம்" "அக்கினிமுன்னே தேவதைகளுக்குத் தலைவன்" "அக்கினி தேவதைகட்குத் தலைவனாகச் செல்லுக." "அக்கினியே சகல தேவதைகளும்" என்றற்றொடக்கத்துச் சுருதிகளாலும், "பருவங்களுள் இளவேனில் போலவும் மனிதருள் அந்தணர்போலவும் தேவதைகளுள் அக்கினி" என்றற்றொடக்கத்து மிருதிகளாலும், "அக்கினி முதலியோர்" என்றற்றொடக்கத்து விஷ்ணு புராண வசனங்களாலும், "அக்கினியே முக்கியதேவன்" என்னுஞ் சைமினி சூத்திரத்தாலும், அக்கினியின் மேன்மை பிரசித்தமாதலாற் சகல தேவதைகளிலும் அக்கினி கடைப்பட்டோனென்பதே பொருந்தாது. ஆதலிற் காட்டிய சுருதியிலே "அக்கினி கடைப்பட்டவன்" என்றது சில தேவதைகளைக் குறித்தே அக்கினிக்குக் கடைத்தன்மை கூறுதலிற் சுருக்கப்பட்ட பொருளுடையதேயாம். அதற்குச் சமானமான யோகக்ஷேமத்திலே விஷ்ணு தலைவனென்ற வழியும், அப்படிச் சில தேவதைகளைக் குறித்தே தலைவனென்று சுருங்கியபொருட்படும். லோகாட்சிகிருகியத்திலே காட்டிய மந்திரங்கள் கிருசிராங்கங்களாகிய பன்னிரண்டோமங்களினும் தனித்தனியே விநியோகிக்கப் பட்டவைகளாம் அவை ஒவ்வொரு பொருளைக் கூறுதலின் ஒவ்வொரு வாக்கியங்களாம். ஆதலின் வேறு வேறு வாக்கியங்கள் கூடி ஒருங்கு முடிந்து பொருட்படாமையால், தனித்தனியே நான்காம் வேற்றுமை யுருபீற்றவாய முடியும் அந்தவாக்கியங்கள் கூடி அக்கினி முதலியோரினின்றும் பிரிந்து விஷ்ணுவினது சருவைசுவரியம் உணர்த்தற்கு வலியுடையனவல்ல. இந்த மந்திரங்களிற் கூறிய உருத்திரனையொழிந்தோரனைவரும் லோக பாலராதலின் இந்த உருத்திரனும் லோக பாலனென்பது பெறப்படும் லோகபாலருத்திரன் சிவகலை பெற்ற கணநாதருள் ஒருவனென்று கூர்மபுராணத்துரைக்கப்பட்டது. அதனால் இங்கே சிவனினின்றும் பிரிந்து விஷ்ணுவினது தலைமை கூறப்பட்டதென்று சங்கித்தற்கு இடமேயில்லை ஆதலால், அதர்வசிகைப்படியே சிவனது நிரதிசயமான ஐசுவரியஞ் சாதிக்கப்பட்டது; அதர்வசிகையே எல்லாவற்றிலும் மிகுபலமுடையதாதலால்.

அதர்வசிரசின் முதற்கண்டத்திலே "தேவர்கள் சுவர்க்க லோகத்தை அடைந்தனர். அந்தத்தேவர்கள் உருத்திரரை வினவினர்" என்று தொடங்கி "நீரியார்?" என்று வினவின தேவர்களுக்கு "அவர் கூறினர்; நானொருவனே ஆதியிலேயிருந்தேன் இருக்கின்றேன் இருப்பேன், என்னையன்றி வேறொருவ

னில்லை: அப்படியே என்னையறிந்தவன் எல்லாமறிவான்." என்பதுமுதலியசிவ வசனத்தாற் சிவனதுசருவாத்துமத்தன்மை காட்டப்பட்டது. பின்னர் "அதன்பின் தேவர்கள் உருத்திரனைக்கண்டிலர்; அந்தத்தேவர்கள் உருத்திரனைத் தியானித்தனர். அதன்பின் தேவர்கள் ஊர்த்துவவாகுவை யுடையவனைத் துதித்தனர்" என்று தேவர்களால் உபாசிக்கப்படுந் தன்மையும் துதிக்கப்படுந் தன்மையும் காட்டப்பட்டன. பின்பு இரண்டாங் கண்டத்திலே "எவர் உருத்திரர்; அவர்பகவான், பூர், புவர், சுவர் (ஆகியவர்.) அவரே பிரமாவும்; அவருக்கு வணக்கம் வணக்கம். விஷ்ணுவுமவர், மகேசருமவர்." என்பது முதலியவற்றால் பிரமா விஷ்ணு ருத்திரன் உமை இலட்சுமி சரசுவதி இந்திரன் முதலியோரும் மகாபூதம் முதலியவும் அவரது விபூதியேயென்று காட்டப்பட்டது. மூன்றும் நாலாங்கண்டங்களிலே சிவநாமத்தொகுதியை விரித்துரைத்து, அவரது மேன்மை விளக்கப்பட்டது. ஐந்தாங்கண்டத்திலே அவரை உபாசித்தலாற்றான் மோக்ஷமென்றுகூறி, உபாசனைப் பிரகாரமாகிய பாசுபதயோகங் காட்டப்பட்டது. இப்படியே அதர்வசிரசிலுள்ள வசனங்களெல்லாம் பரமசிவனது சர்வோத்கருஷத்தை விளங்கக் கூறும் இதற்கு உபவிருங்கணம். இலிங்கபுராணத்தில் "அதன்பின்பு தேவர்கள் மயங்கி, நீயாவனென் றினவினர் அவர்கூறுவார் நானொருவனே புராதனனும் பகவானுமாகிய உருத்திரன் நானே ஆதியிலே யிருந்தேன் இருக்கிறேன் இருப்பேன். தேவர்களே, இந்த உலகத்திலே எனக்கு வேறொருவனுமில்லை நான் நித்தியாநித்தியன், குற்றமற்றவன், பிரமாவுக்குத் தலைவனாகிய பிரமா நான்" என்று தொடங்கி "தருமாதருமங்களாலே என் மகிமையால் சகலத்தையும் பரிபாகம் பண்ணுவேன் என்று சொல்லி, உருத்திரபகவான் அங்கே மறைந்தார். பின்பு தேவர்களவரைக்கண்டிலர்" என்பது முதலாக இரண்டத்தியாயங்களினாலும் அதர்வசிரசு முற்றுஞ் சிவபரமென்று உணர்த்தப்பட்டது. இப்படியே சூதசங்கிதை வாயுசங்கிதை ஆதித்திய புராணம் என்பவற்றிலும் உணர்த்தப்பட்டது.

இப்படியே சுருதிகளும் அவைகளின் உபவிருங்கணங்களும் சிவனே விசுவாதிகரும் விசுவசேவியருமாமென்பது தெளிவுறவிளக்குதலால், விஷ்ணுமுதலிய பிறரைச் சிவனிலும் அதிகமென்றாயினும் சிவனோடு சமமென்றாயினும் கொள்ளுதல் சிவநிந்தையாகிய அதிபாதகமேயாம் ஆதலால், சிவனே பரமபொருள் என்று துணிந்து, அவரையே மெய்யன்போடு மன்ம் வாக்குக் காயங்களினாலே வழிபடுக

௨. திருத்தொண்டர் சரித்திர வரலாறு.

பின்னே நிகழும் அடியார்களது சரித்திரத்தை உமாதேவிக்கு முன்னே அருளிச்செய்யப் புகுந்த பரமசிவன அச்சரித்திரம் உபமன்னியுமுனிவராலே பத்தாகுழாங்களுக்குக் கூறப்படுமெனக்கூறினாரென்று சிவரகசியத்து நவமாம்சத்திற் கூறப்பட்டது அப்படியே திருத்தொண்டர்சரித்திரஞ்சொன்னவர் உபமன்னியுமுனிவர் என்பது இங்குமபெறப்பட்டது. உபமன்னியு முனிவர் கிருஷ்ணருக்குச் சிவதீக்ஷை செய்தமையால், அவரை "யாதவனாகுவனைத் திறையாகிய – மாதவன முடிமே லடிவைத்தவன" என்றார். அச்சரித்திரம் வருமாறு. கிருஷ்ணர் புத்திரபாக்கியத்தின்பொருட்டு நெடுங்காலம் சிவபூசை பண்ணியும், சிவன் வெளிப்படாதொழிந்தார் அக்காலத்தில் ஒருநாள் உபமன்னியுமகாமுனிவர் சிவபூசைக்குப பத்திரபுஷ்பங்களில்லையென்று தமக்கு விண்ணப்பஞ்செய்த தமதுசிடனைநோக்கி, கிருஷ்ணர் சிவபூசை செய்து கழித்த பத்திரபுஷ்பங்களைக்கொண்டுவரும்பொருட்டு ஆஞ்ஞாபித்து, அவைகளாலே சிவபூசைசெய்துமுடித்தார். அதை அறிந்த கிருஷ்ணர்வந்து, சங்கை

பேச; உபமன்னியுமுனிவர், சைவாகமத்தில் விதித்தபடி சிவதீக்ஷைபெற்று மந்திரக்கிரியாபாவனைகளாலே சிவனைப்பூசித்தாலன்றி இவை நிருமாலியமாகா; சிவனும் வெளிப்படார் என்றார். அதுகேட்ட கிருஷ்ணர் அம்முனிவருக்கு ஆளாகி, அவரிடத்தே சிவதீக்ஷைபெற்று, சிவபூசைசெய்து, தாம விரும்பியபயனைப்பெற்றார். கிருஷ்ணர் சிவதீக்ஷைபெற்றசரித்திரம வாயுசங்கிதையில் உத்தரகாண்டத்திலும் மகாபாரதத்தில் அனுசாசனபர்வத்தில் பதினான்காம் அத்தியாயத்திலும், கூர்மபுராணத்திலும் சொல்லப்பட்டது.

இங்கே உபமன்னியு முனிவருக்குக்கொடுக்கப்பட்ட மாதவன் முடிமே லடிவைத்தமையும், அத்தா தந்த அருட்பாற்கடலுண்டமையும் ஆகிய விசேடணங்களால் இவரது பெருமையும், இவராலே புகழ்ந்துரைக்கப்பட்ட சுந்தரமூர்த்திநாயனரது பெருமையும், அவராலே திருத்தொண்டத்தொகையிற்றுதிக்கப்பட்ட திருத்தொண்டரது பெருமையும் தொனிக்கின்றன.

௩. சிவபுண்ணியம் செய்யும்போது நினைவுவேறுதலாகாதெனல்.

சுந்தரமூர்த்திநாயனரும் அநிந்திதை கமலினி என்னும் பெண்களும் முறையே சிவனுக்கும் உமாதேவிக்கும் புஷ்பங்கொய்யும்போது இச்சைகொண்டமையால், பூமியிலே பிறந்து போகம் அனுபவிக்கும்படி சபிக்கப்பட்டார்கள் என்று சொல்லுகையால்; புஷ்பம் எடுத்தல்முதலாகிய சிவபுண்ணியங்களைச் செய்யும்போது நினைவு வேறுதலாகாதெனபது துணியப்பட்டது. அது "கொந்தலர் கொய்யும்போது கூர்விழி மையலாலே - பைந்தொடி மடவார் தம்மைப் பார்த்தலாற் கைலை வெற்பிற்- சுந்தரன் பட்ட காதை யறிந்திரோ துணாமென போதா- லந்தணர் கீழ்களாவார் கீழ்களந் தணாக ளாவார்" என்னும் புட்பவிதிச் செய்யுளாலுமறிக. கைலாசவாசிகளாய்ச் சிவனை இடைவிடாது சேவிக்கும் அன்பர்களுக்கு இக்குற்றத்தினபொருட்டு இத்தண்டம் கிடைத்ததாயின், ஒன்றுக்கும் பற்றாத சிறியேங்கள் குற்றஞ் செய்யின் எத்துணைப்பெருந்தண்டம் கிடைக்குமோ என்று அஞ்சி நடுங்கி, சிவபுண்ணியங்களைச் செய்யும்போது சிறிதாயினும் மனசைப் பிறிதொன்றிற் செல்லவிடாமற் சிவனுடைய திருவடிகளிலே செலுத்துக.

திருநாட்டுச்சிறப்பு.

பாட்டியற் றமிழுரை பயின்ற வெல்லையுட்
கோட்டுயர் பனிவரைக் குன்றி னுச்சியிற்
சூட்டிய வளர்புலிச் சோழர் காவிரி
நாட்டியல் பதனையா னவில லுற்றனன். (௧)

ஆதிமா தவமுனி யகத்தி யன்றரு
பூதநீர்க் கமண்டலம் பொழிந்த காவிரி
மாதர்மண் மடந்தைபொன் மார்பிற் றாழ்ந்ததோ
ரோதநீர் நித்திலத் தாம மொக்குமால். (௨)

சையமால் வரைபயி றலைமை சான்றது
செய்யபூ மகட்குநற் செவிலி போன்றது
வையகம் பல்லுயிர் வளர்த்து நாடொறு
முய்யவே சுரந்தளித் தூட்டு நீரது. (௩)

மாலினுந் திச்சுழி மலர்தன் மேல்வருஞ்
சால்பினுற் பல்லுயிர் தருதன் மாண்பினுற்
கோலநற் குண்டிகை தாங்குங் கொள்கையாற்
போலுநான் முகனையும் பொன்னி மாநதி. (௪)

திங்கள்சூ டியமுடிச் சிகரத் துச்சியிற்
பொங்குவெண் டலைநுரை பொருது போதலா
லெங்கணு யகனமுடி மிசைநின் றேயிழி
கங்கையாம் பொன்னியாங் கன்னி தீர்த்தமே. (௫)

வண்ணநீள் வரைதர வந்த மேன்மையா
லெண்ணில்பே ரறங்களும் வளர்க்கு மீகையா
லண்ணல்பா கத்தையா ளுடைய நாயகி
யுண்ணெகிழ் கருணையி னொழுக்கம் போன்றது. (௬)

வேறு.

வம்பு லாமலர் நீரால் வழிபட்டுச்
செம்பொன் வார்கரை யெண்ணில் சிவாலயத்
தெம்பி ரானை யிறைஞ்சலி னீர்மைபொன்னி
யும்பர் நாயகர்க் கன்பரு மொக்குமால். (௭)

வாச நீர்குடை மங்கையர் கொங்கையிற்
பூசு குங்கும முஞ்சுண்ண சாந்தமும்
வீசு தெண்டிரை மீதிழிந் தோடுநீர்
தேசு டைத்தெனி னுந்தெளி வில்லதே. (௮)

மாவி ரைத்தெழுந் தார்ப்ப வரைதரு
பூவி ரித்த புதுமதுப் பொங்கிட
வாவி யிற்பொலி நாடு வளந்தரக்
காவி ரிப்புனல் கால்பரந் தோங்குமால். (௯)

ஒண்டு றைத்தலை மாமத கூடுபோய்
மண்டு நீர்வய லுட்புக வந்தெதிர்
கொண்ட மள்ளர் குரைத்தகை யோசைபோ
யண்டர் வானத்தி னப்புறஞ் சாருமால். (௰)

மாதர் நாறு பறிப்பவர் மாட்சியுஞ்
சீத நீர்முடி சேர்ப்பவர் செய்கையு
மோதை யார்செய் யுழுநர் ரொழுக்கமுங்
காதல் செய்வதோர் காட்சி மலிந்ததே. (௰௧)

உழுத சாலமிக வூறித் தெளிந்தசே
றிழுது செய்யினு ளிந்திர தெய்வதந்
தொழுது நாறு நடுவார் தொகுதியே
பழுதில் காவிரி நாட்டின பரப்பெலாம். (௰௨)

வேறு.

மண்டுபுனல் பரந்தவயல் வளர்முதலின் சுருள்விரியக்
கண்டுழவர் பதங்காட்டக் களைகளையுங் கடைசியர்க
டண்டரளஞ் சொரிபணில மிடறியிடை தளர்ந்தசைவார்
வண்டலையுங் குழலலைய மடநடையின் வரம்பணைவார். (௰௩)

செங்குவளை பறித்தணிவார் கருங்குழன்மேற் சிறைவண்டை
யங்கைமலாக களைகொடுகைத தயல்வண்டும் வரவழைப்பாா
திஙகணுதல் வெயாவரும்பச சிறுமுறுவ றளவரும்பப
பொங்குமலர்க் கமலததின் புதுமதுவாய் மடுத்தயர்வார். (௰௪)

கரும்பல்ல நெல்லென்னக் கமுகல்ல கரும்பென்னச
சுருமபல்வி ருடைநீலத் துகளலல பகலெலலா
மரும்பலல முலையெனன வமுதலல மொழியென்ன
வருமபலலா யிரஙகடைசி மடநதையாகள வயலெலலாம. (௰௫)

கயல்பாயபைந் தடநதுான் கழிநதபெருங கருஙகுழிசி
வியல்வாயவெள வளைததரள மலாவேரி யுலைபபெயதங
கயலாமை யடுப்பேறறி யரககாமப னெருப்பூதும
வயன்மாதா சிறுமகளிா விளையாடடு வரமபெலலாம (௰௬)

காடெல்லாங கழைக்கரும்பு காவெல்லாங குழைககரும்பு
மாடெலலாங கருஙகுவளை வயலெலலா நெருஙகுவளை
கோடெல்லா மடவனனங குளமெலலாங கடலனன
நாடெலலா நீா்நாடு தனையொவ்வா நலமெலலாம. (௰௭)

வேறு.

ஆலை பாய்பவ ரார்பபறு மோலமுஞ
சோலை வாய்வண டிளைநதெழு சுமமையு
ஞால மோங்கிய நானமறை யோதையும
வேலை யோசையின மிககு விரவுமால (௰௮)

அன்ன மாடு மகனறுறைப் பொயகையிற
றுனறு மேதி படியந துதைநதெழுங
கனனி வாளை கமுகினமேற பாய்வன
மன்னு வானமிசை வானவிற போலுமால். (௰௯)

சாலி ஏிறபயி லுயஙகனி வணடினம
வாவி யிற்படிந் துணைறு மலாமது
மேவி யததட மீதெழப பாயகய
லூவி யபபொழி லிறகனி சாடுமால். (௨௰)

வேறு

சாலிநீள் வயலி னோஙகித தநிகரினறி மிககு
வாலிதாம் வெணமை யுண்மைக கருவினும வளாதத வாகிச
சூன்முதிா பசலை கொணடு சுருளவிரித தாலுக கனப
ராவின சிநதை போல வலாநதன கதிாக ளெலலாம (௨௧)

பத்தியின் பால ராகிப் பரமனுக் காளா மன்பா
தத்தமிற கூடி ஞாக டலையினால் வணஙகு மாபோன
மொயததநீள பததி யின்பான முதிாதலை வணஙகி மறறை
விததகா தன்மை போல விளைநதன சாலி யெலலாம். (௨௨)

அரிதரு செநநெற் சூட்டி னடுககிய வடுககல் சோப்பாா
பரிவுறத தடிநத பனமீன படாநெடுங் குனறு செய்வாா
சுரிவளை சொரிநத முததின் சுடாபபெரும பொருப்பு யர்ப்பார்
விரிமலாக் கற்றை வேரி பொழிாதிழி வெறபு வைபபாா. (௨௩)

சாலியின் கற்றை துற்ற தடவரை முகடு சாய்த்துக்
காலிரும் பகடு போக்குங் கரும்பெரும் பாண்டி லீட்ட
மாலிய முகிலின் கூட்ட மருவரைச் சிமையச் சாரன்
மேல்வலங் கொண்டு சூழுங் காட்சியின் மிக்க தன்றே. (௨௪)

வைதெரிந் தகற்றி யாற்றி மழைப்பெயன் மானத் தூற்றிச்
செய்யபொற் குன்றும் வேறு நவமணிச் சிலம்பு மென்னக்
கைவினை மள்ளர் வானங் கரக்கவாக் கியநெற் குன்று
மொய்வரை யுலகம் போலு முளரிநீர் மருத வைப்பு. (௨௫)

அரசுகொள் கடன்க ளாற்றி மிகுதிகொண் டறங்கள் பேணிப்
பரவருங் கடவுட் போற்றிக் குரவரும் விருந்தும் பண்பின்
விரவிய கிளையுந் தாங்கி விளங்கிய குடிக ளோங்கி
வரைபுரை மாட நீடி மலர்ந்துள பதிக ளெங்கும். (௨௬)

கரும்படு களம ராலைக் கமழ்நறும் புகையோ மாதர்
சுரும்பெழ வகிலா விட்ட தூபமோ யூப வேள்விப்
பெரும்பெயர்ச் சாலை தோறும் பிறங்கிய புகையோ வானின்
வருங்கரு முகிலோ சூழ்வ மாடமுங் காவு மெங்கும் (௨௭)

நாளிகே ரஞ்செ ருந்தி நறுமலர் நரந்த மெங்குங்
கோளிசா லந்த மாலங் குளிர்மலர்க் குரவ மெங்குந்
தாளிரும் போந்து சந்து தண்மலர் நாக மெங்கு
நீளிலை வஞ்சி காஞ்சி நிறைமலர்க் கோங்க மெங்கும். (௨௮)

சூதபா டலங்க ளெங்குஞ் சூழ்வழை ஞாழ லெங்குஞ்
சாதிமா லதிக ளெங்குந் தண்டளிர் நறவ மெங்கு
மாதவி சால மெங்கும் வகுளசண் பகங்க ளெங்கும்
போதவிழ் கைதை யெங்கும் பூகபுன் னாக மெங்கும் (௨௯)

மங்கல வினைக ளெங்கு மணஞ்செய்கம் பலைக ளெங்கும்
பங்கய வதன மெங்கும் பண்களின் மழலை யெங்கும்
பொங்கொளிக் கலன்க ளெங்கும் புதுமலர்ப் பந்த ரெங்குஞ்
செங்கயற் பழன மெங்குந் திருமக ளுறையு ளெங்கும். (௩௰)

மேகமுங் களிறு மெங்கும் வேதமுங் கிடையு மெங்கும்
யாகமுஞ் சடங்கு மெங்கு மின்பமு மகிழ்வு மெங்கும்
யோகமுந் தவமு மெங்கு மூசலு மறுகு மெங்கும்
போகமும் பொலிவு மெங்கும் புண்ணிய முனிவ ரெங்கும் (௩௧)

பண்டரு விபஞ்சி யெங்கும் பாதசெம் பஞ்சி யெங்கும்
வண்டறை குழல்க ளெங்கும் வளரிசைக் குழல்க ளெங்குந்
தொண்டாத மிருக்கை யெங்குஞ் சொல்லுவ திருக்கை யெங்குந்
தண்டலை பலவு மெங்குந் தாதகி பலவு மெங்கும். (௩௨)

மாடுபோ தகங்க ளெங்கும் வண்டுபோ தகங்க ளெங்கும்
பாடுமம் மனைக ளெங்கும் பயிலுமம் மனைக ளெங்கும்
நீடுகே தனங்க ளெங்கு நிதிநிகே தனங்க ளெங்கும்
தோடுசூழ் மாலை யெங்குந் துணைவர்சூழ் மாலை யெங்கும். (௩௩)

வீதிகள் விழவி ளார்ப்பும் விரும்பினர் விருந்தி ளார்ப்புஞ்
சாதிக ளெறியிற் றப்பா தனயரு மனையிற் றப்பா
நீதிய புள்ளு மாவு நிலததிருப் புள்ளு மாவு
மோதிய வெழுத்தா மஞ்சு முறுபிணி வரத்தா மஞ்சும். (௬௪)

நற்றமிழ் வரைப்பி னீங்கு நாம்புகழ் திருநா டென்றும்
பொற்றடந தோளால வையம் பொதுககடிந தினிது காக்கும
கொற்றவ னநபா யன்பொற் குடைநிழற் குளிாவ தென்றான்
மறறதன் பெருமை நம்மால் வரம்புற விளம்ப லாமோ. (௬௫)

திருநாட்டுச சிறப்பு முறறிறறு.

ஆகத் திருவிருததம்-அ௬.

மநுநீதிகண்டபுராணம்.

சொன்ன நாட்டிடைத தொன்மையின மிககது
மன்னு மாமல ராள்வழி பட்டது
வன்னி யாறு மதிபொதி செஞ்சடைச
சென்னி யாதிரு வாரூாத திருநகா (௧)

வேத வோசையும் வீணையி னோசையுஞ
சோதி வானவா தோததிர வோசையு
மாத ராடன் மணிமுழ வோசையுங
கீத வோசையு மாயகிளா வுறறவே. (௨)

பல்லி யங்கள் பாநத வொலியுடன்
செல்வ வீதிச செழுமணித தேரொலி
மல்லல் யானை யொலியுடன மாவொலி
யெல்லை யின்றி யெழுநதுள வெங்கணும. (௩)

மாட மாளிகை சூளிகை மணடபங
கூட சாலைகள் கோபுரந தெற்றிக
ணீடு சாளர நீடரங் ;கெங்கணு
மாடன் மாத ரணிசிலம பாாப்பன (௪)

அங்கு ணாக்கென் னளவப் பதியிலாா
தஙகண் மாளிகை யினனொறு சமபுவின
பங்கி ஞடிருச் சேடி பரவையா
மங்கை யாரவ தாரஞ்செய் மாளிகை. (௫)

படாநத பேரொளிப் பன்மணி வீதிபா
ரிடநத வேணமு மன்னமுந தேடுவாா
தொடாநது கொண்டவன் றொண்டர்குத் தூதுபோய
நடந்த செந்தா மரையடி நாறுமால. (௬)

செங்கண் மாதர் தெருவிற் றெளித்தசெங்
குங்கு மத்தின் குழம்பை யவர்குழற்
பொங்கு கோதையிற் பூந்துகள் வீழ்ந்துட
னங்கண் மேவி யளறு புலர்த்துமால். (எ)

உள்ள மாருரு காதவ ரூர்விடை
வள்ள லாரிரு வாரூர் மருங்கெலாந்
தெள்ளு மோசைத் திருப்பதி கங்களைங்
கிள்ளை பாடுவ கேட்பன பூவைகள். (அ)

விளக்க மிக்க கலன்கள் விரவலாற்
றுளக்கில் பேரொலி யாற்றுன்னு பண்டங்கள்
வளத்தொ டும்பல வாறு மடுத்தலா
லளக்கா போன்றன வாவண வீதிகள். (கூ)

ஆர ணங்களே யல்ல மறுகிடை
வார ணங்களு மாறி முழஙகுமாற்
சீர ணஙகிய தேவாக ளேயலாற
ரோர ணஙகளிற் றுமமுளு சூழுமால். (ய)

தாழ்ந்த வேணியர் சைவர் தபோதனர்
வாழ்ந்த சிநதை முனிவா மறையவா
வீழ்ந்த வின்பத துறையுள் விரவுவார்
சூழநத பல்வே றிடசததத தொன்னகர். (யக)

நிலமகட்கழ கார்,திரு நீணுதற்
றிலக மொப்பது செம்பியர் வாழ்பதி
மலர்மகட்குவண டாமரை போன்மலாந்
தலகில சீாததிரு வாரூா விளஙகுமால் (யஉ)

அன்ன தொன்னக ருககர சாயினன்
றுனனும் வெஙகதி ரோன்வழித தோன்றினன்
மன்னு சீரந பாயன் வழிமுதன்
மின்னு மாமணிப் பூணமனு வேந்தனே. (யங)

மண்ணில் வாழ்தரு மன்னுயிா கட்கெலாங்
கண்ணு மாவியு மாம்பெருங் காவலான்
விண்ணு ளாமகிழ் வெய்திட வேள்விக
ளெண்ணி லாதன மாண வியற்றினன். (யச)

பொங்கு மாமறைப் புற்றிடங் கொண்டவ
ரெங்கு மாகி யிருநதவர் பூசனைக்
கங்கண் வேண்டு நிபந்தமா ராய்ந்துளான்
றுங்க வாகமஞ் சொன்ன முறைமையால். (யரு)

கொற்ற வாழி குவலயஞ் சூழ்ந்திடச்
சுற்று மன்னர் திறைகடை சூழ்ந்திடச்
செற்ற நீக்கிய செம்மையின் மெய்ம்மனுப்
பெற்ற நீதியுந் தன்பெய ராக்கினன். (யசு)

வேறு.

அறம்பொரு ளின்ப மான வறநெறி வழாமற் புல்லி
மறங்கடிந் தரசர் போற்ற வையகங் காக்கு நாளிற்
சிறந்தநற் றவத்தாற் றேவி திருமணி வயிற்றின் மைந்தன்
பிறந்தன னுலகம் போற்றப் பேரரிக் குருளை யன்னான். (௰எ)

தவமுயன் றரிதிற் பெற்ற தனியிளங் குமர னாளுஞ்
சிவமுயன் றடையுந் தெய்வக் கலைபல திருந்த வோதிக்
கவனவெம் புரவி யானை தேர்படைத் தொழில்கள் கற்றுப்
பவமுயன் றதுவும் பேறே யெனவரும் பண்பின் மிக்கான். (௰அ)

அளவிறொல் கலைகண் முற்றி யருமபெறற் றந்தை மிக்க
வுளமகிழ் காதல் கூர வோங்கிய குணத்தா னீடி
யிளவர சென்னுந் தன்மை யெய்துதற் கணிய னாகி
வளரிளம் பரிதிபோன்று வாழுநா ளொருநாண் மைந்தன். (௰௯)

திங்கள்வெண் கவிகை மன்னன் றிருவளர் கோயி னின்று
மங்குறோய் மாட வீதி மன்னிளங் குமரர் சூழக்
கொங்கலர் மாலை தாழ்ந்த குங்குமங் குலவு தோளான்
பொங்கிய தானை சூழத் தேர்மிசைப் பொலிந்து போந்தான். (௨௰)

பரசுவந் திகண்முன் சூதர் மாகத ரொருபாற் பாங்கர்
விரைநறுங் குழலார் சிந்தும் வெள்வளை யொருபான் மிக்க
முரசொடு சங்க மார்ப்ப முழங்கொலி யொருபால் வென்றி
யரசிளங் குமரன் போது மணிமணி மாட வீதி. (௨௧)

தனிப்பெருந் தருமந் தானோர் தயாவின்றித் தானை மன்னன்
பனிப்பில்சிந் தையினி லுண்மைப் பான்மைசோ தித்தா லென்ன
மனித்தர்தன் வரவு காணா வண்ணமோ வண்ண னல்லான்
புனிற்றிளங் கன்று துள்ளிப் போந்ததம் மறுகி னூடே. (௨௨)

அம்புனிற் றாவின் கன்றோ ரபாயத்தி னூடு போகிச்
செம்பொனின் றேர்க்கான் மீது விசையினாற் செல்லப் பட்டங்
கும்பரி னடையக் கண்டங் குருகுதா யலமந் தோடி
வெம்பிடு மலறுஞ் சோரு மெய்ந்நடுங் குற்று வீழும். (௨௩)

மற்றது கண்டு மைந்தன் வந்ததிங் கபாய மென்று
சொற்றடு மாறி நெஞ்சிற் றுயருழந் தறிவ ழிந்து
பெற்றமுங் கன்று மின்றெ னுணர்வெனும் பெருமை மாளச்
செற்றவென் செய்கை யென்று தேரினின் றிழிந்து வீழ்ந்தான். (௨௪)

அலறுபே ராவை நோக்கி யாருயிர் பதைத்துச் சோரு
நிலமிசைக் கன்றை நோக்கி நெடிதுயிர்த் திரங்கி நிற்கு
மலர்தலை யுலகங் காக்கு மனுவெனு மெங்கோ மானுக்
குலகிலிப் பழிவந் தெய்தப் பிறந்தவா றொருவ னென்பான். (௨௫)

வந்தவிப் பழியை மாற்றும் வகையினை மறைநூல் வாய்மை
யந்தணர் விதித்த வாற்றா லாற்றுவ தறமே யாகி
லெந்தையீ தறியா முன்ன மியற்றுவ னென்று மைந்தன்
சிந்தைவெந் துயரந் தீர்ப்பான் றிருமறை யவர்முற் சென்றான். (௨௬)

தன்னுயிர்க் கன்று வீயத் தளர்ந்தவா தரியா தாகி
முன்னெருப் புயிர்த்து விம்மி முகத்தினிற் கண்ணீர் வார
மன்னுயிர் காக்குஞ் செங்கோன் மனுவின்பொற் கோயில் வாயிற்
பொன்னணி மணியைச் சென்று கோட்டினாற் புடைத்த தன்றே. (உஎ)

பழிப்பறை முழக்கோ வார்க்கும் பாவத்தி னொலியோ வேந்தன்
வழித்திரு மைந்த னாவி கொளவரு மறலி யூர்திக்
கழுத்தணி மணியி னோசையோ வென்னத்தன் கடைமுன் கேளாத்
தெழித்தெழு மோசை மன்னன் செவிப்புலம் புக்க போது. (உஅ)

ஆங்கது கேட்ட வேந்த னரியணை யிழிந்து போந்து
பூங்கொடி வாயி னண்ணைக் காவல ரெதிரே போற்றி
யீங்கிதோர் பசுவந் தெய்தி யிறைவநின் கொற்ற வாயிற்
றூங்கிய மணியைக் கோட்டாற் றுளக்கிய தென்று சொன்னார். (உகூ)

மன்னவ னதனைக் கேளா வருந்திய பசுவை நோக்கி
யென்னிதற் குற்ற தென்றெ னமைச்சரை யிகழ்ந்து நோக்க
முன்னுற நிகழ்ந்த வெல்லா மறிந்துளான் முதிர்ந்த கேள்வித்
தொன்னெறி யமைச்சன் மன்ன னடியிணை தொழுது சொல்வான் (ஙய)

வளவநின் புதல்வ னாங்கோர் மணிநெடுந் தேர்மே லேறி
யளவிறேர்த் தானை சூழ வரசுலாந் தெருவிற் போங்கா
லிளையவான் கன்று தேர்க்கா லிடைப்புகுந் திறந்த தாகத்
தளர்வுறு மித்தாய் வந்து விளைத்ததித் தன்மை யென்றான் (ஙக)

அவ்வுரை கேட்ட வேந்த னாவுறு துயர மெய்தி
வெவ்விடந் தலைக்கொண் டாற்போல் வேதனை யகத்து மிக்கிங்
கிவ்வினை விளைந்த வாறென் றிடருறு மிரங்கு மேங்குஞ்
செவ்விதென் செங்கோ லென்னுந் தெருமருந் தெளியுந் தேறான். (ஙஉ)

மன்னுயிர் புரந்து வையம் பொதுக்கடிந் தறத்தி னீடு
மென்னெறி நன்றா லென்னு மென்செய்தாற் றீரு மென்னுந்
தன்னிளங் கன்று காணாத் தாய்முகங் கண்டு சோரு
மந்நிலை யரச னுற்ற துயரமோ ரளவிற் றன்றால். (ஙங)

வேறு

மந்திரிக ளதுகண்டு மன்னவனை யடிவணங்கிச்
சிந்தைதளர்ந் தருளுவது மற்றிதற்குத் தீர்வன்றாற்
கொந்தலர்த்தார் மைந்தனைமுன் கோவதைசெய் தார்க்குமறை
யந்தணர்கள் விதித்தமுறை வழிநிறுத்த லறமென்றார். (ஙச)

வழக்கென்று நீர்மொழிந்தான் மற்றதுதான் வலிப்பட்டுக்
குழக்கன்றை யிழந்தலறுங் கோவுறுநோய் மருந்தாமோ
விழக்கின்றேன் மைந்தனையென் றெல்லீருஞ் சொல்லியவிச்
சழக்கின்று நானியைந்தாற் றருமந்தான் சலியாதோ. (ஙரு)

மாநிலங்கா வலனாவான் மன்னுயிர்காக் குங்காலைத்
தானதனுக் கிடையூறு தன்னாற்றன் பரிசனத்தா
லூனமிகு பகைத்திறத்தாற் கள்வரா லுயிர்தம்மா
லானபய மைந்துந்தீர்த் தறங்காப்பா னல்லனோ. (ஙசா)

என்மகன்செய் பாதகத்துக் கிருந்தவங்கள் செயவிசைந்தே
யன்னியனோ ருயிர்கொன்றா லவனைக்கொல் வேனானாற்
றொன்மனுநூற் றொடைமனுவாற் றுடைப்புண்ட தெனும்வார்த்தை
மன்னுலகிற் பெறமொழிந்தீர் மந்திரிகள் வழக்கென்றான். (௧௭)

என்றரச னிகழ்ந்துரைப்ப வெதிர்நின்ற மதியமைச்சர்
நின்றநெறி யுலகினக னிதுபோன்முன் னிகழ்ந்ததாற்
பொன்றுவித்தன் மரபன்று மறைமொழிந்த வறம்புரிந்த
றொன்றுதொடு நெறியன்றோ தொன்னிலங்கா வலவென்றார். (௧௮)

அவ்வண்ணந் தொழுதுரைத்த வமைச்சர்களை முகநோக்கி
மெய்வண்ணந் தெரிந்துணர்ந்த மனுவென்னும் விறல்வேந்த
னிவ்வண்ணம் பழுதுரைத்தீ ரென்றெரியி னிடைத்தோய்ந்த
செவ்வண்ணக் கமலம்போன் முகம்புலர்ந்து செயிர்த்துரைப்பான். (௧௯)

அவ்வுரையில் வருநெறிக ளவைநிற்க வறநெறியின்
செவ்வியவுண் மைத்திறநீர் சிந்தைசெயா துரைக்கின்றீ
ரெவ்வுலகி லெப்பெற்ற மிப்பெற்றித் தாமிடரால்
வெவ்வுயிர்த்துக் கதறிமணி யெறிந்துவிழுந் ததுவிளம்பீர். (௨௰)

போற்றிசைத்துப் புரந்தரன்மா லயன்முதலோர் புகழ்ந்திறைஞ்ச
வீற்றிருந்த பெருமானார் மேவியுறை திருவாரூர்த்
தோற்றமுடை யுயிர்கொன்றா னாதலினாற் றுணிபொருடா
னாற்றவுமற் றவற்கொல்லு மதுவேயா மெனநினைமின் (௨௧)

எனமொழிந்து மற்றிதனுக் கினியிதுவே செயலிவ்வான
மனமழியுந் துயரகற்ற மாட்டாதேன் வருந்துமிது
தனதுறுபே ரிடரியானுந் தாங்குவதே கருமமெனா
வனகனரும் பொருடுணிந்தா னமைச்சருமஞ் சினரகன்றார். (௨௨)

மன்னவன்றன் மைந்தனையங் கழைத்தொருமந் திரிதன்னை
முன்னிவனை யவ்வீதி முரண்டோக்கா லூர்கவென
வன்னவனு மதுசெய்யா தகன்றுதனு ருயிர்துறப்பத்
தன்னுடைய குலமகனைத் தானேகொண்டு மறுகணைந்தான். (௨௩)

ஒருமைந்தன் றன்குலத்துக் குள்ளானென் பதுமுணரான்
றருமந்தன் வழிச்செல்கை கடனென்று தன்மைந்தன்
மருமந்தன் றேராழி யுறவூர்ந்தான் மனுவேந்த
னருமந்த வரசாட்சி யரிதோமற் றெளிதோதான். (௨௪)

தண்ணளிவெண் குடைவேந்தன் செயல்கண்டு தரியாது
மண்ணவர்கண் மழைபொழிந்தார் வானவர்பூ மழைசொரிந்தா
ரண்ணலவன் கண்ணெதிரே யணிவீதி மழவிடைமேல்
விண்ணவர்க டொழநின்றான் வீதிவிடங் கப்பெருமான். (௨௫)

சடைமருங்கி லிளம்பிறையுந் தனிவிழியுந் திருநுதலு
மிடமருங்கி லுமையாளு மெம்மருங்கும் பூதகணம்
புடைநெருங்கும் பெருமையுமுன் கண்டரசன் போற்றிசைப்ப
விடைமருவும் பெருமானும் விறல்வேந்தற் கருள்கொடுத்தான். (௨௬)

அந்நிலையே யுயிர்பிரிந்த வான்கன்று மவ்வரசன்
மன்னுரிமைத் தனிக்கன்று மந்திரியு முடனெழுந்து
மின்னபரி சானதென் றறிந்திலன்வேந் தனுமியார்க்கு
முன்னவனே முன்னின்றான் முடியாத பொருளுளதோ. (சஎ)

அடிபணிந்த திருமகனை யாகமுற வெடுத்தணைத்து
நெடிதுமகிழ்ந் தருந்துயர நீங்கினா னிலவேந்தன்
மடிசுரந்து பொழிதிம்பால் வருங்கன்று மகிழ்ந்துண்டு
படிநனைய வரும்பசுவும் பருவரனீங் கியதன்றே. (சஅ)

பொன்றயங்கு மதிலாரூர்ப் பூங்கோயி லமர்ந்தபிரான்
வென்றிமனு வேந்தனுக்கு வீதியிலே யருள்கொடுத்துச்
சென்றருளும் பெருங்கருணைத் திறங்கண்டு தன்னடியார்க்
கென்றுமெளி வரும்பெருமை யேழுலகு மெடுத்தேத்தும். (சகூ)

இனையவகை யறநெறியி லெண்ணிறந்தோர்க் கருள்புரிந்து
முனைவரவர் மகிழ்ந்தருளப் பெற்றுடைய மூதூர்மேற்
புனையுமுரை நம்மளவிற் புகலலாந் தகைமையதோ
வினையதனுக் ககமலரா மறவனார் பூங்கோயில். (ருய)

மநுநீதிகண்டபுராண முற்றிற்று. ஆகத் திருவிருத்தம்-ருய.

சூசனம்.

க. செங்கோன்மைச்சிறப்பு.

தன்கீழ் வாழ்வோர் குற்றஞ்செய்யின், அக்குற்றத்தை நாடி, யாவரிடத்தும் கண்ணோட்டம் வையாது நடுவுநிலைமையைப்பொருந்தி, அக்குற்றத்துக்குச் சொல்லப்பட்ட தண்டத்தை ஆராய்ந்து, அவ்வளவினதாகச்செய்வதே அரசனுக்கு முறையாம். அது "ஓர்ந்துகண் ணோடா திறைபுரிந் தியார்மாட்டும்- தேர்ந்துசெய் வஃதே முறை." என்னுந் திருக்குறளால் அறிக. இம்முறையானது, ஒருபக்கத்திலேசாயாமற் செவ்வியகோல்போலுதலில், செங்கோலெனப்படும். இன்னும், பொதுப்பட உயிர்களைக்காத்தல் தருமமாயினும், பசுக்களையும் பெண்களையும் பிராமணரையும் சிவனடியார்களையும் காத்தல் பெருந்தருமமாம். அது "ஆவையும் பாவையு மற்றற வோரையுந்- தேவர்கள் போற்றுந் திருவேடத் தாரையுங் - காவலன் காப்பவன் காவா தொழிவனேன்- மேவு மறுமைக்கு மீளா நரகமே." என்னுந் திருமந்திரத்தாலும், "வெற்றியின் விழுமி தம்ம வெருவினோர் மேற்செ லாமை-மற்றதின் விழுமி தைய வழங்குநெறியின் மாட்டல் - சொற்றவிவ் விரண்டின மேலும் விழுமிது துகடீர் நல்லா—னற்றவர் மறையோர்க் குற்ற நலிவினை நலிதன் றேனே." "வெடித்த டங்கயற் கண்ணியர் மைந்தர்வே தியர்கோ - நெடிற்கொடுங்கொலை சூழ்ந்திட நீக்கருந் தீதிற்—படிற்ற வுண்மையிற் காப்பது காத்தது பலியா— விடிற்ற வுவியை விடுத்திடா வேந்துமோ வேந்தோ" என்னும் இரகுவம்சச் செய்யுள்களாலும் அறிக.

இப்படியே செங்கோலைமுட்டாமற் செலுத்தியவிதம் இந்த மனுச்சக்கிரவர்த்தியிடத்திற் காணப்பட்டது; இவர், பசுக்கன்றைக்கொன்றவன் தாம் நெடுங்காலம் பெருந்தவஞ்செய்து அரிதிற் பெற்ற ஏகபுத்திரனாயிருப்பவும், பசுக்கொலைக்கு உயிர்த்தண்டமல்லாத பிராயச்சித்தம் ஸ்மிருதியில் விதிக்கப்

பட்டமையால், இக்குற்றத்தின்பொருட்டுப் பிராயச்சித்தஞ்செய்துகொள்ளு தலன்றி, இவனைக்கொலைசெய்தல் தகுதியன்றென்று மந்திரிகள் தடுப்பவும், நடுவுநிலைமை சிறிதும் தவறாது அவனைத் தேர்க்காலில்வைத்து ஊர்ந்த பெருந் தன்மையுடையராதலால் என்றறிக. பசுக்கொலைசெய்தவர்களுக்கு உயிர்த் தண்டமல்லாத பிராயச்சித்தம் மிருதியில் விதிக்கப்பட்டதாயின், இவர் உயிர்த்தண்டஞ்செய்தமை குற்றமன்றோ எனின்; இந்தப்பசுவானது, பசுக்களின் இனம்போலன்றி மனிதருக்கு உரிய அறிவை உடையதாகி, ஆராய்ச்சிமணியை அசைத்தமையால், எல்லையின்றி எழுந்த இரக்கம்பற்றி, அப்பசுவின்கன்றைக் கொன்றமையை மனிதரது குழந்தையைக் கொன்றமையாகக் கொண்டா ராதலாலும்; சிவனது திருவாரூரிற்பிறந்த உயிரைக்கொன்றமை சிவாபராத மாமெனத் துணிந்தாராதலாலும், அது குற்றமாகாது புண்ணியமாயிற்றென் றுணர்க. அது "அவ்வுரையில் வருநெறிக ளவைநிற்க வறநெறியின்-செவ் வியவுண் மைத்திறநீர் சிந்தைசெயா துரைக்கின்றீர்-எவ்வுலகி லெப்பெற்ற மிப்பெற்றித் தாமிடரால்-வெவ்வுயிர்த்துக் கதறிமணி யெறிந்துவிழுந் ததுவிளம்பீர்." "போற்றிசைத்துப் புரந்தரன்மா லயன்முதலோர் புகழ்ந்திறைஞ்ச-வீற்றிருந்த பெருமானார் மேவியுறை திருவாரூர்த்-தோற்றமுடை யுயிர்கொன்றா னாதலினாற் றுணிபொருடா-னாற்றவுமற் றவற்கொல்லு மதுவேயா மெனநினைமின்." என இவ்வரசர் கூறியவாற்றால் அறிக.

பிறவுயிர்களுக்கு வருந் துன்பத்தைத் தமக்குவரும் துன்பத்தைப்போலக் கொண்டு பேணும் இரக்கமுடைமையே அறிவினாலாகும் பெரும்பிரயோசனமாம். எவ்வளவுநூல்களைக் கற்றாராயினும், எவ்வளவுதருமங்களைச்செய் தார்களாயினும், இவ்விரக்கமில்லாதவர்கள் நரகத்துன்பம் அடைதல் சத்தியம் இதற்குப்பிரமாணம் சைவசமயநெறி "அன்பு மருளு மறிவுங் கடையாள-மென்பருண்மை தோர்சிவனாகக் கண்டு" எ-ம் "திருவள்ளுவர் குறள். "அறிவினா னாகுவ துண்டோ பிறிதி னோய்-தந்நோய்போற் போற்றாக் கடை." எ-ம். பதிபசுபாசவிளக்கம். "கலையெலா முணர்ந்தா னேனுங் கரிசறத் தெளிந்தா னேனு-மலையென வுயர்ந்தா னேனு மனமய லகன்றா னேனு-முலகெலாம் புகழப் பலலோர்க் குதவிய கைய னேனு-மில கியவிரக்க மின்றே லெழுநர கடைவ னன்றே"எ-ம் அருட்பிரகாசம். "உயிரினித்த மென்றறிந் தாலுநல் லோர்பல வுயிர்துற்ற-துயருக் கிரங்கல் புதுமைகொல் லோவருட் டோன்றலந்நாட்-செயிருற்ற தேவர் முறைகேட் டிரங்கித் திருவுளத்து-ட்யாவுற் றுருத்தக்கண் ணீரக்க மாமணி யாயிடினே." எ-ம் வரும். இம்மனுசக்கிரவர்த்தியிடத்து இவ்விரக்கம் உண்மை "அவ்வுரை கேட்ட வேந்த னாவுறு துயர மெய்தி-வெவ்விடந் தலைக்கொண் டாற்போல வேதனை யகத்து மிக்கிங்-கிவ்வினை விளைந்த வாறென் றிடருறு மிரங்கு மேங்குஞ்-செவ்விதென் செங்கோ லென்னுந் தெருமருந் தெளியுந் தேறான்." "மன்னுயிர் புரந்து வையம் பொதுக்கடிந் தறத்தி னீடு-மென்னெறி நன்றா லென்னு மென்செய்தா றீரு மென்னும்-தன்னிளங் கன்று காணாத் தாய்முகங் கண்டு சோரு-மந்நிலை யரச னுற்ற துயரமோ ரளவிற் றன்றால்." என்னுந் திருவிருத்தங்களால் அறிக.

இவர் தம்முடைய மகனைத் தேர்க்காலில் வைத்து ஊர்ந்தமையால், அவனிடத்து இரக்கமில்லாதவரென்பது பெறப்படுமன்றோவெனின்; அற்றன்று: பூமியிலே வெளிப்படப் பாவஞ்செய்தவர்களைத் தண்டித்தல் அரசனுக்கும், வெளிப்படாமற் பாவஞ்செய்தவர்களையும் வெளிப்படப்பாவஞ்செய்தவர்களுள் அரசனாலே தண்டிக்கப்படாதவர்களையும் மறுமையில் நரகத்திலே தண்டித்தல் இயமனுக்கும், கடனும் ஆதலாலும்; தாம்செய்தபாவத்தின்பொருட்டு

இம்மையில் அரசனாலே தண்டிக்கப்பட்டவர்கள் அப்பாவத்தின்பொருட்டு மறுமையில் நரகத்திலே தண்டிக்கப்படாரகள் ஆதலாலும்; தம்முடைய மகன் பசுக்கொலைக்குற்றத்தின்பொருட்டு மறுமையில் நரகத்துன்பம் அடையாவண்ணம் தாமே இம்மையில் அவனைத்தண்டித்து, அப்பாவத்தை ஒழித்தார்: ஆதலால், அவ்வுயிர்த்தண்டத்துக்குக் காரணம் அவனிடத்தில் வைத்த இரக்கமென்றே துணியப்படும். இதற்குப்பிரமாணம். கோயிற்புராணம். "மனுநூலின் முறைபுரியா மடவரைநால் வகைத்தண்டம் - பண்ணிநெறி நடத்திடவும் பலரறியா வகைபுரிந்த - வெண்ணிலவினை விதிவழியே நுகர்விக்கு மியல்பிற்கு - திண்ணியரா மிருதரும ருளராகச் செய்துமென." "வானவர்கோ னுலாத்திரவி மைந்தர்களி லொருவனுக்கு - ஞானவிழி நல்கிமனுப் பதியுங் கொடுத்தருளி - யீனமிலா வொருவனுக்குங் கிலகுமணி முடியளித்துத - தேனகுதா ரணிவித்துத் தேவாசட்ங் கைக்கொடுத்தான்." எ-ம். சிவதருமோத்தரம் "பிணக்கந் தனையும் பெறறவா தம்மிடைக் - கணக்கி லாரையுங் கள்வாகட மமையும்-வணக்கு வானமன்னன மறறையா தங்களை-யிணக்கு வானரகத்து ளியமனே." எ-ம். திருமந்திரம். "தத்தஞ் சமயத் தகுதியில்லாதாரை - யத்தன் சிவன்சொன்ன வாகம நூனெறி - யெத்தண்ட முஞ்செயு மறுமையி லிம்மைக்கே - மெய்த்தண்டஞ் செய்வதவ் வேந்தன் கடனே" எ-ம். சிவஞானசித்தியார் "அரசனுஞ் செய்வ தீசனருள்வழி யருமறைவங்கடரை யுளோர் செயயிற் றீய தண்டலின் வைத்துத் தண்டத் - துறைசெய்து தீரப்பண்ணினபு சொலவழி நடப்பா ராயோர்-நிரயமுஞ் சேரா ரந்த நிரயமுந் தீர்மையீதாம்." எ-ம் போற்றிப்பஃறொடை. "மணிபெறியிற்-காயச்சிசுக்கடவாறுகக கண்ணுரிக்க நன்னிதிய-மித்துத்தாய் தந்தைதம ரினபுறதல-வாய்த்தநெறி-யோடியதே ரினகீழுயிர்போன கன்றாலே - நீடுபெரும் பாவமின்றே நீங்குமென - நாடித்தன - மைந்தனையு மூர்ந்தோன வழக்கே வழக்காக - நஞ்சனைய சிந்தை நமனாறா - வெருசினத்தா - லல்ல லுழுந்து மருநரகங் கண்டேற்றக-வல்ல கருணை மறமபோற்றி" எ-ம். வரும். இன்னும், இவர்தமமகனுக்குச் செய்த துயவுயிர்த்தண்டம், இவ்வுலகிழ்வாழும் பிறரெல்லாம் உயிர்களுக்கு இடுக்கண்செய்தற்கு அஞ்சி அஃதொழிந்து உய்தற்கும், அவ்வாற்றகவே, உயிர்களெல்லாம் பிறரால்டுக்கண்டையாது இனிதுவாழ்தற்கும், ஏதுவாமன்றோ! அதனாலும், இவரது சிவகாருண்ணியந் துணியப்படும்.

தமமுடைய மகன் இறந்துவிடில தமக்குப்பின் உயிர்களைக்காத்தற்கு ஒருவருமில்லாதிருந்தல் கண்டும், அவனைக்கொன்றாராதலின; இவர் அவ்வுயிர்களிடத்திரக்கமில்லாதவரென்பது பெறப்படுமன்றோவெனின, அற்றன்று; கருணாநிதியாகிய சிவனதுவிதிப்படி நடுவுநிலைமைசிறிதும் வழுவாது முறைசெலுத்துதல தமக்குக்கடனாதலால, தாம்அப்படியே முட்டாமல முறைசெலுத்தில, தமக்குப்பின்னும் தமதுபூமியிலுள்ள உயிர்கள் இடுக்கணின்றி இனிதுவாழ்தல் வேண்டுமெனனுந் தங்கருத்தை வேண்டுவார் வேண்டியதே யீவாராகிய அச்சிவன முற்றுவித்தருளுவர் என்னுந் துணிவுடனே அம்மகனைக் கொன்றாரென்பது "ஒருமைந்தன றன்குலத்துக் குள்ளானென் பதுமுணரான் - றருமந்தன் வழிச்செல்கை கடனென்று தன்மைந்தன் - மருமந்தன் றேராழி யுறவூர்ந்தான மனுவேந்த - னருமந்த வரசாட்சி யரிதோமற் றெளிதோதான்." என்னுந் திருவிருத்தத்தாலே தெளியப்படுதலின், இவர் எவ்வாற்றானும் இரக்கமுடையவரென்றே துணியப்படும். இவர் நடுவுநிலைமையின் வழுவாமை "என்மகன்செய் பாதகத்துக் கிருந்தவங்கள் செயவிசைந்தே - யன்னியனோ ருயிர்கொன்றா லவனைக்கொல் வேனானாற் - றொன்மனுநூற் றொடைமனுவாற் றுடைப்புண்ட தெனும்வார்த்தை - மன்னுலகிற்

பெறமொழிந்தீர் மந்திரிகள் வழக்கென்றான்." என்பதனால் உணர்க. முட்டாது செங்கோல் செலுத்திய அரசனை அச்செங்கோலே காக்குமென்பது "இறைகாக்கும் வையக மெல்லா மவனை-முறைகாக்கு முட்டாச் செயின்." என்னுந் திருக்குறளால் அறிக.

இதுகாறும் கூறியவாற்றால், இரக்கமும் நடுவுநிலைமையும் பெரும்புண்ணியமென்பதும், அவையில்லாமை பெரும்பாவமென்பதும், குற்றஞ்செய்தவர்களைத் தண்டித்தல் அக்குற்றஞ்செய்தார்க்கும் பிறவுயிர்களுக்கும் நன்மை பயத்தலால் அது இரக்கமாவதன்றி வன்கண்மை யாகாதென்பதும், அதந்தண்டஞ்செய்யாதொழிதலே வன்கண்மை யெனப்பட்டுத் தமக்கும் பிறர்க்குந் தீமைபயக்குமென்பதும் பெறப்படும். அன்றியும், பிறர் கொலை களவு முதலிய குற்றங்களைச் செய்யும்போது கண்டவர்கள், நீதிசபையிலே சாட்சிகளாகும்போது, நாம் இங்கே உண்மைசொல்லில் இவர்களுக்கு அரசனாலே துன்பம் நிகழுமேயென்றஞ்சி, தாம் கண்ட உண்மையை மறுத்துச்சொல்லில், அது அக்குற்றஞ்செய்தார் மறுமையிலே நரகத்தில் எண்ணிறந்தகாலம் மிக்ககொடிய துன்பம் அனுபவித்தற்கும், இவர் குற்றஞ்செய்தும் தண்டத்துக்கு விலகிக்கொண்டமைபோல நாமும் விலகிக்கொள்வோமென்னுங் கருத்துடையராகிப் பிறருங் குற்றஞ்செய்து கெடுதற்கும், இப்படிக் குற்றஞ்செய்வார் உளராகவே, பலவுயிர்கள் அவராலே துன்பம் அனுபவித்தற்கும் ஏதுவாம். ஆதலால், யாவராயினுஞ் சாட்சிகளாகும்போது தாங்கண்ட உண்மையைச் சொல்லுதல் புண்ணியமென்பதும், அதனை மறுத்துச்சொல்லுதல் பாவமென்பதும் பெறப்படும். மெய்ச்சான்றுரைத்தலால் பெறப்படும் இன்பமும், பொய்ச்சான்றுரைத்தலால் பெறப்படுந் துன்பமும், "உண்மைசொல்பவன் இம்மையிற் பொருளையும், மறுமையிற் புண்ணிய லோகத்தையும் அடைவான்; சத்தியமே மேலான தானமும், தவமும், தருமமுமாம். தேவர்கள் சத்தியவடிவினர், மானுடர் அசத்தியவடிவினர்: எவனுடைய புத்தி சத்தியத்தில் நிற்குமோ அவன் இகத்திலே தெய்வத்தன்மையை அடைவான். சத்தியத்தின்மேலான தருமமும், அசத்தியத்தின் மேலான பாவமுமில்லை. பாவிகள் நாஞ்செய்யுங் காரியத்தைப் பிறர் அறியாரென்று எண்ணுகின்றார்கள், தேவர்களும், இந்திரன்முதலான எண்மரும், ஐம்பூதங்களும், இரவியும், மதியும், மனமும், அறக்கடவுளும், உலகத்திலுள்ளாரெல்லாரையும் பார்க்கின்றார்கள். ஆகையால், ஒருவன்செய்த வஞ்சனை வெளிப்படும். பொய்ச்சான்று உரைத்தவன் தன்னுடைய எழுமரபினுள்ளாரையும் கீழான நரகத்தில் வீழ்த்துவான், எழுபிறப்பில் ஈட்டியவெல்லாப் புண்ணியங்களையுங் கெடுத்தவனாவான், பிரமவதையும், சிசுவதையும், தந்தைவதையுஞ் செய்தவனாவான், மிக்ககொடிய ரௌரவமுதலாகிய நரகங்களையும் அடைவான்: பின்னும் ஊர்ப்பன்றி, கழுதை, நாய், நீர்க்காக்கை, புழு என்னும் இப்பிறப்பிற் பிறந்து, பின்பு மானுடப் பிறப்பிலே பிறவிக்குருடன், செவிடன், குட்டநோயினன், ஊமை யிவர்களாகியும், மிக்கபசிதாகமுடையவனாகித் தன்றுபகைவன்வீட்டிற் றன்மனையாளோடும் பிச்சையிரப்பவனாகியும், பிறப்பான்." என்னும் மிருதிவசனத்தினாலும், "பொய்யினைப் புகன்ற புல்லா வாயினைப் புடைத்து நாக்கை-கொய்வார் துக்க பேத முங்கொடுப்பர் தூதர் கோணனு-வெய்யார் முன்பு சொன்ன பொய்யினைத் திறம்வி ளங்கவே-ணைவ ரெனினை செய்வ மென்று நீருமாறு நாடியே" "சலமெனும் வாதி யாவன் றகைபெறு சமயந் தன்னை - நிலைகுலை செய்தான் கள்ள நீசனோ நேசஞ் செய்து - கொலைவிலக் கிடுவான் றானுங் கோணிய வழக்குக் கூறும் - புலையனும் பொருந்தி மன்றிற் புந்தியிற் புன்மை யாலே." என்னுஞ் சிவதருமோத்தரச் செய்யுள்களாலும் அறிக.

௨. தன்னுயிர்விடுத்தல் இவ்விடத்துப் பாவமும் இவ்விடத்துப் புண்ணியமுமாமெனல்.

கோபம் நோய் முதலிய ஏதுக்களாலே தன்னுயிரை விடுத்தவன் அறுபதினாயிரம வருஷம நரகததிலவருநதுவன; குரு லிஙக சஙகமஙகளுக்கு எய்தும் இடையூறு நீஙகுதற்பொருட்டு உயிர் விடுத்தவன் சிவபதம் அடைவன். இதற்குப்பிரமாணம - சிவதருமோததரம. "கோவததானுகததிற் கொடுநோயான் மறறுங குற்றததாற றனறனனைக கொலைபுரிகை குணமோ - பாவத்தான் மிக்காரோ தமைததாமே வதைக்கும் பதர்மனித ரநதணாக்கும் பாங்கல்ல குமபி - பாதததிற பட்டழுஙகிச சிக்குழிககும படிவா பகர்வருட மறுபதினாயிரமுறவே பாவகே - சாகத்தாந துணிநதழிகை சங்கரனாலயததிற றவறுறினே யவரமலன் புரியதனைச் சாவார்." எ - ம. சங்கற்பநிராகரணம. "விதிதெருளா ரேயகுமழிந தாக்கையைத்தான் விடுததாற - புறையிருளி லாழ்வன் புகுநது." எ-ம- "ஆக்கையினை நோயக்குமழிந் தந்தணன் ... லாற் - சிககுழிககு மாழ்வன சிறநது" எ - ம் "அருமபெரும பண் ... டாததாலு மாறறிப-பிரிநதிடசசெய யாதுடலைப் பேணு" எ - ம. சிவபுண்ணியத தெளிவு "குருவி லிஙகசங கமததினைக் குறிததவற் றிடையூ - றொருவு தறபொருட் டாறறம துயிர்விடு முரவோர் - மருவி டும்பல மெமக்குமே வளமபட வகுப்பா - னருமை யெனறன னனைததையு முணர்ந்துமே பரிவோன" எ-ம வரும இஙகேமநதிரி, தனககுச சோழா ஆஞ்ஞாபித்தபடியே தான அவருடைய மகனைககொலவானுயில, அவருககுபபின அரசியற்றுதற்கு ஒருவரும இலலாமையால, குரு லிஙக சஙகமஙகளுக்கு இடையூறு நிகழுமெனவும, உயிாகளெலலாம இடுககணின்றி இனபுறறுவாழ்தல் கூடாதெனவும, நினைநது, சிவபததியாலுஞ சிவகாருணணியததாலுந தனனுயிரை விடுததானுதலின, அது பாவமாகாது புணணியமாயிறறு ஒருவனிமிததமொருவன்தன்னுயிரைவிடுககபபுகில அவனைததடுககாதவன அவனைத் தன்கையாற் கொனறவனுவன அது "எனறனை நீ புனமைமொழி யிசைப்பாயே யென்று மெனதுதனந் தாராதே யேகுவையோ வெனறு - நின்றனகநோ வுரிததிநத நிலமெனககு மெனறு நினமுனனே யெனனுயிரை நீககுவனே யெனறுந்-தன்றனையே தானவதைககிற றடுததுமுறை புரியாச் சலததெதிரி யவனறன்னைத தனனதுகை யாலே - கொனறவனே யாதலினுற றடுததிடுக கொலையைக கொடுததிடுக கணககுளது கொலைககஞசுங குணததா" னெனுஞ்சிவதருமோத்தரசசெயயுளால அறிக.

திருக்கூட்டச்சிறப்பு.

பூத நாயகா புற்றிடங் கொண்டவ
ராதி தேவ ரமாநதபூங கோயிலிற்
சோதி மாமணி நீளசுடா முனறில்சூழ்
மூதெ யிற்றிரு வாயினமுன் னுளது. (௧)

பூவார் திசைமுக னிநதிரன் பூமிசை
மாவா ழகலதது மாணமுத லானவ
ரோவா தெவரு நிறைநதுறைந் துள்ளது
தேவா சிரிய னெனுநதிருக காவணம். (௨)

அரந்தை தீர்க்கு மடியவர் மேனிமே
னிரந்த நீற்றொளி யானிறை தூய்மையாற்
புரந்த வஞ்செழுத் தோசை பொலிதலாற்
பரந்த வாயிரம் பாற்கடல் போல்வது. (௩)

அகில காரணர் தாள்பணி வார்கடா
மகில லோகமு மாளற் குரியரென்
றகில லோகத்து ளாரக ளடைதலி
னகில லோகமும் போல்வ ததனிடை. (௪)

அத்தர் வேண்டிமுன் னாண்டவ ரன்பினான்
மெய்த்த லைநந்து விதிர்ப்புறு சிந்தையா
னைத்தி ருத்தொண்டு செய்கட்ட பாட்டினா
ரித்தி றத்தவ ரன்றியு மெண்ணிலார். (௫)

மாசி லாத மணிதிகழ் மேனிமேற்
பூசு நீறுபோ லுள்ளும் புனிதர்க
ளேசி னாலெத் திசையும் விளக்கினார்
பேச வொண்ணாப் பெருமை பிறங்கினார். (௬)

பூத மைந்து நிலையிற் கலங்கினு
மாதொர் பாகர் மலர்த்தாண் மறப்பிலா
ரோது காத லுறைப்பி னெறிநின்றார்
கோதி லாத குணப்பெருங் குன்றனார் (௭)

கேடு மாக்கமுங் கெட்ட திருவினா
ரோடுஞ் செம்பொனு மொக்கவே நோக்குவார்
கூடு மன்பினிற் கும்பிட லேயன்றி
வீடும் வேண்டா விறலின் விளங்கினார். (௮)

ஆரங் கண்டிகை யாடையுங் கந்தையே
பார மீசன் பணியல தொன்றிலா
ரீர வன்பினர் யாதுங் குறைவிலார்
வீர மென்னால் விளம்புந் தகையதோ (௯)

வேண்டு மாறு விருப்புறும் வேடத்தர்
தாண்ட வப்பெரு மானற் றனித்தொண்டர்க
ணீண்ட தொல்புக ழார்தந் நிலைமையை
யீண்டு வாழ்த்துகே னென்னறிந் தேத்துகேன். (௰)

இந்த மாதவர் கூட்டத்தை யெம்பிரா
னந்த மில்புக ழாலால சுந்தரன்
சுந்த ரத்திருத் தொண்டத் தொகைத்தமிழ்
வந்து பாடிய வண்ண முரைசெய்வாம். (௰௧)

திருக்கூட்டச்சிறப்பு முற்றிற்று. ஆகத் திருவிருத்தம்-௱௪௧.

தடுத்தாட்கொண்டபுராணம்.

கங்கையு மதியும் பாம்புங் கடுக்கையு முடிமேல் வைத்த
வங்கண ரோலை காட்டி யாண்டவர் தமக்கு நாடு
மங்கையர் வதன சீத மதியிரு மருங்கு மோடிச
செங்கயல் குழைக ளாடுந் திருமுனைப் பாடி நாடு. (௧)

பெருகிய நலத்தான் மிக்க பெருந்திரு நாடு தன்னி
லருமறைச் சைவ மோங்க வருளினா லவத ரித்த
மருவிய தவத்தான் மிக்க வளம்பதி வாய்மை குன்றாத்
திருமறை யவர்க ணீடுந் திருநாவ லூரா மன்றே. (௨)

மாதொரு பாக னார்க்கு வழிவழி யடிமை செய்யும்
வேதியர் குலத்திற் றோன்றி மேம்படு சடைய னாருக்
கேதமில் கற்பின் வாழ்க்கை மனையிசை ஞானி யாரபாற்
றீதகன் றுலக முய்யத் திருவவ தாரஞ் செய்தார். (௩)

தம்பிரா னருளி னாலே தவத்தினான் மிக்கார் போற்று
நம்பியா ரூர ரென்றே நாமமுஞ் சாத்தி மிக்க
வைம்படை சதங்கை சாத்தி யணிமணிச் சுட்டி சாத்திச்
செம்பொனா ணரையின் மின்னத் தெருவிற்றே ருருட்டு நாளில். (௪)

நரசிங்க முனைய ரென்னு நாடுவா ழரசர் கண்டு
பரவருங் காதல் கூரப் பயந்தவர் தம்பாற் சென்று
விரவிய நண்பி னாலே வேண்டினர் பெற்றுத் தங்க
ளரசிளங் குமரற் கேற்ப வன்பினான் மகனமைக் கொண்டார். (௫)

பெருமைசா லரசா காதற் பிள்ளையாய்ப் பின்னுந் தங்கள்
வருமுறை மரபின் வைகி வளர்ந்துமங் கலஞ்செய் கோலத்
தருமறை முந்நூல சாததி யளவிறுல் கலைக ளாய்ந்து
திருமலி சிறப்பி னோங்கிச் சீர்மணப் பருவஞ் சேர்ந்தார். (௬)

தந்தையார் சடைய னாரந் தனித்திரு மகற்குச் சைவ
வந்தணர் குலததுத் தங்க ளரும்பெரு மரபுக் கேற்ப
வந்ததொல் சிறப்பிற் புததூர்ச் சடங்கவி மறையோன் றன்பாற்
சென்திரு வனைய கன்னி மணத்திறஞ் செப்பி விட்டார். (௭)

குலமுத லறிவு மிக்க கோத்திர முறையுந் தேர்ந்தார்
நலமிகு முதியோர் சொல்லச் சடங்கவி நன்மை யேற்று
மலர்தரு முகத்த னாகி மணம்புரி செயலின் வாய்மை
பலவுடன் பேசி யொத்த பண்பினா லன்பு நேர்ந்தான். (௮)

மற்றவ னிசைந்த வார்த்தை கேட்டவர் வள்ள றன்னைப்
பெற்றவர் தம்பாற் சென்று சொன்னபின் பெருகு சிந்தை
யுற்றதோர் மகிழ்ச்சி யெய்தி மணவினை யுவந்து சாற்றிக்
கொற்றவர் திருவுக் கேற்பக் குறித்துநா ளோலை விட்டார். (௯)

மங்கலம் பொலியச் செய்த மணவினை யோலை யேந்தி
யங்கயற் கண்ணி னாரு மாடவர் பலரு மீண்டிக்
கொங்கலர்ச் சோலை மூதூர் குறுகினா ரெதிரே வந்து
பங்கய வதனி மாரு மைந்தரும் பணிந்து கொண்டார். (௰)

மகிழ்ச்சியான் மணமீக் கூறி மங்கல வினைக ளெல்லாம்
புகழ்ச்சியாற் பொலிந்து தோன்றப் போற்றிய தொழில ராகி
யிகழ்ச்சியொன் றானு மின்றி யேந்துபூ மாலைப்பந்தர்
நிகழ்ச்சியின் மைந்த ரீண்டி நீண்முளை சாத்தி னார்கள். (௰௧)

மணவினைக் கமைந்த செய்கை மாதினைப் பயந்தார் செய்யத்
துணைமலர்க் கோதைத் தாமச் சுரும்பணை தோளி னானைப்
புணர்மணத் திருநாண் முன்னாட் பொருந்திய விதியி னாலே
பணைமுர சியம்ப வாழ்த்திப் பைம்பொனாண் காப்புச் சேர்த்தார். (௰௨)

மாமறை விதிவ ழாமன் மணத்துறைக் கடன்க ளாற்றித்
தூமறை மூதூர்க் கங்குன் மங்கலந் துவன்றி யார்ப்பத்
தேமரு தொடையன் மாப்பன் றிருமணக் கோலங் காணக்
காமுறு மனத்தான் போலக் கதிரவ னுதயஞ் செய்தான். (௰௩)

காலைசெய் வினைகண் முற்றிக் கணிதநூற் புலவர் சொன்ன
வேலைவந் தணையு முன்னர் விதிமணக் கோலங் கொள்வா
னாலசைந் திலங்கு மார்பி னுணங்கிய கேள்வி மேலோன்
மாலையுந் தாரும் பொங்க மஞ்சன சாலை புக்கான். (௰௪)

வாசநெய் யூட்டி மிக்க மலர்விரை யடுத்த தூநீர்ப்
பாசனத் தமைந்த பாங்கர்ப் பருமணிப் பைம்பொற் றிண்கா
லாசனத் தணிநீ ராட்டி யரிசனஞ் சாத்தி யன்பா
லீசனுக் கினியான் மேனி யெழில்பெற விளக்கி னார்கள். (௰௫)

அகில்விரைத் தூப மேய்ந்த வணிகொள்பட் டாடை சாத்தி
முகிலுழை மதியம் போலக் கைவலான் முன்கை சூழ்ந்த
துகில்கொடு குஞ்சி யீரம் புலர்த்தித்தன் றூய செங்கை
யுகிர் நுதி முறையிற் போக்கி யொளிர்நறுஞ் சிகழி யார்த்தான். (௰௬)

தூநறும் பசுங்காப் பூரச் சுண்ணத்தால் வண்ணப் போதி
லானதண் பனிநீர் கூட்டி யமைத்தசந் தனச்சே றாட்டி
மான்மதச் சாந்து தோய்ந்த மங்கலக் கலவை சாத்திப்
பான்மறை முந்நூன் மின்னப் பவித்திரஞ் சிறந்த கையான். (௰௭)

தூமலர்ப் பிணையன் மாலை துணரிணர்க் கண்ணி கோதை
தாமமென் றினைய வேறு தகுதியா லமையச் சாத்தி
மாமணி யணிந்த தூய வளரொளி யிருளகால் சிக்கு
நாமநீள் கலன்கள் சாத்தி நன்மணக் கோலங் கொண்டான். (௰௮)

மன்னவர் திருவுந் தங்கள் வைதிகத் திருவும் பொங்க
நன்னகர் விழவு கொள்ள நம்பியா ரூரர் நாதன்
றன்னடி மனத்துட் கொண்டு தகுந்திரு நீறு சாத்திப்
பொன்னணி மணியார் யோகப் புரவிமேற் கொண்டு போந்தார். (௰௯)

இயம்பல துவைப்ப வெங்கு மேந்தொலி யெடுப்ப மாந்தர்
கயந்துபல் லாண்டு போற்ற காண்மறை யொலியி னோங்க
வியந்துபார் விரும்ப வந்து வீரவினர்க் கின்பஞ் செய்தே
யுயர்ந்தவா கனயா னங்கண் மிசைக்கொண்டா ருழைய ரானார். (உ0)

மங்கல கீத நாத மறையவர் குழாங்கள் சூழ்ந்து
தொங்கலும் விரையுஞ் சூழ்ந்த மைந்தருந் துவன்றிச் சூழும்
பங்கய முகையுஞ் சாய்த்துப் பணைத்தெழுந் தணியின் மிக்க
குங்கும முலையி னாரும் பரந்தெழு கொள்கைத் தாகி. (உக)

அருங்கடி யெழுந்த போழ்தி னார்த்தவெள் வளைக ளாலு
மிருங்குழை முகரத் தாலு மிலங்கொளி மணிக ளாலு
நெருங்கிய பீலிச் சோலை நீலநீர்த் தரங்கத் தாலுங்
கருங்கடல் கிளர்ந்த தென்னக் காட்சியிற் பொலிந்த தன்றே. (உஉ)

நெருங்குதூ ரியங்க ளெங்க நிரைத்தசா மரைக ளோங்கப்
பெருங்குடை மிடைந்து செல்லப் பிணங்குபூங் கொடிக ளாட
வருங்கடி மணம்வந் தெய்த வன்றுதொட் டென்று மன்பில்
வருங்குல மறையோர் புத்தூர் மணம்வந்த புத்தூ ராமால். (உங)

நிறைகுடந் தூப தீப நெருங்குபா லிகைக ளேந்தி
நறைமல ரறுகு சுண்ண நறும்பொரி பலவும் வீசி
யுறைமலி கலவைச சாந்தி னுறுபுன றெளித்து வீதி
மறையவர் மடவா ரவளன் மணமெதிர் கொள்ள வந்தார். (உச)

கண்களெண் ணிலாத வேண்டுங் காளையைக் காண வென்பார்
பெண்களி லுயர நோற்றாள் சடங்கவி பேதை யென்பார்
மண்களி கூர வந்த மணங்கண்டு வாழ்ந்தோ மென்பார்
பண்களி னிறைந்த கீதம் பாடுவா ராடு வார்கள். (உரு)

ஆண்டகை யருளி னோக்கின் வெள்ளத்து ளலைந்தோ மென்பார்
தாண்டிய மாவு நம்பாற றருதியி னடைந்த தென்பார்
பூண்டயங் கிவனே காணும் புண்ணிய மூர்த்தி யென்பா
ரீண்டிய மடவார் கூட்ட மின்னன விசைப்பச் சென்றார். (உசு)

வருமணக் கோலத் தெங்கள் வள்ளலார் தெள்ளும் வாசத்
திருமணப் பந்தர் முன்பு சென்றுவெண் சங்க மெங்கும்
பெருமழைக் குலத்தி னார்ப்பப் பரிமிசை யிழிந்து பேணு
மொருமணத் திறத்தி னங்கு நிகழ்ந்தது மொழிவே னுய்ந்தேன். (உஎ)

வேறு.

ஆலுமறை சூழ்கயிலை யின்கணருள் செய்த
சாலுமொழி யால்வழி தடுத்தடிமை கொள்வான்
மேலுற வெழுந்துமிகு கீழுற வகழ்ந்து
மாலுமய னுமகுமரி யாரொருவர் வந்தார். (உஅ)

கண்ணிடை கரந்தகதிர் வெண்பட மெனச்சூழ்
புண்ணிய நுதற்புனித நீறுபொலி வெய்தத்
தண்மதி முதிர்ந்துகதிர் சாய்வதென மீதே
வெண்ணரை முடித்தது விழுந்திட சழங்க. (உகூ)

காதிலணி கண்டிகை வடிந்தகுழை தாழச்
சோதிமணி மார்பினசை நூலினொடு தோளின்
மீதுபுனை யுத்தரிய வெண்டுகி லுடங்க
வாதப மறைக்குடை யணிக்கரம் விளங்க. (௧௦)

டிசரி கோவண வுடைப்பழமை கூரக்
கொண்டதொர் சழங்கலுடை யார்ந்தழகு கொள்ள
வெண்டுகி லுடன்குசை முடிந்துவிடு வேணுத்
தண்டொருகை கொண்டுகழ றன்னுநடை கொள்ள. (௧௧)

மொய்த்துவளர் பேரழகு மூத்தவடி வேயோ
அத்தகைய மூப்பெனு மதன்படிவ மேயோ
மெய்த்தநெறி வைதிகம் விளைந்தமுத லேயோ
வித்தகைய வேடமென வையமுற வெய்தி. (௧௨)

வந்துதிரு மாமறை மணத்தொழி லொடுங்கும்
பந்தரிடை நம்பியெதிர் பன்னுசபை முன்னின்
றிந்தமொழி கேண்மினெதிர் யாவர்களு மென்றான்
முந்தைமறை யாயிர மொழிந்ததிரு வாயான். (௧௩)

என்றுரைசெ யந்தணனை யெண்ணின்மறை யோரு
மன்றலவினை மங்கல மடங்கலனை யானு
நன்றுமது நல்வரவு நங்கடவ மென்றே
நின்றதிவ ணீர்மொழிமி னீர்மொழிவ தென்றார். (௧௪)

பிஞ்ஞகனு நாவலர் பெருந்தகையை நோக்கி
யென்னிடையு நின்னிடையு நின்றவிசை வால்யான்
முன்னுடைய தோர்பெரு வழக்கினை முடித்தே
நின்னுடைய வேள்வியினை நீமுயறி யென்றான். (௧௫)

நெற்றிவிழி யான்மொழிய நின்றநிக ரில்லா
னுற்றதொர் வழக்கெனிடை நீயுடைய துண்டேன்
மற்றது முடித்தலதி யான்வதுவை செய்யேன்
முற்றவிது சொல்லுகென வெல்லைமுடி வில்லான். (௧௬)

ஆவதிது கேண்மின்மறை யோரெனடி யானிந்
நாவனக ரூரனிது நான்மொழிவ தென்றான்
றேவரையு மாலயன் முதற்றிருவின் மிக்கோர்
யாவரையும் வேறடிமை யாவுடைய வெம்மான். (௧௭)

வேறு.

என்றா னிறையோ னிதுகேட்டவ ரெம்ம ருங்கு
நின்றா ரிருந்தா ரிவனென்னினைந் தான்கொ லென்று
சென்றார் வெகுண்டார் சிரித்தார்திரு நாவ லூரா
னன்றான் மறையோன் மொழியென்றெதிர் நோக்கி நக்கான். (௧௮)

நக்கான் முகநோக் கிநடுங்கி நுடங்கி யார்க்கு
மிக்கான் மிசையுத் தரியத்துகி ருங்கி மேற்சென்
றக்கா லமுன்றந்தை தன்றந்தையா னோலை யீதா
லிக்கா ரியத்தை நீயின்று சிரித்ததென் னோடவென்ன. (௧௯)

6600

வேறு.

மாசிலா மரபில் வந்த வள்ளல்வே தியனை நோக்கி
நேசமுன் கிடந்த சிந்தை நெகிழ்ச்சியாற் சிரிப்பு நீங்கி
யாசிலந் தணர்கள் வேறோ ரந்தணர்க் கடிமை யாதல்
பேசவின் றுன்னைக் கேட்டோம் பித்தனோ மறையோ னென்றார். (௪௰)

பித்தனு மாக பின்னும் பேயனு மாக நீயின்
றெத்தனை தீங்கு சொன்னா யாதுமற் றவற்றா லுன்னை
யத்தனை கென்னை யொன்று மறிந்திலை யாகி னின்று
வித்தகம் பேச வேண்டாம பணிசெய்ய வேண்டு மென்றார். (௪௧)

கண்டதோர் வடிவா லுள்ளங் காதல்செய் துருகா நிற்குங்
கொண்டதோர் பித்த வார்த்தை கோபமு முடனே யாக்கு
முண்டொரா ளோலை யென்னு மதனுண்மை யறியே னென்று
தொண்டனா ரோலை காட்டு கென்றனர் துணைவ னாரை. (௪௨)

ஓலைகாட் டென்று நம்பி யுரைக்கநீ யோலை காணற்
பாலையோ அவைமுன் காட்டப் பணிசெயற் பாலை யென்ற
வேலையி னாவ லூரர் வெகுண்டுமேல் விரைந்து சென்று
மாலயன் றொடரா தானை வலிந்துபின் றொடர லுற்றார். (௪௩)

ஆவணம் பறிக்கச் சென்ற அளவினி லந்த ணாளன்
காவணத் திடையே யோடக் கடிதுபின் றொடர்ந்து நம்பி
பூவணத் தவரை யுற்றா ரவரலாற் புரங்கள் செற்ற
ஏவணச் சிலையி னாரை யாரதொடர்ந் தெட்ட வல்லார். (௪௪)

மறைகளா யினமுன் போற்றி மலர்ப்பதம் பற்றி நின்ற
விறைவனைத் தொடர்ந்து பற்றி யெழுதுமா ளோலை வாங்கி
யறைகழ லண்ண லாளா யந்தணர் செய்த லென்ன
முறையெனக் கீறி யிட்டார் முறையிட்டான் முடிவி லாதான். (௪௫)

அருமறை முறையிட் டின்னு மறிவதற் கரியான் பற்றி
யொருமுறை முறையோ வென்ன வுழைநின்றார் விலக்கி யிந்தப்
பெருமுறை யுலகி லில்லா நெறிகொண்டு பிணங்கு கின்ற
திருமறை முனிவ ரேநீ ரெங்குளீர் செப்பு மென்றார். (௪௬)

என்றலு நின்ற வைய ரிங்குளே னிருப்புஞ் சேய
தன்றிந்த வெண்ணெய் நல்லூ ரதுநிற்க வறத்தா றின்றி
வன்றிறல் செய்தென் கையி லாவணம் வலிய வாங்கி
நின்றிவன் கிழித்துத் தானே நிரப்பினா னடிமை யென்றான். (௪௭)

குழைமறை காதி னானைக் கோதிலா ரூரர் நோக்கிப்
பழையமன் றாடி போலு மிவனென்று பண்பின் மிக்க
விழைவுறு மனமும் பொங்க வெண்ணெய்நல் லூரா யேலுன்
பிழைநெறி வழக்கை யாங்கே பேசநீ போதா யென்றார். (௪௮)

வேதிய னதனைக் கேட்டு வெண்ணெய்நல் லூரி லேநீ
போதினு நன்று மற்றப் புனிதநான் மறையோர் முன்ன
ராதியின் மூல வோலை காட்டிநீ யடிமை யாதல்
சாதிப்ப னென்று முன்னே தண்டுமுன் றாங்கிச் சென்றான். (௪௯)

செல்லுநாள் மறையோன் றன்பின் றிருமுகக் காந்தஞ் சேர்ந்த
கல்லிரும் பணையு மாபோல் வள்ளலுங் கடிது சென்று
னெல்லையில் சுற்றத் தாரு மிதுவென்னு மென்றுசெல்ல
நல்லவந் தணர்கள வாழும் வெண்ணெய்நல்லூரை நண்ணி. (௨௰)

வேதபா ரகரின் மிக்கார் விளங்குபே ரவைமுன் சென்று
நாதநான் மறையோன் சொல்லு நாவலூ ராரூ ரன்றான
காதலென் னடியா னென்னக் காட்டிய வோலை கீறி
மூதறி வீர்முன் போந்தா னிதுமற்றென் முறைப்பா டென்றான். (௨௧)

அந்தண ரவையின் மிக்கார் மறையவ ரடிமை யாத
லிந்தமா நிலத்தி லில்லை யென்சொன்னா யையா வென்றார்
வந்தவா றிசைவே யன்றோ வழக்கிவன் கிழித்த வோலை
தந்தைதன் றந்தை நேர்ந்த தெனறனன் றனியாய் நின்றான். (௨௨)

இசைவினா லெழுது மோலை காட்டினா னாகி லின்று
விசையினால் வலிய வாங்கிக் கிழிப்பது வெற்றி யாமோ
தசையெலா மொடுங்க மூத்தான் வழக்கினைச் சாரச் சொன்னா
னசைவிலா ரூர னெண்ண மெனவென்றா ரவையின் மிக்கார். (௨௩)

அனைத்துநூ லுணர்ந்தீ ராதி சைவனென் றறிவீ ரென்னைத்
தனக்குவே றடிமை யென்றிவ் வந்தணன் சாதித் தானேன்
மனத்தினா லுணர்தற் கெட்டா மாயையென் சொல்லு கேன்யா
னெனக்கிது தெளிய வொண்ணா தென்றன னெண்ண மிக்கான். (௨௪)

அவ்வுரை யவையின் முன்பு நம்பியா ரூரர் சொல்லச்
செவ்விய மறையோர் நின்ற திருமறை முனியை நோக்கி
யிவ்வுல கின்க ணீயின் றிவனையுன் னடிமை யென்ற
வெவ்வுரை யெம்முன் பேற்ற வேண்டுமென் றுரைத்து மீண்டும். (௨௫)

ஆட்சியி லாவ ணத்தி லன்றிமற் றயலார் தங்கள்
காட்சியின் மூன்றி லொன்று காட்டுவா யென்ன முன்னே
மூட்சியிற் கிழித்த வோலை படியோலை மூலவோலை
மாட்சியிற் காட்ட வைத்தே னென்றனன் மாயை வல்லான். (௨௬)

வல்லையேற் காட்டிங் கென்ன மறையவன் வலிசெய் யாமற்
சொல்லநீ வல்லீ ராகிற் காட்டுவே னென்று சொல்லச்
செல்வநான் மறையோர் நாங்க ளடங்குற வொட்டோ மென்றா
ரல்லதீர்த் தாள நின்றா ராவணங் கொண்டு சென்றார். (௨௭)

இருண்மறை மிடற்றோன் கையி லோலைகண் டவையோ ரேவ
வருள்பெறு கரணத் தானு மாவணந் தொழுது வாங்கிச்
சுருள்பெறு மடியை நீக்கி விரித்தனன் றொன்மை நோக்கித்
தெருள்பெறு சபையோர் கேட்ப வாசகஞ் செப்பு கின்றான். (௨அ)

அருமறை நாவ லாதி சைவனா ரூரன் செய்கை
பெருமுனி வெண்ணெய் நல்லூர்ப் பித்தனுக் கியானு மென்பால்
வருமுறை மரபு ளோரும் வழித்தொண்டு செய்தற் கோலை
யிருமையா லெழுதி நேர்ந்தே னிதற்கிவை யென்னெ ழுத்து. (௨௯)

வாசகம் கேட்ட பின்னர் மற்றுமே லெழுத்திட் டார்க
ளாசிலா வெழுத்தை நோக்கி யுவையொக்கு மென்ற பின்னர்
மாசிலா மறையோ ராயா மற்றுங்கள் பேச ளுர்தங்
தேசுடை யெழுத்தே யாகிற் றெளியப்பார்த் தறிமி னென்றார். (௬௰)

அந்தணர் கூற வின்னு மாளோலை யிவனே காண்பான்
றந்தைதன் றந்தை தான்வே றெழுதுகைச் சாத்துண் டாகி
லிந்தவா வணத்தி னேடு மெழுத்துநீ ரொப்பு நோக்கி
வந்தது மொழிமி னென்றான் வலியவாட் கொள்ளும் வள்ளல். (௬௧)

திரண்டமா மறையோர் தாமுந் திருநாவ லூரர் கோமுன்
மருண்டது தெளிய மற்ற மறையவ னெழுத்தா லோலை
யரண்டரு காப்பில் வேறொன் றழைத்துட னொப்பு நோக்கி
யிரண்டுமொத் திருந்த தென்னே யினிச்செய லில்லை யென்றார். (௬௨)

நான்மறை முனிவ ஞர்க்கு நம்பியா ரூரர் தோற்றீர்
பான்மையி னேவல் செய்தல் கடனென்று பண்பின் மிக்க
மேன்மையோர் விளம்ப நம்பி விதிமுறை யிதுவே யாகில்
யானிதற் கிசையே னென்ற விசையுமோ வென்று நின்றார். (௬௩)

திருமிகு மறையோர் நின்ற செழுமறை முனியை நோக்கி
யருமுனி நீமுன் காட்டு மாவண மதனி லெங்கள்
பெருமைசேர் பதியே யாகப் பேசிய துனக்கிவ் வூரில்
வருமுறை மனையு நீடு வாழ்க்கையுங் காட்டு கென்றார். (௬௪)

பொருவரும் வழக்கால் வென்ற புண்ணிய முனிவ ரென்னை
யொருவரு மறியீ ராகிற் போதுமென் றுரைத்துச் சூழ்ந்த
பெருமறை யவர்கு ழாமு நம்பியும் பின்பு செல்லத்
திருவருட் டுறையே புக்கா ரணடிலர் திகைத்து நின்றார். (௬௫)

எம்பிரான் கோயி னண்ண விலங்குநூன் மார்ப னெங்க
ணம்பர்தங் கோயில் புக்க தென்கொலோ வென்று நம்பி
தம்பெரு விருப்பி னோடு தனிதொடர்ந் தழைப்ப மாதோ
டும்பரின் விடைமேற் றோன்றி யவர்தமக் குணர்த்த லுற்றார். (௬௬)

முன்புநீ நமக்குத் தொண்டன் முன்னிய வேட்கை கூரப்
பின்புநம் மேவ லாலே பிறந்தனை மண்ணின் மீது
துன்புறு வாழ்க்கை நின்னைத் தொடர்வறத் தொடர்ந்து வந்து
நன்புல மறையோர் முன்னா நாந்தடுத் தாண்டோ மென்றார். (௬௭)

என்றெழு மோசை கேளா வீன்றவான் கனைப்புக் கேட்ட
கன்றுபோற் கதறி நம்பி கரசர ணாதி யங்கந்
துன்றிய புளக மாகத் தொழுதகை தலைமே லாக
மன்றுளீர் செயலோ வந்து வலியவாட் கொண்ட தென்றார். (௬௮)

எண்ணிய வோசை யைந்தும் விசும்பிடை நிறைய வெங்கும்
விண்ணவர் பொழிபூ மாரி மேதினி நிறைந்து விம்ம
மண்ணவர் மகிழ்ச்சி பொங்க மறைகளு முழங்கி யார்ப்ப
வண்ணலை யோலை காட்டி யாண்டவ ரருளிச் செய்வார். (௬௯)

மற்றுநீ வன்மை பேசி வன்றொண்ட னென்னு நாமம்
பெற்றனை நமக்கு மன்பிற் பெருகிய சிறப்பின் மிக்க
வற்சனை பாட்டே யாகு மாதலான் மண்மே னம்மைச்
சொற்றமிழ் பாடு கென்றார் தூமறை பாடும் வாயார். (௭௰)

தேடிய வயனு மாலுந் தெளிவுறா வைந்தெ ழுத்தும்
பாடிய பொருளா யுள்ளான் பாடுவாய் நம்மை யென்ன
நாடிய மனத்த ராகி நம்பியா ரூரா மன்று
ளாடிய செய்ய தாளை யஞ்சலி கூப்பி நின்று. (௭௧)

வேதிய னாகி யென்னை வழக்கினால் வெல்ல வந்த
வூதிய மறியா தேனுக் குணர்வுதந் துய்யக் கொண்ட
கோதிலா வமுதே யின்றுன் குணப்பெருங் கடலை நாயேன்
யாதினை யறிந்தென் சொல்லிப் பாடுகே னென்மொ ழிந்தார். (௭௨)

அன்பனை யருளி னோக்கி யங்கணா ருளிச் செய்வார்
முன்பெனைப் பித்த னென்றே மொழிந்தனை யாத லாலே
யென்பெயர் பித்த னென்றே பாடுவா யென்றார் நின்ற
வன்பெருந் தொண்ட ராண்ட வள்ளலைப் பாட லுற்றார். (௭௩)

வேறு.

கொத்தார்மலர்க் குழலாளொரு கூறாயடி யவர்பால்
மெய்த்தாயினு மினியானையவ் வியனாவலர் பெருமான்
பித்தாபிறை சூடியெனப் பெரிதாந்திருப் பதிக
மித்தாரணி முதலாமுல கெல்லாமுய வெடுத்தார். (௭௪)

முறையால்வரு மதுரத்துடன் மொழியிந்தள முதலிற்
குறையாநிலை மும்மைப்படி கூடுங்கிழ மையினா
னிறைபாணியி னிசைகோள்புணர் நீடும்புகழ் வகையா
லிறையான்மகி ழிசைபாடின னெல்லாநிக ரில்லான். (௭௫)

சொல்லார்தமி ழிசைபாடிய தொண்டன்றனை யின்னும்
பல்லாறுல கினினம்புகழ் பாடென்றுறு பரிவி
னல்லார்வெண்ணெய் நல்லூரருட் டுறைமேவிய நம்ப
னெல்லாவுல குய்யப்புர மெய்தானருள் செய்தான். (௭௬)

அயலோர்தவ முயல்வார்பிற ரன்றேமண மழியுஞ்
செயலானிகழ் புத்தூர்வரு சிவவேதியன் மகளு
முயர்நாவலர் தனிநாதனை யொழியாதுணர் வழியிற்
பெயராதுயர் சிவலோகமு மெளிதாம்வகை பெற்றாள். (௭௭)

வேறு.

நாவலர்கோ னாரூரன் றனைவெண்ணெய் நல்லூரின்
மேவுமருட் டுறையமர்ந்த வேதியராட் கொண்டதற்பின்
பூவலருந் தடம்பொய்கைத் திருநாவ லூர்புகுந்து
தேவர்பிரான் றனைப்பணிந்து திருப்பதிகம் பாடினார். (௭௮)

சிவனுறையுந் திருத்துறையூர் சென்றணைந்து தீவினையா
லவநெறியிற் செல்லாமே தடுத்தாண்ட வடியேற்குத்
தவநெறிதந் தருளென்று தம்பிரான் முன்னின்று
பவநெறிக்கு விலக்காகுந் திருப்பதிகம் பாடினார். (௭௯)

புலனொன்றும் படிதவத்திற் புரிந்தநெறி கொடுத்தருள
வலர்கொண்ட நறுஞ்சோலைத் திருத்துறையூ ரமர்ந்தருளு
நிலவுந்தண் புனலுமொளிர் நீள்சடையோன் றிருப்பாத
மலர்கொண்டு போற்றிசைத்து வந்தித்தார் வன்றொண்டர். (௮௰)

திருத்துறையூர் தனைப்பணிந்து சிவபெருமா னமர்ந்தருளும்
பொருத்தமா மிடம்பலவும் புக்கிறைஞ்சிப் பொற்புலியூ
நிருத்தனார் திருக்கூத்துத் தொழுவதற்கு நினைவுற்று
வருத்தமிகு காதலினால் வழிக்கொள்வான் மனங்கொண்டார். (௮௧)

மலைவளர்சந் தகில்பீலி மலர்பரப்பி மணிகொழிக்கு
மலைதருதண் புனற்பெண்ணை யாறுகடந் தேறியபி
ணிலகுபசும் புரவிநெடுந் தேரிரவி மேல்கடலிற்
செலவணையும் பொழுதணையத் திருவதிகைப் புறத்தணைந்தார். (௮௨)

உடையவர சுலகேத்து முழவாரப் படையாளி
விடையவர்க்குக் கைத்தொண்டு விரும்புபெரும் பதியைமிதித்
தடையுமதற் கஞ்சுவனென் றந்நகரிற் புகுதாதே
மடைவளர்தண் புறம்பணையிற் சித்தவட மடம்புகுந்தார். (௮௩)

வரிவளர்பூஞ் சோலைசூழ் மடத்தின்கண் வன்றொண்டர்
விரிதிரைநீர்க் கெடிலவட வீரட்டா னத்திறைதாள்
புரிவுடைய மனத்தினராய்ப் புடையெங்கு மிடைகின்ற
பரிசனமுந் துயில்கொள்ளப் பள்ளியமர்ந் தருளினார். (௮௪)

அதுகண்டு வீரட்டத் தமர்ந்தருளு மங்கணரு
முதுவடிவின் மறையவராய் முன்னொருவ ரறியாமே
பொதுமடத்தி னுட்புகுந்து பூந்தாரான் றிருமுடிமேற்
பதுமமலர்த் தாள்வைத்துப் பள்ளிகொள்வார் போற்பயின்றார். (௮௫)

அந்நிலையா ரூரனுணர்ந் தருமறையோ யுன்னடியென்
சென்னியில்வைத் தனையென்னத் திசையறியா வகைசெய்த
தென்னுடைய மூப்புக்கா ணென்றருள வதற்கிசைந்து
தன்முடியப் பால்வைத்தே துயிலமர்ந்தான் றமிழ்நாதன். (௮௬)

அங்குமவன் றிருமுடிமேன் மீண்டுமவர் தாணீட்டச்
செங்கயல்பாய் தடம்புடைசூழ் திருநாவ லூராளி
யிங்கென்னைப் பலகாலு மிதித்தனீ யாரென்னக்
கங்கைசடைக் கரந்தபிரா னறிந்திலையோ வெனக்கரந்தான் (௮௭)

செம்மாந்திங் கியானறியா தென்செய்தே னெனத்தெளிந்து
தம்மானை யறியாத சாதியா ருளரோவென்
றம்மானைத் திருவதிகை வீரட்டா னத்தமர்ந்த
கைம்மாவி னுரியானைக் கழல்பணிந்து பாடினார். (௮௮)

பொன்றிரளு மணித்திரளும் பொருகரிவெண் கோடுகளு
மின்றிரண்ட வெண்முத்தும் விரைமலரு நறுங்குறடும்
வன்றிரைக ளாற்கொணர்ந்து திருவதிகை வழிபடலாற்
றென்றிசையிற் கங்கையெனுந் திருக்கெடிலந் திளைத்தாடி. (௮௯)

அங்கணரை யடிபோற்றி யங்ககன்று மற்றந்தப்
பொங்குநதித் தென்கரைபோய்ப் போரவலித்தோண் மாவலிதன்
மங்கலவேள் வியிற்பண்டு வாமனனாய் மண்ணிரந்த
செங்கணவன் வழிபட்ட திருமாணி குழியணைந்தார். (கo)

பரமபொருளைப் பணிந்துதாள் பரவிப்போய்ப் பணிந்தவர்க்கு
வரந்தருவான் றினைநகரை வணங்கினர்வண் டமிழ்பாடி
நரம்புடையா ழொலிமுழவி னாதவொலி வேதவொலி
யரம்பையர்தங் கீதவொலி யறாததில்லை மருங்கணைந்தார். (கக)

வேறு

தேம லங்கலணி மாமணி மார்பிற் செம்ம லங்கயல்கள் செங்கம லத்தண்
பூம லங்கவெதிர் பாய்வன மாடே புள்ள லம்புதிரை வெள்ள வாவித்
தாம லங்குகட டம்பணை சூழுந் தன்ம ருங்குதொழு வார்கட் டம்மை
மாம லங்களற வீட்ட ருடில்லை மல்ல லம்பதியி னெல்லை வணங்கி. (கஉ)

நாக சூதவகு ளஞ்சர ளஞ்சூழ் நாளி கேரமில வங்க நரந்தம்
பூக ஞாழல்குளிர் வாழை மதூகம் பொதுளும் வஞ்சிபல வெங்கு நெருங்கி
மேக சாலமலி சோலைக ளாகி மீது கோகில மிடைந்து மிழற்றப்
போக பூமியினு மிக்கு விளங்கும் பூம்பு றம்பணை கடந்து புகுந்தார். (கங)

வன்னி கொன்றைவழை சண்பக மார மலர்ப்ப லாசொடு செருந்திமந் தாரங்
கன்னி காரங்குர வங்கமழ் புன்னை கற்பு பாட லிகள் கூவிள மோங்கித்
துன்னு சாதிமரு மாலதி மௌவ றுதைந்த நந்திகர வீர மிடைந்த
பன்ம லர்ப்புனித நந்த வனங்கள் பணிந்து சென்றனன் மணங்கமழ் தாரான்

இடம ருங்குதனி நாயகி காண வேழபெ ரும்புவன முய்ய வெடுத்து, நடந வின்றருள் சிலம்பொலி போற்று நான்ம றைப்பதியை நாளும் வணங்கக், கடல்வ லங்கொள்வது போற்புடை சூழுங் காட்சி பெற்றிகு சேடசெல்வோங்குந், தடம ருங்குவளர் மஞ்சிவ ரிஞ்சித் தணிதிடங்கையெதிர் கண்டுமகிழ்ந்தார்.

மன்று ளாடுமது வின்னசை யாலே மறைச்சு ரும்பறை புறத்தின மருங்கே, குன்று போலுமணி மாமதில் சூழுங் குண்ட கழ்க்கமல வண்டலர் கைதைத், துன்று நீறுபுனை மேனிய வாகித் தூய நீறுபுனை தொண்டர்க ளென்னச், சென்று சென்றுமுரல் கின்றன கண்டு சிந்தை யன்பொடு திளைத்தெதிர் சென்றார்.

பாரவி ளங்குவளர் நான்மறை நாதம் பயின்ற பண்புமிக வெண்கொடி யாடுஞ், சீரவி ளங்குமணி நாவொலி யாலுந் திசைக ளெண்ணெதிர் புறப்பட லாலுந், தாரவி ளங்குவரை மார்பி னயன்பொற் சதுர்முகங்களென வாயினதில்லை, பூரவி ளங்குதிரு வாயில்க ணான்கி னுத்த ரத்திசையின் வாயின்முன்னெய்தி.

வேறு

அன்பின் வந்தெதிர் கொண்டசீ ரடியா ரவர்க ளோடுநம்பி யாரூரர் தாமோ, முன்பி றைஞ்சின ரியாவரென் றறியா முறைமை யாலெதிர் வணங்கி மகிழ்ந்து, பின்பு கும்பிடும் விருப்பி னிறைந்து பெருகு நாவலர்க ராரபெரு மானும், பொன்பி றங்குமணி மாளிகை நீடும் பொருவி றந்ததிரு வீதி புகுந்தார். (கஅ)

அங்கண் மாமறை முழங்கு மருங்கே யாட ரம்பைய ரரங்கு முழங்கு, மங்குல் வானின்மிசை யைந்து முழங்கும் வாச மாலைகளின் வண்டு முழங்கும், பொங்கு மன்பருவி கண்பொழி தொண்டர் போற்றி சைக்குமொலி யெங்கு முழங்குந், திங்க டங்குசடை கங்கை முழங்குந் தேவ தேவர்புரி யுந்திரு வீதி.

போக நீடுநிதி மன்னவன் மன்னும் புரங்க ளொப்பன வரம்பில வோங்கி,
மாக முன்பருகு கின்றன போலு மாளி கைக்குல மிடைந்த பதாகை, யோக
சிந்தைமறை யோர்கள் வளர்க்கு மோம தூமமுயர் வானி லடைப்ப, மேக பங்
திகளின மீதிடை யெங்கு மின்னு டங்குவன வென்ன விளங்கும. (௰)

ஆடு தோகைபுடை நாசிக டோறு மரணி தந்தசுட ராகுதி தோறு
மாடு தாமமணி வாயில்க டோறு மங்க லக்கலசம் வேதிகை தோறுஞ்
சேடு கொண்டவொளி தேர்நிரை தோறுஞ் செந்நெ லன்னமலை சாலைக டோறு
நீடு தண்புனல்கள் பந்தர்க டோறு நிறைந்த தேவர்கண நீளிடை தோறும் (௰௧)

எண்ணில்பேருலகனைத்தினுமுள்ள வெல்லையில்லழகுசெல்வமெல்லா
மண்ணில் விப்பதியில் வந்தன வென்ன மங்க லம்பொலி வளர்தன வாங்கப்
புண்ணியப்புனிதவன்பர்கண்முன்பு புகழ்ந்துபாடல்புரிபொற்பின விளங்கு
மண்ண லாடுதிரு வம்பலஞ் சூழ்ந்த வம்பொன் வீதியினை நம்பிவணங்கி.

மால யன்சத மகன்பெருந் தேவர் மற்று முள்ளவர்கண் முற்று நெருங்கிச்,
சீல மாமுனிவர் சென்றுபின் றுன்னித் திருப்பி ரம்பினடி கொண்டு திகைத்
துக, கால நேர்படுதல் பார்த்தய னிற்பக் காத லன்பர்கண நாதர் புகும்பொற்,
கோல நீடுதிரு வாயி லிறைஞ்சிக் குவித்த செங்கைதலை மேற்கொடு புக்கார்.

வேறு

பெருமதில் சிறந்த செம்பொன்மா ளிகைமின் பிறங்குபே ரம்பல மேரு,
வருமுறை வலங்கொண் டிறைஞ்சிய பின்னர் வணங்கிய மகிழ்வொடும் புகு
ந்தா, ரருமறை முதலி னடுவினிற் கடையி லன்பர்தஞ் சிந்தையி லலர்ந்த, திரு
வள ரொளிசூழ் திருச்சிற்றம் பலமுன் றிருவணுக் கன்றிரு வாயில். (௰௪)

வையகம் பொலிய மறைச்சிலம் பார்ப்ப மன்றுளே மாலயன் றேட, வை
யர்தாம் வெளியே யாடுகின் றாரை யஞ்சலி மலர்த்திமுன் போற்றுங், கைக
ளோ திளைத்த கண்களோ வந்தக் கரணமோ கலந்தவன் புந்தச், செய்தவம்
பெரியோன் சென்றுதாழ்ந் தெழுந்தான் றிருக்களிற் றுப்படி மருங்கு. (௰௫)

ஐந்துபே ரறிவுங் கண்களே கொள்ள வளப்பருங் கரணங்க ணான்குஞ், சிந்
தையே யாகக் குணமொரு மூன்றுந் திருந்துசாத் துவிகமே யாக, இந்துவாழ்
சடையா னாடுமா னந்த வெல்லையி றனிப்பெருங் கூத்தின், வந்தபே ரின்ப
வெள்ளத்துட் டிளைத்து மாறிலா மகிழ்ச்சியின் மலர்ந்தார் (௰௬)

தெண்ணிலா மலர்ந்த வேணியா யுன்றன் றிருநடங் கும்பிடப் பெற்று
மண்ணிலே வந்த பிறவியே யெனக்கு வாலிதா மின்பமா மென்று
கண்ணிலா னந்த வருவிநீர் சொரியக் கைம்மல ருச்சிமேற் குவித்துப்
பண்ணினா னீடி யறிவரும் பதிகம் பாடினார் பரவினார் பணிந்தார். (௰௭)

தடுத்துமுன் னாண்ட தொண்டனார் முன்பு தனிப்பெருந் தாண்டவம் புரிய,
வெடுத்தசே வடியா ரருளினா றாரா வெறிபுனன் மறிதிரைப் பொன்னி, மடு
த்தநீள் வண்ணப் பணையினா ரூரில் வருகநம் பாலென வானி, லடுத்தபோ
தினில்வந் தெழுந்ததோர் நாதங் கேட்டலு மதுவுணர்ந் தெழுந்தார் (௰௮)

ஆடுகின் றவர்பே ரருளினா லிசைந்த வப்பணி சென்னிமேற் கொண்டு,
சூடுதங் கரங்க ளஞ்சலி கொண்டு தொழுந்தொறும் புறவிடை கொண்டு, மாடு
பே ரொளியின் வளரும்அம் பலத்தை வலங்கொண்டு வணங்கினார் போந்து,
நீடுவா னணிய வுயர்ந்தபொன் வரைபோ னிலவெழு கோபுரங் கடந்தார். (௰௯)

நின்றுகோ புரத்தை நிலமுறப் பணிந்து நெடுந்திரு வீதியை வணங்கி, மன்றலார் செல்வ மறுகினூ டேகி மன்னிய திருப்பதி யதனிற், றென்றிசை வாயில் கடந்துமுன் போந்து சேட்படு திருவெல்லை யிறைஞ்சிக், கொன்றைவார் சடையா னருளையே நினைவார் கொள்ளிடத் திருநதி கடந்தார். (௱௰)

வேறு

புறந்தருவார் போற்றிசைப்பப் புரிமுந்நூ லணிமார்ப
ரறம்பயந்தா டிருமுலைப்பா லமுதுண்டு வளர்ந்தவர்தாம்
பிறந்தருளும் பெரும்பேறு பெற்றதெனு முற்றுலகிற்
சிறந்தபுகழ்க் கழுமலமாந் திருப்பதியைச் சென்றணைந்தார். (௱௰௧)

பிள்ளையார் திருவவதா ரஞ்செய்த பெரும்புகலி
யுள்ளுநான் மிதியேனென் றூரெல்லைப் புறம்வணங்கி
வள்ளலார் வலமாக வரும்பொழுதின் மங்கையிடங்
கொள்ளுமால் விடையானு மெதிர்காட்சி கொடுத்தருள. (௱௰௨)

மண்டியபே ரன்பினால் வன்றொண்டர் நின்றிறைஞ்சித்
தெண்டிரைவே லையின்மிதந்த திருத்தோணி புரத்தாரைக்
கண்டுகொண்டேன் கயிலையினில் வீற்றிருந்த படியென்று
பண்டருமின் னிசைபயின்ற திருப்பதிகம் பாடினார் (௱௰௩)

இருக்கோல மிடும்பெருமா னெதிர்நின்று மெழுந்தருள
வெருக்கோளுற் றதுநீங்க வாரூர்மேற் செலவிரும்பிப்
பெருக்கோதஞ் சூழ்புறவப் பெரும்பதியை வணங்கிப்போய்த்
திருக்கோலக் காவணங்கிச் செந்தமிழ்மா லைகள்பாடி (௱௰௪)

தேனார்க்கு மலர்ச்சோலைத் திருப்புன்கூர் நம்பர்பா
லானாப்பே ரன்புமிக வடியடைந்து தமிழ்பாடி
மானார்க்குங் கரதலத்தார் மகிழ்ந்தவிடம் பலவணங்கிக்
கானார்க்கு மலர்த்தடஞ்சூழ் காவிரியின் கரையணைந்தார் (௱௰௫)

வம்புலா மலரலைய மணிகொழித்து வந்திழியும்
பைம்பொன்வார் கரைப்பொன்னிப் பயிறீர்த்தம் படிந்தாடித்
தம்பிரான் மயிலாடு துறைவணங்கித் தாவில்சீ
ரம்பர்மா காளத்தி னமர்ந்தபிரா னடிபணிந்தார் (௱௰௬)

மின்னார்செஞ் சடையண்ணல் விரும்புதிருப் புகலூரை
முன்னாகப் பணிந்தேத்தி முதல்வன்ற னருணினைந்து
பொன்னாரு முத்தரியம் புரிமுந்நூ லணிமார்பர்
தென்னாவ லூராளி திருவாரூர் சென்றணைந்தார் (௱௰௭)

தேராரு நெடுவீதித் திருவாரூர் வாழ்வார்க்குக்
காராத காதலினம் மாரூர னுமழைக்க
வாராநின் றனவனை மகிழ்ந்தெதிர்கொள் வீரென்று
நீராருஞ் சடைமுடிமே னிலவணிந்தா ரருள்செய்தார் (௱௰௮)

தம்பிரா னருள்செய்யத் திருத்தொண்ட ரதுசாற்றி
யெம்பிரா னாரூர ரிருந்தபரி சிதுவானா
னம்பிரா னாராவா ரவரன்றே யெனுநலத்தா
லும்பர்நா டிழிந்ததென வெதிர்கொள்ள வுடனெழுந்தார். (௱௰௯)

மாளிகைகண் மண்டபங்கண் மருங்குபெருங் கொடிநெருங்கத்
தாளினெடுந் தோரணமுந் தழைக்கமுகுங் குழைத்தொடையு
நீளிலைய கதலிகளு நிறைந்தபசும் பொற்கும்பு
மொளிநெடு மணிவிளக்கு முயர்வாயி றொறுநிரைத்தார். (௱௨௰)

சோதிமணி வேதிகைக ணறுஞ்சாந் தணிநீவிக்
கோதில்பொரி பொற்சுண்ணங் குளிர்தரள மணிபரப்பித்
தாதவிழ்பூந் தொடைமாலைத் தண்பந்தர் களுஞ்சமைத்து
வீதிகளுங் கௌடங்க விரைப்பனிநீ ரிசைவிட்டார் (௱௨௰௧)

மங்கலகீ தம்பாட மழைநிகர்தூ ரியமுழங்கச்
செங்கயற்கண் முற்றிழையார் தெற்றிதொறு நடம்பயில
நங்கள்பிரான் றிருவாரூர் நகர்வாழ்வார் நம்பியைமுன்
பொங்கெயினீ டிருவாயிற் புறமுறவந் தெதிர்கொண்டார். (௱௨௰௨)

வேறு.

வந்தெதிர் கொண்டு வணங்குவார்முன் வன்றொண்ட ரஞ்சலி கூப்பிவந்து
சிந்தை களிப்புற வீதியூடு செல்வார் திருத்தொண்டர் தம்மைநோக்கி
யெந்தை யிருப்பது மாரூரவ ரெம்மையு மாளவரோ கேளீரென்னுஞ்
சந்த விசைப்பதி கங்கள்பாடித் தம்பெரு மான்றிரு வாயில்சார்ந்தார். (௱௨௰௩)

வானுற நீடிரு வாயினோக்கி மண்ணுற வைந்துறுப் பால்வணங்கித்
தேனிறை கற்பக வாசமாலைத் தேவா சிரியன் றொழுதிறைஞ்சி
யூனு முயிரு முருகுமன்பா லுச்சி குவித்தசெங் கைகளோடுந்
தூநறுங் கொன்றையன் மூலட்டானஞ் சூழ்திரு மாளிகை வாயில் புக்கார்.

புற்றிடங் கொண்ட புராதனனைப் பூங்கோயின் மேய பிரானையார்க்கும்
பற்றிட மாய பரம்பொருளைப் பார்ப்பதி பாகனைப் பங்கயத்தா
ளர்ச்சனை செய்ய வருள்புரிந்த வண்ணலை மண்மிசை வீழ்ந்திறைஞ்சி
நற்றமிழ்நாவலர்கோனுடம்பானன்மையி னன்மையைமெய்ம்மைபெற்றான்.

அன்பு பெருக வுருகியுள்ள மலைய வட் டாங்கபஞ் சாங்கமாக
முன்பு முறைமையி னால்வணங்கி முடிவிலாக் காதன் முதிரவோங்கி
நன்புல னாகிய வைந்துமொன்றி நாயகன் சேவடி யெய்தப்பெற்ற
வின்பவெள் ளத்திடை மூழ்கினின்றே யின்னிசை வண்டமிழ் மாலைபாட.

வாழிய மாமறைப் புற்றிடங்கொண் மன்னவ னாரரு ளாலோர்வாக்குத்
தோழமை யாக வுனக்குநம்மைத் தந்தன நாமுன்பு தொண்டுகொண்ட
வேள்வியி லன்றுநீ கொண்டகோல மென்றும் புனைந்துநின் வேட்கைதீர
வாழிமண் மேல்விளை யாடுவாயென் றாரூரர் கேட்க வெழுந்ததன்றே (௱௨௰௭)

கேட்க விரும்பிவன் றொண்டரொன்றுங் கேடிலா தானை யிறைஞ்சிநின்றே
யாட்கொள வந்த மறையவனே யாரூ ரமர்ந்த வருமணியே
வாட்கயல் கொண்டகண் மங்கைபங்கா மற்றுன் பெரிய கருணையன்றே
நாட்கம லப்பதந் தந்ததின்று நாயினே னைப்பொரு ளாகவென்றார். (௱௨௰௮)

என்று பலமுறை யால்வணங்கி யெய்திய வுள்ளக் களிப்பினோடும்
வென்றி யடல்விடை போனடந்து வீதி விடங்கப் பெருமான்முன்பு
சென்று தொழுது துதித்துவாழ்ந்து திருமாளி கைவலஞ் செய்துபோந்தா
ரன்று முதலடி யார்களெல்லாந் தம்பிரான் றோழரென் றேயறைந்தார். (௱௨௰௯)

மைவளர் கண்ட ரருளினாலே வண்டமிழ் நாவலர் தம்பெருமான்
சைவ விடங்கி னணிபுனைந்து சாந்தமு மாலையுந் தாருமாகி
மெய்வளர் கோலமெல் லாம்பொலிய மிக்க விழுத்தவ வேந்தரென்னத்
தெய்வ மணிப்புற்று ளாரைப்பாடித் திளைத்து மகிழ்வொடுஞ் செல்லாநின்றார்.

வேறு.

இதற்குமு னெல்லை யில்லாத் திருநக ரிதனுள் வந்து
முதற்பெருங் கயிலை யாதி முதல்வர்தம் பங்கி னாட்குப்
பொதுக்கடிந் துரிமை செய்யும் பூங்குழற் சேடி மாரிற்
கதிர்த்தபூ ணேந்து கொங்கைக் கமலினி யவத ரித்தாள். (௱௬௧)

கதிர்மணி பிறந்த தென்ன வுருத்திர கணிகை மாராம்
பதியிலார் குலத்திற் றோன்றிப் பரவையா ரென்று நாமம்
விதியுளி விளக்கத் தாலே மேதகு சான்றோ ரான்ற
மதியணி புனிதன் னன்னாண் மங்கல வணியாற் சாற்றி (௱௬௨)

பரவினார் காப்புப் போற்றிப் பயில்பெருஞ் சுற்றந் திங்கள்
விரவிய பருவந் தோறும் விழாவணி யெடுப்ப மிக்கோர்
வரமலர் மங்கை யிங்கு வந்தன ளென்று சிந்தை
தரவரு மகிழ்ச்சி பொங்கத் தளர்நடைப் பருவஞ் சேர்ந்தார் (௱௬௩)

மானிளம் பிணையோ தெய்வ வளரிள முகையோ வாசத்
தேனிளம் பதமோ வேலைத் திரையிளம் பவள வல்லிக்
கானிளங் கொடியோ திங்கட் கதிரிளங் கொழுந்தோ காமன்
றானிளம் பருவங் கற்குந் தனியிளந் தனுவோ வென்ன (௱௬௪)

நாடுமின் பொற்பு வாய்ப்பு நாளுநாள் வளர்ந்து பொங்க
வாடுமென் கழங்கு மம்மனை யூச லின்ன
பாடுமின் னிசையுந் தங்கள் பனிமலை வல்லி பாதங்
கூடுமன் புருகப் பாடுங் கொள்கையோ குறிப்புத் தோன்ற (௱௬௫)

பிள்ளைமைப் பருவ மீதாம் பேதைமைப் பருவ நீங்கி
யுள்ளுறக் கமைந்த பொற்பா லங்கங்க ளெய்தத் தனங்க ளீட்டங்
கொள்ளுமிக் குயர்வு போன்ற கொங்கைகோங் கரும்பை வீழப்
புள்ளமெய்த் தன்மை முன்னே யுண்மையுந் தோன்ற வுய்ப்பார் (௱௬௬)

பாங்கியர் மருங்கு சூழப் படரொளி மருங்கு சூழத்
தேங்கமழ் குழலின் வாசந் திசையெலாஞ் சென்று சூழ
வோங்குபூங் கோயி லுள்ளா ரொருவரை யன்பி னோடும்
பூங்கழல் வணங்க வென்றும் போதுவா ரொருநாட் போந்தார். (௱௬௭)

அணிசிலம் படிகள் பாரவென் றடிப்படுத் தனமென் றார்ப்ப
மணிகிளர் காஞ்சி யல்குல் வரியர வல்கை வென்ற
துணிவுகொண் டார்ப்ப மஞ்சு சுரிகுழற் கழிய வின்னும்
பணியுமென் றினவண் டார்ப்பப் பரவையார் போதும் போதில். (௱௬௮)

புற்றிடம் விரும்பி னாரைப் போற்றினர் தொழுது செல்வார்
சுற்றிய பரிச னங்கள் சூழ்வா ருடைய நம்பி
நற்பெரும் பான்மை கூட்ட நகைபொதிந் திலங்கு செவ்வாய்
விற்புரு நுதலின் வேற்கண் விளங்கிழை யவரைக் கண்டார். (௱௬௯)

வேறு.

கற்பகத்தின் பூங்கொம்போ காமன்றன் பெருவாழ்வோ
பொற்புடைய புண்ணியத்தின் புண்ணியமோ புயல்சுமந்து
விற்குவளை பவளமலர் மதிபூத்த விரைக்கொடியோ
அற்புதமோ சிவனருளோ வறியேனென் றதிசயித்தார். (௱௪௰)

ஓவியநான் முகனெழுத வொண்ணாமை யுள்ளத்தால்
மேவியதன் வருத்தமுற விதித்ததொரு மணிவிளக்கோ
மூவுலகின் பயனாகி முன்னின்ற தெனநினைந்து
நாவலர்கா வலர்நின்றார் நடுநின்றார் படைமதனார் (௱௪௧)

தண்டரள மணித்தோடுந் தகைத்தோடுங் கடைபிறழுங்
கெண்டைநெடுங் கண்வியப்பக் கிளரொளிப்பூ ணுரவோனை
அண்டர்பிரா னருளாலே யயலறியா மனம்விரும்பப்
பண்டைவிதி கடைகூட்டப் பரவையா ருங்கண்டார். (௱௪௨)

கண்கொள்ளாக் கவின்பொழிந்த திருமேனி கதிர்விரிப்ப
விண்கொள்ளாப் பேரொளியா னெதிர்நோக்கு மெல்லியலுக்
குண்கொள்ளாக் காதலின்முன் பெய்தாத தொருவேட்கை
மண்கொள்ளா நாணமடம் அச்சம்பயிர்ப் பைவலிந்தெழலும். (௱௪௩)

முன்னேவந் தெதிர்தோன்று முருகனோ பெருகொளியாற்
றன்னேரின் மாரனோ தார்மார்பின் விஞ்சையனோ
மின்னேர்செஞ் சடையண்ணல் மெய்யருள்பெற் றுடையவனோ
என்னேயென் மனந்திரித்த விவன்யாரோ வெனநினைந்தார் (௱௪௪)

அண்ணலவன் றன்மருங்கே யளவிறந்த காதலினால்
உண்ணிறையுங் குணநான்கு மொருபுடைசாய்ந் தனவெனினும்
வண்ணமலர்க் கருங்கூந்தன் மடக்கொடியை வலிதாக்கிக்
கண்ணுதலைத் தொழுமன்பே கைக்கொண்டு செலவுய்ப்ப. (௱௪௫)

பாங்கோடிச் சிலைவளைத்துப் படையனங்கன் விடுபாணந்
தாங்கோலி யெம்மருங்குந் தடைசெய்ய மடவரலுந்
தேங்கோதை மலர்க்குழன்மேற் சிறைவண்டு கலந்தார்ப்பப்
பூங்கோயி லமர்ந்தபிரான் பொற்கோயில் போய்ப்புகுந்தாள். (௱௪௬)

வன்றொண்ட ரதுகண்டென் மனங்கொண்ட மயிலியலின்
இன்றொண்டைச் செங்கனிவா யிளங்கொடிதா னியாரென்ன
வன்றங்கு முன்னின்றா ரவர்நங்கை பரவையார்
சென்றும்பர் தரத்தார்க்குஞ் சேர்வரியா ளெனச்செப்ப. (௱௪௭)

பேர்பரவை பெண்மையினிற் பெரும்பரவை விரும்பல்கு
லார்பரவை யணிதிகழு மணிமுறுவ லரும்பரவை
சீர்பரவை யாயினா டிருவுருவின் மென்சாயல்
லேர்பரவை யிடைப்பட்ட வென்னாசை யெழுபரவை. (௱௪௮)

என்றினைய பலவுநினைந் தெம்பெருமா னருள்வகையான்
முன்றொடர்ந்து வருங்காதன் முறைமையினாற் றொடக்குண்டு
நன்றெனையாட் கொண்டவர்பா லண்ணுவனென் றுண்மகிழ்ந்து
சென்றுடைய நம்பியும்போய்த் தேவர்பிரான் கோயில்புக. (௱௪௯)

பரவையார் வலங்கொண்டு பணிந்தேத்தி முன்னரே
புரவலனார் கோயிலினின் றொருமருங்கு புறப்பட்டார்
விரவுபெருங் காதலினால் மெல்லியலார் தமைவேண்டி
யரவினா ரம்புனைந்தா ரடிபணிந்தா ராரூரர். (௱௫௰)

அவ்வாறு பணிந்தேத்தி யணியாரூர் மணிப்புற்றின்
மைவாழுந் திருமிடற்று வானவர்பா னின்றும்போந்
தெவ்வாறு சென்றாளென் னின்னுயிரா மன்னமெனச்
செவ்வாய்வெண் ணகைக்கொடியைத் தேடுவா ராயினார். (௱௫௧)

வேறு.

பாச மாம்வினைப் பற்றறுப் பான்மிகு
மாசை மேலுமோ ராசை யளிப்பதோர்
தேசின் மன்னியென் சிந்தை மயக்கிய
வீச னாரரு ளெந்நெறிச் சென்றதே. (௱௫௨)

உம்பர் நாயகர் தங்கழ லல்லது
நம்பு மாறறி யேனை நடுக்குற
வம்பு மால்செய்து வல்லியி னொல்கியின்
றெம்பி ரானரு ளெந்நெறிச் சென்றதே. (௱௫௩)

பந்தம் வீடு தருபர மன்கழல்
சிந்தை யார்வுற வுன்னுமென் சிந்தையை
வந்து மால்செய்து மானென வேவிழித்
தெந்தை யாரரு ளெந்நெறிச் சென்றதே (௱௫௪)

என்று காலவு மாற்றல னின்னுயிர்
நின்ற தெங்கென நித்தில பூண்முலை
மன்றல் வார்குழல் வஞ்சியைத் தேடுவான்
சென்று தேவா சிரியனைச் சேர்ந்தபின். (௱௫௫)

காவி நேர்வருங் கண்ணியை நண்ணுவான்
யாவ ரோடு முரையியம் பாதிருந்
தாவி நல்குவ ராரூரை யாண்டவர்
பூவின் மங்கையைத் தந்தெனும் போழ்தினில். (௱௫௬)

நாட்டு நல்லிசை நாவலூ ரன்சிந்தை
வேட்ட மின்னிடை யின்னமு தத்தினைக்
காட்டு வேன்கட லைக்கடைந் தென்பபோற்
பூட்டு மேழ்பரித் தேரோன் கடல்புக. (௱௫௭)

எய்து மென்பெடை யோடிரை தேர்ந்துண்டு
பொய்கை யிற்பகல் போக்கிய புள்ளினம்
வைகு சேக்கைகண் மேற்செல வந்தது
பையுண் மாலை தமியோர் பனிப்புற. (௱௫௮)

பஞ்சின் மெல்லடிப் பாவைய ருள்ளமும்
வஞ்ச மாக்கடம் வல்வினை யும்மற
வஞ்செ ழுத்து முணரா வறிவிலோர்
நெஞ்சு மென்ன விருண்டது நீண்டவான். (௱௫௯)

மறுவில் சிந்தையன் றொண்டர் வருந்திட
விறும ருங்குல ராகி யியாயிழைப் பாவொன்று
நறும லர்க்கங்கு னங்கைமுன் கொண்டபின்
முறுவ லென்ன முகிழ்த்தது வெண்ணிலா. (௱௧௰)

அரந்தை செய்வார்க ழுங்கித்தம மாருயிர்
வரணை தீண்ட மலர்குல மாதர்போற்
பரந்த வெம்பகற் கொலகிப் பனிமதிக்
கரங்க டீண்ட வலர்ந்த கயிரவம் (௱௧௧)

தோற்று மன்னுயிர் கட்கெலாந் தூய்மையே
சாற்று மின்பமுந் தண்மையுந் தந்துபோ
யாற்ற வண்டமே லாம்பரந் தண்ணலெண்
ணீற்றின் பேரொளி போன்றது நீணிலா. (௱௧௨)

வாவி புள்ளொலி மாறிய மாலையி
னாவ லூரர்நங் கைபரவை யாம
பாவை தந்த படர்பெருங் காதலு
மாவி சூழ்ந்த தனிமையு மாயினார் (௱௧௩)

[illegible] ருக்கண் ணெரிக்கும் விறபட
வெந்த காமன் வெளிவ்ய யுருச்செய்து
வந்தென் முன்னின்று வாளி தொடுப்பதே
யெந்தை யாரரு ளியவன்னை மோவென்பார். (௱௧௪)

ஆந்தி கணைபொன் மேனின் றழுறக்குர
தாயப தேவியொடு தொாலங்கொண்டவர்
[illegible] முடிச்
சாத்து மவ்வெண்மதி போன்றிலை தண்மதி (௱௧௫)

அடிசெது மேனமே லலைதெழு மாபியே
[illegible] முனவெலா யாண்டவர் தாமுனை
[illegible]
வெய்துது மீட்டுநீ வெண்கோயின் றெனசெயாய (௱௧௬)

பிறந்த தெங்கள் பிரானமல யப்பிடை
சிறந்த [illegible] தெய்வநீர் நாட மங்கிற
புறம்ப [illegible] பொய்கைபுல கீழிட
மறமப யின்றதெவ கோதமிழ் மாருதம். (௱௧௭)

இன்ன தன்மைய பின்று மியம்புவான்
மன்று காதல் றுகிய வள்ளலபார
றன்ன ருமபெற னெஞ்சு தயங்கப்போ
மன்ன மன்னவன் செய்கை யறைகுவாம். (௱௧௮)

வேறு

கனங்கொண்ட மணிகண்டர் கழல்வணங்கிக் கணவனைமுன் பெறுவான்போல
வினங்கொண்ட சேடியர்கள் புடைசூழ வெய்துபெருங் காதலோடுந்
தனங்கொண்டு தளர்மருங்குற் பரவையும்வன் றொண்டர்பாற் றனித்துச்சென்ற
மனங்கொண்டு வருமபெரிய மயல்கொண்டு தன்மணிமாளிகையைச் சார்ந்தாள்.

சீறடிமே னூபுரங்க ளறிந்தனபோற் சிறந்தனவே யொலிப்ப முன்னர்
வேறொருவ ருடன்பேசா மெல்லவடி யொதுங்கிமா ளிகையின் மேலா
லேறிமா கதத்தூணத் திலங்குமணி வேதிகையி னலங்கொள் பொற்கான
மாறின்மலர்ச் சேக்கைமிசை மணிநிலா முன்றின்மருங் கிருந்தாள் வந்து.

அவ்வளவி லருகிருந்த சேடிதனை முகநோக்கி யாரு ராண்ட
மைவிரவு கண்டரைநாம வணங்கப்போ மறுகெதிர்வந் தவரா ரென்ன
விவ்வுலகி லந்தணரா யிருவர்தே டொருவர்தா மெதிர்நின் றாண்ட
சைவமுதற் றிருத்தொண்டர் தம்பிரான் றோழனார் நம்பி யென்றாள். (௱௭௧)

என்றவுரை கேட்டலுமே யெம்பிரான் றமரேயோ வென்று முன்னம்
வன்றொண்டர் பால்வைத்த மனக்காத லளவின்றி வளர்ந்து பொங்க
நின்றநிறை நாண்முதலாங் குணங்களுட னீங்கவுயி ரொன்றுந் தாங்கி
மின்றயங்கு நுண்ணிடையாள் வெவ்வுயிர்த்து மெல்லணைமேல் வீழ்ந்தபோது.

ஆரநறுஞ் சேறாட்டி யரும்பனிநீர் நறுந்திவலை யருகு வீசி
யீரவிளந் தளிர்குளிரப் படுத்துமட வார்செய்த விவையு மெல்லாம்
பேரழலி னெய்சொரிந்தா லொத்தனமற் றதன்மீது சமிதை யென்ன
மாரனுந்தன் பெருஞ்சிலையின் வலிகாட்டி மலர்வாளி சொரிந்தான்வந்து ௱௭௩

மலரமளித் துயிலாற்றாள் வருந்தென்றன் மருங்காற்றாண் மங்குல் வானி
னிலவுமிழுந் தழலாற்றா ணிறையாற்றும் பொறையாற்றா ணீர்மை யோடுங்
கலவமயி லெனவெழுந்து கருங்குழலின் பரமாற்றாக் கைய ளாகி
யிலவிதழ்ச்செந் துவர்வாய்நெகிழ்ந் தாற்றாமையின் வறிதேயினைய சொன்னாள்

வேறு

கந்தங் கமழ்மென் குழலீ ரிதுவென் கலைவாண் மதியங் கனல்வா னெனையிச்
சந்தின் றழலைப் பனிநீ ரளவித் தடவுங் கொடியீர் தவிரீர் தவிரீர்
வந்திங் குலவு நிலவும் விரையார் மலயா னிலமு மெரியாய் வருமா
லந்தண் புனலு மரவும் விரவுஞ் சடையா னருள்பெற் றுடையா ரருளார்.

புலரும் படியன் றிரவென் னளவும் பொறையு நிறையு மிறையுந் தரியா
வுலருந் தனமு மனமும் வினையே னொருவே னளவோ பெருவாழ் வுரையீர்
பலரும் புரியுந் துயர்தா னிதுவோ படைமன் மதனார் புடைநின் றகலா
ரலருந் நிலவு மலரு முடியா ரருள்பெற் றுடையா ரவரோ வறியார். (௱௭௬)

தேருங் கொடியு மிடையு மறுகிற் றிருவா ரூரார் நீரே யல்லா
லாரொன் றுயர மறிவா ரடிகே ளடியே னயரும் படியோ விதுதா
னீரும் பிறையும் பொறிவா ளரவி னிரையு நிரைவெண் டலையின் புடையே
யூருஞ் சடையீர் விடைமேல் வருவீ ருமதன் பிலைபோல் யானோ வுறுவேன.

என்றின் னனவே பலவும் புகலு மிருள்வா ரளகச் சுருளோ திமையும்
வன்றொண் டரையும் படிமேல் வரமுன் பருள்வா னருளும் வகையா நினைவார்
சென்றும் பர்களு மணியுஞ் செல்வத் திருவா ரூர்வாழ் பெருமா னடிக
ளன்றங் கவர்மன் றலைநீர் செயுமென் றடியா ரறியும் படியா லருளி. (௱௭௮)

மன்னும் புகழ்நா வலர்கோன் மகிழ மங்கை பரவை தன்னைத் தந்தோ
மின்னவ் வகைநம் மடியா ரறியும் படியே யுரைசெய் தனமென் றருளிப்
பொன்னின் புரிபுன் சடையன் விடையன் பொருமா கரியி னுரிவை புனைவா
னன்னா நடையாள் பரவைக் கணியா ரூரன் பான்மண மென்றருள.

காமத் துயரிற் கவல்வார் நெஞ்சிற் கனையில் விருளுங் கங்குற் கழியோம்
யாமத் திருளும் புலரக் கதிரோ னெழுகா லையில்வன் றடியார் கூடிச்
சேமத் துணையா மவர்பே ரருளைத் தொழுதே திருநா வலர்கோன் மகிழத்
தாமக் குழலாள் பரவை வதுவைத் தருசீர் மையினு னிகழச் செய்தார். (௩௮௰)

வேறு.

தென்னாவ லூர்மன்னன் றேவர்பிரான் றிருவருளால்
மின்னாருங் கொடிமருங்குற் பரவையெனு மெல்லியறன்
பொன்னாரு முலையோங்கற் புணர்குவடே சார்வாகப்
பன்னாளும் பயில்யோகம் பரம்பரையின் விரும்பினார். (௩௮௧)

தன்னையா ளுடையபிரான் சரணார விந்தமலர்
சென்னியிலுஞ் சிந்தையிலு மலர்வித்துத் திருப்பதிகம்
பன்னுதமிழ்த் தொடைமாலை பலசாத்திப் பரவையெனு
மின்னிடையா ளுடன்கூடி விளையாடிச் செல்கின்றார். (௩௮௨)

வேறு.

மாதுடன் கூட வைகி மாளிகை மருங்கு சோலை
போதலர் வாவி மாடு செய்குன்றின் புடையோர் தெற்றிச்
சீதளத் தரளப் பந்தர்ச் செழுந்தவி சிழிந்து தங்க
ணாதரூ கோயி லண்ணிக் கும்பிடு மிருப்பா னம்பி (௩௮௩)

அந்தரத் தமரர் போற்று மணிகிள ராடை சாத்திச்
சந்தனத் தளறு தோய்ந்த குங்குமக் கலவை சாத்திச்
சுந்தரச் சுழியஞ் சாத்திச் சூடாமணிக் கலன்கள் சாத்தி
யிந்திரத் திருவின் மேலா மெழின்மிக விளங்கித் தோன்ற (௩௮௪)

கையினிற் புனைபொற் செண்டுங் காதினி லிலங்கு தோடு
மெய்யினிற் றவளத் தூலு நெற்றியின் விளங்கு நீறு
மையணி கண்டத் தாமென் றுயிழை மகளிர் போற்றச்
சைவமெய்த் திருவின் கோலந் தழைப்பவீ தியினைச் சார்ந்தார். (௩௮௫).

நாவலூர் வந்த சைவ நற்றவக் களிறே யென்று
மேவலர் புரங்கள் செற்ற விடையவர்க் கன்ப வென்றுந்
தாவில்சீர்ப் பெருமை யாரூர் மறையவர் தலைவ வென்று
மேவின ரிரண்டு பாலு மேறுமே ருகப் போற்ற. (௩௮௬)

கைக்கடா குரங்கு கோழி சிவல்கவு தாரி பற்றிப்
பக்கமுன் போது வார்கள் பயின்மொழி பயிற்றிச் செல்ல
மிக்கபூம் பிடகை கொள்வோர் விரையடைப் பையோர் சூழ
மைக்கருங் கண்ணி னார்கண் மருங்குநின் றொதுங்க வந்தார். (௩௮௭)

பொலங்கலப் புரவி பண்ணிப் போதுவார் பின்பு போத
விலங்கொளி வலயப் பொற்றோ ளிடையிடை மிடைந்து தொங்க
லலங்கினர் நீழற் சூழ நான்மறை முனிவ ரோடு
மலங்கலந் தோளி னன்வந் தணைந்தன ரண்ணல் கோயில். (௩௮௮)

கண்ணுதல் கோயிற் றேவா சிரியனாங் காவ ணத்து
விண்ணவ ரொழிய மண்மேன் மிக்கசீ ரடியார் கூடி
யெண்ணிலா ரிருந்த போதி லவர்க்கியா னடியே னாகப்
பண்ணுநா ளெந்நா ளென்று பரமர்தாள் பரவிச் சென்றார். (௩௮௯)

அடியவர்க் கடிய னுவே னென்னுமா தரவு கூரக்
கொடிநெடுங் கொற்ற வாயில் பணிந்துகை குவித்துப் புக்கார்
கடிகொளபூங் கொன்றை வேய்ந்தா ரவாகதெதிர் காணக் காட்டும்
படியெதிர் தோன்றி நிறகப் பாதங்கள் பணிந்து பூண்டு. (௱௯௰)

வேறு.

மனபெ ருந்திரு மாமறை வண்டுசூழ்ந்
தனபா சிந்தை யலாந்தசெந் தாமலா
நனபெ ருமபர மானந்த நணமது
வெனற ரதது மளிததெதிா நினறன. (௱௯௧)

ஞால முய்ய நடமனறு ளாடின
கால னுருயிா மாளக் கறுததன
மாலை தாழகுழன மாமலை யாளசெங்கை
சீல மாக வருடச சிவந்தன. (௱௯௨)

நீதி மாதவா நெஞ்சிற பொலிந்தன
வேதி யாதவா தமமைவே திப்பன
சோதி யாயெழுஞ் சோதியுட சோநிய
வாதி மாலவன காணு வளவின (௱௯௩)

வேத வாரண மேலகொண டிருந்தன
பேதை யேனசெய பிழைபொறுத தாணடன
வேத மானவை தீாகக விசைந்தன
பூத நாதாின புண்டாீ கபபதம (௱௯௪)

வேறு

இன்னவா றேதது நமபிக் கேறசே வகனுா தாமு
மநநிலை யவாதாம வேணடு மகனையே யருள வேணடி
மன்னுசீ ரடியாா தஙகள வழித்தொண்டை யுணா நலகிப
பின்னையு மவாக டஙகள பெருமையை யருளிச செயவாா (௱௯௫)

பெருமையாற றமமை யொபபாா பேணலா லெமமைப பெறறா
ரொருமையா லுலகை வெலவா ருனமே லொனறு மிலலா
ரருமையா நிலையி னினறா ரனபினு லினப மாாவா
ாிருமையுங கடநது நினறா ாிவராீ யடைவா யெனறு (௱௯௬)

நாதனு ரருளிச செய்ய நமபியா ரூரா நானிங
கேதநீா நெறியைப பெறறே னெனறெதிா வணங்கிப் போறற
நீதியா லவாக டமமைப பணிநதுநீ நிறைசொன மாலை
கோதிலா வாயமை யாலே பாடென வணணல கூற (௱௯௭)

தன்னையா ளுடைய நாதன் றானருள செயயக கேட்டுச
சென்னியால வணங்கி நினற திருமுனைப பாடி நாட
ாின்னவா றின்ன பண்பென றேததுகே ளிதறகு யானுா
பன்னுபா மாலை பாடும் பாிசெனக கருள்செய யெனன. (௱௯௮)

வேறு

தொல்லைமால் வரைபயந்த தூயாடன் றிருப்பாக
னல்லநீர்த் துலகுய்ய மறையளித்த திருவாககாற்
றில்லைவா ழந்தணர்த மடியார்க்கு மடியேனென்
றெல்லையில்வண் புகழாரை யெடுத்திசைப்பா மொழியென்றார். (௱௯௯)

மன்னுசீர் வயலாரூர் மன்னவரை வன்றொண்டர்
சென்னியுற வடிவணங்கித் திருவருண்மேற் கொள்பொழுதின்
முன்னமா லயனறியா முதல்வர்தா மெழுந்தருள
வந்நிலைகண் டடியவர்பாற் சார்வதனுக் கணைகின்றார். (௨௱)

தூரத்தே திருக்கூட்டம் பலமுறையாற் றொழுதன்பு
சேரத்தாழ்ந் தெழுந்தருகு சென்றெய்தி நின்றழியா
வீரத்தா ரெல்லார்க்குந் தனித்தனிவே றடியேனென்
றாவத்தாற் றிருத்தொண்டத் தொகைப்பதிக மருள்செய்தார். (௨௱௧)

தம்பெருமான் கொடுத்தமொழி முதலாகத் தமிழ்மாலைச்
செம்பொருளாற் றிருத்தொண்டத் தொகையான திருப்பதிக
மும்பர்பிரான் றானருளு முணர்வுபெற வுலகேத்த
வெம்பெருமான் வன்றொண்டர் பாடியவ ரெதிர்பணிந்தார். (௨௱௨)

உம்பர்நா யகரடியார் பேருவகை தாமெய்த
நம்பியா ரூராதிருக் கூட்டத்தி னடுவணைந்தார்
தம்பிரான் றோழர்வர் தாமொழிந்த தமிழ்முறையே
யெம்பிரான் றமர்கடிருத் தொண்டேத்த லுறுகின்றேன். (௨௱௩)

தடுத்தாட்கொண்ட புராண முற்றிற்று.

ஆகத் திருவிருத்தம் - ௩௱௭௩.

ஸ்ரீ சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் சரித்திரம், இத்தடுத்தாட்கொண்ட புராணம் ஒன்றனே முற்றுறாது, மேல்வரும் ஏயர்கோன் கலிக்காம நாயனார்புராணம் சேரமான் பெருமாள் நாயனார்புராணம் திருவெள்ளானைச்சருக்கம் என்பவற்றுனும் கூறப்பட்டு முற்றுப்பெறுதலால், இந்நாயனாரது சரித்திரத்துச் சூசனம் திருவெள்ளானைச்சருக்கத் திறுதியிற் செய்யப்படும்.

திருமலைச்சருக்கம் முற்றுப்பெற்றது.

ஆசிரியர் சேக்கிழார் நாயனார், தாம் எடுத்துக்கொண்ட இப்புராணத்தில் முதற்கண் வைத்த திருமலைச்சருக்கத்திலே, இப்பெரியபுராண வரலாற்றைத் திருமலைச்சிறப்பினாலும், தமிழ்நாட்டினுட் சிறந்த சோழமண்டலத்தினது சிறப்பைத் திருநாட்டுச்சிறப்பினாலும், அத்திருநாட்டினுள் விளங்கும் திருவாரூர் என்னும் திருநகரத்தினது சிறப்பை மனுநீதிகண்ட புராணத்தினாலும், அத்திருநகரத்தில் உள்ள சிவாலயத்தில் இருக்கும் தேவாசிரியன் என்னும் ஆயிரக்கால்மண்டபத்தில் எழுந்தருளியிருந்த திருத்தொண்டரது திருக்கூட்டத்தினது சிறப்பைத் திருக்கூட்டச்சிறப்பினாலும், சுந்தரமூர்த்திநாயனார் திருவவதாரஞ்செய்து சிவனாலே தடுத்தாட்கொள்ளப்பட்டுத் திருவாரூரை அடைந்து, அத்திருக்கூட்டத்தைத் தரிசனஞ் செய்து, திருத்தொண்டத் தொகை செய்த வரலாற்றைத் தடுத்தாட்கொண்ட புராணத்தினாலும், அருளிச்செய்தார். இனி, அத்திருத்தொண்டத்தொகையுள் அடங்கிய "தில்லைவாழந்தணர்" என்பது முதலிய பதினொரு திருப்பாட்டுக்களுள்ளும் அந்தவந்தத் திருப்பாட்டிற் கூறப்படும் அடியார்களது சரித்திரங்களை, அந்தவந்தத் திருப்பாட்டின் முதற் சொற்றொடராற் பெயர்பெற்ற சருக்கத்தாற் கூறத் தொடங்குகின்றார்.

இரண்டாவது

தில்லைவாழந்தணர் சருக்கம்.

தில்லைவாழந்தணர் புராணம்.

ஆதியாய் நடுவு மாகி யளவிலா வளவு மாகிச்
சோதியா யுணர்வு மாகித் தோன்றிய பொருளு மாகிப்
பேதியா வேக மாகிப் பெண்ணுமா யாணு மாகிப்
போதியா நிற்குந் தில்லைப் பொதுநடம் போற்றி போற்றி. (௧)

கற்பனை கடந்த சோதி கருணையே யுருவ மாகி
யற்புதக் கோல நீடி யருமறைச் சிரத்தின் மேலாஞ்
சிற்பர வியோம மாகுந் திருச்சிற்றம் பலத்து ணின்று
பொற்புட னடஞ்செய் கின்ற பூங்கழல் போற்றி போற்றி. (௨)

போற்றிநீ டில்லை வாழந் தணர்திறம் புகல லுற்றே
னீற்றினா னிறைந்த கோல நிருத்தனுக் குரிய தொண்டாம்
பேற்றினார் பெருமைக் கெல்லை யாயினார் பேணி வாழு
மாற்றினார் பெருகு மன்பா லடித்தவம் புரிந்து வாழ்வார் (௩)

பொங்கிய திருவி னீடும் பொற்புடைப் பணிக ளேந்தி
மங்கலத் தொழில்கள் செய்து மறைகளாற் றுதித்து மற்றுந்
தங்களுக் கேற்ற பண்பிற் றகும்பணித் தலைநின் றுய்த்தே
யங்கணர் கோயி லுள்ளா வகம்படித் தொண்டு செய்வார். (௪)

வருமுறை யெரிமூன் றோம்பி மன்னுயி ரருளான் மல்கத்
தருமமே பொருளாக் கொண்டு தத்துவ நெறியிற் செல்லு
மருமறை நான்கி னோடா றங்கமும் பயின்று வல்லார்
திருநடம் புரிவார்க் காளாந் திருவினாற் சிறந்த சீரார். (௫)

மறுவிலா மரபின் வந்து மாறிலா வொழுக்கம் பூண்டா
ரறுதொழி லாட்சி யாலே யருங்கலி நீக்கி யுள்ளா
ருறுவது நீற்றின் செல்வ மெனக்கொளு முள்ள மிக்கார்
பெறுவது சிவன்பா லன்பாம் பேறெனப் பெருகி வாழ்வார். (௬)

ஞானமே முதலா நான்கு நவையறத் தெரிந்து மிக்கார்
தானமுந் தவமும் வல்லார் தகுதியின் பகுதி சார்ந்தா
ரூனமே லொன்று மில்லா ருலகெலாம் புகழ்ந்து போற்று
மானமும் பொறையுந் தாங்கி மனையறம் புரிந்து வாழ்வார். (௭)

செம்மையாற் றணிந்த சிந்தைத் தெய்வவே தியர்க ளானோர்
மும்மையா யிரவர் தாங்கள் போற்றிட முதல்வ னாரை
யிம்மையே பெற்று வாழ்வா ரினிப்பெறும் பேறொன் றில்லார்
தம்மையே தமக்கொப் பான நிலைமையாற் றலைமை சார்ந்தார். (௮)

இன்றிவர் பெருமை யெம்மா லியம்பலா மெல்லைத் தாமோ
தென்றமிழ்ப் பயனா யுள்ள திருத்தொண்டத் தொகைமுன் பாட
வன்றுவன் றொண்டர் தம்மை யருளிய வாரூ ரண்ணன
முன்பிரு வாக்காற் கோதத் முதற்பொரு ளானு ரென்றால். (௯)

அகலிடத் துயாந்த தில்லை யந்தண ரகில மெல்லாம்
புகழ்திரு மறையோ ரென்றும பொதுநடம போறறி வாழ்க
நிகழ்திரு நீல கண்டக் குயவனார் நீடு வாய்மை
திகழுமன் படைய தொண்டர் செய்தவங் கூற லுற்றாம். (௰)

தில்லைவாழந்தணர்புராண முற்றிற்று.

ஆகத் திருவிருத்தம்–௩௱௫௧.

சூசனம்.

க. சிதம்பரத்தினது மகிமை.

சாந்தோக்கியோபநிடதத்திலே "பிரமபுரமாகிய இச்சரீரத்தில் உள்ள தகரமாகிய புண்டரீக வீட்டினுள்ளே இருக்கும் ஆகாசம" என்பது முதலாகத் தகரவித்தை கூறப்பட்டது. இங்கே ஆகாசம என்றது பிரமமாகிய சிவத்தை எனக் புறத்தும, இவ்வாறே இப்பிரமாண்டம் பிரமபுரம் எனவும், இப்பிரமாண்டத்தினுள்ளே இருக்கும் தில்லைவனம் புண்டரீகவீடு எனவும், இத்தில்லைவனத்தில் நிருத்தஞ்செய்யும் சிவம் ஆகாசம எனவும், கூறப்படும் இவ்வாகாசம பூதாகாசம்போற சடமாகாது சித்தேயாம் ஆதலால், சிதம்பரமெனப்படும இச்சிதம்பரம் எந்நாளும நீக்கமின்றி விளங்கும் தானமாதலால, இத்தில்லையும சிதம்பரம எனப்பெயர் பெறும்.

இத்தகரவித்தையை உபாசிக்கும் முறைமை கைவல்லியோபநிடதத்தில் சிவனது தகரோபாசனவிதிப்பிரகரணத்திலே "ஏகாந்தஸ்தானங்களிலே சுகாசனத்தில இருந்து, சுத்தனாகி, நேராகிய கழுத்துத் தலை உடம்புகளை உடையனாய், அத்தியாசிரமஸ்தனாய, இந்திரியங்கள் அனைத்தையும அடக்கி, பத்தியால் தனது ஆசிரியரை இறைஞ்சி, இருதயபுண்டரீகத்தைத் துகளற்ற சுத்தமாகக்கருதி, அதனமத்தியத்திலே, தெளிவுடையவராய, சோகம இல்லாதவராய, எண்ணப்படாதவராய, வெளிப்படாதவராய, அனந்தரூபராய, சிவனாய, அமிர்தராய், பிரமயோனியாய, தத்பதமாய, ஆதிமத்தியாந்தவிகீனராய், ஏகராய, விபுவாய, சிதானந்தரூபராய, அரூபராய், அற்புதராய், உமாசகாயராய், பரமேசுவரராய, பிரபுவாய, முக்கண்ணராய், நீலகண்டராய், பிரசாந்தராய, பூதயோனியாய, சமஸ்தசாட்சியாய இருப்பவரைத் தியானித்து, (அதனால) முனியாகி, இருளின்மேற்போவான். அவர்பிரமா; அவர்சிவன்; அவர்இந்திரன், அவர்அழிவற்றவர்; மேலானவர், சுவப்பிரகாசர், அவரே விஷ்ணு; அவர்பிராணன்; அவர்காலன, அக்கினி, அவர்சந்திரன், அவரே இருந்ததும் இருப்பதுமாகிய எல்லாமானவர்; என்றும் உள்ளவர். அவரை அறிந்து, (அதனால) மிருத்தியுவைக்கடப்பன். முத்திக்குவேறு வழி இல்லை." என்று கூறப்பட்டது. இதனால், பிரமவிஷ்ணு ருத்திராகளோடு கூடிய சகல சகத்தும் சிவனது விபூதியே ஆதலால் சிவனே சருவோற்கிருஷ்டர் என்பது தெளிவுறுத்தப்பட்டமைகாண்க. மிருத்தியுஎன்பது ஆணவமலம்; அது மிருகேந்திரத்திற் கண்டது.

மானவபுராணத்து ஆறும் அத்தியாயத்தில் "முன்னேசத்திய பராயணனாகிய ஆசுவலாயன முனி பகவானும பரமேஷ்டியுமாகிய செகநநாதனை அடைந்து" என்றறதொடககததால் ஆசுவலாயனா வினாவினமைகூறி, அதறகுப் பரமேஷ்டி விடை கூறினமை சொல்லததொடஙகி, "எணணபபடாதவராய் வெளிபபடாதவராய" எனபதுமுதலாககொண்டு விரிவாகச சிவததியானப பிரகாரததைககாட்டி, "இபபடிமுனியானவன், நேரோசாக்ஷியாய, இருளைக்கடந்தவராய, பூதயோனியாய, புரபபகைவராய் இருப்பவரைததியானிதது, தனது ஆததுமவிததையினாலமுததி அடைவன. தியானிக்கபபடும பொருளாகியவா சாமபசிவன, சநாதநா பிரமாவிஷ்ணு முதலிய●பங்களாகக கூறுபடடாற போலிருபபா அவாபிரமா, அவாசிவன" என்றுதொடஙகி "அவரை அறிந்து மிருததியுவைககடப்பான. அவரைப் பிரததியகானமாவாக அறியும அறிவேயனறி முததிககு வேறுவழிஇலலை" என்னுநதுணையால இந்தசசுருதிபபொருளே காடடபபடடது பிரமகீதையிலும இபபொருளே உணாததபபடடது.

தாவரமாகிய அணடமும் சஙகமமாகிய பிணடமும சமமாமாதலால், பிண்டமாகிய சரீரததில இடைககும பிஙகலைககும நடுவிலுள்ள சுழுமுனைநாடியும, பிரமாணடததிலுள்ள இபபரதகணடததில இலஙகைக்கும இமயமலைககும நடுவிலுள்ள தில்லையும, கருணாநிதியாகிய சிவன ஆனநததிருததஞசெயயும ஸதானமாம அது "வலஙகைமான மழுவோன போறறும வாளரவரசை நோககி - யலைநதிடும பிணட மணட மவைசம மாத லாலே - யிலஙகைநே ரிடைபோ மறறை யிலஙகுபிங கலையா நாடி - நலஙகிள ரிமய நோபோ நடுவுபோகு சுழுனை நாடி" "நாடரு நடுவி னாடி நலஙகிளா தில்லை நோபோயக - கூடுமவ் கதனின மூலங குறியுள ததறகுத தெனனா - மாடுறு மறைகள காணு மனறுமம பலமொன றுணடங - காடுது மென்று மென்று மென்னையா ளுடைய வையன" என்னுங கோயிறபுராணச செயயுள்களாலும, "இடமபடு முடமபின மூலத தெழுந்தற சுழுனை நாடி - யுடனகிள ரொளியே யாகி யொளியிலஞ் செழுதது மொன்றுய - நெடுஙகுழ லோசை யாகி நிலவுமவ் வோசை போயங் - கடஙகிய விடமே யென்று மாடுமம பலமதாகும" "எணடரு பூத மைந்து மெயதிய நாடி மூனறு - மணடல மூனறுமாகி மனவிய புணாபபி னாலே - பிணடமு மணட மாகும பிரமனே டைவ ராகக் - கணடவா ... னற வாறு மிரணடினுங காண லாகும" "ஆதலாலிந்த வணடத தறிவரும பொருளா யெஙகும - நிலா மூல நாடிற றிகழ் சிவ லிஙக மேனி - மீதிலா மநத நாத வெளியினமே லொளிமன் றஙகுக - காதலான மடவாள் காணக் கருததுற நிருததஞ் செயவோம" என்னுந திருவாதவூரடிகள புராணச செயயுள்களாலும, அறிக

இததிருநிருததமாவது பஞசகிருததியமேயாம அது "இருவகை யிவைகடந்த வியலபுநம மொளியா ஞான - வுருவமா னந்த மான வுயிரியாம பெயரெ மககுப் - பரபதம் பரம ஞானம பராறபர மிலது காதத - திருமலி யிசைசெயதி திகழநட மாகு மன்றே" என்று கோயிறபுராணததிலும, "அநதநணடமே தென்னி லைநதொழி லடததலாகும - பாதம தகறறு மிந்தபடிவமு மதுவே யாகும - வநதுல கததில் யாருங காண்பரேல வழுவா முத்தி - தநதரு ளிககுந தெயவத தலமுமத தலமே யாகும." என்னுந திருவாதவூரடிகள் புராணததிலும, "ஐநது-நலமிகு தொழில்க●ளொடு காடக நடிப்பனாதன்." என்று சிவஞானசித்தியாரிலும, "தோற்றந் துடியதனிற றோயுந்திதியமைப்பிற் - சாற்றியிடு மஙகியிலே சஙகார - மூற்றமா-யூனறு மலாப்பததே யுறற திரோதமுததி - நானற மலாபபததே நாடு." "மாயைதனையுதறி

வல்வினையைச் சுட்டுமலஞ் — சாய வமுக்கியருள் தானெடுத்து - நேயத்தா லானந்த வாரிதியி லான்மாவைத் தானழுத்து - மென்னைத் தயாபரன் தான்." என்று உண்மை விளக்கத்திலும், "மன்றுணின்றைந்து பிறவி வழக்கறுக்க - நின்ற திருத்தாளிணை போற்றி." என்று போற்றிப்பஃறொடையிலும், "நீங்கலரும் பவத்தொடர்ச்சி நீங்க மன்று ணின்றிமையோர் தொழுதுசெய்ய நிருத்தஞ் செய்யும்" என்று சிவப்பிரகாசத்திலுங் கூறியவாற்றாற்காண்க. இந்நிருத்தத்தைத் தரிசித்தலால் விளையும் ஆனந்தம், "புளிக்கண் டவர்க்குப் புனலூறு மாபோற் - களிக்குந் திருக்கூத்துக் கண்டவர்க் கெல்லாந் - துளிக்குங் கண்ணீருடன் சோரு நெஞ்சத் திருள் - ஒளிக்கு மானந்த வமுதூறு முள்ளத்தே" என்னுந் திருமந்திரத்தாலும், "தினைத்தனை யுள்ளதோர் பூவினிற் றேனுண் ணாதே - நினைத்தொறுங் காண்டொறும் பேசுந்தொறு மெப்போது - மனைத்தெலும் புண்ணெக வானந்தத் தேன்சொரியுங் - குனிப்புடை யானுக்கே சென்றூதாய் கோத்தும்பீ" என்னுந் திருவாசகத்தாலும், உணர்க.

௨. தில்லைவாழந்தணர்களது மகிமை

இத்துணைப்பெருஞ்சிறப்பினதாகிய சிதம்பரத்தலத்தில், வியாக்கிரபாத முனிவர் பதஞ்சலிமுனிவர் என்பவர்களோடு, தில்லைவாழந்தணர் மூவாயிரரும், பராசத்தியால் அதிட்டிக்கப்பட்ட சுத்தமாயாமயமாகிய கனகசபையின்கண்ணே பரமகாருண்ணிய சமுத்திரமாகிய சிவன் செய்தருளும் ஆனந்த தாண்டவத்தைத் தரிசனஞ்செய்து பேரானந்தம் அநுபவித்துக் கொண்டிருக்கும்போது, பிரமாவானவர் கங்காதீரத்தில் உள்ள அந்தர்வேதியிலே தாம் தொடங்கிய யாகத்தின்பொருட்டு, சிதம்பரத்தில்வந்து, வியாக்கிரபாத முனிவரது அநுமதிபெற்று இவர்களை அழைத்துக்கொண்டு போயினார். பின்பு, அம்முனிவர் ஏவலினாலே, இரணியவன்மச்சக்கிரவர்த்தியானவர், அந்தர்வேதியிற்சென்று, இவர்கள் மூவாயிரவரையும் வணங்கித் தேரிலேற்றி அழைத்துக்கொண்டு, சிதம்பரத்தை அடைந்தார். உடனே இவர்கள் சிதம்பரத்து வடமேற்றிசையிலே தொகையைப் பார்த்து, இப்பாலே வந்து, தங்களை எண்ணிக்கொண்ட வியாக்கிரபாத முனிவருக்குத் தங்களை எண்ணிக் காட்டினார்கள். அப்பொழுது, அம்மூவாயிரவருள் ஒருவரைக் காணாமல், இரணியவன்மச்சக்கிரவர்த்தி மனங்கலங்கி நிற்ப, அடியார்க்கெளியராகிய பரமசிவன், தேவர்களும் முனிவர்களுங் கேட்ப, இவ்விருடிகளெல்லாரும் எமக்கு ஒப்பானவர்கள், நாமும் இவ்விருடிகளுக்கு ஒப்பாவோம்; ஆதலால், நம்மை ஒருவராக எண்ணிக்கொள்க என்று திருவாய்மலர்ந்தருளினார். இத்திருவாக்கைக் கேட்ட சக்கிரவர்த்தியானவர், சபாநாதரே இவ்விருடிகளில் நாம் ஒருவரென்று சொல்லத்தக்க பெருமையையுடையார்கள் இவர்கள் என்று மனமகிழ்ந்து, இவர்களை நமஸ்கரித்தார். இவ்வந்தணர்கள் இத்திருவாக்கைக் கேட்டவுடனே, மிக அஞ்சி, பூமியிலே தண்டாகாரமாய் வீழ்ந்து, மீள எழுந்து வாழ்வுபெற்று, உரோமாஞ்சிதராகி, ஸ்தோத்திரம்பண்ணி, சுவாமீ! சிறியேங்களை அகத்தடிமைகளாகக்கொண்டருளும் என்று பிரார்த்தித்தது, கூத்தாடினார்கள். இச்சரித்திரம் கோயிற்புராணத்தில் விரித்துரைக்கப்பட்டது.

இவ்வந்தணர்கள் வேதாகமங்களை விதிப்படி ஓதி, அவற்றின் உண்மைப் பொருளை ஐயந்திரிபற உணர்ந்து, அவைகளில் விதித்தவழி வழுவாது ஒழுகும் மெய்யன்பர்கள் ஆதலால், இவர்கள் தம்பால் வைத்த அன்பின் பெருமையையும், அவ்வன்புக்கு எளிவந்த தமது பெருங்கருணையையும், சருவான்மாக்களும் தெளிந்து தம்மேலும் தமதன்பர்களாகிய இவர்கள்மேலும் பத்திசெய்து முத்தி பெறுதற்பொருட்டே, நடேசர் இவ்வாறு அருளிச்செய்தார்.

ரு. வேதவுணர்ச்சி.

வேதம் இருக்கு,யசுர்,சாமம்,அதாவம் எனநான்காம் அவற்றுள்,இருக்கு வேதம் இருபத்தொருசாகையும், யசுர்வேதம் நூற்றொருசாகையும்,சாமவேதம் ஆயிரஞ்சாகையும், அதர்வவேதம் ஒன்பதுசாகையும் உடையனவாம் இவை அற்பசசுருதிவாக்கியம் பிரபலசசுருதிவாக்கியம் என இருபகுதிப்படும் அவற் றுள்,அற்பசசுருதிவாக்கியம் காமானுட்டானக்கிரமங்களைச்சொல்லும் பிரபல சசுருதிவாக்கியம் அத்தியான்மஞானத்தைச்சொல்லும். இது முப்பத்திரண்டு உபநிஷத்தாய் இருக்கும் வேதம் என்னுஞ்சொல் அறிதற்கருவி எனப்பொருள் படும்.இவ்வேதத்துக்கு அங்கங்கள் சிட்சை,வியாகரணம்,நிருத்தம்,சோதிடம், கற்பம், சந்தோவிசிதி என ஆறும் அவற்றுள், சிட்சையாவது வேதத்தின் உச் சாரண லக்ஷணத்தை உணர்த்துவதாம் வியாகரணமாவது வேதத்தின் பதலக்ஷ ணத்தை விவரிப்பதாம் நிருத்தமாவது வேதத்தின் பதங்களுக்கு விவரணங் கூறுவதாம். சோதிடமாவது இலக்கினம், திதி, வாரம், நட்சத்திரம், யோகம், கரணம் முதலியவற்றால் வைதிககருமங்களுக்குக் காலம் அறிவிப்பதாம். கற் பமாவது ஆசுவலாயநீயம், போதாயநீயம், ஆபஸ்தம்பம் முதலிய சூத்திரரூபத் திருந்து, வைதிககருமங்களைப் பிரயோகிக்கும் முறைமையைக் கற்பிப்பதாம். சந்தோவிசிதியாவது வேதத்தில் உக்தைமுதலிய சந்தோபேதங்களுக்கு அக்ஷர சங்கியை கற்பிப்பதாம் இவ்வாறும் உணராக்கால், வேதங்களை ஓதுதலும், அவற்றின்பொருளை உணர்தலும், அவைகளில் விதித்தவழி ஒழுகுதலும் ஏலா வாம். ஆதலால், இவை ஒருதலையாக உணர்தற்பாலனவாம.

இத்தில்லைவாழந்தணர்கள் இவ்வேதவேதாங்கங்களை ஓதி உணர்ந்தோர் களென்பது ஈங்கே "அருமறை நான்கி னோடா றங்கமும் பயின்று வல்லார்" என்பதனால் உணர்த்தப்பட்டது வேதங்களை ஓதி உணர்ந்தவழியும், அவற் றுள் விதித்த ஒழுக்கம் இல்வழிப் பயனில்லை ஆதலால், இவர்கள் அவ்வொ ழுக்கத்திற் சிறிதும் வழுவாமை, ஈங்கே "வருமுறை யெரிமூன் றோம்பி மன் னுயி ரருளான் மல்கத் - தருமமே பொருளாக் கொண்டு" "மறுவிலா மரபின் வந்து மாறிலா வொழுக்கம் பூண்டா - ரறுதொழி லாட்சி யாலே யருங்கலி நீக்கி யுள்ளார்" "ஞானமுந் தவமும் வல்லார் தருதியின் பகுதி சாரந்தா-ரூன மே லொன்று மில்லா ரலசெலாம் புகழ்ந்து போற்று - மானமும் பொறையுந் தாங்கி மனையறம் புரிந்து வாழ்வார்" எனபனவற்றால் உணர்த்தப்பட்டது திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனாரும் "கற்றாங் கெரியோம்பிக் கலியை வா ராமே-செற்றார் வாழ்தில்லைச் சிற்றம்பலம்" என்று அருளிச்செய்தார் ஒழுக் கம் இல்வழி வேதம் ஓதலாற் பயனில்லையென்பது"மறப்பினு மோத்துக் கொ ளலாகும் பார்ப்பான் - பிறப்பொழுக்கங் குன்றக் கெடும்." என்னுந் திருக் குறளால் அறிக

வேதங்களை ஓதியும், முனிவர்களது சாபத்தினாலே அவற்றின் மெய்ப் பொருட்டுணிவு பிறவாமையால்,சிவனையும் சிவசின்னங்களாகிய விபூதி ருத் திராக்ஷங்களையும் இகழ்ந்து, பிறரைப்பரம்பொருளெனக்கொண்டு, ஊர்த்துவ புண்டரமுதலியன இடுவோரும், விபூதி ருத்திராக்ஷந்தரித்தும், விட்டுணுமுத லிய பசுக்களைப் பசுபதியாகியசிவனோடு சமமெனக்கொள்வோருமாகிய புல் லறிவாளர்போலாகாமல், இவ்வந்தணர்கள், சிவனொருவரே பரம்பதி எனப துமம் விபூதி ருத்திராக்ஷம் தரித்துச் சிவனை வழிபடினன்றி முத்தி சித்தியா தென்பதுமே வேதத்துணிவாமெனத்தெளிந்து,அச்சிவனையே வழிபடும் மெய் யன்பர்களென்றறிக. அது இங்கே "நீற்றினு னிறைந்த கோல நிருத்தனுக் குரிய தொண்டாம்-பேற்றினா பெருமைக் கெல்லை யாயினா பேணி வாழு-

மாற்றினர் பெருகு மன்பால் வழித்தவம் புரிந்து வாழ்வார்." "பொங்கிய திருவில் நீடும் பொற்புடைப் பணிக ளேந்தி - மங்கலத் தொழில்கள் செய்து மறைகளாற் றுதித்து மற்றுந் - தங்களுக் கேற்ற பணிப்பற் றரும்பணித் தலைநின் றுய்த்தே - யங்கணர் கோயி லுள்ளா வகம்படித் தொண்டு செய்வார்." "திருநடம் புரிவார்க் காளாந் திருவினாற் சிறந்த சீரார்" "உறுவதுநீற்றின் செல்வ மெனக்கொளு முள்ள மிக்கார் - பெறுவது சிவன்பா லன்பாம் பேறெனப் பெருகி வாழ்வார்" என்பனவற்றால் உணர்த்தப்பட்டது.

௪. சைவாகமவுணர்ச்சி.

ஆகமமானது காமிகம், யோகஜம், சிந்தியம், காரணம், அஜிதம், தீபதம், சூக்குமம், சகச்சிரம், அஞ்சுமான், சுப்பிரபேதம், விசயம், நிச்சுவாசம், சுவாயம்புவம், ஆக்கினேயம், வீரம், ரௌரவம், மகுடம், விமலம், சந்திரஞானம், முகவிம்பம், புரோற்கீதம், லளிதம், சித்தம், சந்தானம், சர்வோக்தம், பாரமேசுரம், கிரணம், வாதுளம் என இருபத்தெட்டாம். இவ்வாகமங்கள் மந்திரமெனவும், தந்திரம் எனவும், சித்தாந்தம் எனவும் பெயர்பெறும். இவ்விருபத்தெட்டுச் சிவாகமங்களுக்கும் ஒவ்வொன்றுக்குக் கோடிக்கிரந்தமாக இருபத்தெட்டுக்கோடி கிரந்தங்களாம். இவை ஞானபாதம், யோகபாதம், கிரியாபாதம், சரியாபாதம் என்று தனித்தனி நான்கு பாதங்களை உடையனவாயிருக்கும். இவற்றுள், ஞானபாதம் பதிபசுபாசம் என்னுந் திரிபதார்த்தங்களின் ஸ்வரூபத்தையும், யோகபாதம் பிராணாயாமம் முதலிய அங்கங்களோடும் கூடிய சிவயோகத்தையும், கிரியாபாதம் மந்திரங்களின் உத்தாரம் சந்தியாவந்தனம் பூசை செபம் ஓமம் என்பனவற்றையும் சமய விசேஷ நிருவாண ஆசாரியாபிஷேகங்களையும், சரியாபாதம் சமயாசாரங்களையும், உபதேசிக்கும். ஆகமம் என்பது (பரமாப்தரினின்றும்) வந்தது எனப்பொருள்படும். இன்னும், ஆ என்பது பாசம் எனவும், க என்பது பசு எனவும், ம என்பது பதி எனவும் பொருள்படுதலால், ஆகமம் என்பதற்குத் திரிபதார்த்த லக்ஷணத்தை உணர்த்தும் நூல் என்பதே சிறந்த பொருளெனக். ஆ என்பது சிவஞானமும், க என்பது மோக்ஷமும், ம என்பது மலநாசமுமாம் ஆதலால், ஆன்மாக்களுக்கு மலத்தை நாசம்பண்ணி, சிவஞானத்தை உதிப்பித்து, மோக்ஷத்தைக் கொடுத்தல்பற்றி, ஆகமமெனப்பெயராயிற்றென்று கூறுதலும் ஒன்று. இவ்வாகமங்களுக்கு வழிநூல் நாரசிங்கம் முதல் விசுவான்மகம் ஈறாகிய உபாகமங்கள் இருநூற்றேழாம்.

இவ்வந்தணர்கள் சிவதீக்ஷைபெற்று, சைவாகமங்களை ஓதி உணர்ந்து, அவைகளால் உணர்த்தப்படும் நான்கு பாதங்களையும் அநுட்டிப்பவர்களாம் அது இங்கே "ஞானமே முதலா நான்கு நவையறத் தெரிந்து மிக்கார்." என்பதனாற் குறிப்பிக்கப்பட்டது. சிவதீக்ஷை பெற்றமையும் சைவாகமங்களை ஓதி உணர்ந்தமையும் இங்கே பெறப்பட்டில அன்றோவெனின், அறியாது கூறினாய், ஞானமுதலிய நான்கு பாதப்பகுப்பிலக்கணம் சிவாகமங்களின் அன்றிப் பெறப்படாமையால், ஞானமுதலிய நான்கும் உணர்ந்தோர்கள் எனவே, அவைகளை உணர்த்தும் சைவாகமங்களை ஓதினோர்கள் என்பதும், சிவதீக்ஷைபெற்ற பிராமணர் முதலிய நால்வருணத்தாருமே சைவாகமத்துக்கு அதிகாரிகள் என்று சிவாகமம் செப்புதலால், சைவாகமங்களை ஓதினோர்கள் எனவே, அவ்வோதுதற்குமுன் பெறற்பாலதாகிய சிவதீக்ஷைபெற்றோர்கள் என்பதும், தாமே பெறப்படும். இவர்கள் சிதம்பராலயத்திற் சிவாகமவிதிப்படியே நித்தியபூசை உற்சவம் முதலியன செய்தலானும், பரார்த்தலிங்கப் பிரதிஷ்டை, பரார்த்தபூசை, உற்சவம் முதலியனவற்றை விதிப்பன சிவாகமங்களேயன்றி வேதங்கள் மிருதிகளன்மையானும், இவர்கள் சிவாகம வுண

ர்ச்சியுடையர்களென்பதே சித்தம். சிவதீக்ஷைபெற்றே சிவாகமங்களை ஓதல் வேண்டுமென்பதற்குப் பிரமாணம் சுப்பிரபேதம். "இந்தச் சுத்தசைவாகமம் எல்லார்க்குங் கொடுக்கத்தக்கதுமன்று, விளக்கத்தக்கதுமன்று: தீக்ஷைபெற்றவனும், நிலையுடையோனும், சிவபத்திமானுமாய் இருப்பவனுக்கே விளக்கத்தக்கது. எனையோர்க்கு விளக்கல் குற்றம் எனப்படும்.' எனப்தாம் அங்ஙனமாயினும், சிவாகமவிதிக்கு மாறுபட்டு, சிவதீக்ஷைபெறாமல் சிவாகமங்களை ஓதினோர்கள் எனக் கொள்ளலாகாதோ எனில், "தெரிந்து மிக்கார்" என்பது தெரிந்தமையால் மிக்கோர் எனப்பொருள்பட்டு, உண்டுபசிதீர்ந்தான் என்றாற்போலக் காரணகாரியப்பொருட்டாய் நிற்றலாலும், இவர்கள் சிவாகமவிதிக்கு மறுதலைப்பட்டுச் சிவதீக்ஷையின்றிச் சிவாகமங்களை ஓதி உணர்ந்தார்கள் எனக்கொளின், அவ்வுணர்ச்சியால் இவர்கட்கு மேன்மை கூறுதல் கூடாமையாலும், அதுபொருந்தாதெனக் கொள்க. இன்னும், இவர்கள் சமயதீக்ஷை, விசேஷதீக்ஷை, நிருவாணதீக்ஷை, ஆசாரியாபிஷேகம் என்னும் நான்கும்பெற்றோர்களெனவும், மூலாகமங்களையும் உபாகமங்களையும் ஓதி உணர்ந்தோர்களெனவும், சிவரகசியத்து நவமாம்மிசத்தில் இருபத்தைந்தாம் அத்தியாயத்திலும் சிதம்பரமான்மியத்திலும் கூறப்படுதலால், யாம் கூறியதே பொருத்தம். சிவாகமத்தில் கூறிய தீக்ஷையின் உயர்ச்சி, வாயுவிய சங்கிதையிலே "சைவநூலிற் கூறப்பட்டதும் பாசம் மூன்றையும் தவிர்ப்பதும் மேலானதுமாகிய தீக்ஷையைத் தவிர வேறு யாதொரு ஆச்சிரமமும் இவ்வுலகத்திலே மாந்தருக்கு மேன்மை அன்று ஆதலால், தீக்ஷையின்றோருள் மோக்ஷம் ஆச்சிரமங்களினாலும் மற்றைச் சருமங்களினாலும் மோக்ஷம் இல்லை. அதுவும் சுத்தியின்றி முதற்கிரியைவிரும்பும் மனிதர் கோவின்றி நடக்கத்தொடங்கிய குருடர்போலவர், தோணியின்றிக் கடலைக் கடக்க விரும்பினவர்போலவர்" என்று கூறுமாற்றால் அறிக. இனிச் சைவாகமப் பெருமை சிறிது கூறுவாம்.

ஆகமமென்பது ஆப்தவாக்கியம். ஆகமங்கள் லௌகிகம், வைதிகம், அத்தியான்மிகம், அதிமார்க்கம், மாந்திரம் என ஐவகைப்படும். தந்காலத்திற் பயன்றருவது லௌகிகம், காலாந்தரத்திற் பயன்றருவது வைதிகம், அந்தும் விசாரவியற்கையது அத்தியான்மிகம், யோகவியற்கையது அதிமார்க்கம், சிவஞானவியற்கையது மாந்திரம் எனப்படும். அவற்றுள், மாந்திரம், பிறநூல்களைப்பூருவபக்ஷமாகக் கீழ்ப்படுத்தி, மேற்பட்டுவிளங்கும் காமிகம் முதலிய சைவாகமங்கள் ஆகமாந்தம் என்றும் ஞானபக்ஷபக்குவி யோகரூடநாமமாகிய சித்தாந்தம் என்றும் பெயர்களை உடையன. அது இரத்தினத்திரயத்திலே "சித்தாந்தமே சித்தாந்தம், அவைக்கு வேறானவை பூருவபக்ஷங்கள்" என்றும், காந்தத்திலே "இந்த எல்லையில் சிவன் வெள்ளிமலையாகிய கைலாசத்திலே சனகர் முதலிய முனிசிரேஷ்டருக்குத் திரிபதார்த்தார்த்தங்களினாலே சமமிதமாகியும் இரகசியமாகியும் ஆகமாந்தம் என்னும்பெயர்த்தாகியும் உள்ள சித்தாந்தத்தைச் சொல்லிக்கொண்டிருந்தார்" என்றும், காமிகத்திலே "இருக்கு, யசுர், சாமம், அதர்வம் என்பவை சிவனது மற்றை முகங்களிற் பிறந்தன, காமிகம்முதலிய சிவஞானம் ஊர்த்துவசு ரோத்தோற்பவங்களாகி, மேன்முகத்திற் பிறந்தன. முன்கூறிய சகலநூல்களையும் பரமசிவன் பூருவபக்ஷமாகச்சொன்னார்; அவற்றை எல்லாம் கீழ்ப்படுத்தி, பரமார்த்தமாகத் தவிர்ப்பாலனவும் கொள்ளற்பாலனவும் ஆகிய பொருள்களை நிச்சயிக்கும் சைவசித்தாந்தத்தைச் சொன்னார். சித்தாந்தமாவது காமிகம் முதலியனவாம். இதிலேயுள்ளது பிறிதொன்றும் இல்லை. இந்தச்சைவநூலே மூலமாம். சதுர்வேதங்களும் இதினின்றும் பிறந்தனவாம். சைவமே வைதிகம் எனப்படும், வைதிகமே சைவம் எனவும்படும். சைவமானது வைதிகத்தில் அடங்கியும் அடங்காமலும் இருக்கும்.

வைதிகமும் சைவத்திற்றாழ்ந்தது: முனிவரரே, அற்றாயினும், சைவம் வேதப்பொருளோடு ஒற்றுமையாய் இருத்தலால், வைதிகம் என்றும் வேதசாரம் என்றும் கூறப்படும். சிவப்பிரகாசகமாகிய சிவஞானம் பரஞானமாம், பசுபாச பதார்த்த போதகமாகிய வேதமுதலியன அபரஞானமாம். இராத்திரியில் மனிதர் கண்ணும் பூனையின் கண்ணும் விலக்ஷணமாய் இருப்பதுபோல, இந்தப் பரஞானமும் அபரஞானமும் விலக்ஷணமாய் இருக்கும்" என்றும், கூறுமாற்றால் அறிக. லௌகிகம் முதலிய ஐந்து சாஸ்திரங்களும் முறையே ஒன்றற்கொன்று ஏற்றமுடையன. காமிகத்திலே "சித்தாந்தம் மந்திரதந்திரமாகும் அதிமார்க்கம் அதனிற்றாழ்ந்தது அத்தியான்மிகம் அதனிலுந்தாழ்ந்தது அதிலுந்தாழ்ந்தது வைதிகம் வைதிகத்திலுந் தாழ்ந்தது லௌகிகம்." என்றுசொல்லப்பட்டது.

சைவாகமங்கள் வைதிகமாகியம் ஆதலில் அப்பிரமாணங்கள் என்று சில மூடர் கூறுவர். "வேதாந்த நிஷ்டை பெற்றுக் கர்மஞானிகளும், என்னு சிவாகமத்திலே தந்திரங்களின் ஞானபாதத்திலே நிலைநின்றோரும் ஆகிய இருவகையோரும், பெறற்கரிய சாயுச்சியம் பெறுவர்கள். கருமத்தையும் பிரமத்தையும் உணர்த்தும் வேதாகமம் வேறு பிரசித்தம்பெற்ற இரண்டு மார்க்கங்களிலும் நிலைநிற்கும் பாவிகள் சாஸ்திரங்கூறிய நாலுவகைத் தண்டங்களாலும் தண்டிக்கற்பாலார்கள்" என்றும் காரசம்பவ சிதம்பரமான்மியத்தில் சிவன் கூறிய பொருளை உடைய வியாசவாக்கியத்தினாலே, அது பேதைமையாம் என்மறுக்க.

சைவாகமங்களுக்கு வேதவாகியத்தன்மை எந்த நியாயத்தினாலே கூறியது? வேதப்பொருளுக்கு விருத்தத்தன்மையே வேதவாகியத்தன்மை எனில்; அப்போது வேதாந்தம், கருமத்தையும் பிரமத்தையும் உணர்த்தும் பூர்வோத்தரகாண்டங்களுக்கு விருத்தத்தன்மை உண்மையால், அந்தப்பிரசங்கமே உண்டாம். அங்கீகரிக்கப்படாமையால் தாம் கருதிய பொருளில் முடிவுபெறுமெனில், அதனைத் தடுப்பவை வேதாந்தங்களுக்கு இருக்குந்தன்மையே வாகியத்தன்மை எனின், அப்போது விருத்திகளும் அப்பிராமாணம் எனக்கொள்ளப்படும். வேதத்தை மூலமாகக் கொள்ளாத தன்மை எனில், அப்போது வேதாந்தங்களுக்கும் வேதத்தை மூலமாகக் கொள்ளாத தன்மை உண்மையால், வேதத்துக்கே அப்பிராமாணியப் பிரசங்கம் வரும். ஆதலால், வேதப்பிராமாணியத்திலே நித்தியத்துவமும் வேதத்தை மூலமாக உடைமையாதலும் முடிவில்லை, மற்றென்னெனில், ஆப்தவாக்கியத்துவமேயாம். வேதம் சுத்தசைவ சித்தாந்தம் என்பவை ஒருவாற்றால் ஒவ்வொரிடத்தில் விருத்தப்பொருளை உரைத்தனவாயினும், சாமானிய விசேஷத்தன்மையால் ஐக்கியம் உள்ளனவாயே இருக்கும். வியாகரணத்திலே, இகரம் முதலியவற்றிற்கு ஆதேசமாக உயிர்வருவழி யகாரமுதலியன வரும் என்று பொதுச்சூத்திரத்தில் விதிக்கப்பட்டது அகாரமுதலியவற்றிற்குச் சவர்ணம் வரின் தீர்க்கமாம் என்று சிறப்புச் சூத்திரத்தால் விதிக்கப்பட்ட விதியினாலே வாதிக்கப்பட்டதாயினும், இருசூத்திரங்களுக்கும் அப்பிராமாணியம் இல்லை. தருக்கசாஸ்திரத்திலும், பிரமைக்குக் கரணம் பிரமாணம் என்ற சாமானியவாக்கியத்தாற் பெறப்பட்ட பிரமாணத்தன்மையை உடைய அனுமானம் முதலியன சாக்ஷாத்காரிப்பிரமைக்குக் கரணம் பிரத்தியக்ஷம் என்ற விசேஷ வாக்கியத்தால் வாதிக்கப்பட்டதாயினும், இருவாக்கியங்களுக்கும் அப்பிராமாணியம் இல்லை ஆதலின், வேதம் பொதுவாகவும் சிவாகமம் சிறப்பாகவும் இருத்தலால், இரண்டும் பிரமாணங்கள் என்றே துணியப்படும். ஆகமம் வேதவிசேஷமாய் இருத்தலால், அதற்கு வேதவாகியத்தன்மையின்று. வேதவிசேஷம் என்று ஆலாசியமான்மியத்தும் சுப்பிரபேதத்தும் சொல்லப்பட்டது. மோக்ஷசூரோத்தரத்திலே "புராணம் வேதங்களாலும்,

..வேதங்கள் ஆகமங்களாலும், வாதிக்கப்படும். அவை சாமானியமும் விசேஷமுமாம்: சைவமே மிகுவிசேஷமாம." என்றும், விருத்தாசல மான்மியத்திலே "பரமசிவனுடைய இரத்ததிருவுருவங்களை விருத்தாசலத்துள்ள ஈசாலயத்தின் மண்டபத்தானங்களிலே வைத்து, சிவாகமத்திற் சொல்லிய விசேஷமாக்கங்களாலே பூசித்தான்" என்றும், அருணாசலமான்மியத்திலே "சோணாசலத்தில் உயர்ந்த க்ஷேத்திரம் இல்லை: பஞ்சாக்ஷரத்தில் உயர்ந்த மந்திரம் இல்லை: மகேசுரதருமத்தில் உயர்ந்த தருமம் இல்லை. சிவாகமத்தில் உயர்ந்த சாஸ்திரமில்லை" என்றும், வாயுவியசங்கிதையிலே "பிறநூல்களிற் கூறப்பட்டதெல்லாம் சிவாகமத்தில் இருக்கின்றது சிவாகமத்திற் காணப்படாதது பிறிதோர் இடத்திலுமில்லை." என்றும் சொல்லப்பட்டது

அற்றேல், வியாகரணம் முதலியன வேதாங்கமாதலின், வேதமே பிரமாணம் ஆகமம் பிரமாணமன்றெனின், அற்றன்று யோகரூடி நாமத்தால் சிவாகமமே நால்வகைப் பிரமாணங்களாலும் முடிந்த ஆகமம் எனப்படுதலாலும், "சித்தாந்தமே சித்தாந்தம்" என்று இரத்தினத்திரயத்திலே கூறப்படுதலாலும், அதுவேபிரமாணம், வேதம் பிரமாணமன்று அற்றேல், வேதமும் ஆகமம் சித்தாந்தம் என்னும் சத்தங்களாலே கௌணவிருத்தியாற் சொல்லப் படுமெனின், ஆகமமும் வேதசத்தத்தாலே கௌணவிருத்தியாற் சொல்லப்படுமென்று சமாதியாமே ஆதலால், சிவாகமமே முக்கியவிருத்தியால் ஆகமமெனவும் சித்தாந்தமெனவும் படுதலில், சருவோத்கிருஷ்டப் பிரமாணமாமென்று சாதிக்கப்பட்டது இருக்குவேதத்திலும், இருக்குவேதசிரசிலும், யசுர்வேதத்திலும், யசுர்வேதசிரசிலும், சாமவேதத்திலும், சாமவேதசிரசிலும், ஒரோவிடத்தில் அதர்வவேதத்திலும், அதர்வவேதசிரசிலும், லௌகிகநூற்பொருளும், வைதிகநூற்பொருளும், அத்தியான்மிகநூற்பொருளும், அதிமார்க்கநூற்பொருளும், யதோசிதமாக எவ்வாற்றானும் சொல்லப்பட்டன அதர்வசிரசிலே மாந்திரநூற்பொருள் விசேஷித்துச் சொல்லப்பட்டது சௌரசங்கிதையிலே "ஆகமத்தைப்பற்றிக்கொண்டன்றோ சிலபுராணங்கள் சிலசில இடங்களில் பிரத்தியட்சமாக வேதத்துக்கு விருத்தமாகிய பொருளைக் கூறுகின்றன" என்று சொல்லியபடியே சைவாகமம் வேதவிரோதப்பொருள் கூறுதலும், சாமானிய வேதத்தைக் கருதிற்று விசேஷவேதமாயிருத்தலாலேயாம் விசேஷசாமானியங்கள் சிலவிடத்து விரோதப்பொருள் கூறினும், விருத்த சாத்திரமென்னுந் தோஷமும் வாகியத்தன்மையுஞ் சாற்றலாகாது காமிகத்திலே "வேதமுதலிய நூலகளெல்லாம் இரௌத்திரங்களாம், சித்தாந்தமே சௌமியமாம்" என்று கூறப்பட்டது ஞானசித்தி முதலியவற்றிலே, சாமானியசைவநூல்களும், அவற்றின் உபபேதங்களும் பூருவகாண்டமென்றும், காமிகம் முதலிய சைவசித்தாந்தங்களும் அவற்றின் உபபேதங்களாகிய பௌட்கரம் சருவஞானோத்தரம் முதலியனவும் உத்தரகாண்டமென்றும் உணர்த்தப்பட்டது சூதசங்கிதையிலே "பதினெண்புராணங்களையும் சத்தியவதியின் புத்திரர் செய்தார், காமிகம் முதலியவற்றைப் பரமசிவனே செய்தார்." என்று கூறுதலால், சிவாகமங்களைச் சாக்ஷாத்தாகச் சிவனேசெய்தனர் என்று துணியப்பட்டது.

வேதநெறி வழுவிய மாந்தர்க்கே தந்திரங்கள் கூறப்பட்டன எனச் சில நூல்களிற் கூறியதென்னையெனின், ஆண்டுக்கூறியது வாமசோமலாகுளபைரவமுதலிய தந்திரங்களை அன்றிச் சிவசித்தாந்தத்தை அன்றென்க அது அப்பதீக்ஷிதர் இயற்றிய சிவதத்துவ விவேக விருத்தியில் பலபிரமாணங்கொண்டு சாதிக்கப்பட்டது. காந்தத்திலே "சிவன் அழிவற்ற தக்ஷிணாமூர்த்தியாய்த் தோன்றி, ஆலமரத்தின் அடியிலே இருந்து, குற்றமில்லாத இவைகளை ஓதுவித்த

தார். இவர்கள் விதிப்படியே வேதங்களையும் உபநிடதங்களையும் நெடுநாள் வரையும் ஓதியும், சிவனது மாயையினாலே ஞானம் நிலைபெறாதவராயினர். அவர்கள் ஒருங்குகூடி, உமாபதியாகிய சிவனிடத்திற்கேட்கவிரும்பி, வெள்ளிமயமாகிய கைலாசத்திற்போய், தவஞ்செய்தார்கள். இந்தஎல்லையில் சிவன் வெள்ளியங்கைலாசமலையிலே சனகாமுதலிய முனீந்திரர்களுக்குத்திரிபதார்த்தார்த்த சமமிதமும் இரகசியமுமாகிய ஆகமாந்தம் என்னும் பெயருடைய சித்தாந்தத்தைச்சொல்லிக்கொண்டிருந்தார்" என்றும், சைவபுராணத்திலே "பசுசாத்திரங்களைப்பற்றாது விட்டுச் சிவசாத்திரத்தைப் பற்றிப் பயிலும் பிராமணர் முதலிய நான்கு வருணத்தாருமே ஆசாரியராவாரென்று புகழப்படுவர். சிவாகமத்திற் கூறப்பட்ட ஞானமே ஞானமென்றுசொல்லப்படும். அதுவே சிவனைப் பற்றின பெரியோருக்கு முத்திசாதனம்" என்றும், கூறுதலாலும்; சுவேதர் உபமன்னியு கிருஷ்ணர் அருச்சுனர் முதலியோர் சிவசித்தாந்தமார்க்கச் சிரவணாசரணஞ் செய்தமையாலும், சிவசித்தாந்தம் வேதநெறிவழுவிய மார்க்கத்தாருக்குக் கூறியதென்பதே கூடாது இன்னும், பிரமமீமாஞ்சைக்கு நீலகண்ட சிவாசாரியர் இயற்றிய பாஷ்யத்தில் "வேதசிவாகமங்களுக்குப் பேதங்காணகின்றிலம், வேதமே சிவாகமம்" என்று கூறப்பட்டது. வேதங்கள் சிலவிடத்துச் சிவசாத்திரப்பொருளைச் சிரசிலே தாங்கி இருத்தலால், "வேதமே சிவாகமம்" என்று உபசரிக்கப்பட்டது விரோதப்பொருள் மாத்திரமே தள்ளப்படுதலால், இவ்விரண்டற்கும் பெரும்பாலும் ஒற்றுமை உண்டாம். அப்படியே வேதம் முதலிய சகலசாத்திரங்களும் சிவாகமத்துக்கு விரோதமில்லாத வழியே பிரமாணங்களாகும் சிவாகமம் தனதுபொருட்டன்மையால், மகாமாயையும் அதனிற்றோன்றிய சிவம் முதற் சுத்தவித்தை ஈறாகிய காரியங்களும், மல மாயா காமியங்களும், கலைமுதற் பிருதிவி ஈறாயுள்ள காரியங்களும் ஆகிய அமிதார்த்தங்களை விளக்கலால், வியாபகமாம் வேதமுதலியன தம்பொருண்மையால், பிரகிருதிமுதல் பிருதிவி ஈறாயுள்ள காரியங்கள் மாத்திரமாகிய மிதார்த்தங்களை விளக்கலால், வியாப்பியங்களாம் அது பௌட்கரத்திலே "புருஷவாக்கியங்களாலே இருஷிவாக்கியமும், இருஷிகளாலே தேவவாக்கியமும், தேவராலே பிரமவாக்கியமும், பிரமாவாலே விஷ்ணுவாக்கியமும், விஷ்ணுவினாலே உருத்திரவாக்கியமும், உருத்திரனாலே சிவவாக்கியமும், வாதிக்கப்படுவதில்லை என்றால், ஒன்றினொன்றுமேன்மேலும் சிறந்தனவாம் மேல் உள்ளனவற்றால் கீழுள்ளவைகள் வாதிக்கப்படல்வேண்டும் சிவசாஸ்திரத்துக்கு விரோதமில்லாமலே சகலசாஸ்திரங்களும் நிற்கும் ஆனால், மற்றைநூல்களுக்கு விரோதம் இல்லாமல் சிவசாஸ்திரம் இருக்கவேண்டுவதில்லை. ஏனெனில், சிவதந்திரம் வியவஸ்தாபகம் ஏனையனவியவஸ்தாப்பியம் ஆதலில், சிவதந்திரத்தால் வாதிக்கப்பட்டது பிரமாணமன்று." என்றும், மிருகேந்திரத்திலே "மிதார்த்தத்தினும் அமிதார்த்தத்துக்கு மேன்மை (உண்டென்பர் புலவோர்கள்)" என்றும், கூறியவாற்றால் உணர்க இனியமையும்.

திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார் இத்தில்லைவாழந்தணர் மூவாயிரரும் தமக்குச் சிவகணநாதராய்த் தோன்றக்கண்டு, அத்தன்மையைத் திருநீலகண்டயாழ்ப்பாணருக்குங் காட்டினார் என்று திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார் புராணத்திற் சொல்லப்பட்டது. அந்நாயனார் "ஆடினாயநறுநெய்யொடு பாற்றயிர்" என்னுந்திருப்பதிகத்திலே "நீலத்தார்கரிய மிடற்றார்நல்ல நெற்றி மேலுற்ற கண்ணினார்பற்று - சூலத்தார்சுடலைப்பொடி நீறணிவார்சடையார் - சீலத்தார்தொழு தேத்துசிற்றம்பலஞ் சேர்தலாற்கழற் சேவடி கைதொழக் - கோலத்தாயருளாயுன காரணங் கூறுதுமே." என்னுந் திருப்பாட்டிலே தாம் இவர்களைக் கண்டதன்மையைக் கூறி, இவர்கள் "தொழுதேத்து

சிற்றம்பலம்" என்று அருளிச்செய்தார். இதனாலும், இவர்களது மகிமைதெளியப்படும். சிவானுபூதிமானாகிய சேக்கிழார் நாயனாரே "இன்னறிவார் பெருமை யெம்மால் வியம்பலா மெல்லைத் தாமோ - தென்றமிழ்ப் பயனா யுள்ள திருத்தொண்டத் தொகைமுன் பாட - வன்றுவன் றொண்டர் தம்மை யருளிய வாரூ ரண்ணன் - முன்றிரு வாக்காற் கோத்த முதற்பொரு ளானா ரென்றால்" என்று திருவாய்மலர்ந்தருளினாராயின், புழுத்தநாயினுங் கடையனாகிய யானோ இம்மகான்களது எண்ணிறந்த பெருமையை விரித்துச்சொல்ல வல்லன்!

இதுகாறுங் கூறியவாற்றால், வேதாகமங்களையேனும் அவற்றின்வழிநூல் சார்புநூல்களையேனும் சற்குருமுகமாகக் கற்றல் கேட்டல் செய்யாதொழியில், பசுபதியாகிய சிவனை உணர்ந்து மனம் வாக்குக் காயங்களினால் மெய்யன்போடும் அவரைவழிபட்டுப் பிறவிப்பிணிதீர்ந்து உய்தல் கூடாது என்பதூஉம், கற்றல் கேட்டல் செய்தவழியும், சிவனை வழிபடாதொழியிற் பயனில்லை என்பதூஉம் பெறப்படும். இதற்குப் பிரமாணம் திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார் தேவாரம் "கல்லா நெஞ்சி-னில்லா னீசன்- சொல்லா தாரோ-டல்லோ நாமே" எ-ம். திருநாவுக்கரசுநாயனார் தேவாரம் "பிறையாருஞ் சடையானைப் பிதற்றிலாப் பேதைமாக - ளெனுவார் நாகத்தினோடு பொல்லா வினைதீர வேண்டின் - மனத்துவான் மறந்தபோரி மனத்திறனா விளக்கக்கொண் டேற்றி-யுன்னுவா ருள்ளத் துள்ளா ரொருவருடைய கோவே" எ-ம். திருமாளிகைத்தேவர் திருவிசைப்பா "கற்றவர் விழுங்குங் கற்பகக் கனியைக் கரையிலாக் கருணைமா கடலை - மற்றவ ரறியா மாணிக்க மலையை மதிப்பவர் மனமணி விளக்கைச் - செற்றவர் புரங்கள் செற்றவெஞ் சிவனைத் திருவீழி மிழலைவீற் றிருந்த - கொற்றவன் றன்னைக் கண்டுகண் டுள்ளங் குளிரவென் கண்குளிர்ந் தனவே" எ-ம். திருக்குறள் "கற்றதனா லாய பயனென்கொல் வாலறிவ - னற்றா டொழாஅ ரெனின்" எ-ம் வரும்.

திருநீலகண்டநாயனார் புராணம்.

வேதியர் தில்லை மூதூர் வேட்கோவர் குலத்து வந்தார்
மாதொரு பாகம் நோக்கி மன்னுசிற் றம்பலத்தே
யாதியு முடிவு மில்லா வற்புதத் தனிக்கூத் தாடு
நாதனார் கழல்கள் வாழ்த்தி வழிபடு நலத்தின் மிக்கார். (௧)

பொய்கடிந் தறத்தின் வாழ்வார் புனற்சடை முடியார்க் கன்பர்
மெய்யடி யார்கட் கான பணிசெயும் விருப்பி னின்றார்
வையகம் போற்றுஞ் செய்கை மனையறம் புரிந்து வாழ்வார்
சைவமெய்த் திருவின் சார்வே பொருளெனச் சார்ந்தார். (௨)

அளவிலா மரபின் வாழ்க்கை மட்கல மமுதாக் காக்கி
வளரிளந் திங்கட் கண்ணி மன்றுளா ரடியார்க் கென்று
முளமகிழ் சிறப்பின் மல்க வோடளித் தொழுகு நாளி
னிளமைமீ தூர வின்பத் துறையினி லெளிய ரானார். (௩)

அவர்தங்கண் மனைவி யாரு மருந்ததிக் கற்பின் மிக்கார்
புவனங்க ளுய்ய வையர் பொங்குநஞ் சுண்ண யாஞ்செய்
தவமின்று தடுத்த தென்னத் தகைந்துதான் றரித்த தென்று
சிவனெந்தை கண்டந் தன்னைத் திருநீல கண்ட மென்பார். (௪)

ஆனதங் கேள்வ ரங்கோர் பரத்தைபா லணைந்து நண்ண
மானமுன் பொறாது வந்த வூடலான் மனையின் வாழ்க்கை
யேனைய வெல்லாஞ் செய்தே யுடனுறை வினையா ரானார்
தேனலர் கமலப் போதிற் றிருவினு முருவின் மிக்கார். (௫)

மூண்டவப் புலவி தீர்க்க வன்பனார் முன்பு சென்று
பூண்டயங் கிளமென் சாயற் பொற்கொடி யனையார் தம்மை
வேண்டுவ விரந்து கூறி மெய்யுற வணையும் போதிற்
றீண்டுவீ ராயி னெம்மைத் திருநீல கண்ட மென்றார். (௬)

ஆதியார் நீல கண்டத் தளவுதாங் கொண்ட வார்வம்
பேதியா வாணை கேட்ட பெரியவர் பெயர்ந்து நீங்கி
யேதிலார் போல நோக்கி யெம்மையென் றதனான் மற்றை
மாதரார் தமையு மென்றன் மனத்தினுந் தீண்டே னென்றார். (௭)

கற்புறு மனைவி யாருங் கணவனா ரான வெல்லாம்
பொற்புறு மெய்யு றாமற் பொருந்துவ போற்றிச் செய்ய
விற்புறம் பொழியா தங்க ளிருவரும் வேறு வைகி
யற்புறு புணர்ச்சி யின்மை யயலறி யாமை வாழ்ந்தார். (௮)

இளமையின் மிக்கு ளார்க ளிருவரு மறிய நின்ற
வளவில்சீ ராணை போற்றி யாண்டுகள் பலவுஞ் செல்ல
வளமலி யிளமை நீங்கி வடிவுறு மூப்பு வந்து
தளர்வொடு சாய்ந்து மன்பு தம்பிரா னிறத்துச் சாயார். (௯)

இந்நெறி யொழுகு நாளி லெரிதளி ரன்ன நீண்ட
மின்னொளிர் சடையோன் றானுந் தொண்டனார் விளக்கங் காண
நன்னெறி யிதுவா மென்று ஞாலத்தோர் விரும்பி யுய்யு
மந்நெறி காட்டு மாற்றா லருட்சிவ யோகி யாகி. (௰)

வேறு.

கீளொடு கோவணஞ் சாத்திக் கேடிலா
வாளவிடு நீறொளி மலர்ந்த மேனிமேற்
றோளொடு மார்பிடைத் துவளு நூலுட
னீளொளி வளர்திரு முண்ட நெற்றியும் (௰௧)

நெடுஞ்சடை கரந்திட நெறித்த பம்பையும்
விடுங்கதிர் முறுவல்வெண் ணிலவு மேம்பட
விடும்பலி பாத்திர மேந்து கையராய்
நடந்துவேட் கோவர்தம் மனையி னண்ணினார். (௰௨)

நண்ணிய தவச்சிவ யோக நாதனைக்
கண்ணுற நோக்கிய காத லன்பர்தாம்
புண்ணியத் தொண்டரா மென்று போற்றிசெய்
தெண்ணிய வுவகையா லெதிர்கொண் டேத்தினார். (௰௩)

பிறைவளர் சடைமுடிப் பிரானைத் தொண்டரென்
றுறையுளி லணைந்துபே ருவகை கூர்ந்திட
முறைமையின் வழிபட மொழிந்த பூசைக
ணிறைபெரு விருப்பொடு செய்து நின்றபின். (௰௪)

எம்பிரான் யான்செயும் பணியெ தென்றனர்
வமபுலா மலாசசடை வளள றொணடனா
ருமபாரா யகனுமிவ் வோடுன் பால்வைதது
நம்பிநீ தருகநாம வேண்டும் போதென்று. (௰௫)

தன்னையொப பரியது தலததுத தனனுழைத்
துன்னிய யாவையுந தூயமை செயவது
பொனனினு மணியினும போற்ற வேணடுவ
தினனதன மையதிது வாஙகு நீயென. (௰௬)

தொல்லைவேட கோவாதல குலத்துட் டோன்றிய
மலகுசீாத தொணடனா வணஙகி வாஙகிககொண
டொலலையின மனையிலோா மருஙகு காப்புறு
மெல்லையில் வைததுவந திறையை யெயதினா. (௰௭)

வைததபின் மறையவ ராகி வநதரு
ணிததனா நீஙகிட நினற தொணடரு
முயததுடன போயவிடை கொணடு மீண்டன
ரததாதா மமபல மனைய மேவினா (௰௮)

வேறு.

சாலநாட் கழிநத பின்பு தலைவனா தாமுன வைதத
கோலமா ரோடு தனனைக குறியிடத தகலப போககிச
சீலமாா கொளகை யெனறுந திருநதுவேட கோவா தம்பால
வாலிதா நிலைமை காடட முனபுபோன் மனையில வநதாா. (௰௯)

வநதபின றொணட ரும மெதிாவழி பாடு செயது
சிநதைசெய தருளிற றெஙகள செயதவ மெனறு நிறப
முநதைநா னுனபால வைதத மொயயொளி விளஙகு மோடு
தந்துநில லெனறு ளெலலாந தானவைதது வாஙக வலலான (௨௰)

எனறவா விளாநது கூற விருநதவ ரீநத வோடு
செனறுமுன கொணாவான புககாா கணடிலர் திகைத்து நோககி
நினறவா தமமைக கேட்டாா நேடியுங காணா மாயை
யொனறுமங கறிநதி லாாதா முளாபபதொன றினறி நினறாா (௨௧)

மறையவ னாகி நின்ற மலைமகள கேள்வன் றானு
முறையுளிற புககு நினற வொருபெருந தொணடா கேட்ப
விறையிலங கெயதப புககாய தாழததென னெனன வநது
கறைமறை மிடற்றி னானைக கைதொழு துாைகக லுறறாா. (௨௨)

இழையணி முநநூன மாாபி னெநதைநீா தநது போன
விழைதரு மோடு வைதத வேறிடந தேடிக காணேன
பழையமற் றதனி னலல பாததிரந தருவன கொணடிப்
பிழையினைப பொறுகக வேணடுமெ பெருமவென றிறைஞசி நின்றா (௨௩)

சென்னியால் வணஙகிச் சொன்ன தொண்டரைச செயாதது நோககி
யெனனிது மொழிநத வாநீ யானவைதத மண்ணோ டன்றிப
பொனனினா லமைததுத் தநதா யாயினுங கொளவேன போற்ற
முன்னைநான வைத்த வோடே கொணடுவா வெனறான முனனோன். (௨௪)

கேடிலாப் பெரியோ யென்பால் வைத்தது கெடுத லாலே
நாடியுங் காணேன் வேறு நல்லதோ ரோடு சால
நீடுசெல் வதுதா னொன்று தருகின்றே னினைவுங் கொள்ளா
தூடினை யுரைத்த தென்ற னுணர்வெலா மொழித்த தென்ன. (௨௫)

ஆவதென் னுன்பால் வைத்த வடைக்கலப் பொருளை வௌவிப்
பாவகம் பலவுஞ் செய்து பழிக்குநீ யொன்று நாணா
யாவருங் காண வுன்னை வளைத்துநான் கொண்டே யன்றிப்
போவதுஞ் செய்யே னென்றான் புண்ணியப் பொருளாய் நின்றான். (௨௬)

வளத்தினான் மிக்க வோடு வௌவினே னல்லே னொன்றும்
உளத்தினுங் களவி லாமைக் கென்செய்கே னுரையு மென்னக்
களத்துநஞ் சொளித்து நின்றான் காதலுன் மகனைப் பற்றிக்
குளத்தினின் மூழ்கிப் போவென் றருளினான் கொடுமை யில்லான். (௨௭)

ஐயர்நீ ரருளிச் செய்த வண்ணம்யான் செய்வ தற்குப்
பொய்யில்சீர்ப் புதல்வ னில்லை யென்செய்கேன் புகலு மென்ன
மையறு சிறப்பின் மிக்க மனையவ டன்னைப் பற்றி
மொய்யலர் வாவி புக்கு மூழ்குவா யென்மொ ழிந்தார். (௨௮)

வேறு

கங்கைநதி கரந்தசடை கரந்தருளி யெதிர்நின்ற
வெங்கண்விடை யவரருள வேட்கோவ ருரைசெய்வார்
எங்களிலோர் சபதத்தா லுடன்மூழ்க விசைவில்லை
பொங்குபுனல் யான்மூழ்கித் தருகின்றேன் போதுமென. (௨௯)

தந்ததுமுன் றாராதே கொள்ளாமைக் குன்மனைவி
யந்தளிர்ச்செங் கைப்பற்றி யலைப்புனலின் மூழ்காதே
சிந்தைவலித் திருக்கின்றாய் தில்லைவா ழந்தணர்கள்
வந்திருந்த பேரவையின் மன்னுவன்யா னெனச்சென்றார். (௩௰)

நல்லொழுக்கந் தலைநின்றார் நான்மறையின் றுறைபோனார்
தில்லைவா ழந்தணர்கள் வந்திருந்த திருந்தவையில்
எல்லையிலான் முன்செல்ல விருந்தொண்ட ரவர்தாமும்
மல்குபெருங் காதலினால் வழக்கின்மேல் விட்டணைந்தார். (௩௧)

அந்தணனா மெந்தைபிரா னருமறையோர் முன்பகர்வான்
இந்தவேட் கோவன்பால் யான்வைத்த பாத்திரத்தைத்
தந்தொழியா னெடுத்தானேற் றன்மனைவி கைப்பற்றி
வந்துமூழ் கியுந்தாரான் வலிசெய்கின் றானென்றான். (௩௨)

நறைகமழுஞ் சடைமுடியு நாற்றோளு முக்கண்ணுங்
கறைமருவுந் திருமிடறுங் கரந்தருளி யெழுந்தருளு
மறையவனித் திறமொழிய மாமறையோ ருரைசெய்வார்
நிறையுடைய வேட்கோவர் நீர்மொழியும் புகுந்ததென. (௩௩)

நீணிதியா மிதுவென்று நின்றவிவர் தருமோடு
பேணிநான் வைத்தவிடம் பெயர்ந்துகரந் ததுகாணேன்
பூணணிநூன் மணிமார்பீர் புகுந்தபரி சிதுவென்று
சேணிடையுந் தீங்கடையாத் திருத்தொண்ட ருரைசெய்தார். (௩௪)

வேறு.

திருவுடை யந்த ணாளர் செப்புவார் திகழ்ந்த நீற்றி
னுருவுடை யிவர்தாம் வைத்த வோட்டினைக் கெடுத்தீ ராகி
லருமையா குளத்தின் மூழ்கித் தருகவென் றுரைத்தா ராகின்
மருவிய மனைவி யோடு மூழ்குத லழக்கே யென்றார். (௩௫)

அருந்தவத் தொண்டர் தாமு மந்தணர் மொழியைக் கேட்டுத்
திருந்திய மனைவி யாரைத் தீண்டாமை செப்ப மாட்டார்
பொருந்திய வகையான் மூழ்கித் தருகின்றேன் போது மென்று
பெருந்தவ முனிவ ரோடும் பெயர்ந்துதம் மனையைச் சார்ந்தார். (௩௬)

மனைவியார் தம்மைக் கொண்டு மறைச்சிவ யோகி யார்முன்
சினவிடைப் பாகர் மேவுந் திருப்புலீச் சுரத்து முன்னர்
நனைமலர்ச் சோலை வாவி நண்ணித்தம் முண்மை காப்பார்
புனைமணி வேணுத் தண்டி னிருதலை பிடித்துப் புக்கார். (௩௭)

தண்டிரு தலையும் பற்றிப் புகுமவர் தம்மை நோக்கி
வெண்டிரு நீற்று முண்ட வேதியர் மாதைத் தீண்டிக்
கொண்டுடன் மூழ்கீ ரென்னக் கூடாமை பாரோர் கேட்கப்
பண்டுதஞ் செய்கை சொல்லி மூழ்கினார் பழுதி லாதார் (௩௮)

வாவியின் மூழ்கி யேறுங் கணவரு மனைவி யாரு
மேவிய மூப்பு நீங்கி விருப்புறு மிளமை பெற்றுத்
தேவரு முனிவர் தாமுஞ் சிறப்பொடு பொழியுந் தெய்வப்
பூவின்மா மழையின் மீள மூழ்குவார் போன்று தோன்ற. (௩௯)

அந்நிலை யவரைக் காணு மதிசயங் கண்டா ரெல்லா
முன்னிலை நின்ற வேத முதல்வரைக் கண்டா ரில்லை
யிந்நிலை யிருந்த வண்ண மென்னென்ன மருண்டு நின்றார்
துன்னிய விசும்பி னூடு துணையுடன் விடைமேற் கண்டார். (௪௰)

கண்டனர் கைக ளாரத் தொழுதனர் கலந்த காத
லண்டரு மேத்தி னார்கள் அன்பர்தம் பெருமை நோக்கி
விண்டரும் பொலிவு காட்டி விடையின்மேல் வருவார் தம்மைத்
தொண்டரு மனைவி யாருந் தொழுதுடன் போற்றி நின்றார் (௪௧)

மன்றுளே திருக்கூத் தாடி யடியவர் மனைக டோறுஞ்
சென்றவர் நிலைமை காட்டுந் தேவர்கள் டேவர் தாமும்
வென்றவைம் புலனால் மிக்கீர் விருப்புட னிருக்க நம்பா
லென்றுமிவ் விளமை நீங்கா தென்றெழுந் தருளி னாரே (௪௨)

விறலுடைத் தொண்ட னாரும் வெண்ணகைச் செவ்வாய் மென்றோ
ளறலியற் கூந்த லாளா மனைவியு மருளி னாலே
பெறலருஞ் செய்கை செய்து சிவலோக மதனை யெய்திப்
பெறலரு மிளமை பெற்றுப் பேரின்ப முற்றா ரன்றே. (௪௩)

அயலறி யாத வண்ண மண்ணலா ராணை யுய்த்த
மயலில்சீர்த் தொண்ட னாரை யானறி வகையால் வாழ்த்திப்
புயல்வளர் மாட நீடும் பூம்புகார் வணிகர் பொய்யில்
செயலியற் பகையார் செய்த திருத்தொண்டு செப்ப லுற்றேன். (௪௪)

திருநீலகண்டநாயனார்புராண முற்றிற்று.

ஆகத் திருவிருத்தம்-௪௱௩.

சூசனம்.

சபதம்வழுவாமை.

பிறவிப் பிணிதீர்ந்து உய்தற்குத் தடையாய் உள்ள காமமானது, எத்துணைப்பெரியோர்களாலும் நீக்குதற்கு அரியது. அது நினைப்பினும், காணினும், கேட்பினும், தீண்டினும், விஷமானது தலைக்கொண்டாற்போல எத்துணை நுண்ணறிவாளருடைய அறிவையும் கெடுக்கும் இயல்புடையது. அது கல்வியறிவொழுக்கங்களால் ஆன்ற பெரியோர்களுடைய உள்ளத்திலே தலைப்படினும், அவ்வுள்ளமானது தான் செல்லத் தகும் இடம் இது எனவும், செல்லத்தகாத இடம் இது எனவும், ஆராயவிடாது அதுமேல்விடும்பொழுது, குணமும் குலமும் ஒழுக்கமும் குன்றுதலையும், பழியும் பாவமும் விளைதலையும் சிறிதும் சிந்திக்கவிடாது. அக்காமமே கொலை களவு கள்ளுண்டல் முதலிய பாவங்களுக்கெல்லாம் காரணமாய் உள்ளது. ஆதலால், அக்காமமே ஆன்மாக்களை நரகங்களிலே எண்ணிறந்தகாலம் வீழ்த்தி, வருத்தும் பெருங்கொடுமையை உடையது. இதற்குப்பிரமாணம் கந்தபுராணம். "கண்டதோர் நறவமே காமமேயென - வெண்டரு தீம்பொரு ளிருமைத் தென்பரா - லுண்டுழி யழிக்குமொன் றுணர்வை யுள்ளமேற் - கொண்டுழி யுயிரையுங் கொல்லு மொன்றரோ" எ-ம். "உளரினுஞ் சுட்டிடு முணர்வு கேள்வியிற் - கொள்ளினுஞ் சுட்டிடுங் குறுகி மற்றதைத் - தள்ளினுஞ் சுட்டிடுந் தன்மை யீதினாற் - கள்ளினுங் கொடியது காமத் தீயதே." எ-ம். "ஈட்டுறும் பிறவியும் வினைக ளியாவையுங் - காட்டிய தினையதோர் காம மாதலால் - வாட்டமில் புந்தியான் மற்றந் நோயினை - வீட்டினரல்லரோ வீடு சேர்ந்துளார்." எ-ம். "நெருஞ்சினு நினைப்பரோ நினைந்து ளாரதனை - யெருஞ்சிய துயரிடை யீண்டை யுய்த்துமேல் - விருஞ்சிய பவக்கடல் வீழ்த்து மாதலா - னருஞ்சினந் தீயது நலமில் காமமே" எ-ம். "மண்ணாசை தன்னிற் பொருளாசையின் மாய வாழ்க்கைப் - பெண்ணாசை நீங்க லெளிதோ பெரியோர் தமக்கும்" எ-ம். திருவிளையாடற்புராணம் "அணங்குநோ யெய்தாக்குருந் தீசெய்யு மனங்களை லலைப்புண் டாவி - யுணங்கினு ருள்ளஞ் செல்லு மிடனறிந் தோடிச் செல்லா - குணங்குல னொழுக்கங் குன்றல் கொலைபழி பாவம் பாரா - விணங்குமின் னுயிர்க்கு மாங்கே யிறுதிவந் துறுவ தெண்ணா" எ-ம். "கள்ளுண்டல் காமமென்பக் கருத்தறை போக்குச் செய்வ - வெள்ளுண்ட காமம் போல வெண்ணினுங் காணினுங் கேட்கினும் - உள்ளுண்ட விடத்தி னுஞ்சந் தலைக்கொண்டா லென்ன வாங்கே - யுள்ளுண்ட வுணர்வு போக்கா துண்டபோ தழிக்குங் கள்ளுண்." எ-ம். "காமமே கொலைகட் கெல்லாங் காரணங் கண்ணோ டாத - காமமே களவுக் கெல்லாங் காரணங் கூற்ற மஞ்சுங் - காமமே கள்ளுண் டற்குங் காரண மாத லாலே - காமமே நரக பூமி காணியாக் கொடுப்ப தென்றான்" எ-ம். நாலடியார் "அம்பு மழலு மவிர்கதி ர் ஞாயிறும் - வெம்பிச் சுடினும் புறஞ்சுடும் - வெம்பி - கவற்றி மனத்தைச் சுடுதலாற் காம - மவற்றினு மஞ்சப் படும்" எ-ம். "ஊருளெழுந்த வுருகெழு செந்தீக்கு - நீருட் குளித்து முயலாகும் - நீருட் - குளிப்பினுங் காமஞ் சுடுமேகுன் றேறி - யொளிப்பினுங் காமஞ் சுடும்." எ-ம். நீதிசாரம் "ஊரு மொறும்வனத்தி லொள்வேறகண் மாதரொடுங் - கூரூர் விடமுட் குழாமுண்டு - சீரூர் - விரத்தி வயிராக்கி விவேகத் தொடுஞ்சோ-ரத்தணியார் தேகலெவனே." எ-ம். வரும். ஆதலால், காமம் மனசிலே சிறிதாயினும் எழ வொட்டாமல் அடக்கல்வேண்டும். சிறிது எழுங்காலத்து; சிவனடியாரோடு கலத்தல் சிவசாத்திரப்பொருள்களைச் சிந்தித்தல் கேட்டல் மு

தலிய நற்செய்கைகளாலே, அதனிடத்தே கருத்து இறங்காவண்ணம் காலம் போக்கலவேண்டும். மனைவியைப் புணர்தல் மாத்திரமே வேதாகமாதிகளில் விதிக்கப்பட்டதாம். மனைவியையும், புத்திர நிமித்தமன்றிப் போகநிமித்தம் புணர்தல் பாவமேயாம்.

சிவபத்தி அடியார்பத்திகளிற் சிறந்தவராய இல்லறத்தில் வாழும் இயல்புடைய இத்திருநீலகண்டநாயனார், தம்முடையமனைவி இருப்பவும், தம்மனசிலே தலைப்பட்ட காமமிகுதியினாலே, நூல்களில் விலக்கப்பட்டதாகிய பரத்தைப் புணர்ச்சியைச் செய்தார். செய்தாராயினும், தம்முடைய மனைவியார் கொண்ட ஊடலைத் தீர்க்கும் பொருட்டு, அவரைத் தீண்டும்படி சென்றபொழுது; அவர், நீர் எம்மைத்தீண்டுவீராயில் திருநீலகண்டம் என்று சிவனைச் சுட்டி ஆணையிட்டதைக் கேட்டவுடனே, அவரைத்தீண்டாமல் நீங்கினமையாலும், அதுமாத்திரமன்றி, இவர் எம்மை என்று பன்மையாகச்சொன்னதனால் இவரைமாத்திரமன்று மற்றைப்பெண்களையும் மனசினால் நினைத்தலுஞ்செய்யேன் என்று உறுதிகொண்டமையாலும், இவருடையமனசிலே காமந் தலைப்பட்டபோதும் சிவபத்தி அதினும் மிகத் தலைப்பட்டிருந்தது என்பதும், அதனால் அச்சிவபத்தியானது பின் ஒருபோதும் இவர் மனசிலே காமம் சிறிதாயினும் எழவொட்டாமல் தடுத்தது என்பதும், துணியப்படும்.

இவ்விருவரும், மிக்க இளமைப் பிராயத்தினராய் இராப்பகல் ஒரே இடத்தில் இருந்தும், தங்களுள்ளே நிகழ்ந்த சபதம் சிறிதாயினும் வழுவாவண்ணம், காமத்தை முற்றும் ஒழித்து வாழ்ந்த பெருந்தகைமையை நினைக்குந்தோறும், இவர்களிடத்துள்ள சிவபத்தியின் வலிமை விளங்குகின்றது. விட்டுணு சலந்தராசுரன் இறந்துவிட, காமமிகுதியினால் அவனது சரீரத்திலே பிரவேசித்து, அவனுடைய மனைவியைப் பலநாட் புணர்ந்து, பின்பு தம்மை விட்டுணு என்று உணர்ந்த அவளாலே சபிக்கப்பட்டு, வருத்தமுற்றார். பிரமா தம்மாலே படைக்கப்பட்ட திலோத்தமையினது அழகைக் கண்டு மயங்கி, அவளைப் புணரின் மகட்புணர்ச்சிக் குற்றமாம் என்பது பாராமல், அவளைத் தொடர்ந்தார். இந்திரன் கௌதமமுனிவருடைய மனைவியாகிய அகலிகையைப் புணர்ந்து, தன்னுடம்பிலே ஆயிரம் யோனி உண்டாகும்படி அம்முனிவராலே சபிக்கப்பட்டான். சந்திரன் தன்குருவாகிய வியாழனுடைய மனைவியைப் புணர்ந்து, க்ஷயரோகம் அடைந்தான். இன்னும், முனிவர்கள் பலர் உண்டி முதலியவற்றை ஒழித்து, மலைகளினும் காடுகளினும் தவஞ்செய்யும் பொழுதும், தேவப்பெண்களையும் அசுரப்பெண்களையும், இராக்ஷசப்பெண்களையும் கண்டுமயங்கி, பாவம் என்பதும் பழியென்பதும் பாராமல், அவர்களைப் புணர்ந்து, தங்கள் தவத்தை இழந்தார்கள். தருமம் வளர்ந்தோங்கும் முன்னையுகங்களிலே, தேவர்கள் முனிவர்கள் தாமும், காமமிகுதியினாலே பரஸ்திரீகமனம் பத்திரிகமனம் குருபன்னிகமனம் முதலிய பெருங்கொடும் பாவங்களைச் செய்தார்களே! இக்கலியுகத்திலே இந்நாயனாரோ, தமதுமனைவியார் சிவனைச்சுட்டி இட்ட ஆணைகடத்தல் சிவத்துரோகமாம் என்பதுபற்றி, மனைவியைத் தாமும் புணராதொழிந்தார்! இதனால் இவரது பத்திமகிமை எவ்வளவு வியக்கத்தக்கது! இவ்வியப்பு நோக்கி அன்றோ, பட்டணத்துப் பிள்ளையாரும் "மாது சொன்ன சூளால் இளமை துறக்கவல்லேனல்லன." என்றார்.

கற்புடையமகளிரும், அழகிற் சிறந்த ஆடவரைக் காணில், அவர் தமக்குத் தந்தையராயினும், சகோதரராயினும், புதல்வர்களாயினும், தமது நிலைகலங்கி, அவரையும் நிலைகுலைப்பார்களே! அது "தந்தையா யினும்விழைவிற் றன்னுடனே யொருவயிற்றிற் சார்ந்தா ரேனு - மைந்தரா யினுமிகவும் வனப்

புடைய ரெனிலவர்மேன் மடநல் லார்தஞ் - சிந்தைநடந் திடுமெதனாற் சாம்ப னமலர்க் கணேவெளிற் செவ்வி வாய்ந்தோன-பைந்தொடியா ரினிதமரு மூவ ளகத்திற் றனிவருதல் பான்மை யன்றே." என்னுங் காசிகண்டச்செய்யு ளால் அறிக. இவ்வாறாகவும், இந்நாயனாரும மனைவியாரும், மிகக இளை மைப்பருவததராய இராபபகல ஒமாஇடததில இருநதும, புணாசசி இனறிச சபததைப் பேணினமையால, இவாகளது சிவபததியின பெருமை இவவ ளவு எனறு சொலலததக்கதன்று. இநநாயனார் பரமசிவன் சிவ யோகியா ராய் வநது, தமமிடததுவைதத ஒட்டைத தாம கவராமைக்குத தமது மனை வியைக கைபபிடிததுக குளததிலே முழுகிச சததியமபணணிதரச சொன் ன வழியும, சபதம வழுவாமற காததாா

இவர்கள, தஙகளுள்ளே நிகழ்நத சபதம் தஙகள இருவருக்குமாத்திரமன் றி அயலவருககும வெள்ளிப்படாதிருப்பவும, அதனைவழுவாது காததமையா லும, இவா மனைவியைக கைபபிடிததுச சததியமபணணித தருமபடி சிவ யோகியாா நெருககியபோதும, தமது செயறகருந செயலை வெளிப்படுத தாமையாலும, இறுதியிலே மிகநெருககியபோது, தாம அதனை வெளிபபடு ததாதொழியில், அவரது சநதேகம தீராதெனபது பறறியே வெளிபபடுததி னமையாலும, இவாகள, புகழை விருமபிச சீவாகளைச சாட்சியாகக் குறி யாமல், உயிாககுயிராகிய சிவனுடைய திருவடியையே சாக்ஷியாகக் குறிதது ஒழுகினாாகள எனபது செவவிதிறறுணியபபடும இவவியப்பு நோககியன றே, ஆசிரியாசேககிழாா "இளமையின மிககு ளாாக ளிருவரு மறியாநின் ற- வளவிலசீ ராணை போறறி." எனறும, "அயலறி யாத வணண மணண லா ராணை யுயதத - மயலிலசீாத தொணட ரனாா" எனறும, திருவாயமலாந்த ருளினாா சீவாகளைசசாக்ஷியாககக்குறியாமல, தமதுதிருவடியேசாக்ஷியாககக்கு றிததுப புணணியம இயறறும பெருநதனமை உடையோருககு, சிவனேவெ ளிபபட்டுவநது, உலகமெஙகும அவா புகழை விளககி, யாவரும அவரை வணஙகுமபடி இடையறாத பேரினபததைக கொடுததருளுவா அத, சிவன இவாகளுககு வெளிபபட்டு, இவாகளது செயறகருந செயலையை உலக மெஙகும அறியுமபடி வெளிபபடுததி, "வெனறவைம புலனுன மிக்கீா" எனறு தமது அருமைததிருவாயினாலே புகழநது, இவாகளுக்குப் பேரின ப வாழவைக கொடுததருளினாா இககருதது நோககி அனறே, வைராக கியசதகநூலாரும "உனனு கினறனை யுனமனறோ பெரியனென னுணருமா செயவுனபான - மனனு மீசனே பநதமவீ டளிபபவன மறறைய ரறிநதென் று - மனன வனறிருப பொனனடி காியதா வருநதவரு செயசெஞ்சே-பின னை முனனவ னுலகறிந திறைஞசுமா பெருமையெசய குவனறே." எனறாா.

இயற்பகைநாயனார்புராணம்.

சென்னிவெண்குடைநீடநபாயன திருககுலம்புகழ்பெருக்கியசிறப்பின், மனனுதொலபுகழமருதநீாநாட்டு வயலவளநதரவியலபினிலளிததுப, பொன னிநனனதிமிககநீாபாயநது புணரிதனனையுமபுனிதமாககுவதோா, நனனெ டும்பெருநதீாததமுனனுடைய நலஞ்சிறநததுவளமபுகாாநகரம். (க)

அககுலப்பதிககுடிமுதல்வணிக ரளவில்செல்வததுவளமையினமைந்தாா, செககர்வெணபிறைச் சடையவரடிமைத திறததினமிககவர் மறைச்சிலம்படி யாா, மிக்கசீரடியாாகளயாரெனினும் வேணடுமயாவையு மில்லையெனனாதே, யிக்கடறபடிநிகழமுனகொடுககு மியல்பினினறவருலகியற்பகையார். (உ)

ஆறு சூடிய வையர்மெய் யடிமை யளவி லாததோ ருளநிறை யருளா
னீறு சேர்திரு மேனியர் மனத்து நினைத்த யாவையும் வினைப்படி முடித்து
மாறி லாதநன் னெறியினில் விளங்கு மனைய றம்புரி மகிழ்ச்சியின் வந்த
பேறெ லாமவ ரேவின செய்யும் பெருமை யேயெனப் பேணிவாழ் நாளில்.௩

ஆயு நுண்பொரு ளாகியும் வெளியே யம்ப லத்துணின் றாடுவா ரும்பர்
நாய கிக்குமஃ தறியவோ பிரியா நங்கை தானறி யாமையோ வறியோந்
தூய நீறுபொன் மேனியில் விளங்கத் தூர்த்த வேடமுந் தோன்றவே தியராய்
மாயவண்ணமேகொண்டுதந்தொண்டர்மறுக்கொணாதவண்ணமுங்காட்டுவான்வந்தார்.

வந்துதண்புகார்வணிகர்தமமறுகின் மருங்கியற்பகையார்மனைபுகுத, வெந்தையெம்பிரானடியவ ரணைந்தா ரென்றுநின்றதோ ரின்பவா தரவாற், சிந்தையன்பொடுசென்றெதிர்வணங்கிச்சிறப்பின்மிக்கவர்ச்சனைகண்முன்செய்து, முந்தையெம்பெருந்தவத்தினாலெங்கோன் முனிவரிங்கெழுந்தருளியதென்றார் ௫

என்று கூறிய வியற்பகை யார்முன் னெய்தி நின்றவக் கைதவ மறையோர்,
கொன்றைவார்சடை யாரடியார்கள் குறித்துவேண்டின குணமெனக்கொண்
டே, யொன்றுநீரொன்றிமறுத்துவந்தளிக்கு முண்மைகேட்டுநம்பாலொன்றுவே
ண்டி, யின்றுநானிங்குவந்தனனதனுக் கிசையலாமெனில்லியம்பலாமென்றார்.

என்னவவ்வுரைகேட்டியற்பகையார் யாதுமொன்றுமென்பக்கலுண்டாகி, லன்னதெம்பிரானடியவருடைமை யையமில்லைநீ ரருள்செயுமென்ன, மன்னு காதலுன் மனைவியை வேண்டி வந்த திங்கென வங்கண ரோதிச், சொன்ன போதிலு முன்னையின்மகிழ்ந்து தூயதொண்டனா தொழுதுரைசெய்வார்.(௭)

இதுவெனக்குமுன்புள்ளதேவேண்டியெம்பிரானசெய்தபேறெனக்கென்று, மதுமலர்க்குழன்மனைவியார்தம்மை வந்தெனக்கெனச்சென்றுதம்மனைவாழ்க்கைக்குச்சிறப்பினமேம்படுகாதலியாரை, விதிமணக்குலமடந்தையின்றுனையிம் மெய்த்தவர்க்குநானகொடுத்தனனென்ன, மதுமலர்க்குழன்மனைவியார்கலங்கிமனந்தெளிந்தபின்மற்றிதுமொழிந்தார். (௮)

இன்றுநீரெனக்கருள்செய்ததிதுவேலென்னுயிர்க்கொருநாதநீருரைத்த, தொன்றைநானசெய்யுமத்தனையல்லா லுரிமைவேறுளதோவெனக்கென்று, தன்றனிப்பெருங்கணவரைவணங்கத்தாழ்ந்துதொண்டனாதாமெதிர்வணங்கச், சென்றுமாதவனசேவடிபணிந்து திகைத்துநின்றனடிருவினும்பெரியாள். (௯)

மாதுதன்னைமுன்கொடுத்தமாதவர்தாமனமகிழ்ந்துபேருவகையின்மலர்ந்தே, யாதுநானினிச்செய்பணியென்றேயிறைஞ்சிநின்றவர்தம்மெதிர்நோக்கிச், சாதிவேதியராகியதலைவர்தையறன்னையானறனிக்கொடுபோகக், காதன்மேவிய சுற்றமும்பதியுங்கடக்கநீதுணைபோதுகவென்றார். (௰)

வேறு

என்றவ ரருளிச்செய்ய யானேமுன் செய்குற் றேவ
லொன்றிது தன்னை யென்னை யுடையவ ரருளிச் செய்ய
நின்றது பிழையா மென்று நினைந்துவே றிடத்துப் புக்குப்
பொன்றிக ழுடைவை சாத்திப் பூங்கச்சுப் பொலிய வீக்கி. (௰௧)

வாளொடு பலகை யேந்தி வந்தெதி ரவணங்கி மிக்க
வாளரி யேறு போல்வா ரவர்முன் போகப் பின்னே
தோளிணை துணையே யாகப் போயினர் துன்னி னாரை
நீளிடைப் படமுன் கூடி நிலத்திடை வீழ்த்த போவார். (௰௨)

மனைவியார் சுற்றத் தாரும் வள்ளலார் சுற்றத் தாரு
மினையதொன் றியாரோ செய்தா ரியற்பகை பித்த னானாற்
புனையிழை தன்னைக் கொண்டு போவதா மொருவ னென்று
துனைபெரும் பழியை மீட்பான்றொடர்வதற் கெழுந்து சூழ்வார். (௰௩)

வேலொடு வில்லும் வாளுஞ் சுரிகையு மெடுத்து மிக்க
காலென விசையிற் சென்று கடிநகர்ப் புறத்துப் போகிப்
பாலிரு மருங்கு மீண்டிப் பரந்தவார்ப் பரவம் பொங்க
மாலகடல் கிளர்ந்த தென்ன வந்தெதி ரவளைத்துக் கொண்டார். (௰௪)

வழிவிடுந் துணைபின் போத வழித்துணை யாகி யுள்ளார்
கழிபெருங் காதல் காட்டிக் காரிகை யுடன்போம் போதி
லழிதகன் போகே லீண்டவ் வருங்குலக் கொடியை விட்டுப்
பழிவிட நீபோ வென்று பகர்ந்தெதி ரிரந்து வந்தார். (௰௫)

மறைமுனி யஞ்சி னான்போன் மாதினைப் பார்க்க மாது
மிறைவனே யஞ்ச வேண்டா வியற்பகை வெல்லு மென்ன
வறைகழ லண்ணல் கேளா வடியனே னவரை யெல்லாந்
தறையிடைப் படுத்து கின்றேன் றளர்ந்தருள் செய்யே லென்று. (௰௬)

பெருவிற லாளி யென்னப் பிறங்கெரி சிதற நோக்கிப்
பரிபவப் பட்டு வந்த படர்பெருஞ் சுற்றத் தாரை
யொருவரு மெதிரில் லாதே யோடிப்போய்ப் பிழையு மன்றே
லெரிசுடர் வாளிற் கூறுய்யத் துடிக்கின்றீ ரென்று நேர்ந்தார். (௰௭)

ஏடநீ யென்செய் தாயா லித்திற மியம்பு கின்றாய்
நாடுறு பழியு மொன்னார் நகையையு நாணா யின்று
பாடவ முரைப்பத் துன்றன் மனைவியைப் பனவற் கீந்தோ
கூடவே மடிவ தன்றிக் கொடுக்கயா மொட்டோ மென்றார். (௰௮)

மற்றவர் சொன்ன மாற்றங் கேட்டலு மனத்தின் வந்த
செற்றமுன் பொங்க வுங்க ளுடற்றுணி யெங்கு நந்தி
முற்றுநும் முயிரை யெல்லா முதல்விசும் பேற்றிக் கொண்டு
நற்றவர் தம்மைப் போக விடுவனென் றெழுந்தார் நல்லோர். (௰௯)

நேர்ந்தவ ரெதிர்ந்த போது நிறைந்தவச் சுற்றத் தாருஞ்
சார்ந்தவர் தம்முன் செல்லார் தையலைக் கொண்டு பெற்ற
மூர்ந்தவர் படிமேற் செல்ல வுற்றெதி ருடன்று பொங்கி
யார்ந்தவெஞ் சினத்தான் மேற்சென் றடர்ந்தெதி ரடுத்தா ரன்றே (உ௰)

சென்றவ ரடுத்த போதி லியற்பகை யார்முன் சீறி
வன்றுணை வாளே யாகச் சாரிகை மாறி வந்து
துன்றினார் தோளுந் தாளுந் தலைகளுந் துணித்து வீழ்த்து
வென்றடு புலியே றென்ன வமரிலை யாட்டின் மிக்கார். (உ௧)

மூண்டுமுன் பலரா யவந்தார் தனிவந்து முட்டி னார்கள்
வேண்டிய திசைக டோறும் வேறுவே றமர்செய் போழ்தி
லாண்டகை வீரர் தாமே யனைவர்க்கு மனைவ ராகிக்
காண்டகு விசையிற் பாய்ந்து கலந்துமுன் றுணித்து வீழ்த்தார். (உ௨)

சொரிந்தன குடல்க ளெங்குந் துணிந்தன வுடல்க ளெங்கும்
விரிந்தன தலைக ளெங்கு மிடைந்தன கழுகு மெங்கு
மெரிந்தன விழிக ளெங்கு மெதிர்ப்பவ ரொருவ ரின்றித்
திரிந்தனர் களனி லெங்குஞ் சிவன்கழல் புனைந்த வீரர். (உ௩)

மாடலை குருதி பொங்க மடிந்தசெங் களத்தி னின்று
மாடுறு செயலின வந்த கிளைஞரோ டணைந்தார் தம்மி
லோடினு ருள்ளா ருய்ந்தா ரொழிந்தவ ரொழிந்தே மாண்டார்
நீடிய வாளுந் தாமு நின்றவர் தாமே நின்றார். (உ௪)

திருவுடை மனைவி யாரைக் கொடுத்திடச் செறுத்து முன்பு
வருபெருஞ் சுற்ற மெல்லாம் வாளினாற் றுணித்து மாட்டி
யருமறை முனியை நோக்கி யடிகணீ ரஞ்சா வண்ணம்
பொருவருங் கான நீங்க விடுவனென் றுடனே போந்தார். (உ௫)

இருவரா லறிய வொண்ணா வொருவர்பின் செல்லு மேழை
பொருதிறல் வீரர் பின்பு போகமுன் போகு மபோதி
லருமறை முனிவன் சாய்க்கா டதனமருங் கணைய மேவித்
திருமலி தோளி னானை மீளெனச் செப்பி னானே. (உ௬)

தவமுனி தன்னை மீளச் சொன்னபின் றலையா லார
வவனமலாப் பதங்கள் சூடி யஞ்சலி கூப்பி நின்று
புவனமூன் றுய்ய வந்த பூசுரன் றனனை யேத்தி
யிவனருள் பெறப்பெற் றேனென் றியற்பகை யாரு மீண்டார். (உ௭)

செய்வதற் கரிய செய்கை செய்தநற் றொண்டர் போக
மைதிகழ் கண்ட னெண்டோண் மறையவன் மகிழ்ந்து நோக்கிப்
பொய்தரு முள்ள மில்லான் பார்க்கிலன் போனு னென்று
மெய்தரு சிந்தை யாரை மீளவு மழைக்க லுற்றார். (உ௮)

இயற்பகை முனிவா வோல மீண்டுநீ வருவா யோல
மயாப்பிலா தானே யோல மன்பனே யோல மோலஞ்
செயற்கருஞ் செய்கை செய்த தீரனே யோல மென்றான்
மயக்குறு மறையோ விட்டு மாலயன் றேட நின்றான். (உ௯)

அழைத்தபே ரோசை கேளா வடியனேன் வந்தேன் வந்தேன்
பிழைத்தவ ருளரோ வின்னும் பெருவலித் தடக்கை வாளி
லிழைத்தவ ராகின் றுரென் றியற்பகை யாரவந் தெய்தக்
குழைபொலி காதி னானு மறைந்தனன் கோலங் கொள்வான். (௩0)

சென்றவர் முனியைக் காணார் சேயிழை தன்னைக் கண்டார்
பொன்றிகழ் குன்று வெள்ளிப் பொருப்பின்மேற் பொலிந்த தென்னத்
தன்றுணை யுடனே வானிற் றலைவனை விடைமேற் கண்டார்
நின்றிலர் தொழுது வீழ்ந்தா ரிலத்தினின் றெழுந்தார் நோந்தார். (௩௧)

சொல்லுவ தறியேன் வாழி தோற்றிய தோற்றம் போற்றி
வல்லைவந் தருளி யென்னை வழித்தொண்டு கொண்டாய் போற்றி
யெல்லையி லின்ப வெள்ள மெனக்கருள் செய்தாய் போற்றி
தில்லையம் பலத்து ளாடுஞ் சேவடி போற்றி யென்ன. (௩௨)

விண்ணிடை நின்ற வெள்ளை விடையவ ரடியார் தம்மை
யெண்ணிய வுலகு தன்னி லிப்படி நம்பா லன்பு
பண்ணிய பரிவு கண்டு மகிழ்ந்தனம் பழுதி லாதாய்
நண்ணிய மனைவி யோடு நமமுடனே போது கென்று. (௩௧)

திருவளர் சிறப்பின் மிக்க திருத்தொண்டர் தமக்கு நேற்ற
மருவிய தெய்வக் கற்பின் மனைவியார் தமக்குந் தக்க
பெருகிய வருளி னீடு பேறளித் திமையோ ரேத்தப்
பொருவிடைப் பாகர் மன்னும் பொற்பொது வதனுட் புக்கார். (௩௨)

வானவர் பூவின் மாரி பொழியமா மறைக ளார்ப்ப
ஞானமா முனிவர் போற்ற நலமிகு சிவலோ கத்தி
லூனமி லொண்டா குமயிட் டேனுறை பெருமை பெற்று
ரேனைய சுற்றத் தாரும் வானிடை யின்பம பெற்றா. (௩௩)

இன்புறு தாரந் தன்னை யீசனுக் கன்ப ரென்றே
துன்புறா துதவுந் தொண்டர் பெருமையைத் தொழுது வாழ்த்தி
யன்புறு மனத்தா ளுத னடியவர்க் கன்பு நீடு
மன்புக ழிளையான் குடிமாறன் வளத்தினை வழுத்த லுற்றேன். (௩௪)

இயற்பகைநாயனார்புராண முற்றிற்று. ஆகத் திருவிருத்தம் - ௪௭௩.

ஸூசனம்.

அடியார் வேண்டியது மறாது கொடுத்தல்.

கருணாநிதியாகிய சிவன், தம்மை உணராது தம்மிடத்து இடையறாத அன்புசெய்யும் மெய்யடியார்களுக்கு, உலகத்துள்ள இனிமையாகிய எப்பொருள்களினும் மிக இனியராய், ஒருகாலும் இடையறாத பேரின்பத்தை ஜனிப்பிப்பார். அது "கனியி னுங்கட்டி பட்ட கரும்பினும் - பனிம லர்க்குழற் பாவைநல் லாரினுந்-தனிமு டிகவித் தாளு மரசினு - மினியன் றன்னடைந் தார்க்கிடை மருதனே." என அதனை உணர்ந்த திருநாவுக்கரசுநாயனார் கூறுமாற்றால், அறிக. ஆதலால், மெய்யுணர்வுடையோர்கள், தமக்கு உரிய மனைவி மைந்தர் முதலிய உயிர்ச்சார்புகளினும், வீடு பொன் முதலிய பொருட்சார்புகளினும், இகபரமும் உயிர்க்குயிராகிய சிவனே தமக்குமிக இனியர் என்று தெளிந்து, அச்சார்புகளோடு கலந்திருப்பினும் தாமரையிலையிற் றண்ணீர்போல அவைகளிடத்தே பற்றுச் சிறிதுமின்றி, அச்சிவனிடத்தே இடையறாத மெய்யன்புடையர்களாகி, சிவனடியார்களையும் சிவலிங்கத்தையும் சிவனெனவேகண்டு, வழிபட்டுவாழ்வார்கள். சிவன் பகுப்பின்றி எங்கும் வியாபித்திருப்பினும், சிவலிங்கத்தினிடத்தும், சிவனடியாரிடத்தும் தயிரின் நெய்போல விளங்கியும், மற்றையிடங்களிற் பாலின்நெய்போல விளங்காமலும், இருப்பார்.

இவ்வியற்பகைநாயனார், முன்சென்றபிறப்புக்களிலே பயன்குறியாதுசெய்த அளவிறந்தசிவபுண்ணியங்களினாலே, இப்பிறப்பின்கண்ணே யானெனதுஅற்றவர் உறவாகிய சிவனே தமக்கு இனியவர் எனத்தெளிந்து, சிவலிங்கத்தையும் சிவனடியார்களையும் சிவனெனவேகண்டுவழிபடுவோராயினார். ஓர்காலத்தி

முத்திமேல் அதிதீவிரமாய் முறுகிவளரும் காமத்தினாலே விழுங்கப்பட்ட மனசை உடைய ஒருவன், தனக்கு உரிய எப்பொருள்களையும் தான் அனுபவித்தலினும், அவள் அனுபவிக்கக்கண்டலே தனக்கு இன்பமாகக்கொள்ளுதல்போல; தமக்குச்சிவன் எனவே தோன்றும் சிவனடியார்களமேலே அதிதீவிரமாய் முறுகிவளரும் அன்பினாலே விழுங்கப்பட்ட மனசை உடைய இந்நாயனார், தமக்கு உரிய எப்பொருள்களையும் தாம் அனுபவித்தலினும், அவ்வடியார்கள் அனுபவித்தலைக்காண்டலே தமக்கு இன்பமாகக்கொள்ளும் இயல்புடையார். ஆதலாலன்றோ, தம்மிடத்துள்ள பொருள்களுள் அவ்வடியார்கள் கேட்பனயாவையோ அவையெல்லாம் சிறிதாயினும் மறாது, உண்மகிழ்ச்சியோடு கொடுக்கும் பெருந்தகைமையிற் சிறந்து விளங்கினார். இவரிடத்துள்ள இம்மெய்யன்பை, சர்வான்மாக்களும் உணர்ந்து உய்யும்படி, உணர்த்துதற்குத் திருவுளங்கொண்ட கிருபாசமுத்திரமாகிய சிவன், ஆன்மாக்களுக்கு உலகத்துப்பொருள்களுள் மனைவியினும் இனியபொருள் பிறிது இல்லாமையால், சிவனடியார் வேடங்கொண்டுவந்து, இவரிடத்தே இவர்மனைவியையேகேட்க; இவர்கற்பினிற்சிறந்து விளங்கும் அம்மனைவியையும் மறாது பெருமகிழ்ச்சியோடு கொடுத்தார். இதனால், இவர் "பனிமலர்க்குழற் பாவைநல்லாரினும்" சிவனே தமக்கு இனியர் என்று கொண்டார் என்பது, துணியப்படும். அன்றியும், இவர் உயர்குடிப்பிறப்பினாலும் பெருஞ்செல்வத்தினாலும் உலகத்தாராலே நன்குமதிக்கப்படுவோராய் இருந்தும், தாம் பிறருக்கு மனைவியைக் கொடுப்பின் உலகத்தாராலே பழிப்புரை உண்டாகுமென்பது நோக்கிற்றிலர். இதனால் இவர்மனசைச் சிவபத்தியேவிழுங்கிற்றென்றுதுணிக. இவர் "நாட்டவர் பழித்துரை பூணது வாகக்" கொண்டமையும் நோக்க.

இந்நாயனார், பிறர்மனை நயத்தல் சிவாகமங்களில் விலக்கப்பட்ட பாவம் என்பது நோக்காது தமது மனைவியைத் தரும்படி கேட்டவரை, சிவனடியார் என்று கொண்டமை குற்றமாகாதோ எனின், ஆகாது காமக்கிழத்தியர் வடிவிற் காணப்படும் ஆடை சாந்து ஆபரணம் முதலாயின, காமுகரை வசீகரித்து, நினைக்குந்தோறும் காணுந்தோறும் இன்பம் ஜனிப்பிக்குமாறுபோல, விபூதி ருத்திராக்ஷமுதலிய சிவவேடமானது, மெய்யன்புடையாரை வசீகரித்து, நினைக்குந்தோறும் காணுந்தோறும் இன்பம் ஜனிப்பிக்கும். இது "சேலுங் கயலுந் திளைக்குங்கண் ணாரிளங் கொங்கையிற் செங்குங்குமம்-போலும் பொடியணி மார்பிலங்கும்" என்னும் திருப்பல்லாண்டாலும், அறிக. அவ்வாறே இந்நாயனாரும், விபூதி ருத்திராக்ஷம் முதலிய சிவவேடத்தைக் கண்டவுடனே அதனால் வசீகரிக்கப்பட்டு, இன்பமேலிடப் பெறுதலால்; தம்வயத்தரல்லரானார்: ஆகவே, அச்சிவவேடத்தை உடையாரிடத்துக் குணங்குற்றம் ஆராயும் ஆராய்ச்சி இவருக்கு எப்படிக் கூடும் என்க. அதிதீவிரபத்தி உடையாருக்கு அடியார்களிடத்தில் குணங்குற்றம் ஆராய்தல் கூடாமை "உருப்பொ லாதவ ரிழிகுலத் தவர்நல் லொழுக்க மில்லவ ரொன்றநம் மளவில் - விருப்பி லாதவ ரெனினுமெய்ந்நீறு மிக்க சாதன வேடமுங் கண்டாற்-றிருப்பி லாதுசென் றெதிருற வணங்கித் தக்க போனக மளித்தவர்க் கெளிதா - விருப்பா தாமவ ரடியவர்க் கடியா ரென்பா யானென் றெனுஞ்செருக் கறுப்பார்." என்னும் திருவாதவூரடிகள் புராணத்தில் சிவன் கூறிய பொருளை உடைய திருவாக்கால் காண்க. சர்வலோகைக நாயகராகிய பரமசிவனாலே "செயற்கருஞ் செய்கை செய்த தீரனே" என்று வியக்கப்பட்ட இந்நாயனாரது அத்தியற்புத பத்தியின் பெருமையைப் பத்தி என்பது சிறிதும் அறிகிலாச் சிறியேனா விரித்துரைக்க வல்லேன்!

இளையான்குடிமாறநாயனார் புராணம்.

அம்பொ னீடிய வம்ப லத்தினி லாடு வாரடி சூடுவார்
தம்பி ரானடி மைத்தி றத்துயர் சால்பின் மேன்மை தரித்துளார்
நம்பு வாய்மையி னீடு சூத்திர நற்கு லஞ்செய் தவத்தினா
லிம்பர் ஞால விளக்கி னாரிளை யான்கு டிப்பதி மாறனார். (க)

ஏரின் மல்கு வளத்தி னால்வரு மெல்லை யில்லதொர் செல்வமு
நீரின் மலகிய வேணி யாரடி யார்தி றத்து நிறைந்ததோர்
சீரின் மல்கிய வன்பின மேன்மை திருந்த மன்னிய சிந்தையும்
பாரின் மல்க விரும்பி மற்றவை பெற்ற நீடு பயன்கொள்வார் (உ)

ஆர மென்பு புனைந்த வையர்த மன்ப ரென்பதொர் தன்மையா
னேர வந்தவர் யாவ ராயினு நித்த மாகிய பத்திமுன்
கூர வந்தெதிர் கொண்டு கைகள் குவித்து நின்று செவிப்புலத்
தீர மென்மது ரப்ப தம்பரி வெய்த முன்னுரை செய்தபின். (ங)

கொண்டு வந்து மனைப்பு குந்து குலாவு பாதம் விளக்கியே
மண்டு காதலி னாத னத்திடை வைத்த ருச்சனை செய்தபி
னுண்டி நாலு விதத்தி லாறு சுவைத்தி றத்தன வொப்பிலா
வண்ட நாயகர் தொண்ட ரிச்சையி னமுது செய்ய வளித்துளார். (ச)

ஆளு நாயக ரன்ப ரானவ ரளவி லாருள மகிழவே
நாளு நாளு நிறைந்து வந்து நுகர்ந்த தன்மையி னன்மையா
னீளு மாநிதி யின்ப ரப்பு நெருங்கு செல்வ நிலாவியெண்
டோளி னாரள கைக்கி ருத்திய தோழ னாரென வாழுநாள். (ரு)

செல்வ மேவிய நாளி விச்செயல் செய்வ தன்றியு மெய்யினா
லல்ல னல்குர வான போதினும் வல்ல ரென்றறி விக்கவே
மல்ல னீடிய செல்வ மெல்ல மறைந்து நாடொறு மாறிவந்
தொல்லை யில்வறு மைப்ப தம்புக வுன்னி னார்தில்லை மன்னினார். (சு)

இன்ன வாறு வளஞ்சு ருங்கவு மெம்பி ரானிளை யான்குடி
மன்னன் மாறன் மனஞ்சு ருங்குத லின்றி யுள்ளன மாறியுந்
தன்னை மாறி யிறுக்க வுள்ள கடன்க டக்கன கொண்டுபின்
முன்னை மாறி றிருப்ப ணிக்கண் முதிர்ந்த கொள்கைய ராயினார் (எ)

மற்ற வன்செய லின்ன தன்மைய தாக மாலய னானவக்
கொற்ற வேனமு மன்ன முந்தெரி யாத கொள்கைய ராயினார்
பெற்ற மூர்வது மின்றி நீடிய பேதை யாளுட னின்றியோர்
நற்ற வத்தவர் வேட மேகொடு ஞால முய்ந்திட நண்ணினார். (அ)

வேறு

மாரிக் காலத் திரவினில் வைகியோர்
தாரிப் பின்றிப் பசிதலைக் கொள்வது
பாரித் தில்ல மடைத்தபின் பண்புற
வேரித் தாரான் விருந்தெதிர் கொண்டனன். (கூ)

ஈர மேனியை நீக்கி யிடங்கொடுத்
தார வினனமு தூட்டுதற் காசையாற்
றூர மாதரை நோக்கித் தபோதனா
தீர வேபசித தாரசெய்வ தெனனென்று. (௰)

நமக்கு முன்பிங் குணவிலை யாயினு
மிமைகு லககொடி பாகர்க் கினியவர்
தமககு நாமின னடிசி றகவுற
வமைககு மாறெஙங னேயணங கேயென. (௰௧)

மாது கூறுவான் மற்றொன்றுங் காண்கிலே
னேதி லாரு மினிததரு வாரிலலை
போதும வைகிறறு போமிடம வேறிலை
தீது செயவினை யேறகென செயலெனறு. (௰௨)

செல்ல னீஙகப் பகல்வித் தியசெநநென
மலல னீரமுளை வாரிக கொடுவநதால
வலல வாறமு தாக்கலு மாகுமற
றலல தொனறறி யெனென றயாவுற. (௰௩)

மற்ற மாற்ற மனைவியார் கூறமுன
பெற்ற செல்வ மெனப்பெரி துணமகிழ்ந
துறற காதலி னுலொருப பட்டனா
சுறறுநீரவயல செலலத தொடஙகுவாா (௰௪)

பெருகு வானம் பிறஙக மழைபொழிந
தருகு நாபப ணறிவருங கஙகுலன
கருகு மையிரு ளினகணங கடடுவிட
டொருகு கினறது போனற துலசெலாம (௰௫)

எணணு மிவவுல கததவா யாவருந்
துண்ணெ னுமபடி தோனறிமுன றேய்ந்திடில்
வணண நீடிய மைககுழம் பாமெனறு
நணணல செயயா நடுவிருள யாமதது (௰௬)

உள்ள மன்புகொண டுக்கவோா பேரிடாக
கொள்ள முனகவித துககுறி யினவழிப
புளளு றஙகும வயலபுகப போயினா
வளள லாரிளை யானகுடி மாறனா. (௰௭)

காலி னாற்றட விசசென்று கைகளாற்
சாலி வெணமுளை நீரவழிச் சாரநதன
கோலி வாரி யிடாநிறை யக்கொண்டு
மேலெ டுததுச சுமந்தொலலை மீணடனர். (௰௮)

வேறு

வந்தபின் மனைவி யாரும் வாயதலி னினறு வாஙகிச்
சிந்தையில் விரும்பி நீரிற சேற்றினை யலமபி யூறறி
வெந்தழ லடுப்பின் மூட்ட விறகில்லை யென்ன மேலோ
ரநதமின மனையி னீடு மலககினை யறுசது வீழததாா. (௰௯)

முறித்தவை யடுப்பின் மாட்டி முளைவித்துப் பதமுன் கொள்ள
வறுத்தபின் னரிசி யாக்கி வாக்கிய வுலையிற் பெய்து
வெறுப்பிலின் னடிசி லாக்கி மேம்படு கறியின் மிக்கார்
கறியினி யென்செய கோமென் றிறைஞ்சினார் கணவ னாரை. (௨௰)

வழிவரு மிளைப்பி னோடும் வருத்திய பசியி னாலே
யழிவுறு மைய னென்னு மன்பினிற் பொலிந்து சென்று
குழிநிரம் பாத புன்செய்க் குறும்பயிர் தடவிப் பாசப்
பழிமுதல் பறிப்பார் போலப் பறித்தவை கறிக்கு நல்க. (௨௧)

மனைவியார் கொழுநர் தந்த மனமகிழ் கறிக ளாய்ந்து
புனலிடைக் கழுவித் தக்க புனிதபாத் திரத்துக் கைம்மை
வினையினில் வேறு வேறு கறியமு தாக்கிப் பண்டை
நினைவினாற் குறையை நேர்ந்து திருவமு தமைத்து நின்று (௨௨)

கணவனார் தம்மை நோக்கிக் கறியமு தான காட்டி
யிணையிலா தவரை யீண்ட வமுதுசெய் விப்போ மென்ன
வுணர்வினா லுணர வொண்ணா வொருவரை யுணர்த்த வேண்டி
யணையமுன் சென்று நின்றங் கவர்துயி லகற்ற லுற்றார். (௨௩)

அழுந்திய விடரு ணீங்கி யடியனே னுய்ய வென்பா
லெழுந்தருள் பெரியோ யீண்ட வமுதுசெய் தருள்க வென்று
தொழும்பனா ருரைத்த போதிற் சோதியா யெழுந்து தோன்றச்
செழுந்திரு மனைவி யாருந் தொண்டருந் திகைத்து நின்றார். (௨௪)

மாலயற் கரிய நாதன் வடிவொரு சோதி யாகச்
சாலவே மயங்கு வார்க்குச் சங்கரன் றான்மகிழ்ந்தே
யேலவார் குழலா டன்னோ டிடபவா கனனாய்த் தோன்றிச்
சீலமார் பூசை செய்த திருத்தொண்டர் தம்மை நோக்கி. (௨௫)

அன்பனே யன்பர் பூசை யளித்தநீ யணங்கி னோடு
மென்பெரு முலக மெய்தி யிருநிதிக் கிழவன் றானே
முன்பெரு நிதிய மேந்தி மொழிவழி யேவல் கேட்ப
வின்பமார்ந் திருப்பீ ராமென் றருள்செய்தா னெவர்க்கு மிக்கான். (௨௬)

இப்பரி சிவர்க்குத் தக்க வகையினா லின்ப நல்கி
முப்புரஞ் செற்றா ரன்பர் முன்பெழுந் தருளிப் போனா
ரப்பெரி யவர்தந் தூய வடியிணை தலைமேற் கொண்டு
மெய்ப்பொருட் சேதி வேந்தன் செயலினை விளம்ப லுற்றேன். (௨௭)

இளையான்குடிமாறநாயனார்புராண முற்றிற்று.

ஆகத் திருவிருத்தம் - ௪௱௧௧.

சூசனம்.

மாகேசுரபூசை.

புண்ணியங்களுள்ளே சிவபுண்ணியம் சிறந்தது சிவபுண்ணியங்களுள்ளே சிவபூசை சிறந்தது. சிவபூசையினும் சிறந்தது மாகேசுரபூசை. மகேசுரராகிய சிவனை வழிபடும் அடியார்கள் மாகேசுரர் எனப்படுவார்கள். மாகேசுரபூசையாவது மாகேசுரர்களை விதிப்படி பூசித்து, அவர்களுக்கு அன்னம் ஊட்டுதலாம். மாகேசுரபூசைசெய்யுமுறைமை கூறுதும். சிவனடியார்களைத் தூரத்தே கண்டவுடனே, அவர்களுடைய சாதியையும் குணத்தையும் ஆராயாமல் விபூதி ருத்திராக்ஷம் முதலிய சிவவேடமே பொருள் எனக்கொண்டு, அவர்களை மனிதர் எனக் கருதாது சிவன் எனவே புத்திபண்ணி, இருக்கைவிட்டு எழுந்து, அகமகிழ்ச்சியோடும் முகமலர்ச்சியோடும் குவித்தகைகளை உடையராய் விரைந்து எதிர்கொண்டு, அவர்களுடைய திருவடிகளிலே விழுந்து நமஸ்கரித்து, இன்சொற்களைச்சொல்லி, வீட்டுக்கு அழைத்துக்கொண்டுவந்து, கரகநீர்கொண்டு அவர்கள் திருவடிகளைவிளக்கி, அத்தீர்த்தத்தைச் சிரமேற்றெளித்து உள்ளும்பருகி, அத்திருவடிகளை மெல்லிய வஸ்திரத்தினால் ஒற்றி, அவர்களை ஆசனத்திலே இருத்தி, பத்திரபுஷ்பங்களாலே பூசித்து, தூபதீபங்காட்டி, பூமியில் விழுந்து நமஸ்கரித்து, கைப்பு புளிப்பு தித்திப்பு துவர்ப்பு கார்ப்பு உவர்ப்பு என்னும் அறுவகைச்சுவையை உடையனவாய உண்ணப்படுவது தின்னப்படுவது நக்கப்படுவது பருகப்படுவது என நால்வகைப்படும் உணவுகளை, அவரவர் பிரீதிப்படி அமுதுசெய்வித்து, சரீரம் எடுத்ததனாலே பெறும்பயனை இன்றன்றோ பெற்றேன் என்று சற்காரவசனம் சொல்லி, அவர்கள் போம்பொழுது அவர்களுக்குப் பின் பதினாறு அடிபோய் வழிவிடுக. சிவனடியார்களைச் சாதிகுணம் குறியாது சிவன் எனவே புத்திபண்ணல்வேண்டும் என்பதற்குப் பிரமாணம். சிவதருமோத்தரம் "புலையரோ யேனு மீசன் பொலன்கழ லடியிற் புந்தி - நிலையரோ லவர்க்குப் பூசை நிகழ்த்துத னெறியே யென்றுந் - தலையரோ யெனினு மீசன் றமரல்லாத தாளி னேச - மிலரெனி லியற்றும் பூசைப் பலந்தரு வாரோ யாரோ" எ-ம் பிரமோத்தரகாண்டம். "எள்ளற் படுகீழ் மக்களெனு மிழிந்த குலத்தோ ராயினும் - வள்ளற் பரமன் றிருநீறு மணியு மணிந்த மாண்பினரை - யுள்ளத் துள்ளே யிருபோது முணர்ந்து தெருண்டு சிவனெனவே - கொள்ளத் தகைய வறிவினரோ பிறவிக் கடலிற் குளியாதார்" எ-ம். சைவசமயநெறி "தேசிகர் தம்மைச் சிவநேசர் தம்மையு - மீசனென வேயுளத்து ளெண்." எ-ம். வரும்.

இம்மாகேசுரபூசையிற் சிறந்த புண்ணியம் பிறிது இல்லை அது, "அதிக நல்லற நிற்பதென் றறிந்தனை யறத்து - ளதிக மாஞ்சிவ புண்ணியஞ் சிவார்ச்சனை யவற்று - ளதிக மாஞ்சிவ பூசையு ளடியவர் பூசை - யதிக மென்றறிந் தன்பரை யருச்சனை செய்வாய்" என்னுந்திருவிளையாடற்புராணத்தினாலும், "படமாடக் கோயிற் பரமற்கொன் றீயி - னடமாடுங் கோயி னம்பர்க்கங் காகா - நடமாடுங் கோயி னம்பற்கொன் றீயிற் - படமாடுங் கோயிற் பரமற்கங் காமே." எ-ம் "தண்டாறு சிந்தைத் தபோதனர் தாமகிழ்ந் - துண்டது மூன்று புவனமு முண்டது - கொண்டது மூன்று புவனமுங் கொண்டதென் - றெண்டிசை நந்தி யெடுத்திசைத் தானே." எ-ம். "அகர மாயிர மந்தணர்க் கீயிலென் - சிகர மாயிரஞ் செய்து முடிக்கிலென் - பரம யோகி பகலூண் பலத்துக்கு - நிகரில்லை யென்பது நிச்சயந் தானே." எ-ம். "ஆறிடு வேள்வி யருமறை நூலவர் - கூறிடு மந்தணர் கோடிபே றுண்பதி - னீறிடுந் தொண்டர் நினைவின்

பயனிலே - பேறெனி லோரபிடி பேறது வாகுமே." என்னுந் திருமந்திரத்திலும், "மட்டிட்ட புன்னையங் கானல் மடமயிலைக்-கட்டிட்டங் கொண்டான் கபாலீச் சரமமர்ந்தா-னொட்டிட்ட பண்பி னுருத்திர பலகணத்தார்க்-கட்டிட்டல் காணாதே போதியோ பூம்பாவாய்" என்னுந் திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார்தேவாரத்தாலும், "சோணசைலத்தில் உயர்ந்த க்ஷேத்திரம் இல்லை: பஞ்சாக்ஷரத்தில் உயர்ந்த மந்திரம் இல்லை: மாகேச்சுரதருமத்தில் உயர்ந்த தருமம் இல்லை: சிவாகமத்தில் உயர்ந்த சாஸ்திரம் இல்லை" என்னும் அருணாசல மான்மியத்தினாலும், அறிக. இல்வாழ்க்கையின் பயன் இம்மாகேசுரபூசையே யாம். அது, "மறமலி யுலக வாழ்க்கையே வேண்டும் வாதுநின் னன்பர்தம் பணியா-மறமது கிடைக்கின்." என்னுந் தாயுமானசுவாமிவாக்கால் அறிக.

இத்துணைப் பெருஞ்சிறப்பினதாகிய மாகேசுரபூசையை, எந்நாளுஞ் சிறிதாயினுந் தவறாது சைவாகமவிதிப்படி மெய்யன்போடு செய்தமையால், பெருஞ்சிறப்புற்றவர் இவ்விளையான்குடிமாறநாயனார். இவர் விதிவழுவாதே மாகேசுரபூசை செய்தனர் என்பது, இங்கே "ஆரமென்பு புனைந்த வையர்த மன்பர்" என்னுந் திருவிருத்தத்தினாலும், "கொண்டு வந்து மனைப்புகுந்து" என்னுந் திருவிருத்தத்தினாலும், உணர்த்தப்பட்டது. இம்மாகேசுரபூசையை இவர் செல்வம் உள்ளபொழுது செய்தமையினும், மிக்க வறுமை வந்தபொழுதும் மனம் சிறிதுஞ் சுருங்குதலின்றி முன்போலவே சிறிதுந் தவறாது செய்தமை இவ்வளவு என்று சொல்லக்கூடாத பெரும் வியப்பைத் தருகின்றது! இவருக்கு வந்த வறுமையின் கொடுமையோ மிகப் பெரியது. அது, இங்கே "இன்ன வாறு வளஞ்சு ருங்கவு மெம்பி ரானிளை யான்குடி-மன்னன் மாறன் மனஞ்சு ருங்குத லின்றி யுள்ளன மாறியுந்-தன்னை மாறி யிறுக்க வுள்ள கடன்க டக்கொண்டுபின்-முன்னை மாறி றிருப்ப ணிக்கண் முதிர்ந்த கொள்கை யராயினார்" என்று உணர்த்தப்பட்டது. மாகேசுரபூசை செய்தலினாலே தமது எல்லையில்லாத பெருஞ்செல்வம் குறைந்து இவ்வளவு மிக்க கொடிய வறுமை வந்து எய்திய பொழுதும், இவர், புண்ணியம் செய்த நமக்குக் கடவுள் இவ்வளவு இடர் செய்தாரோ என்று சிவனைச் சிறிதும் நோவாமை எவ்வளவு ஆச்சரியம்! நோவாமைமாத்திரத்தில் நில்லாது, நாம் சிவபுண்ணியத்தைச் செல்வம் உள்ளவழிச் செய்யாமையே குற்றம்; வறுமை எய்தியவழி நாம் யாது செய்வோம்! இப்போது செய்யாமை குற்றம் அன்றே என்று, ஒழியாது செய்தமை அதினும் ஆச்சரியமன்றோ! இன்னும், இவரும், இவர்கருத்தோடு சிறிதும் மாறுபாடின்றி ஒழுகும் இவர் மனைவியாரும், தாங்கள் பகல்முழுதும் போசனஞ்செய்யாமையாற் பசி மிகுந்து வருத்தமுறும் நேரத்திலும், பேரிருளென்பதும் பெருமழையென்பதும் பாராமல் செய்த செயற்கருஞ் செய்கை, அதினும் ஆச்சரியமன்றோ! தாம் நல்லோர்களுக்கு வறுமையைக் கொடுத்தல் அவர்கள் நயத்தின்பொருட்டே என்பதையும், அந்நயம் இறுதியிலேயே பலிக்கும் என்பதையும், அக்கருத்தறியாது அதற்குள் புண்ணியஞ்செய்த நமக்குக் கடவுள் இடர்செய்தாரோ என்று நோதல் பழுதாம் என்பதையும், சர்வான்மாக்களும் உணர்ந்து உய்யும்பொருட்டு, பரமசிவன் இவர்களுக்கு வறுமையைக் கொடுத்து, இவர்கள் செயற்கருஞ்செய்கையை வெளிப்படுத்தி, இவர்கட்குப் பேரின்ப வாழ்வைக் கொடுத்தருளிய பெருங்கருணையை யாவர் அளக்கவல்லார்! மெய்யுணர்வுடையோர் தமக்கு எத்துணை இடர்வரினும், சிவனிடத்து அன்பு குன்றார் என்பது இதனால் அறிக. காரைக்காலம்மையாரும் "இடர்களையா ரேனு மெனக்கிரங்கா ரேனும்-படருநெறி பணியா ரேனுஞ்-சுடருருவி-லென்பறாக் கோலத் தெரியாடு மெம்மானார்க் - கன்பறா தென்னெஞ் சவர்க்கு." என்று திருவாய்மலர்ந்தருளினார்.

மெய்ப்பொருணாயனார் புராணம்.

சேதிநன் னாட்டு நீடு திருக்கோவ லூரின் மன்னி
மாதொரு பாக ரன்பின் வழிவரு மலாடர் கோமான்
வேதநன் னெறியின் வாய்மை விளங்கிட மேன்மை பூண்டு
காதலா லீசர்க் கன்பர் கருத்தறிந் தேவல் செய்வார். (க)

அரசிய னெறியின் வந்த வறநெறி வழாமற் காத்து
வரைநெடுந் தோளால் வென்று மாற்றலார் முனைகண் மாற்றி
யுரைதிறம் பாத நீதி யோங்குநீர் மையினின் மிக்கார்
திரைசெய்நீர்ச் சடையா னன்பர் வேடமே சிந்தை செய்வார். (உ)

மங்கையைப் பாக மாக வைத்தவர் மன்னுங் கோயி
லெங்கணும் பூசை நீடி யேழிசைப் பாட லாடல்
பொங்கிய சிறப்பின் மல்கப் போற்றுதல் புரிந்து வாழ்வார்
தங்கணா யகருக் கன்பர் தாளலாற் சார்வொன் றில்லார். (ங)

தேடிய மாடு நீடு செல்வமுந் தில்லை மன்று
ளாடிய பெருமா னன்பர்க் காவன வாகு மென்று
நாடிய மனத்தி னோடு நாயன்மா ரணைந்த போது
கூடிய மகிழ்ச்சி பொங்கக் குறைவறக் கொடுத்து வந்தார். (ச)

இன்னவா றொழுகு நாளி லிகற்றிறம் புரிந்தோர் மன்ன
னன்னவர் தம்மை வெல்லு மாசையா லமர்மேற் கொண்டு
பொன்னணி யோடை யானை பொருபரி காலாண் மற்றும்
பன்முறை யிழந்து தோற்றுப் பரிபவப் பட்டுப் போனான். (ரு)

இப்படி யிழந்த மாற்றா னிகலினால் வெல்ல மாட்டான்
மெய்ப்பொருள் வேந்தன் சீல மறிந்துவெண் ணீறு சாத்து
மப்பெரு வேடங் கொண்டே யற்றத்தில் வெல்வா னாகச்
செப்பரு நிலைமை யெண்ணித் திருக்கோவ லூரிற் சேர்வான். (சா)

மெய்யெலா நீறு பூசி வேணிகண் முடித்துக் கட்டிக்
கையினிற் படைக ரந்த புத்தகக் கவளி யேந்தி
மைபொதி விளக்கே யென்ன மனத்தினுட் கறுப்பு வைத்துப்
பொய்த்தவ வேடங் கொண்டு புகுந்தன னுத்த நாதன். (எ)

மாதவ வேடங் கொண்ட வன்கணான் மாடந் தோறுங்
கோதைசூ ழளக பாரக் குழைக்கொடி யாட மீது
சோதிவெண் கொடிக ளாடுஞ் சுடர்நெடு மறுகிற் போகிச்
சேதியர் பெருமான் கோயிற் றிருமணி வாயில் சேர்ந்தான். (அ)

கடையுடைக் காவ லாளர் கைதொழு தேற நின்றே
யுடையவர் தாமே வந்தா ருள்ளெழுந் தருளு மென்னத்
தடைபல புக்க பின்புத் தனித்தடை நின்ற தத்த
னிடைதெரிந் தருள வேண்டுந் துயில்கொளு மிறைவ னென்றான். (கூ)

என்றவன் கூறக் கேட்டே யானவற் குறுதி கூற
நின்றிடு நீயு மென்றே யவனையு நீக்கிப் புக்குப்
பொன்றிகழ் பள்ளிக் கட்டிற் புரவலன் றுயிலு மாடே
மன்றலங் குழல்மென் சாயன் மாதேவி யிருப்பக் கண்டான். (௰)

கண்டுசென் றணையும் போது கதுமென விழித்துத் தேவி
வண்டலர் மாலை யானை யெழுப்பிட வுணர்ந்து மன்ன
னண்டர்நா யகனார் தொண்ட ராமெனக் குவித்த செங்கை
கொண்டிழிந் தெதிரே சென்று கொள்கையின் வணங்கி நின்று. (௰௧)

மங்கலம் பெருக மற்றென் வாழ்வுவந் தணைந்த தென்ன
விங்கெழுந் தருளப் பெற்ற தென்கொலோ வென்று கூற
வுங்களு நாயகனார் முன்ன முரைத்தவா கமநூன் மண்மே
லெங்குமி லாத தொன்று கொடுவந்தே னியம்ப வென்றான். (௰௨)

பேறெனக் கிதன்மே லுண்டோ பிரானருள் செய்த விந்த
மாறிலா கமத்தை வாசித் தருள்செய வேண்டு மென்ன
நாறுபூங் கோதை மாதுந் தவிரவே நானு நீயும்
வேறிடத் திருக்க வேண்டு மென்றவன் விளம்ப வேந்தன். (௰௩)

திருமக ளென்ன நின்ற தேவியார் தம்மை நோக்கிப்
புரிவுடன் விரைய வந்தப் புரத்திடைப் போக வேவித்
தருதவ வேடத் தானைத் தவிசின்மே லிருத்தித் தாமு
மிருநிலத் திருந்து போற்றி யினியருள் செய்யு மென்றார். (௰௪)

கைத்தலத் திருந்த வஞ்சக் கவளிகை மடிமேல் வைத்துப்
புத்தக மவிழ்ப்பான் போன்று புரிந்தவ ரணங்கும் போதிற்
பத்திரம் வாங்கித் தான்முன் னினைந்தஅப் பரிசே செய்ய
மெய்த்தவ வேட மேமெய்ப் பொருளெனத் தொழுது வென்றார். (௰௫)

மறைத்தவன் புகுந்த போதே மனமங்கு வைத்த தத்த
னிறைப்பொழு தின்கட் கூடி வாளினா லெறிய லுற்றா
னிறைத்தசெங் குருதி சோர வீழ்கின்றார் நீண்ட கையாற்
றறைப்பட மறித்துத் தத்தா நமரெனத் தடுத்து வீழ்ந்தார். (௰௬)

வேதனை யெய்தி வீழ்ந்த வேந்தரால் விலக்கப் பட்ட
தாதனாந் தத்தன் றானுந் தலையினால் வணங்கித் தாங்கி
யாதுநான் செய்கே னென்ன வெம்பிரா னடியார் போக
மீதிடை விலக்கா வண்ணங் கொண்டுபோய் விடுநீ யென்றார். (௰௭)

அத்திற மறிந்தா ரெல்லா மரசனைத் தீங்கு செய்த
பொய்த்தவன் றன்னைக் கொல்வோ மெனப்புடை சூழ்ந்த போது
தத்தனு மவரை யெல்லாந் தடுத்துடன் கொண்டு போவா
னித்தவன் போகப் பெற்ற திறைவன தாணை யென்றான். (௰௮)

அவ்வழி யவர்க ளெல்லா மஞ்சியே யகன்று நீங்கச்
செவ்விய நெறியிற் றத்தன் றிருநகர் கடந்து போந்து
கைவடி நெடுவா ளேந்தி யாளுறாக் கானஞ் சேர
வெவ்வினைக் கொடியோன் றன்னை விட்டபின் மீண்டு போந்தான். (௰௯)

மற்றவன் கொண்டு போன வஞ்சனை வேடத் தான்மேற்
செற்றவர் தம்மை நீக்கித் தீதிலா நெறியில் விட்ட
சொற்றிறங் கேட்க வேண்டிச் சோர்கின்ற வாவி தாங்குங்
கொற்றவன் முன்பு சென்றான் கோமகன் குறிப்பி னின்றான். (௨௰)

சென்றடி வணங்கி நின்று செய்தவ வேடங் கொண்டு
வென்றவற் கிடையூ றின்றி விட்டன னென்று கூற
வின்றெனக் கையன் செய்த தியார்செய்ய வல்லா ரென்று
நின்றவன் றன்னை நோக்கி நிறைபெருங் கருணை கூர்ந்தார். (௨௧)

அரசிய லாயத் தார்க்கு மழிவுறுங் காத லார்க்கும்
விரவிய செய்கை யெல்லாம் விளம்புவார் விதியி னாலே
பரவிய திருநீற் றன்பு பாதுகாத் துய்ப்பீ ரென்று
புரவலர் மன்று ளாடும் பூங்கழல் சிந்தை செய்தார். (௨௨)

தொண்டனார்க் கிமையப் பாவை துணைவனா ரவர்முன் றம்மைக்
கண்டவா றெதிரே நின்று காட்சிதந் தருளி மிக்க
அண்டவா னவர்கட் கெட்டா வருட்கழ னீழல் சேரக்
கொண்டவா றிடைய றாமற் கும்பிடுங் கொள்கை யீந்தார். (௨௩)

இன்னுயிர் செகுக்கக் கண்டு மெம்பிரா னன்ப ரென்றே
நன்னெறி காத்த சேதி நாதனார் பெருமை தன்னி
லென்னுரை செய்தே னாக விகலில்விறன் மிண்டர் பொற்றாள்
சென்னிவைத் தவர்முன் செய்த திருத்தொண்டு செப்ப லுற்றேன். (௨௪)

மெய்ப்பொருணாயனார்புராண முற்றிற்று.
ஆகத் திருவிருத்தம் - [illegible]

சூசனம்.

க. சிவாலயங்களை விதிவழுவாது நடாத்தல்

சிவாலயங்களிலே நித்தியமாகிய பூசையும் நைமித்திகமாகிய திருவிழாவும் தவறாது நடத்தற்கு வேண்டும் நிபந்தங்கள் அமைத்து, அவைகளைச் சைவாகம விதிப்படி சிறிதாயினும் வழுவாது நடத்துவித்தல் அரசனுக்குக் கடனாம். அவ்வாறு செய்யாது ஒழிவனாயின், அவனுக்கும் அவனால் ஆளப்படும் உலகத்துக்கும் பெருங்கேடு விளையும். இதற்குப்பிரமாணம் திருமந்திரம். "ஆற்றரு நோய்மிகு மவனி மழைகுன்றும் - போற்றரு மன்னரும் போர்வலி குன்றுவர் - கூற்றுதைத் தானிருக் கோயில்க ளானவை - சாற்றிய பூசைகள் தப்பிடிற் றானே." எ-ம் "முன்னவ னார்கோயிற் பூசைகண் முட்டிடின் - மன்னர்க்குத் தீங்குள வாரி வளங்குன்றுங் - கன்னங் களவு மிகுத்திடுங் காசினி - யென்னரு ணந்தி யெடுத்துரைத் தானே" எ-ம். வரும். இச்சிவபுண்ணியத்தைச் சிறிதாயினும் தவறாது நடாத்தினவர் இம்மெய்ப்பொருணாயனார் என்பது, இங்கே "மங்கையைப் பாக மாக வைத்தவர் மன்னுங் கோயி - லெங்கணும் பூசை நீடி யேழிசைப் பாட லாடல் - பொங்கிய சிறப்பின் மல்கப் போற்றுதல் புரிந்து வாழ்வார்." என்பதனால், உணர்த்தப்பட்டது.

உ. சிவவேடமே மெய்ப்பொருளெனக் கொள்ளல்.

ஓர் அரசன் கீழ் வாழும் குடிகள், அவ்வரசனுடைய புத்திரனைக்காணும் பொழுது, அவனிடத்தே குணம் குற்றம் பாராமல், மிக்க அச்சத்தோடும் அவனை வணங்குவர்கள் அன்றோ? அதுபோலவே, சருவலோகைக நாயகராகிய சிவனுக்கு அடிமைகளாய உள்ளார், அவருடைய விபூதி ருத்திராக்ஷம் முதலிய சிவவேடம் தரித்தவர்களைக் காணும்பொழுது, அவர்களிடத்தே குணம் குற்றம் பாராமல், அவர்களை வணங்குவார்கள் அது "மன்னுறு மன்னவன் றன் மகன்குணந் தீங்கிரண்டும் வையகத்தார் பாரா தே வணங்கிடுவ ரஞ்சி-யெண்ணுறு மிறையமலன் றிருவேடந் திருநீ றிட்டார்கள் குணங்குணக்கேடெனுமிரண்டு மெண்ணார் - விண்ணுறைத் தீவினையை வீட்டியிட விழைந்தா விரும்பியவ ரடிபணிவா விமலனுரை வலங்க-லெண்ணுறுதே யெனக்கருதி யொருபட்டே யமலனுப பரிய புரிவாழ்வு மறைறையருக் குணடோ.' என்னும் சிவதருமோத்தரத்தால் உணர்க.

இம்மெய்ப்பொருணயனார் இச்சிவவேடமே மெய்ப்பொருள் எனக்கொண்டார் என்பதும், தாம் தேடிய செல்வம் எல்லாம் பொய்ப்பொருள் எனத் தெளிந்து அதனிற் சிறிதும் பற்று வையாது மெய்ப்பொருளாகிய சிவவேடம் இட்டவர்களுக்கே கொடுத்து வந்தார் என்பதும், இங்கே "திலைசெய்நீர்ச் சடையா னன்பர் வேடமே சிந்தை செய்வார்' என்பதனாலும், "தேடிய மாடு நீடு செல்வமுந் தில்லை மன்று - ளாடிய பெருமா னன்பர்க் காவன வாகு மென்று - நாடிய மனத்தி னோடு நாயன்மா ரணைந்த போது - கூடிய மகிழ்ச்சி பொங்கக் குறைவறக் கொடுத்து வந்தார்" என்பதனாலும், உணர்த்தப்பட்டன. நெஞ்சுவிடுதூதில் "வெண்ணீறும் - வேடமும் பூசையு மெய்யென்றூன பொய்யென்றுன-மாடையும் வாழ்க்கை மனையுமே." என்றார் உமாபதி சிவாசாரியர்.

சிவன் தாம் படைத்த இச்சரீரத்தைக் காக்கும்பொழுது அழிப்பவர் ஒருவரும் இல்லை, படைத்துக்காக்கும் அவரே பின்னும் அழிக்கும் பொழுது அதனை இப்பூமியிலே வைத்துக் காப்பவர் ஒருவரும் இல்லை ஆதலால், ஆன்மாக்கள் தமக்கு உறவாகிய சிவனை மறந்து அசுத்தமும் அநித்தியமுந் துக்கமுமாகிய தமதுசரீரத்திலே பற்றுவைத்து, அதனைத்தாமே பாதுகாக்கவல்லவரென முயலுதல் அறியாமையேயாம். இவ்வறியாமையை உடையோர், தமது சரீரத்தை எவ்வாற்றானும் தாம் காத்தல் கூடாமையால், அச்சரீரமும் நீங்கி, மறுமைக்கண்ணே இழிவுபொருந்திய பிறப்பையும் அடைந்து, வருந்துவர் ஆதலால், சிவனே பஞ்சகிருத்தியத்துக்கும் அதிகாரி என்றும், அவராலே எய்தப்படும் முத்தியே சுத்தமும் நித்தியமும் சுகமுமாய் உள்ளது என்றும், தெளிந்த மெய்யுணர்வுடையோர், இச்சரீரத்திலே சிறிதும் பற்றின்றி, முத்தியின்கண்ணே பேராசை உடையராய், இச்சரீரத்தை அச்சிவன் வசமாக ஒப்பித்து, அவரையேபற்றி நிற்பர். அது "தேனைக் காவல் கொண்டு விண்ட கொன்றைச் செழுந்தாராய்-வானைக் காவல் கொண்டு நின்றா ரறியா நெறியானே - யானைக் காவி லரனே பரனே யண்ணா மலையானே-யூனைக் காவல் கைவிட் டென்னை யுகப்பா ருணர்வாரே." என்னும் சுந்தரமூர்த்திநாயனார் தேவாரத்தால் அறிக.

இம்மெய்ப்பொருணயனார் இம்மெய்யுணர்வு உடையராகி, தமது சரீரத்திலும் சிறிதும் பற்று இன்றி, உயிர்க்கு உறவாகிய சிவனது திருவடிகளிலேயே இடையறாத பெரும்பற்று உடையராய், தம்வசம் இறந்து பரவசராய் நின்றவர். அது, இவர் தம்முடைய பகைவன் சிவவேடங்கொண்டு வந்து தமக்குச் சிவாகமம் போதிப்பான் போலக் காட்டி, தம்மை உடைவாளினாலே குத்தும்

போதும், சிவவேடமே மெய்ப்பொருள் என்று அவனை வணங்கினமையாலும்; அவனைக் கொல்லப் புகுந்த தத்தனைத் தடுத்து, அவனுக்கு இடையூறு நிகழா வண்ணம் அவனை அழைத்துக் கொண்டுபோய் விடும்படி செய்தமையாலும், துணியப்படும்.

ரு. சரீரம் நீங்கும்போது சிவத்தியானம் வழுவாமை.

"அவாவே பிறவிக்கு வித்து. ஆதலால், சரீரம் நீங்கும்பொழுது யாதொருபொருளையும் அவாவாமல், சிவனுடைய திருவடிகளையே, அழலிடைப்பட்ட மெழுகுபோல மனம் கசிந்து உருக, உரோமம் சிலிர்ப்ப, ஆனந்த அருவி சொரிய, இடையறாது தியானித்தல்வேண்டும். இதற்குப்பிரமாணம் சோமவாரவிரதகற்பம் "மரிக்கும்போ துன்னும் வடிவினை யாவி - பரிக்கு நினைவு பரித்து." "ஆதலின்று சுற்றத் தவாவினை யாதமலன் - பாத நினைக பரிந்து." எனவரும்.

இவ்வாறே இம்மெய்ப்பொருணாயனார், சரீரம் நீங்கும் பொழுது, தம்முடைய புத்திரர் முதலியோர்மேல் சிறிதும் மனம் அழுந்தாதவராகி, விபூதிமேல் அன்புசெய்தற்பொருட்டு அவர்களுக்கு நல்லறிவுச் சுடர் கொளுத்தி, தாம் சிதம்பர சபாநாதருடைய திருவடிகளைத் தியானித்தார். மெய்யறிவுடையார்க்கு, தமது சரீர நீக்கத்திலே, சிவன் தமக்கு முன்னின்று அருளல்வேண்டும் என்பதே, உள்ளக் கிடக்கை. அது "அங்கத்தை மண்ணுக் காக்கி யார்வத்தை யுனக்கே தந்து - பங்கத்தைப் போக மாற்றிப் பாவித்தேன் பரமா வுன்னைச் - சங்கொத்த மேனிச் செல்வா சாதனாளுயே னுன்னை - யெங்குற்றா யென்ற போதா லிங்குற்றே னென்கண் டாயே" என்னும் திருநாவுக்கரசுநாயனார் தேவாரத்தால் அறிக. வேண்டுவார் வேண்டியதே ஈவாராகிய சிவன் அவ்வுள்ளக்கருத்தை முற்றுவித்து அருளுவார் என்பது, இம்மெய்ப்பொருணாயனார் தியானித்தபடியே அவருக்கு எதிர் நின்று காட்சி கொடுத்து அருள் செய்தமையால், துணியப்படும். தம் வாணாள் முழுதும் உயிர்ச்சார்பினும் பொருட்சார்பினும் சிறிதும் உள்ளே பற்று வையாமல், நிற்கும் போதும், இருக்கும் போதும், கிடக்கும் போதும், நடக்கும்போதும், இடையறாத மெய்யன்போடு சிவத்தியானம் செய்தவர்க்கே, இறக்கும்போதும் அச்சிவத்தியானம் கைகூடும். ஆதலால், சிவனை எந்நாளும் இடையறாது தியானம் பண்ணுக. "நின்று மிருந்துங் கிடந்து நடந்து நினை - யென்றுஞ் சிவன்றாளிணை" என்று வருந்தமறவுயயுமவழியிலே கூறப்படுதல் காண்க.

விறன்மிண்டநாயனார்புராணம்.

விரைசெய் நறும்பூந் தொடையிதழி வேணி யார்தங் கழல்பரவிப்
பரசு பெறுமா தவமுனிவன் பரசு ராமன் பெறுநாடு
திரைசெய் கடலின் பெருவளமுந் திருந்து நிலனின் செழுவளமும்
வரையின் வளனு முடன்பெருகி மல்கு நாடு மலைநாடு. (க)

வாரி சொரியுங் கதிர்முத்தும் வயன்மென் கரும்பிற் படுமுத்தும்
வேரல் விளையுங் குளிர்முத்தும் வேழ மருப்பி னொளிர்முத்தும்
மூரன் முறுவல் வெண்முத்த நகையார் தெரிந்து முறைகோக்குஞ்
சேரர் திருநாட் டூர்களின்முன் சிறந்த மூதூர் செங்குன்றூர். (உ)

என்னும் பெயரின் விளங்கியுல கேறும் பெருமை யுடையதுதா
னன்னம் பயிலும் வயலுழவி னமைந்த வளத்தா லாய்ந்தமறை
சொன்ன நெறியின் வழியொழுகுந் தூய குடிமைத் தலைநின்றார்
மன்னுங் குலத்தின் மாமறைநூன் மரபிற் பெரியோர் வாழ்பதியாம். (௩)

அப்பொற் பதியி னிடைவேளாண் குலத்தை விளக்க வவதரித்தார்
செப்பற் கரிய பெருஞ்சீர்த்திச் சிவனார் செய்ய கழல்பற்றி
யெப்பற் றினையு மறவெறிவா ரெல்லை தெரிய வொண்ணாதார்
மெய்ப்பத் தர்கள்பாற் பரிவுடையா ரெம்பி ரானார் விறன்மிண்டர். (௪)

நதியு மதியும் புனைந்தசடை நம்பர் விரும்பி நலஞ்சிறந்த
பதிக ளெங்குங் கும்பிட்டுப் படருங் காதல் வழிச்செல்வார்
முதிரு மன்பிற் பெருந்தொண்டர் முறைமை நீடு திருக்கூட்டத்
தெதிர்முன் பரவு மருள்பெற்றே யிறைவர் பாதந் தொழப்பெற்றார். (௫)

பொன்றா ழருவி மலைநாடு கடந்து கடல்சூழ் புவியெங்குஞ்
சென்றா ளுடையா ரடியவர்தந் திணைமை யொழுக்க நடைசெலுத்தி
வன்றாண் மேருச் சிலைவளைத்துப் புரங்கள் செற்ற வைதிகத்தே
ரின்றா ரிருந்த திருவாரூர் பணிந்தார் நிகரொன் றிலலாதார். (௬)

திருவார் பெருமை திகழ்கின்ற தேவா சிரிய னிடைப்பொலிந்து
மருவா நின்ற சிவனடியார் தம்மைத் தொழுது வந்தணையா
தொருவா றொதுங்கும் வன்றொண்டன் புறகென் றுரைப்பச் சிவனருளாற்
பெருகா நின்ற பெரும்பேறு பெற்றார் மற்றும் பெறநின்றார். (௭)

சேணார் மேருச் சிலைவளைத்த சிவனா ரடியார் திருக்கூட்டம்
பேணா தேகு மூரனுக்கும் பிரானாந் தன்மைப் பிறைசூடிப்
பூணா ரரவம் புனைந்தார்க்கும் புறகென் றுரைக்க மற்றவர்பாற்
கோணா வருளைப் பெற்றாமற் றினியார் பெருமை கூறுவார். (௮)

ஞால முய்ய நாமுய்ய நம்பி சைவ நன்னெறியின்
சீல முய்யத் திருத்தொண்டத் தொகைமுன் பாடச் செழுமறைக
ளோல மிடவு முணர்வரியா ரடியா ருடனா முளதென்றா
லால மமுது செய்தபிரா னடியார் பெருமை யறிந்தாரார். (௯)

ஒக்க நெடுநா ளிவ்வுலகி லுயர்ந்த சைவப் பெருந்தன்மை
தொக்க நிலைமை நெறிபோற்றித் தொண்டு பெற்ற விறன்மிண்டர்
தக்க வகையா றம்பெருமா னருளி னாலே தாணிழற்கீழ்
மிக்க கணநா யகராகுந் தன்மை பெற்று விளங்கினார். (௰)

வேறு பிரிதென் றிருத்தொண்டத் தொகையா னுலகு விளங்கவரும்
பேறு தனக்குக் காரணராம் பிரானார் விறன்மிண் டரின்பெருமை
கூறு மளவென் னளவிற்றே யவர்தாள் சென்னி மேற்கொண்டே
யாறை வணிக ரமர்நீதி யன்பர் திருத்தொண் டறைகுவாம். (௰௧)

விறன்மிண்டநாயனார்புராண முற்றிற்று.

ஆகத் திருவிருத்தம்-ருாக.

சூசனம்.

சங்கம பத்தி முதிர்ச்சி.

சிவனிடத்தே இடையறாத அன்பு செய்து, அவருடைய திருவடிகளை அணையவொட்டாது அயர்த்தலைச் செய்விக்கும் இயல்பினை உடைய மலசம்பந்தங்களைக் களைந்த மெய்யுணர்வு உடையோர், தம்முடன் இணங்குவோர்களை உயிர்க்கு உயிராகிய சிவனை மறப்பித்துத் தீநெறிக்கட் செலுத்திப் பிறவிக்குழியில் வீழ்த்தித் துயருறுத்தும் அஞ்ஞானிகளுடனே சிறிதும் இணங்காதொழிந்து, தம்முடன் இணங்குவோர்களைச் சிவனிடத்தே அன்பை விளைவித்து நன்னெறிக்கட்செலுத்திப் பிறவிக்குழியினின்றும் எடுத்து' வாழ்விக்கும் மெய்ஞ்ஞானிகளாகிய சிவனடியார்களோடுங்கூடி, அவர்கள் திருவேடத்தையும் சிவலிங்கத்தையும் சிவன் என்றே பாவித்து, வணங்குவார்கள். இதற்குப்பிரமாணம் சிவஞானபோதம் "செம்மலர் நோன்றாள் சேரலொட்டா - வம்மலங் கழீஇ யன்பரொடு மரீஇ- மாலற நேய மலிந்தவர் வேடமு- மாலயந் தானு மரனெனத் தொழுமே" எ-ம் "மறப்பித்துத் தம்மை மலங்களின் வீழ்க்குஞ்-சிறப்பில்லார் தந்திறத்துச் சேர்வை-யறப்பித்துப்-பத்தரினத்தாய்ப் பரனுணர்வி னாலுணரு-மெய்த்தவரை மேவா வினை." எ-ம் வரும்.

இவ்விறன்மிண்டநாயனார் இவ்வாறே, சிவனுடைய திருவடிகளையே பற்றிநின்று, மலசம்பந்தங்களை ஒழித்து, சிவனடியார்களுடன் இணங்கி, அவர்களையும் சிவலிங்கத்தையும் சிவன் எனவே வழிபட்டனர் என்பது, இங்கே "ஒப்பற் கரிய பெருஞ்சீர்த்திச் சிவனார் செய்ய கழல்பற்றி - யெப்பற் றினையு மறவெறிவா ரெல்லை தெரிய வொண்ணாதார் - மெய்ப்பத் தர்கள்பாற் பரிவுடையா ரெம்பி ரானார் விறன்மிண்டர்" என்பதனாலும், "நதியு மதியும் புனைந்தசடை நம்பர் விரும்பி நலஞ்சிறந்த-பதிக ளெங்குங் கும்பிட்டுப் படருங் காதல் வழிச்செல்வார் - முதிரு மன்பிற் பெருந்தொண்டர் முறைமைநீடு திருக்கூட்டத்- தெதிர்முன் பரவு மருள்பெற்றே யிறைவர் பாதந் தொழப்பெற்றார்" என்பதனாலும், உணர்த்தப்பட்டது.

சிவனடியாரிடத்துப் பத்தி இல்லாதவர் சிவனிடத்தும் பத்தி இல்லாதவரே. சிவனடியாரிடத்து அவமானம் பண்ணிச் சிவலிங்கத்திலே பூசைசெய்தலாற் பயன் இல்லை என்பது சிவாகமத்துணிவாதலானும், சிவபத்தரிடத்து அன்புடையராய் அவர்வழி நிற்பினன்றி, உலகியல்பு மாறிச் சிவானுபூதியுணர்வு மேலிடுதல் கூடாமையானும், இந்நாயனாரது உள்ளமானது சங்கமபத்தியிலே மிகமுதிர்ச்சி உற்றது. அதனாலன்றோ, இவர், தேவாசிரியமண்டபத்தில் எழுந்தருளியிருந்த சிவனடியாரை வணங்காது செல்லும் சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரையும், அவரை வலிய ஆண்ட பரமசிவனையும், அடியார் திருக்கூட்டத்துக்குப் புறகு என்றும், அச்சுந்தரமூர்த்திநாயனார் திருத்தொண்டத்தொகை பாடியபின், அடியார்திருக்கூட்டத்துக்கு உள்ளென்றும், அருளிச்செய்தார். இவர், அடியார்கூட்டத்தைச் சுந்தரமூர்த்திநாயனார் வணங்காது செல்லக்கண்டமையால், அவரை அத்திருக்கூட்டத்துக்குப் புறகு என்று கூறியது ஒக்கும், சருவஞ்ஞராகிய சிவனை அவ்வாறு கூறியது குற்றமாகாதோ எனின்; ஆகாது ' இவர், தற்போதம் சிவித்து நின்றவழி, இவ்வாறுசொன்னாராயில், குற்றம் எறும், இவர், சிவன் பணித்தபடிசெய்து, பரம் அற்று, சிவானுபவம்மேலிட்டு, சிவாதீனமாய நிற்கையால், இவர்கூறியது சிவன் கூறியதேயாம். அக்கருத்து, இங்கே "வன்றொண்டன் புறகென் றுரைப்பச் சிவனரு

ளார் - பெருகா நின்ற பெரும்பேறு பெற்றார்.'' என்பதினும், "பிறைசூடிப்-பூணு ரரவம் புனைந்தார்க்கும் புறகென் றுரைக்க மற்றவர்பால் - கோணு வருளைப் பெற்றாமற் றினியார் பெருமை கூறுவார்.'' என்பதினும், அமைந்து கிடந்தமை நுண்ணுணர்வால் உணர்க. காருண்ணிய சமுத்திரமாகிய சிவனே, தமது அடியாரிணக்கம் இல்வழிப் பிறவிப் பிணி தீர்ந்து உய்தல் கூடாமையைச் சருவான்மாக்களும் உணர்ந்து உய்யும்பொருட்டும், சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரைக்கொண்டு திருத்தொண்டத்தொகை செய்வித்து, சிவனடியார்கள் தம்மிடத்துச் செய்த அன்பின்றிறத்தையும், அவ்வன்புக்கு எளிவந்த தமது திருவருட்டிறத்தையும் யாவரும் உணர்ந்து தம்மிடத்து அன்பு செய்து உய்தற்பொருட்டும், தமது திருவுள்ளத்து முகிழ்த்த பெருங்கருணையினாலே, இந்நாயனாரிடத்து ஆவேசித்து நின்று கூறிய கூற்றும் இது என்பது தெளிக. சிவனடியாரிடத்துப் பத்தி இல்லாதவர் சிவனிடத்தும் பத்தி இல்லாதவரே என்பது, "ஈசனுக்கன் பில்லா ரடியவர்க்கன் பில்லார்" என்னும் சிவஞான சித்தியாரால், உணர்க. மெய்யுணர்வுடையார் சிவனடியார் இணக்கத்தையே பொருளென வேண்டுவர் என்பது "தேவர்கோ வறியாத தேவ தேவன் செழும்பொழில்கள் பயந்துகாத் தழிக்கு மற்றை - மூவர்கோ னாய்நின்ற முதல்வன் மூர்த்தி மூதாதை மாதாளும் பாகத் தெந்தை - யாவர்க்கோ னென்னையும் வந் தாண்டு கொண்டான் யாமார்க்குங் குடியல்லோம் யாது மஞ்சோ - மேவினோ மவனடியா ரடியா ரோடு மேன்மேலுங் குடைந்தாடி யாடு வோமே.'' "உடையா னுன்ற னடுவிருக்கு முடையா ளடுவு ணீயிருத்தி - யடியே னடுவு ளிருவீரு மிருப்ப தானா லடியேனுன் - னடியார் நடுவு ளிருக்கு மருளைப் புரியாய் பொன்னம் பலத்தெம் - முடியா முதலே யென்கருத்து முடியும் வண்ணம் முன்னின்றே'' என்னும் திருவாசகத்தினாலும், "நல்லா ரிணக்கமு நின்பூசை நேசமு ஞானமுமே - யல்லாது வேறு நிலையுள தோவக மும்பொருளு-மில்லாளுஞ் சுற்றமு மைந்தரும் வாழ்வு மெழிலுடம்பு - மெல்லாம் வெளிமயக் கேயிறை வாகச்சி யேகம்பனே'' என்னும் பட்டணத்துப்பிள்ளையார் பாடலாலும், காண்க.

அமர்நீதிநாயனார்புராணம்.

சீரி னீடிய செம்பியர் பொன்னிநன் னாட்டுக்
காரின் மேவிய களியளி மலர்ப்பொழில் சூழ்ந்து
தேரின் மேவிய செழுமணி வீதிகள் சிறந்து
பாரி னீடிய பெருமைசேர் பதிபழை யாறை. (க)

மன்னு மப்பதி வணிகர்தங் குலத்தினில் வந்தார்
பொன்னு முத்துநன் மணிகளும் பூந்துகின் முதலா
வெந்நி லத்தினு முள்ளன வருவளத் தியல்பால்
மந்நி லைக்கண்மிக் கவரமர் நீதியா ரென்பார். (உ)

சிந்தை செய்வது சிவன்கழ லல்லதொன் றில்லா
ரந்தி வண்ணர்தம் மடியவர்க் கமுதுசெய் வித்துக்
கந்தை கீளுடை கோவணங் கருத்தறிந் துதவி
வந்த செல்வத்தின் வளத்தினால் வரும்பயன் கொள்வார். (௩)

முக்க ணக்கரா முதல்வனா ரவர்திரு நல்லூர
மிகக சீரவளர திருவிழா விருப்புடன வணஙகித
தகக வனபாக ளமுதுசெய திருமடஞ சமைததார
தொககசுற்றமுந தாமுமவந தணைநதனா தூயோர (௪)

மருவு மனபொடு வணஙகினா மணிகணடா நல்லூரத
திருவி ழாவணி சேவிததுத திருமடத தடியார
பெருகு மினபமோ டமுதுசெய திடவருள பேணி
யுருகு சிநதையின மகிழ்நதுறை நாளிடை யொருநாள. (௫)

பிறைதத ளிரசசடைப் பெருநதகை பெருநதிரு நலலூரக்
கறைகக ளதறிறை கோவணப பெருமைமுன காடடி
நிறைதத வனபுடைத தொணடாககு நீடருள கொடுபபான
மறைககு லததொரு பிரமசா ரியினவடி வாகி (௬)

செயய புன்சடை கரநததோர திருமுடிச சிகையுந
சைவ வெணடிரு நீறறுமுண டததொளிர தழைபபு
மெயயின வெணபுரி நூலுடன விளஙகுமான றோலுங
கையின மனனிய பவிததிர மரகததக கரிரும (௭)

முஞசி நாணுற முடிநதது சாததிய வரையிற
றஞச மாமறைக கோவண வாடையி னசைவும்
வஞச வலவிணைக கறுபபறு மனததடி யாரக
ணெஞசி னீஙகிடா வடிமலா நிணிலம பொலிய (௮)

கணட வாகளுறு காதலின மனஙகளா நருகத
தொணட ரனபெனுந தூநெறி வெளிபபடுப பாராயத
தணடின மீதிரு கோவண நீறறுபபை தருபபை
கொணடு வநதமா நீதியார திருமடங குறுக (௯)

வடிவு காணடலு மனததினு முகமிக மலாநது
கடிது வநதெதிர வணஙகியிம மடததினிற காணும
படியி லாததீ ரணையமுன பயிறவ மெனமீறு
வடிய னேனசெயத தெனறன ரமாநீதி யனபா (௰)

பேணு மன்பரை நோககிநீர பெருகிய வடியாரக்
கூணு மேனமையி லூடடிநற கநதைக ளுடைநீள
யாணா வெணகிழிக கோவண மீதலகேட டுமைமைக
காண வநதன மெனறனன கணணுதற கரநதோன (௰௧)

என்று தம்பிரா னருளசெய விததிரு மடததே
நனறு நானமறை நறறவ ரமுதுசெய தருளாத
துனறு வேதியா தூயமையி னமைபபது முளதா
லின்று நீருமிங கமுதுசெய தருளுமென றிறைஞச. (௰௨)

வணஙகு மனபரை நோககியம மறையவ ரிசைந்தே
யணஙகு நீரப்பொனனி யாடிநான வரமழை வரினு
முணஙகு கோவணம வைததுநீ தாருமென றொருவெண்
குணஙகொள் கோவணந தணடினி லவிழ்ததது கொடுபபார. (௰௩)

ஓங்கு கோவணப் பெருமையை யுள்ளவா றுமக்கே
யீங்கு நான்சொல்ல வேண்டுவ தில்லைநீ ரிதனை
வாங்கி நானவ ருமளவு மும்மிடத் திகழாதே
யாங்கு வைத்துநீர் தாருமென் றவர்கையிற் கொடுத்தார். (௰௪)

கொடுத்த கோவணங் கைக்கொண்டு கோதிலா வன்பர்
கடுப்பி லிங்கெழுந் தருளுநீர் குளித்தெனக் கங்கை
மடுத்த தும்பிய வார்சடை மறைந்தவம் மறையோ
ரடுத்த தெண்டிரைப் பொன்னிநீ ராடவென் றகன்றார். (௰௫)

தந்த கோவணம் வாங்கிய தனிப்பெருந் தொண்டர்
முந்தை யந்தணர் மொழிகொண்டு முன்புதாங் கொடுக்குங்
கந்தை கீளுடை கோவண மன்றியே காப்புச்
சிந்தை செய்துவே றிடத்தொரு சேமத்தின் வைத்தார். (௰௬)

போன வேதியர் வைத்தகோ வணத்தினைப் போக்கிப்
பான லந்துறைப் பொன்னிநீர் படிந்துவந் தாரோ
தார நுஞ்சடைக் கங்கைநீர் தோய்ந்துவந் தாரோ
வான நீர்மழை பொழிந்திட நனைந்துவந் தணைந்தார். (௰௭)

கதிரி ளம்பிறைக் கண்ணியார் நண்ணிய பொழுதின்
முதிரு மன்புடைத் தொண்டர்தா முறைமையின் முன்னே
யதிக நன்மையி னமுதுசெய் திருவமு தாக்கி
யெதிரெ ழுந்துசென் றிறைஞ்சிட மறைந்தநான் மாயர் (௰௮)

தொண்ட னன்பெனுந் தூயநீ ராடுதல் வேண்டி
மண்டு தண்புனல் மூழ்கிய விரதத்தை மாற்றத்
தண்டின் மேலது மீரமா னதுகோ வணமுந் தந்து
கொண்டு வாருமென் றுரைத்தனர் கோவணக் கள்வர் (௰௯)

ஐயர் கைதவ மறிவுறா தவர்கடி தணுகி
யெய்த முன்செலாக் கோவண மிருந்தவே றிடத்தின்
மையில் சிந்தையர் கண்டிலர் வைத்தகோ வணமுன்
செய்த தென்னென்று திகைத்தனர் தேடுவா ரானார். (௨௰)

பொங்கு வெண்கிழிக் கோவணம் போயின நெறிமேற்
சங்கை யிலாதிய தப்பின தெனாதந் தரங்கில்
லெங்கு நாடியுங் கண்டில ரென்செய்வா ரென்று
ரங்கண் வேதியர் பெருந்துடக் கினிலகப் பட்டார். (௨௧)

மனைவி யாரொடு மன்னிய கிளைஞருந் தாமு
மினைய தொன்றுவந் தெய்திய தென்னவிட் டார்ந்து
நினைவ தொன்றிலர் வருந்தினர் நிற்கவு மாட்டார்
புனைய வேறொரு கோவணங் கொடுபுறப் பட்டார். (௨௨)

அத்தர் முன்புசென் றடிகணீர் தந்தகோ வணத்தை
வைத்தி டத்துநான் கண்டிலேன் மற்றுமோ ரிடத்தி
லுய்த்தொ ளித்தன ரில்லையா லொளித்தவா றறியே
னித்த கைத்தவே றதிசயங் கண்டிலே னென்று. (௨௩)

வேறு நல்லதோர் கோவணம் விரும்பிமுன் கொணர்ந்தேன
நீறு கோவண மன்றுநெய தமைததது கிளாகோ
ணீறு சாததிய நெற்றியீர் மறறது களைநது
மாறு சாததியென பிழைபொறுப பீரென வணஙக. (௨௪)

நின்ற வேதியர் வெகுண்டமர் நீதியார் நிலைமை
நன்று சாலவு நாளிடை கழிநதது மனறு
வின்று நானவைதத கோவணங கொணடதற கெதிரவே
றொனறு கொளகென வுரைபபதே நீரென வுரையா (௨௫)

நல்ல கோவணங கொடுப்பரென் றுலகினமே ளுஞ்
சொலலு விததெதன கோவணங கொளவது துணிநதோ
வொலலை யீஙகுறு வாணிக மழகிய துமககென
றெலலை யிலலவ னெரிதுளளி ளுலென வெகுணடான். (௨௬)

மறிக ரநதுதண டேநதிய மறையவா வெகுளப
பொறிக லஙகிய வுணாவின ராயமுகம புலாநது
சிறிய வெனபெரும பிழைபொறுத தருளசெயவீ ரடியே
னறிய வநததொன றனறென வடிபணிந தயாவாா (௨௭)

செயதத குமபணி செயவணிக கோவண மனறி
நயதத குநதன நலலபட டாடைகண மணிக
ளுயாதத கோடிகொண டருளுமென றுடமபினி லடஙகாப
பயதெதா டெஙகுலை நதடிமிசைப பலமுறை பணிநதாா (௨௮)

பணியு மனபரை நோககியப் பரம்பொரு ளாளுா
தணியு முளளதத ராயினா பொனனுமா தநத
மணியும பொனனுநல லாடையு மறறுமென செயய
வணியுங கோவண நோதர வமையுமென றருள. (௨௯)

மலாநத சிநதைய ராகிய வணிகரோ ரனையா
ரலாநத வெணணிறக கோவண மதறகுநே ராக
விலஙகு பூநதுகில் கொளவதற கிசைநதருள செயதி
நலஙகொள கோவணந தருமபரி சியாதென நமபா (௩௰)

உடுத்த கோவண மொழியநா முயகையிற றநத
கெடுதத தாகமுன சொலலுமச கிழிததகோ வணநே
ரடுதத கோவண மிதுவெனறு தணடினி லவிழா
வெடுதது மறறித னெடையிடுங கோவண மெனறா. (௩௧)

நனறு சாலவென றனபரு மொருதுலை நாடடக
குனற விலவியார கோவண மொருதடடி லிடடாா
நினற தொணடருங கையினி னெயதகோ வணநதட்
டொனறி லேயிட நிறைநிலா தொழிநதமை கணடாா (௩௨)

நாடு மன்பொடு நாயனமாாக் களிககமுன் வைதத
நீடு கோவண மடையநே ராகவொன றொனறுக
கோடு தட்டினமீ திடவிடக கொணடெழுந ததுகண
டாடு சேவடிக கடியரு மறபுத மெயதி. (௩௩)

உலகி லில்லதோர் மாயையிக் கோவண மொன்றுக்
கலகில கோவண மொக்கில வென்றதி சயித்துப்
பலவு மென்றுகில் பட்டுட னிடவிட வுயர
விலகு பூந்துகிற் பொதிகளை யெடுத்துமே லிட்டார். (௩௪)

முட்டி லன்பாத மன்பினுந் தட்டுக்கு முதல்வர்
மட்டு நின்றதட் டருளொடுந் தாழ்வுறும் வழக்காற்
பட்டொ டுந்துகி லநேககோ டிகளிட்ட பத்தர்
தட்டு மேற்படத் தாழ்ந்தது கோவணத் தட்டு (௩௫)

ஆன தன்மைகண் டடியவ ரஞ்சியந் தணர்முன்
றூந றூந்துகில் வர்க்கநூல் வர்க்கமே முதலா
மான மில்லன குவிக்கவுந் தட்டினிமட் டிதுவா
லேனை யென்றன மிடப்பெற வேண்டுமென் றிறைஞ்ச. (௩௬)

மங்கை பாகரா மறையவர் மற்றதற் கிசைந்தே
யிங்கு நாமினி வேறொன்று சொல்லுவ தென்கொ
லங்கு மற்றுங்க டனங்களி னுங்கிலு மிடுவீ
ரெங்கள் கோவண நேர்நிற்க வேண்டுவ தென்றார் (௩௭)

நல்ல பொன்னொடு வெள்ளியு நவமணித் திரளும்
பல்வ கைந்நிறந் துலோகமும் புனர்சிகள் பலவு
மெல்லை யின்றியே சுமந்தவ ரிடவிடக் கொண்டே
மல்கு தட்டுமேற் கெழுந்தது வியந்தனர் மண்ணோர் (௩௮)

தவர்நி றைந்தநான் மறைப்பொரு ளால்களாற் சமைந்த
சிவனை யிருமைய கோவண மிடுஞ்செழுந் தட்டுக்
கவனி மேலெலா நிதியாந் தனமெலா மன்றிப்
புவன மியாவையு நேரிலா வென்பது புகழோ. (௩௯)

நீடு வண்மை மற்றது நோக்கிய நிகரிலா நோன்பின்
றுலையில் பண்ட மொன்றொழி யாமையுய ரொழிந்தேன்
றலைவ யானுமென் மனைவியுஞ் சிறுவனுந் தருமேற்
றுலையி லேறிடப் பெறுவதுன் னருளெனத் தொழுதார் (௪௰)

பொச்ச மில்லடி மைத்திறம் புரிந்தவ ரெதிர்நின்
றச்ச முன்புற வரைத்தலு மங்கண ரருளா
னிச்ச யித்தவர் நிலையினைத் துலையெனு நலத்தா
லிச்ச ழக்கினின் றேற்றுவா ரேறுதற் கிசைந்தார் (௪௧)

மனம கிழ்ந்தவர் மலர்க்கழல் சென்னியால் வணங்கிப்
புனைம லர்க்குழன் மனைவியார் தம்மொடு புதல்வன்
றனையு டன்கொடு தனித்துலை வலங்கொண்டு தக்கவர்
வினைய செய்கையி லேறுவார் கூறுவா ரெடுத்தது. (௪௨)

இழைத்த வன்பினி லிறைதிரு நீற்றுமெய் யடிமை
பிழைத்தி லோமெனிற் பெருந்துலை நேர்நிற்க வென்று
மழைத்த டம்பொழிற் றிருநல்லூ ரிறைவரை வணங்கித்
தழைத்த வஞ்செழுத் தோதினா ரேறினார் தட்டில். (௪௩)

மண்டு காதலின் மற்றவர் மகிழ்ந்துட னேற
வண்டர் தம்பிரான் றிருவருளாற் கோவண மதுவுங்
கொண்ட வன்பினிற் குறைபடா வடியவ ரடிமைத்
தொண்டு மொத்தலா லொத்துநேர் நின்றது துலைதான். (௪௪)

மதிவி ளங்கிய தொண்டர்தம் பெருமையை மண்ணோர்
துதிசெய் தெங்கணு மதிசய முற்றெதிர் தொழுதார்
கதிர்வி சும்பிடைக் கரந்திடர் நிரந்தசற் பகத்தின்
புதிய பூமழை யிமையவர் மகிழ்வுடன் பொழிந்தார் (௪௫)

அண்டர் பூமழை பொழியமற் றதனிடை யொளித்து
முண்ட வேதிய ரொருவழி யானமுத் தனலூர்ப்
பண்டு தாம்பயில் கோலமே விசும்பினிற் பாகங்
கொண்ட பேதையுந் தாமுமாங் காட்சிமுன் கொடுத்தார் (௪௬)

தொழுது போற்றியத் துலைமிசை நின்றுநேர் துதிக்கும்
வழுவி லன்பரு மைந்தரு மனைவியார் தாமு
முழுது மின்னருள் பெற்றுத்தம் முன்னெழு திருக்கு
மழிவில் வானபதங் கொடுத்தெழுந் தருளினா ரையர் (௪௭)

நாதர் தந்திரு வருளினா னற்பெருந் துலையே
மீது கொண்டெழு விமான மாகிமேற் செல்லக்
கோதி லன்பருங் குடும்பமுங் குறைவறக் கொடுத்த
வாதி மூர்த்தியா ருடன்சிவ புரியினை யணைந்தார் (௪௮)

வேறு

மலர்மிசை யயனு மாலுங் காணுதற் கரிய வள்ளல்
பலர்புகழ் வெண்ணெய் நல்லூ ராயவோப் பழமை காட்டி
யுலகுய்ய வாண்டு கொள்ளப் பெற்றவர் பாத முன்னித்
தலைமிசை வைத்து வாழுந் தலைமைநந் தலைமை யாகும் (௪௯)

அமர்நீதிநாயனார்புராணமுற்றிற்று ஆகத் திருவிருத்தம்-௪௱௫

சூசனம்.

சிவனடியாருக்கு அன்னம் வஸ்திரம் கௌபீனம் கொடுத்தல்.

சிவஸ்தலத்திலே மடங்கட்டுவித்து, புண்ணிய காலங்களிலே சிரத்தையோடும் சற்பாத்திரமாகிய சிவனடியார்களை அமுதுசெய்வித்தலும், அவர்களுக்கு வஸ்திரம் கௌபீனம் முதலியன கொடுத்தலும், பெரும் புண்ணியமாம். அன்னம் வஸ்திரம் கௌபீனம் முதலியன தானஞ்செய்தல் புண்ணியம் என்பதற்குப் பிரமாணம். சிவதருமோத்தரம் "திருப்பதி வணங்க வென்று சென்றுறுஞ் சிவனேசர்க்கு - மருத்தியாற் கங்கை யாதியாடிட நாடினார்க்கு - மருத்துக வன்ன பான மவரவர்க் குபயோகங்கள் - பொருத்துக வூனைப் போக்கிச் சிவபுரம் புகுவர் தாமே" எ-ம் "பிரம சாரியைப் பேரற மோங்கிடுங் - கிரக சாரியை யூட்டிய கேண்மையர் - விரவி யேசிவ லோகம் விரும்பிய - பரம போக மனைத்தும் பயில்வரே" எ-ம் "ஊட்டினார்க ளுதவிய தேதேனுங் - காட்டு ளாடி கழற்கங் கருத்தினு - ளூட்டி னாரைத் தமையங்கி யும்

வினை - யோட்டி யேசிவ லோக முறைவரே." எ-ம். "மாதவர்க்குற வற் கலை யீந்தவர் – சீத வாரித வாடையுஞ் சோதத்தினர் - கோதி லாவச னுதி யுங் கோலவளை - மாதொர் பாகன புரத்தினுள் வாழ்ந்தபின்." எ-ம். சிவ புண்ணியத் தெளிவு. "நாற்ற மாமல ரோனெழி ஞாணன் - போற்று சங் கரன் பாகக்குப் பொங்கிழை - யாற்று கோவண மீந்தவ ராயிரந் - தேற்று கோடி யுகஞ்சிவ லோகரே." எ-ம் வரும். இப்புண்ணியத்தைப் புண்ணிய ஸ்தலத்திலே புண்ணிய காலத்திலே சிரத்தையோடும் செய்தல் உத்தமோத்தமம் என்பதற்குப் பிரமாணம் சிவதருமோத்தரம் "சிறந்தநற் றேசந் தன்னிற் றேடருங் காலங் கூட - மறந்திடா விதியி னாலே வாய்த்தவா தரவுங் கூர - வறந்தனை யறிந்த வாய்மைப் பாத்திர மாவா னங்கைச் - செறிந்திடச் செய்த வறம் முலகினும் பெருகுந் திண்ணம்" எ-ம் "ஓங்கிய வதனைச் செய்த வுத்தமர் சிவலோ கத்துட் - டாங்கியே போக பேதம் பிரளய சமயந் தன்னி - னீங்கரு மபொருளைக் கண்டு நிறையுற வொருமை நீடத் - தூங்குவ ரின்பந் தோன்றத் துகணமலஞ் சோரு மன்றே" எ-ம் வரும்.

இவ்வமர்நீதிநாயனார் இந்தச்சிவபுண்ணியத்தின் மிகச் சிறந்தவராகி, சிவனிடத்தே இடையறாத மெய்யன்புடையராயினார். சிவனிடத்து அன்பில்லாமற் செய்யப்படும் புண்ணியம் உயிர் இல்லாத உடல் போலப் பயன்படாதாம். இவ்வன்பு பல பிறப்புக்களிலே பயன் குறியாது செய்யப்பட்ட தபோபலத்தினாலே சிவன் அருள் செய்யக் கிடைக்கும். இவ்வன்பு உள்ள வழியே, சிவனது திருவருள் உண்டாம்; அது உண்டாய வழி, முத்தி உண்டாம். இதற்குப் பிரமாணம் வாயுசங்கிதை "ஆங்கவ னருளாற் பத்திதன் குண்டாம் பத்தியா லவனரு ளுண்டாம் - வீங்கிய பத்தி பற்பல பிறப்பில் வேதங்க ளுரைத்திடும் படியே - நீங்கசற் கரும மியற்றிய பலத்தாற் சிவனருள் செய்திட வருமா - லோங்கிய பத்தி யாற்சிவ தரும மொழிவறப் புரிந்திடப் படுமால" எ-ம் "புரிதலா லிறைவ னல்லருள் புரிவான் புரிந்திடப் போகத் தன்றே - யிருவினை கழியுங் கழிந்திட முத்தி யெய்தலா மிறைவன்பா லழலி - லொருவழி சிறிது பத்திசெய் வோரு மொருமூன்று பிறப்பினைமேற் பிறப்பின் - மருவிடா ரங்கத் தொடுமனுச் செபித்தன் மாசறு பத்தியா மென்பா" எ-ம் வரும். இவ்வமர்நீதிநாயனார் மெய்யன்பிற் குறைபடாதவர் என்பது, பிரமசாரி வடிவங் கொண்டு வந்த பரமசிவனது கௌபீனம் இட்ட தட்டுக்கு இவர் தம்மிடத்து உள்ள கௌபீனங்கள் வஸ்திரங்கள் பட்டுக்கள் பொன் வெள்ளி முதலிய உலோகங்கள் நவரத்தினங்கள் முதலிய அனைத்தையும் இட்டதட்டு ஒவ்வாது மேலெழுந்து, பின்பு தாமும் தம்முடைய மனைவியும் புத்திரனும், நாம் அன்பினோடு சிவனது திருநீறு மெய்யடிமை பிழைத்திலோமாயின் இத்தட்டு மற்றதனோடு நோகிற்க என்று சொல்லி ஏறியவுடனே, அதனோடு ஒத்து நின்றமையாலே, தெளியப்படும். அன்பின்றிறம் கண்ணப்ப நாயனார் புராணத்துச் சூசனத்தில் விரித்து உரைக்கப்படும் ஆதலால், இங்கே விரித்திலம்.

தில்லைவாழந்தணர்சருக்கம்

முற்றுப்பெற்றது.

மூன்றாவது

இலைமலிந்தசருக்கம்.

எறிபத்தநாயனார்புராணம்.

மல்லனீர் ஞாலந் தன்னுண் மழவிடை யுடையா னன்பாக்
கொலலைவந துறற செயகை யுறறிடத துதவு நீரா
ரெலலையில புகழின மிகக வெறிபததா பெருமை யெமமாற்
சொல்லலாம படிததன றேனு மாசையாற சொலல லுறறேன. (க)

பொனமலைப புலிவென றோஙகப புதுமலை யிடிததுப போறறு
மநநெறி வழியே யாக வயலவழி யடைதத சோழன
மனனிய வநபா யனசீர மரபினமா நகர மாகுந
தொனனெடுங கருவூ ரெனனுஞ சுடாமணி வீதி மூதூா (உ)

மாமதின் மஞ்சு சூழு மாளிகை நிரைவிண சூழுந
தூமணி வாயில சூழுஞ சோலையில வாசஞ சூழுந
தேமல ரளகஞ சூழுஞ சிலமதி தெருவிற சூழுந
தாமகிழ்ந தமரா சூழுஞ சதமக னகரந தாழ (ங)

கடகரி துறையி லாடுங களிமயில புறவி லாடு
மடாமணி யரங்கி லாடு மரிவையா குழலவண டாடும
படரொளி மறுகி லாடும பயிலகொடி கதிாமீ தாடுந
தடநெடும புவிகொண டாடுந தனிநகா வளமை யீதால. (ச)

மன்னிய சிறபபின் மிகக வளநக ரதனின மலகும
பொன்னியல் புரிசை சூழ்ந்து சுராகளும போறறும் பொற்பாற்
றுன்னிய வனபின மிகக தொணடர்தஞ சிநதை நீஙகா
வநநிலை யரனா வாழவ தாநிலை யெனனுங கோயில (ரு)

பொருட்டிரு மறைக டந்த புனிதரை யினிதக் கோயின்
மருட்டுறை மாறறு மாறறால வழிபடுந தொழில ராகி
யிருட்கடு வொடுங்கு கணடத திறையவாக குரிமை பூணடாாக்
கருட்பெருந தொணடு செய்வா ரவரெறி பதத ராவாா. (சு)

மழைவள ருலகி லெங்கு மன்னிய சைவ மோஙக
வழலவிர் சடையா னனபாக கடாதன வடுதத போது
மழையரி யென்னத் தோன்றி முரணகெட வெறிந்து தீர்க்கும்
பழமறை பரசுந தூய பரசுமுன னெடுககப் பெறறார். (எ)

அண்ணலார் நிகழு நாளி லாங்கிலை யடிக ளார்க்குத்
திண்ணிய வன்பு கூர்ந்த சிவகாமி யாண்டா ரென்னும்
புணணிய முனிவ ஞர்தாம் பூப்பறித் தலங்கல் சாததி
யுண்ணிறை காத லோடு மொழுகுவா ரொருநாண் முன்போல். (அ)

வைகறை யுணர்ந்து போந்து புனன்மூழ்கி வாயுங் கட்டி
மொய்ம்மலர் நெருங்கு வாச நந்தன வனத்து முன்னிக்
கையினிற் றெரிந்து நல்ல கமழ்முகை யலரும் வேலைத்
தெய்வநா யகர்க்குச் சாத்துந் திருப்பள்ளித் தாமங் கொய்து. (கூ)

கோலப்பூங் கூடை தன்னை நிறைத்தனர் கொண்டு நெஞ்சில்
வாலிய நேசங் கொண்டு மலர்க்கையிற் றண்டுங் கொண்டங்
காலய மதனை நோக்கி யங்கணர்க் கமைத்துச் சாத்துங்
காலைவந் துதவ வேண்டிக் கடிதினில் வாரா நின்றார். (ம)

மற்றவ ரணைய விப்பால் வளநக ரதனின் மன்னுங்
கொற்றவ ரளவர் தங்கள் குலப்புகழ்ச் சோழ ரேதம்
பற்றலர் முனைகள் சாயக்கும் பட்டவர்த்தன மாம் பண்பு
பெற்றவெங் களிறு கோலம் பெருகுமா நவமி முன்னாள். (மக)

மங்கல விழவு கொண்டு வருநதித் துறைநீ ராடிப்
பொங்கிய களிப்பி னோடும் பொழிமதஞ் சொரிய நின்று
ஒங்கணு மிரியல் போக வெதிர்பரிக் காரரோடத்
துங்கமால் வரைபோற் றோன்றித் துண்ணென வணைந்த தன்றே. (மஉ)

வென்றிமால் யானை தன்னை மேல்கொண்ட பாக ரோடுஞ்
சென்றொரு தெருவின் முட்டச் சிவகாமி யாரும் செல்ல
வன்றனித் தண்டிற் றூங்கு மலர்கொள்பூங் கூடை தன்னைப்
பின்றொடர்ந் தோடிச் சென்று பிடித்துடன் பறித்துச் சிந்த. (மங)

மேல்கொண்ட பாகர் கண்டு விசைகொண்ட களிறு சண்டக்
கால்கொண்டு போவார் போலக் கடிதுகொண் டகலப் போக
நூல்கொண்ட மார்பிற் றொண்டர் நோக்கினர் பதைத்துப் பொங்கி
மால்கொண்ட களிற்றின் பின்பு தண்டுகொண் டடிக்க வந்தார். (மச)

அப்பொழு தணைய வொட்டா தடற்களி றகன்று போக
மெய்ப்பெருந் தொண்டர் மூப்பால் விரைந்துபின் செல்ல மாட்டார்
தப்பினர் விழுந்து கையாற் றரையடித் தெழுந்து நின்று
செப்பருந் துயர நீடிச் செயிர்த்துமுன் சிவதா வென்பார். (மரு)

வேறு

களியா னையினீ ருரியாய் சிவதா, வெளியாய் வலியா யிறைவா சிவதா
அளியா ரடியா ரறிவே சிவதா, தெளிவா ரமுதே சிவதா சிவதா. (மசு)

ஆறும் மதியும் மணியுஞ் சடைமேல், வேறும் மலரைக் கரிசிந் துவதே
வேறுண் ணினைவார் புரமவெந் தவியச், சீறுஞ் சிலையாய் சிவதா சிவதா (மஎ)

நஞ்சே சரணம் புகுதுந் தமியோர், நெஞ்சே துயரங் கெடநேர் தொடரு
மஞ்சே யெனவீழ் மறலிக் கிறைநீள், செஞ்சே வடியாய் சிவதா சிவதா. (மஅ)

நெடியோ னறியா நெறியா ரறியும், படியா லடிமைப் பணிசெய் தொழுகு
மடியார் களிலா ரரா வணைவார், முடியா முதலா யெனவே மொழிய. (மகூ)

வேறு

என்றவ ருரைத்த மாற்ற மெறிபத்த ரெதிரே வாரா
நின்றவர் கேளா மூளு நெருப்புயிர்த் தழன்று பொங்கி
மன்றவ ரடியா ராகக் கென்றும் வழிப்பகை களிறே யன்றோ
கொன்றது வீழ்ப்ப னென்று கொலைமழு வெடுத்து வந்தார். (உம)

வந்தவ ரழைத்த தொண்டர் தமைக்கண்டு வணங்கி யும்மை
யிந்தவல் லிடும்பை செய்த யானையெங் குற்ற தென்ன
வெந்தையார் சாத்தும் பூவை யென்கையிற் பறித்து மண்மேற்
சிந்திமுன் பிழைத்துப் போகா நின்றதித் தெருவே யென்றார். (௨௧)

இங்கது பிழைப்ப தெங்கே யினியென வெரிவாய் சிந்து
மங்கையின் மழுவுந் தாமு மனலும்வெங் காலு மென்னப்
பொங்கிய விசையிற் சென்று பொருகரி தொடர்ந்து செல்லுஞ்
செஙகண்வா ளரியிற் கூடிக் கிடைத்தனா சீற்ற மிககா. (௨௨)

கண்டவ ரிதுமுன் பண்ணை லுரித்தவக் களிறே போலு
மண்டரு மணணு ளோருந தடுக்கினு மடர்ததுச சிநதத
துண்டிததுக கொல்வே னெனறு சுடர்மழு வலததில வீசிக்
கொண்டெழுந் தார்ததுச சென்று காலினுற குலுஙகப் பாயந்தார். (௨௩)

பாய்தலும் விசைகொண் டெய்க்கும் பாகரைக் கொண்டு சீறிக்
காய்தழ லுமிழ்கண் வேழந திரிநதுமேற கதுவ வச்சந
தாய்தலை யனபின முனபு நிறகுமே தகைந்து பாயநது
தோயதனித தடககை வீழ மழுவினுற றுணிததார தொண்டர். (௨௪)

கையினைத் துணித்த போது கடலெனக் கதறி வீழ்ந்து
மைவரை யனைய வேழம புரணடிட மருஙகு வநத
வெயயகோற் பாகா மூவா மிசைகொணடா ரிருவ ராக
வைவரைக கொனறு நினறா ரருவரை யனைய தோளார். (௨௫)

வெட்டுண்டு படடு வீழ்நதா ரொழியவே றுள்ளா ரோடி
மட்டவிழ தொஙகன முன்னன வாயிலகா வலரை நோககிப்
புட்டவாத தனமும் பட்டுப் பாகரும படடா ரொன்று
முட்டநீ கடிது புக்கு முதலவனுக குரையு மென்றார். (௨௬)

மறறவா மொழிந்த மாற்ற மணிககடை காப்போா கேளாக்
கொறறவன் றன்பா லெயதிக் குரைகழல பணிநது போறறிப
பற்றல ரிலாதாய நின்பொற் பட்டமால் யானை வீழச
செறறனா சிலரா மெனறு செபபினா பாக ரொனறா (௨௭)

வளவனுங் கேட்ட போதின் மாறின்றி மண்காக கின்ற
கிளர்மணித தோள லங்கற சுரும்பினங் கிளாநது பொஙக
வளவிலசீற் றததி னாலே யாரெசயதா ரொனறுங் கேளா
னிளவரி யேறு போல வெழுின்மணி வாயி னீஙக. (௨௮)

தநதிரத் தலைவா தாமுந தலைவனற னிலைமை கண்டு
வந்துறச சேனை தன்னை வல்விரைந் தெழமுன சாற்ற
வந்தரத தகல மெலலா மணிதுகிற் பதாகை தூாப்ப
வெந்திரத தேரு மாவு மிடைமிடை களிறு மாகி. (௨௯)

வில்லொடு வேல்வா டண்டு பிண்டிபா லங்கண் மிக்க
வல்லெழு முசல நேமி மழுக்கழுக் கடைமுன் னான
பலபடைக கலன்கள் பற்றிப் பைஙகழல் வரிநத் வன்க
ணலலலையில் படைஞர் கொட்புற றெழுநதன ரொஙகு மெங்கும். (௩௰)

சங்கொடு தாரை காளந் தழங்கொலி முழங்கு பேரி
வெங்குரற் பம்பை கண்டை வியன்றுடி திமிலை தட்டி
பொங்கொலிச் சின்ன மெல்லாம் பொருபடை மிடைந்த பொற்பின்
மங்குல்வான் கிளர்ச்சி நாண மருங்கெழுந் தியம்பி மல்க. (௩௧)

தூரியத் துவைப்பு முட்டுஞ் சுடர்ப்படை யொளியு மாவின்
றார்மணி யிசைப்பும் வேழ முழக்கமுந் தடந்தேர்ச் சீரும்
வீரர்தஞ் செருக்கி னார்ப்பு மிக்கெழுந் தொன்றா யெல்லைக்
காருடன் கடைநாட் பொங்குங் கடலெனக் கலித்த தன்றே. (௩௨)

பண்ணுறு முறுப்பு நான்கிற் பரந்தெழு சேனை யெல்லா
மண்ணிடை யிறுகா னமேன்மேல் வந்தெழுந் ததுபோற் றோன்றத்
தண்ணளிக் கவிகை மன்னன் றானையின் றொடர்ந்த தானே
யண்ணலம் புரவி மேல்கொண் டரசமா வீதி சென்றான். (௩௩)

கடுவிசை முடுகிப் போகிக் களிற்றொடும் பாகர் வீழ்ந்த
படுகளங் குறுகச் சென்றான் பகைப்புலத் தவரைக் காணான்
விடுசுடர் மழுவொன் றேந்தி வேறிரு தடக்கைத் தாய
வடுகளி றென்ன நின்ற வன்பரை முன்பு கண்டான். (௩௪)

பொன்றவ ழருவிக் குன்ற மெனப்புரள் களிற்றின் முன்பு
நின்றவர் மன்று ளென்று நிருத்தமே பயிலும் வெள்ளிக்
குன்றவ ரடியா ராகா கொன்றவ ரிவரோ வென்றோரான்
வென்றவ ராவ ரொன்றான் வெடிபட முழங்குஞ் சொல்லான். (௩௫)

அரசனங் கருளிச் செய்ய வருகுசென் றணைந்து பாகர்
விரைசெய்தா மாலை யோயிந்த விறற்களிற் றெதிரோ நிற்குந்
திரைசெய்நீ ருலகின் மன்னா யாருளார் தீங்கு செய்தார்
பரசுமுன் கொண்டு நின்ற விவரெனப் பணிந்து சொன்னார். (௩௬)

குழையணி காதி னானுக் கன்பராங் குணத்தின் மிக்கார்
பிழைபடி னன்றிக் கொல்லார் பிழைத்ததுண் டென்றுட் கொண்டு
மழைமத யானை சேனை வரவினை மாற்றி மற்ற
வுழைவயப் புரவி மேனின் றிழிந்தன னுலக மன்னன். (௩௭)

மைத்தடங் குன்று போலு மதக்களிற் றெதிரோ யிந்த
மெய்த்தவர் சென்ற போது வேறொன்றும் புகுதா விட்ட
வத்தவ முடையே னானே னம்பல வாண ரன்ப
ரித்தனை முனியக் கெட்டே னென்கொலோ பிழையென் றஞ்சி. (௩௮)

செறிந்தவர் தம்மை நீக்கி யன்பர்முன் றொழுது சென்றீ
தறிந்திலே னடியே னங்குக் கேட்டதொன் றதுதா னிற்க
மறிந்தவிக் களிற்றின் குற்றம் பாகரோ டிதனை மாள
வெறிந்ததே போது மோதா னருள்செயு மென்று நின்றார். (௩௯)

மன்னவன் றன்னை நோக்கி வானவ ரீசர் நேசர்
சென்னியிற் றுங்க வேழஞ் சிவகாமி யாண்டார் கொய்து
பன்னகா பரணர்ச் சாத்தக் கொடுவரும் பள்ளித் தாமந்
தன்னைமுன் பறித்துச் சிந்தத் தரைப்படத் துணித்து வீழ்த்தேன். (௪௰)

மாதங்கந் தீங்கு செய்ய வருபரிக் காரர் தாமு
மீதங்குக் கடாவு வாரும் விலக்கிடா தொழிந்து பட்டா
ரீதிங்கு நிகழ்ந்த தென்று மெறிபத்த ரென்ன வஞ்சிப்
பாதங்கண் முறையாற் சூழ்ந்து பருவரைத் தடந்தோண் மன்னன். (சக)

அங்கண ரடியார் தம்மைச் செய்தவிவ் வபரா தத்துக்
கிங்கிது தன்னாற் போதா தென்னையுங் கொல்ல வேண்டு
மங்கல மழுவாற் கொல்கை வழக்குமன் றிதுவா மென்று
செங்கையா லுடைவாள் வாங்கிக் கொடுத்தனர் தீர்வு நேர்வார். (சஉ)

வெந்தழற் சுடர்வா ணீட்டும் வேந்தனை நோக்கிக் கெட்டே
னந்தமில் புகழா னன்புக் களவின்மை கண்டே னென்று
தந்தவாள் வாங்க மாட்டார் தன்னைத்தான் றுறக்கு மென்று
சிந்தையா லுணர்வுற் றஞ்சி வாங்கினார் தீங்கு தீர்ப்பார். (சங)

வாங்கிய தொண்டர் முன்பு மன்னனார் தொழுது நின்றே
யீங்கெனை வாளி னாற்கொன் றென்பிழை தீர்க்க வேண்டி
யோங்கிய வுதவி செய்யப் பெற்றன னிவர்பா லென்றே
யாங்கவ ருவப்பக் கண்ட வெறிபத்த ரதனுக் கஞ்சி (சச)

வன்பெருங் களிறு பாகர் மடியவு முடைவா ளீத்தந்
தென்பெரும் பிழையி னாலே யென்னையுங் கொல்லு மென்னு
மன்பனார் தமக்குத் தீங்கு நினைத்தனே னென்று கொண்டு
முன்பென துயிர்செ குத்து முடிப்பதே முடிவென் றெண்ணி. (சரு)

புரிந்தவர் கொடுத்த வாளை யன்பர்தங் கழுத்திற் பூட்டி
யரிந்திட லுறும்போதி லரசனும் பெரியோர் செய்கை
யிருந்தவா றிதுவென் கெட்டே னென்றெதிர் கடிதிற் சென்று
பெருந்தடந் தோளாற் கூடிப் பிடித்தனன் வாளுங் கையும். (சசு)

வளவனார் விடாது பற்ற மாதவர் வருந்து கின்ற
வளவிலாப் பரிவில் வந்த விடுக்கணை யகற்ற வேண்டிக்
களமணி களத்துச் செய்ய கண்ணுத லருளால் வாக்குக்
கிளரொளி விசும்பின் மேல்வந் தெழுந்தது பலருங் கேட்ப (சஎ)

தொழுந்தகை யன்பின் மிக்கார் தொண்டினை மண்மேற் காட்டச்
செழுந்திரு மலரை யின்று சினக்கரி சிந்தத் திங்கட்
கொழுந்தணி வேணிக் கூத்த ரருளினாற் கூடிற் றென்றங்
கெழுந்தது பாக ரோடு மியானையு மெழுந்த தன்றே. (சஅ)

ஈரவே பூட்டும் வாள்விட் டெறிபத்தர் தாமு மந்த
நேரியர் பெருமான் றண்மேல் விழுந்தனர் நிருபர் கோனும்
போர்வடி வாளைப் போக வெறிந்தவர் கழல்கள் பற்றிப்
பார்மிசைப் பணிந்தார் விண்ணோர் பணிமலர் மாரி தூர்த்தார். (சகூ)

இருவரு மெழுந்து வானி லெழுந்தபே ரொலியைப் போற்ற
வருமறைப் பொருளா யுள்ளா ரணிகொள்பூங் கூடை தன்னின்
மருவிய பள்ளித் தாம நிறைந்திட வருள மற்றத்
திருவருள் கண்டு வாழ்ந்து சிவகாமி யாரு நின்றார். (ருய)

மட்டவி ழலங்கல் வென்றி மன்னவர் பெருமான் முன்ன
ரட்டரு களிப்பி னோடு முறங்கிமீ தெழுந்த தொத்து
முட்டவெங் கடங்கள் பாய்ந்து முகிலென முழங்கிப் பொங்கும்
பட்டவர்த் தனத்தைக் கொண்டு பாகரு மணைய வந்தார். (௫௧)

ஆனசீர்த் தொண்டர் கும்பிட் டடியனேன் களிப்ப வீந்த
மானவெங் களிற்றை யேறி மகிழ்ந்தெழுந் தருளு மென்ன
மேன்மையப் பணிமேற் கொண்டு வணங்கிவெண் குடையி னீழல்
யானைமேற் கொண்டு சென்றா ரிவுளிமேற் கொண்டு வந்தார். (௫௨)

அந்நிலை யெழுந்த சேனை யார்கலி யேழு மொன்றாய்
மன்னிய வொலியி னார்ப்ப மண்ணெலா மகிழ்ந்து வாழ்த்தப்
பொன்னெடும் பொதுவி லாட லீடிய புனிதர் பொற்றாள்
சென்னியிற் கொண்டு சென்னி திருவளர் கோயில் புக்கான். (௫௩)

தம்பிரான் பணிமேற் கொண்டு சிவகாமி யாருஞ் சார
வெம்பிரா னன்ப ரான வெறிபத்தர் தாமு மேனை
யம்பல நிறைந்தார் தொண்ட ரறிவதற் கரியா ரென்று
செம்பியன் பெருமை யுன்னித் திருப்பணி நோக்கிச் சென்றார். (௫௪)

மற்றவ ரினைய தான வன்பெருந் தொண்டு மண்மே
லுற்றிடத் தடியார் முன்சென் றுதவியே நாளு நாளு
நற்றவக் கொள்கை தாங்கி நலமிகு கயிலை வெற்பிற்
கொற்றவர் கணத்தின் முன்னாங் கோமுதற் றலைமை பெற்றார். (௫௫)

ஆளுடைத் தொண்டர் செய்த வாண்மையுந் தம்மைக் கொல்ல
வாளினைக் கொடுத்து நின்ற வளவனார் பெருமை தானு
நாளுமற் றவர்க்கு நல்கு நம்பர்தா மளக்கி லன்றி
நீளுமித் தொண்டி னீர்மை நினைக்கிலா ரளக்க வல்லார். (௫௬)

தேனாருந் தண்பூங் கொன்றைச் செஞ்சடை யவர்பொற் றாளி
லானாத காத லன்ப ரெறிபத்த ரடிகள் சூடி
வானாளுந் தேவர் போற்று மன்றுளார் நீறு போற்று
மேனாதி நாதர் செய்த திருத்தொழி லியம்ப லுற்றேன். (௫௭)

எறிபத்தநாயனார்புராணமுற்றிற்று. ஆகத் திருவிருத்தம்-௩௱௭.

ரூசனம்.

சிவனடியாருக்கு இடர் செய்தாரைக் கொல்லல்.

சைவாசாரியருக்கும் சிவனடியாருக்கும் இடர் செய்தவரைக் கொல்லுதல்சிவபுண்ணியமாம். இடர் செய்தவர் பிராமணராயேனும் தபோதனராயேனும் இருப்பின்; அவரைக் கொல்லாமல், பிறவழியால் வெல்லல் வேண்டும். இதற்குப்பிரமாணம். சனகற்பநிராகரணம். “ தேசிகர்க்குந் தீங்குசெயுந் தீம்பரைவெல் லல்லதுநீ - நாசமுறு சேர்வாய் நலம். ” எ-ம். “ அந்தணரை மாதவரைக் கொல்லாதே வெல்லல்லார் - சிந்தவுஞ்செய் நீசெறியாய் தீங்கு. ” எ-ம். வரும். களவு கொலை முதலியன சமயத்தாராலும் உலகத்தாராலும்

குற்றம் என்று விலக்கப்பட்டன அன்றோ; அவற்றுள் ஒன்றாகிய கொலையை இங்கே புண்ணியம் என்றது என்னை எனின்; அறியாது கூறினாய்; களவு என்னுஞ் சொற்கேட்டுக் களவு தீது என்றலும், கொலை என்னுஞ் சொற்கேட்டுக் கொலை தீது என்றலும், கூடாவாம்: அவை நல்லனவாதலும் உண்டு. ஒருத்தி தன் சுற்றத்தாரோடு கோபங்கொண்டு, நஞ்சுண்டு சாவேன் என்று துணிந்து, நஞ்சு கூட்டி வைத்து, விலக்குவார் இல்லாதபோது உண்ண நினைந்து நின்றனளாகி; இரக்கமுடையவன் ஒருவன் அதனைக் கண்டு, இவள் இதை உண்டு சாவாவண்ணம் கொண்டு போய் உகுப்பேன் என்று, அவள் காணாமே கொண்டுபோய் உகுத்தான்: அவள் சனநீக்கத்தின்கண்ணே நஞ்சுண்டு சாம்படி சென்று, அதனைக் காணாமையால், மரணம் நீங்கினாள். அவன் அக்களவினாலே அவளை உய்வித்தமையால், அது குற்றமாகாமல் அவனுக்கு நன்மை பயக்கும் அன்றோ? அதுபோலவே, இக்கொலையும் நன்மை பயக்கும். சிவனடியார்களுக்கு இடர் செய்வோர் மறுமைக்கண் நரகத்தில் வீழ்ந்து வருந்துவர்; இவ்வாறு இடர் செய்வாரைக் கண்டு பிறரும் சிவனடியாருக்கு இடர்செய்து கெடுவர், சிவனுக்குத் திருத்தொண்டு செய்ய விரும்புவோர்களுள் தீவிர பத்தியுடையோரை யொழிந்த பிறர், தாம் செய்யும் திருத்தொண்டுகளுக்கு இப்படி இடையூறுகள் நிகழுமாயின், திருத்தொண்டுகளைச் செய்யாது தம் வாணாளை வீணாளாகக் கழிப்பர்; சிவனடியாருக்கு இடர்செய்தாரைக் கொல்லுதல் இத்தீங்குகள் எல்லாவற்றையும் ஒழிக்கும்; ஆதலால், இக்கொலை பாவமாகாமல் அது செய்தாருக்குச் சிவபதம் பயக்கும் என்று துணிக.

இச்சிவபுண்ணியத்திலே மிகச் சிறப்புற்றவர் இவ்வெறிபத்தநாயனார்; இவர், சிவனடியார்களுக்கு இடையூறு வந்த காலத்தில் வெளிப்பட்டு, அவ்விடையூறு செய்தவர்களை மழுவினால் வெட்டுதலே தொழிலாகக் கொண்டமையாலும், சிவகாமியாண்டார் சிவனுக்குச் சாத்தும்படி கொண்டு வந்த பூவைப் பறித்துச் சிந்திய யானை அரசனது பட்டயானை யென்பது பாராமல், அதனையும், அது தீங்கு செய்தபொழுது விலக்காத பாகர்களையும் கொன்றமையாலும், என்க. இன்னும், இவர் சிவனடியாரிடத்து மிக்க பத்தி உடையோர் என்பது, புகழ்ச்சோழநாயனாரது பத்தி மிகுதியைக் கண்டவுடனே, மிக அஞ்சி, தமது யானையும் பாகரும் இறந்து போகவும் அதைக் குறித்துச் சிறிதும் துக்கம் உறாமல் உடைவாளைத் தந்து தம்மையும் கொல்லும்படி வேண்டுகின்ற இவ்வன்பருக்குத் தீங்கு நினைத்தேனே என்று, அவ்வாளைத் தமது கழுத்திலே பூட்டி அறுக்கத் தொடங்கினமையாலும், தெளியப்படும்.

ஏனாதிநாதநாயனார்புராணம்.

புண்டரிகம் பொன்வரைமேலேற்றிப் புவியளிக்குந்
தண்டரள வெண்கவிகைத் தாரவளவர் சோணாட்டில்
வண்டறையும் பூஞ்சோலை வயன்மருதத் தண்பணைசூழ்ந்
தெண்டிசையு மேறியசீ ரெயினனூ ரெயினனூர். (௧)

வேழக் கரும்பினொடு மென்கரும்பு தண்வயலிற்
றாழக் கதிர்ச்சாலி தானோங்குந் தன்மையதாய்
வாழக் குடிதழைத்து மன்னியவப் பொற்பதியி
லீழக் குலச்சான்றா ரேனாதி நாதனார். (௨)

தொன்மைத் திருநீற்றுத் தொண்டின் வழிபாட்டி
னன்மைக்க ணின்ற நலமென்றுங் குன்றாதா
மன்னர்க்கு வென்றி வடிவாட் படைபயிற்றுந்
தன்மைத் தொழில்விஞ்சை யிற்றலைமை சார்ந்துள்ளார். (௩)

வாளின் படைபயிற்றி வந்த வளமெல்லா
நாளும் பெருவிருப்பா னண்ணுங் கடப்பாட்டிற்
றாளுந் தடமுடியுங் காணாதார் தம்மையுந்தொண்
டாளும் பெருமா னடித்தொண்டர்க் காக்குவார். (௪)

நள்ளார் களும்போற்று நன்மைத் துறையின்க
ணொள்ளாத செய்கை யியல்பி னொழுகுநாட்
டள்ளாத தங்க டொழிலுரிமைத் தாயத்தி
னுள்ளா னதிசூர னென்பா னுளனானான். (௫)

மற்றவனுங் கொற்ற வடிவாட் படைத்தொழில்கள்
கற்றவர்க ளென்னிற் கடந்துள்ளா ரில்லையெனும்
பெற்றிமையா னாநிலத்து மிக்க பெருமிதம்வந்
துற்றுலகிற் றன்னையே சால மதித்துள்ளான். (௬)

தானாள் விருத்திகெடத் தங்கள்குலத் தாயத்தி
னானாத செய்தொழிலா மாசிரியத் தன்மைவள
மேனாளுந் தான்குறைந்து மற்றவர்க்கே மேம்படலா
லேனாதி நாதர்திறத் தேலா விகல்புரிந்தான். (௭)

கதிரோ னெழமழுங்கிக் கால்சாயுங் காலை
மதிபோ லழிந்துபொறா மற்றவனுஞ் சுற்றப்
பதியோ ருடன்கூட்டப் பண்ணியவர் மேற்சென்
றெதிர்போர் விளைப்பதற்கே யெண்ணித் துணிந்தெழுந்தான். (௮)

தோள்கொண்ட வல்லாண்மைச் சுற்றத் தொடர்ந்துணையாங்
கோள்கொண்ட போர்மள்ளர் கூட்டத் தொடுஞ்சென்று
வாள்கொண்ட தாயம் வலியாரே கொள்வதென
மூள்கின்ற செற்றத்தான் முன்கடையி னின்றழைத்தான். (௯)

வெங்கட் புலிகிடந்த வெம்முழையிற் சென்றழைக்கும்
பைங்கட் குறுநரியே போல்வான் படைகொண்டு
பொங்கிப் புறஞ்சூழ்ந்து போர்குறித்து நேர்நின்றே
யங்கட் கடைநின் றழைத்தா னொலிகேளா. (௰)

ஆர்கொல் பொரவழைத்தா னென்றரியேற் றிற்கிளர்ந்து
சோர்வு பெறக்கச்சிற் செறிந்தவுடை மேல்வீக்கி
வார்கழலுங் கட்டி வடிவாட் பலகைகொடு
போர்முனையி லேனாதி நாதர் புறப்பட்டார். (௰௧)

புறப்பட்ட போதின்கட் போர்த்தொழில்கள் கற்கும்
விறற்பெருஞ்சீர்க் காளையர்கள் வேறிடத்தி னின்றார்
மறப்படைவாட் சுற்றத்தார் கேட்டோடி வந்து
செறற்கரும்போர் வீரர்க் கிருமருங்குஞ் சேர்ந்தார். (௰௨)

வந்தழைத்த மாற்றான் வயப்புலிப்போத் தன்னூர்முன்
னந்தமது வாட்பயிற்று நற்றாயங் கொள்ளுங்கா
லிந்தவெளி மேற்கை வகுத்திருவேம் பொருபடையுஞ்
சந்தித் தமர்விளைத்தாற் சாயாதார் கொள்வதென. (௰௩)

என்றுபகைத் தோனுரைப்ப வேனாதி நாதரது
நன்றுனக்கு வேண்டுமே லண்ணுவனென் றுண்மகிழ்ந்து
சென்றவன்முன் சொன்ன செருக்களத்துப் போர்குறிப்பக்
கன்றி யிருபடையுங் கைவகுத்து நேர்மலைவார். (௰௪)

வேறு.

மேக மொழுங்குகண் முன்கொடு மின்னிரை தம்மிடை யேகொடு
மாக மருங்கினு மண்ணினும் வல்லுரு மேறெதிர் செல்வன
வாக நெடும்பல கைக்குல மாள்வினை வாளுடை யாடவர்
காக மிடைந்த களத்திரு கைகளின் வந்து கலந்தனர். (௰௫)

கால்கழல் கட்டிய மள்ளர்கள் கைகளின் மெய்க ளடக்கிய
வாளொளி வட்ட முனைத்திட வந்திரு கைகளின் முந்தினர்
வேலொடு வேலெதிர் நீள்வன மேவிய பாதலம் விட்டெயர்
ஞால முறும்பணி வீரர்க ளுங்கிமி னென்றன வொத்தன (௰௬)

வெங்கண் விறற்சிலை வீரர்கள் வேறிரு கையினு நேர்பவர்
தங்கள் சிலைக்குல முந்தின தாவில சரங்க ணெருங்குவ
பொங்கு சினத்தெரி யிற்புகை போகு கொடிக்கள வளைத்தெதிர்
செங்கண் விழிக்கனல் சிந்திய சீறு பொறிச்செல வொத்தன. (௰௭)

வாளொடு நீள்கை துடித்தன மார்பொடு வேல்கள் குளித்தன
தோளொடு வாளி நிலத்தன தோலொடு தோல்க டகைந்தன
தாளொடு வார்கழ லிற்றன தாரொடு சூழ்சிர மற்றன
நாளொடு சீறி மலைப்பவர் நாடிய போர்செய் களத்தினில். (௰௮)

குருதியி னதிகள் பரந்தன குறையுட லொழுகி யலைந்தன
பொருபடை யறுதுணி சிந்தின புடைசொரி குடருடல் பம்பின
வெருவர வெருவை நெருங்கின விசியறு துடிகள் புரண்டன
விருபடை தனினு மெதிர்ந்தவ ரெதிரெதி ரமர்செய் பறந்தலை (௰௯)

நீளிடை முடுகி நடந்தெதிர் நேரிரு வரிலொரு வன்றொடர்
தாளிரு தொடையற முன்பெயர் சாரிகை முறைமை தடிந்தனன்
வாளொடு விழுமுடல் வென்றவன் மார்பிடை யறமு னெறிந்திட
வாளியி னவனு மறிந்தன னயினர் பலருள ராங்கணும். (௨௰)

கூர்முனை யயில்கொடு முட்டினர் கூடிமு னுருவிய தட்டுட
னேருற முருவ வுரப்புட னோர்பட வெதிரெதிர் குத்தின
ராருயிர் கழியவு நிற்பவ ராண்மையி லிருவரு மொத்தமை
போரடு படைகொ டளப்பவர் போலவ ரளவிலர் பட்டனர். (௨௧)

பொற்சிலை வளைய வெதிர்ந்தவர் புற்றர வனைய சரம்பட
விற்படை துணியவு நின்றிலர் வெற்றிகொள் சுரிகை வழங்கினர்
முற்றிய பெருவள னின்றியு முறபடு கொடைநிலை நின்றிட
வுற்றன வுதவிய பண்பின ரொத்தன ருளர்சில கண்டர்கள். (௨௨)

அடன்முனை மறவர் மடிந்தவ ரலர்முக முயிருள வென்றுறு
படர்சிறை சுலவு கருஙகொடி படர்வன சுழலவன றன்றலில்
விடுசுடர் விழிக ளிரும்புசெய் வினைஞர்த முலையின் முகம்பொதி
புடைமிடை கரியிடை தஙகிய புகைவிடு தழலை நிகர்த்தன. (௨௩)

திணபடை வயவர் பிணம்படு செஙகள மதனிடை முன்சிலர்
புணபடு வழிசொரி யுங்குடா பொஙகிய கழுகு பருநதொடு
கொணடெழு பொழுதினு முனசெயல குன்றுத லிலர்தலை நின்றனர்
விணபடா கொடிவிடு பணபயில விஞசையர் குமாரை வென்றனர். (௨௪)

வேறு.

இமமுனைய வெம்போரி லிருபடையின வாளவீரர்
வெம்முனையின வீடியபின் வீடாது மிககொழிநத
தம்முடைய பலபடைஞா பினனுகத தாமுன்பு
தெம்முனையி லேனாதி நாதா செயிாதெழுந்தார். (௨௫)

வெஞசினவாட் டையுமிழ வீரக கழலகலிபப
நஞசணிகண டாககன்பா தாமெதிாநத ஞாட்பினக
ணெஞசியெதிா நின்ற விகனமுனையில வேலுழவர்
தஞசிரமுந தோளுரமுந் தாளுமவிழததுணிததாா. (௨௬)

தலைப்பட்டா ரெல்லாருந் தனிவீரா வாளிற்
கொலைபபட்டாா முட்டாதாா கொலகளததை விட்டு
நிலைபபட்ட மெயயுணாவு கோபட்ட போதி
லலைப்பட்ட வாாவமுதற குறறமபோ லாயினர். (௨௭)

இநநிலைய வெஙகளததி லேறறழிநத மானத்தாற்
றன்னுடைய பலபடைஞா மீணடாா தமைககொணடு
மினனொளிவாள வீசி விறலவீரா வெமபுலியே
றன்னவாதம முன்சென றதிசூர னேரடாநதான். (௨௮)

மற்றவர்தஞ செய்கை வடிவா ளொளிகாணச்
சுறறிவரும் வட்டணையிற றேனாரு வகைகலந்து
பறறியடாக குமபொழுதிற றுணும படை பிழைததுப
பொறறடநதோள வீராக குடைநது புறகிட்டான். (௨௯)

போன வதிசூரன் போரி லவாககழிநத
மானமிக மீதூர மணபடுவான கணபடா
துனசெய லோரிரவுஞ சிநதித தலமருவா
னீனமிகு வஞசனையால வெலவனென வெணணினான் (௩௰)

சேட்டாரும கஙகுல் புலாகாலைத் தீயோனு
நாட்டாரைக கொலலாதே நாமிருவேம் வேறிடதது
வாட்டாயம கொள்போர் மலைக்க வருகவெனத்
தோட்டாாபூந தாராாககுச சொல்லிச செலவிட்டான். (௩௧)

இவ்வாறு கேட்டலுமே யேனாதி நாதனு
ரவவாறு செயத லழகி தெனவமைந்து
கைவா ளமாவினைககத தான்கருது மககளததில
வெவவா ளாரவோன் வருகவென மேறகொள்வாா. (௩௨)

சுற்றத்தார் யாரு மறியா வகைசுடர்வாள்
பொறபலகை யுநதாமே கொணடு புறமபோந்து
மற்றவன்முன் சொலலி வாககுறிதத வககளததே
பறறலனை முனவரவு பார்த்துத் தனிநினறா. (௩௩)

நீஙகு குறிததழைதத்ீயோன் றிருநீறு
தாஙகிய நெற்றியினர் தஙகளையே யெவ்விடதது
மாஙகீவருந தீங்கிழையா ரென்ப தறிநதானுயப
பாஙகிற றிருநீறு பணடு புயிலாதான. (௩௪)

வெண்ணீறு நெறறி விரவப் புறம்பூசி
யுண்ணெஞ்சில வஞ்சக் கறுப்பு முடன்கொணடு
வணணச சுடர்வாண மணிபபலகை கைககொணடு
புணணியப்போா வீராக்குச் சொன்ன விடமபுகுந்தான் (௩௫)

வென்றி மடஙகல விடககுவர முன்பார்த்து
நின்றுறபோ னின்றா நிலைகணடு தன்னெறறி
சென்று கிடைபபளவுந கிணபலகை யானமறைததது
முனறணிவீ ராககெதிரே மூண்டான மறமபூணடான் (௩௬)

அடல்விடையே றென்ன வடர்த்தவனைக கொலலு
மிடைதெரிநது தாளபெயர்ககு மேனாதி நாதர்
புடைபெயாநத மாறறுன பலகைபுறம போககக்
கடையவன்ற னெறறியினமேல வெண்ணீறு தாங்கண்டார். (௩௭)

கண்டபொழு தேகெட்டேன் முன்பிவர்மேற் காணாத
வெணடிருநீற றினபொலிவு மேறகணடேன வேறினியெ
னணடர்பிரான சீரடியா ராயினா ரென்றுமனங
கொணடிவர்தங கொளகைக குறிவழிநிற பேனெனறு (௩௮)

கைவா ளுடன்பலகை நீககக கருதியது
செய்யார் நிராயுதரைக கொன்றா ரெனுநதீமை
யெய்தாமை வேணடு மிவாககென றிருமபலகை
நெயவா ளுடனடாதது நோவாாபோ னோநினறா (௩௯)

அந்நின்ற தொணடர் திருவுளள மாரறிவார
முன்னின்ற பாதகனுந தனகருததே முற்றுவிததா
னிந்நின்ற தனமை யறிவா ரிவாககருள
மின்னினற செஞ்சடையார தாமே வெளிநின்றார் (௪0)

மறறினிநாம போறறுவதென் வாறேர் பிரானருளை ப
பறறலாதஙு கைவாளாற பாச மறுததருளி
யுறறவரை யென்று முடன்பிரியா வனபருளிப்
பொறறொடியாள பாகனா பொனனம பலமணைந்தார் (௪௧)

தமபெருமான சாததுந திருநீறறுச சார்புடைய
வெமபெருமா னேனாதி நாதா கழலிறைஞ்சி
யுமபர்பிரான காளததி யுததமாககுக கணணப்பு
நம்பெருமான செயதபணி நாகதெரிந்த வாறுரைப்பாம (௪௨)

ஏனாதிநாயனார்புராணமுற்றிற்று. ஆகத திருவிருத்தம - ௲௪௬.

சூசனம்.

—.*:—

விபூதிமேற் பத்தி மிகுதி.

சிவசின்னமாகிய விபூதியை மெய்யன்போடு தரிப்பவர் சிவபதம் அடைவர். அது "கங்காளன் பூசுங் கவசத் திருநீற்றை - மங்காமற் பூசி மகிழ்வீரே யாமாகிற் - றங்கா வினைகளுஞ் சாருஞ் சிவநெறி - சிங்கார மான சிவனடி சேர்வீரே" என்னும் திருமந்திரத்தால், உணர்க. இவ்விபூதியிலே மிகுந்த பத்தியுடையோர், இவ்விபூதியைத் தரித்த அடியார்களைக் காணின், அவர்களுக்கும் சிவனுக்கும் பேதம் நோக்காமல் அவர்களை வழிபடுவர். அது "எவரேனுந் தாமாக விலாடத் திட்ட திருநீறுஞ் சாதனமுங் கண்டா லுள்கி - யுவராதே யவரவரைக் கண்ட போது முகந்தழ மைத் திற நினைந்திங் குவந்து நோக்கி - யவர்தேவ ரிவர்தேவ ரென்று சொல்லி யிரண்டாட்டா தொழிந்தீசன் றிறமே பேணிக் - கவராதே தொழுமடியார் நெஞ்சி னுள்ளே கன்றுப்பூ ணதெறியைக் காண லாமே" என்னும் திருநாவுக்கரசுநாயனார் தேவாரத்தால் அறிக.

இவ்விபூதியில் எல்லை இன்றி மிகுந்த பத்தியாற் சிறந்தவர் இவ்வேனாதிநாத நாயனார் என்பது, இவர், வாள்வித்தை பயிற்றலினாலே தமக்கு வரும் வளங்கள் எல்லாம் விபூதி இட்ட அடியார்களுக்கே ஆக்கினமையானும், தமது பகைவன் நீதி இன்றி ஆயுதம் பிடித்துத் தம்மைக் கொல்லப் புகுந்தபோது, தாம் அதனைத் தடுத்து அவனைக் கொல்லுதற்கு வல்லராய் இருந்தும், அவனது நெற்றியில் விபூதியை நோக்கி, அவன் கருத்தே முற்றும்படி நின்ற பெருந்தகைமையானும், தெளியப்படும்.

சிவதருமோத்தரத்திலே "படைபிடித்துத் தங்கையிற் பற்றுனாச் சமரிற் பாழ்படுக்கப் போர்புரியும் பாவபாவரைப் பற்று - றுடலிறுத்தா ரெல்லாக்கும் பிரமகத்தி பாவ மொன்றுளதன் றெனவுணர்க." எனக் கூறுதலானும், அதிகூரன் விபூதி இட்டவனாயினும் ஆயுதம் பிடித்துத் தம்மைக் கொல்ல வந்தமையானும், அவனைக் கொல்லுதல் பாவமாகாதே எனின், சத்தியம் நீ சொல்லியது. ஆயின், இவர் தமக்கு அவன் தீது செய்யினும் தாம் அவனைக் கொல்லில் தமக்கு மறுமைக்கண் நரகத்துன்பம் வருமென்னும் அச்சத்தால் ஒழிந்தவரல்லர். சிவனடியார் யாது செய்யினும் அதுவே தமக்கு இனிமையாம் என்னும் ஆர்வமிகுதியால் ஒழிந்தவர் என்க. தன் உயிரை விடுத்தல் பாவம் என்றும், தன்னுயிரைக் காத்தலினும் வேறாகிய புண்ணியம் ஒன்றும் இல்லை என்றும், சிவசாத்திரங்கள் கூறவும், இவர் தமது பகைவன் தம்மைக் கொல்லப் புகுந்தபோது அக்கொலையைத் தடுத்துத் தமதுயிரைக் காக்க வல்லராய் இருந்தும், அது செய்யாமை பாவமன்றோ எனின், கருணாநிதியாகிய சிவன் பெறுதற்கரிய இம்மானுட சரீரத்தை எமக்குத் தந்தது தம்மேலே பத்திசெய்து முத்திபெறுதற் பொருட்டாதலானும், இச்சரீரம் இல்வழி அது கூடாமையானும், அவருக்குத் திருத்தொண்டு செய்தற்பொருட்டு இச்சரீரத்தைக் காத்தல் புண்ணியமும், அதனைச் சிறிதும் நோக்காது கோபம் நோய் முதலிய ஏதுக்களாலே இதனைப் போக்குதல் பாவமும் ஆயின. இந்நாயனார் தமது சரீரத்தை இங்கே பேணாது நின்றமைக்கு ஏது, சிவன்பாலுள்ள பத்தியேயாதலால், அது இத்துணைத்தென்று கூறலாகாத பெரும்புண்ணியமாதல் காண்க. இக்கருத்துநோக்கி அன்றோ, குரு லிங்க சங்கமங்களுக்கு இடையூறு வரும் வழிப் பத்தி மிகுதியாலே தன்னுயிர் விடுத்தல் புண்ணியமாம் என்று சிவாகமங்கள் கூறியதூஉமெனக.

முத்திநாதனும் அதிசூரனும் யாண்டுப் புக்கார்கள் எனின்; மெய்யடியார்களை வஞ்சித்துக்கொன்ற பெரும்பாதகத்தால் நரகத்தில் வீழ்ந்தார்கள் என்றே கொள்ளப்படும். அவர்கள் சிவவேடம் தரித்தமையால் பயன் இல்லையோ எனின்; அரசனிடத்துச் சிறிதும் பத்தியின்றி அவனுக்கு உரிய அடையாளங்களைத் தரித்துப் பிறரை வஞ்சித்து அவருக்குத் தீங்குசெய்தோர், அவ்வடையாளம் தரியாது தீங்கு செய்தோரினும் மிகப்பெருந்தண்டத்தை அவ்வரசனாலே பெற்று வருந்துவர் அன்றே: அதுபோலவே, சிவனிடத்துச் சிறிதும் பத்தியின்றி அவருக்கு உரிய சின்னங்களைத் தரித்துப் பிறரை வஞ்சித்து அவருக்குத் தீங்குசெய்தோர், அச்சின்னங்கள் தரியாது தீங்குசெய்தோரினும் மிகப் பெருந்தண்டத்தை அச்சிவனாலே பெற்று வருந்துவர் என்பது தெள்ளிதிற் றுணியப்படும். ஆதலால், பெரும்பாதகர்களாகிய அவ்விருவரும் சிவவேடத்தாற் சிறிதும் பயன் பெறாது மிக்க கொடிய நரகத்தில் வீழ்ந்தார்கள் என்பது, சத்தியம். சிவன் விதித்தவழி ஒழுகாதவர்க்கு வேடத்தாற் பயன் இல்லை என்பது, "வேட நெறிநில்லார் வேடம்பூண் டென்பயன் - வேட நெறிநிற்போர் வேடமெய் வேடமே - வேட நெறிநில்லார் தம்மை விறல்வேந்தன் - வேட நெறிசெய்தால் வீடது வாகுமே." எ-ம். "தவமிக் கவரே தலையான வேடர் - அவமிக் கவரே யதிகொலை வேடர் - அவமிக் கவர்வேடத் தாகா ரவர்வேடந் - தவமிக் கவர்க்கன்றித் தாங்கவொண் ணாதே" எ-ம். திருமந்திரத்திற் கூறுமாற்றாற் காண்க. எங்ஙனமாயினும், அவர்கள் சிவவேடந் தரித்தவர்கள் அன்றே. அது நோக்காது நீர் அவர்களைப் பாதகர்கள் என்று இகழ்ந்தது என்னை எனின், "மாதவ வேடங் கொண்ட வன்கணன்" என்றும், "முன்னின்ற பாதகனுந் தன்கருத்தே முற்றுவித்தான்" என்றும் ஆசிரியர் சேக்கிழார் நாயனார் இகழ்ந்தமையின், யாமும் இகழ்ந்தோம் என்க. அவர் இகழ்ந்தமை குற்றமாகாதோ எனின்; ஆகாது, மெய்ப்பொருணாயனாரும் எறிபத்தநாயனாரும் பிறிதொன்றும் நோக்காது இவர் சிவனடியார் என்பது நோக்கி அவர்கள் கருத்தின் வழி நின்றமைக்குச் சிவபத்தியே ஏதுவாயினமை போல, சேக்கிழார் நாயனார் அப்பாதகர்கள் இம்மெய்யடியார்களை வஞ்சித்துக் கொன்றார்களே என்பது நோக்கி இகழ்ந்தமைக்கும் சிவபத்தியே ஏதுவாயினமையால், என்க.

கண்ணப்பநாயனார்புராணம்.

———.*———

மேவலர் புரங்கள் செற்ற விடையவர் வேத வாய்மைக்
காவலர் திருக்கா ளத்திக் கண்ணப்பர் திருநா டென்பர்
நாவலர் புகழ்ந்து போற்று நலவளம் பெருகி நின்ற
பூவலர் வாவி சோலை சூழ்ந்தபொத் தப்பி நாடு. (௧)

இத்திரு நாடு தன்னி லிவர்திருப் பதியா தென்னின்
னித்தில வருவிச் சார னீள்வரை சூழ்ந்த பாங்கர்
மத்தவெங் களிற்றுக் கோட்டு வன்றொடர் வேலி கோலி
யொத்தபே ரரணஞ் சூழ்ந்த முதுபதி யுடுப்பூ ராகும். (௨)

குன்றவ ரதனில் வாழ்வார் கொடுஞ்செவி ஞமலி யார்த்த
வன்றிரள் விளவின் கோட்டு வார்வலை மருங்கு தூங்கப்
பன்றியும் புலியு மெண்குங் கடமையு மானின் பார்வை
யன்றியும் பாறை முன்றி லைவன முணங்கு மெங்கும். (௩)

வன்புலிக் குருளை யோடும் வயக்கரிக் கன்றி னோடும்
புன்றலைச் சிறும கார்கள் புரிந்துடனாடலன்றி
யனபுறு காதல் கூர வணையுமான் பிணைக ளோடு
மின்புற மருவி யாடு மெயிற்றியர் மகளி ரெங்கும் (௪)

வெல்படைத் தறுகண் வெஞ்சொல் வேட்டுவர் கூட்டந் தோறுங்
கொலைபுரி சுதந்தரத்த குழுமிய வோசை யன்றிச்
சில்லரித் துடியுங் கொம்புஞ் சிறுகண்ணாறு குளியுங் கூடிக்
கலலெனு மொலியின் மேலுங் கறங்கிசை யருவி யெங்கும். (௫)

ஆறலைத் துணணும வேட ரயற்புலங் கவர்ந்து கொண்ட
வேறுபல லுருவின மிக்க விரவுமா னினாக ளன்றி
யேறுடை வானந் தன்னி லிடிக்குர லெழிலி யோடு
மாறுகொண் முழக்கங் காட்டு மதக்கைமா நிரைக ளெங்கும். (௬)

மைச்செறிந் தனைய மேனி வன்றொழின் மறவர் தம்பா
லச்சமு மருளு மென்று மடைவிலா ருடைவன் றோலார்
பொச்சையி னறவு மூனின் புழுக்கலு முணவு கொள்ளு
நச்சழற் பகழி வேடாக் கதிபதி நாக னென்பான். (௭)

பெற்றியா றவமுன் செய்தா ராயினும் பிறப்பின் சார்பாற்
குற்றமே குணமா வாழ்வான் கொடுமையே தலைநின் றுள்ளான்
விற்றொழில விறலின மிக்கான் வெஞ்சின மடங்கல் போல்வான்
மற்றவன் குறிச்சி வாழ்க்கை மனைவியுந் தத்தை யென்பாள். (௮)

அரும்பெறன் மறவர் தாயத் தான்றதொல் குடியில் வந்தா
ளிரும்புலி யெயிற்றுத் தாலி யிடையிடை மனவு கோத்துப்
பெரும்புற மலையப் பூண்டாள் பீலியுங் குழையுந் தட்டச்
சுரும்புறு படலை முச்சிச் சூரரிப் பிணவு போல்வாள். (௯)

பொருவருஞ் சிறப்பின் மிக்கா ரிவர்க்கினிப் புதல்வர்ப் பேறே
யரியதென் றெவருங் கூற வதற்படு காத லாலே
முருகலர் லலங்கற் செவ்வேன் முருகவேண் முன்றிற் சென்று
பரவுதல் செய்து நாளும் பராய்க்கட னெறியி னிற்பார். (௰)

வாரணச் சேவ லோடும் வரிமயிற் குலங்கள் விட்டுத்
தோரண மணிக டேங்கிச் சுரும்பணி கதம்ப நாற்றிப்
போரணி நெடுவே லோற்குப் புகழ்புரி குரவை தூங்கப்
பேரணங் காடல் செய்து பெருவிழா வெடுத்த பின்றை (௰௧)

பயில்வடு பொலிந்த யாக்கை வேடர்தம் பதியா நாகற்
கெயிலுடைப் புரங்கள் செற்ற வெந்தையா ரைந்த ரான
மயிலுடைக் கொற்ற வூர்தி வரையுரங் கிழித்த திண்மை
யயிலுடைத் தடக்கை வென்றி யண்ணலா ரருளி னாலே (௰௨)

கானவர் குலம்வி ளங்கத் தத்தைபாற் கருப்ப நீட
வூனமில் பலிகள் போக்கி யுறுகடன் வெறியாட் டோடு
மானவத் திங்கள் செல்ல வளவிலசெய் தவத்தி னாலே
பான்மதி யுவரி யீன்றாலெனமகப் பயந்த போது. (௰௩)

கரிப்பரு மருப்பின் முத்துங் கழையிலை செழுநீர் முத்தும்
பொருப்பினின் மணியும் வேடர் பொழிதரு மழையே யன்றி
வரிச்சுரும் பலைய வானின் மலர்மழை பொழிந்த தெங்கு
மரிக்குறுந் துடியே யல்ல வமரர்துந் துபியு மார்த்த. (௰௪)

அருவரைக் குறவர் தங்க ளகன்குடிச் சீறூ ராயம்
பெருவிழா வெடுத்து மிக்க பெருங்களி கூருங் காலைக்
கருவரை காள மேக மேந்திய தென்னத் தாதை
பொருவரைத் தோள்க ளாரப் புதல்வனை யெடுத்துக் கொண்டான். (௰௫)

கருங்கதி ரிரிக்கு மேனிக் காமரு குழவி தானு
மிரும்புலிப் பறழி னோங்கி யிறவுள ரளவே யன்றி
யரும்பெற லுலக மெல்லா மளப்பரும் பெருமை காட்டித்
தருங்குறி பலவுஞ் சாற்றுந் தன்மையிற் பொலிந்து தோன்ற. (௰௬)

அண்ணலைக் கையி லேந்தக் கருமையா லுரிமைப் பேருந்
திண்ணனென் றியம்பு மென்னத் திண்சிலை வேட ரார்த்தார்
புண்ணியப் பொருளா யுள்ள பொருவிலச் சிறுவ ரோங்கக்
கண்ணினுக் கணியாந் தங்கள் கலன்பல வணிந்தா ரன்றே. (௰௭)

வரையுறை கடவுள் காப்பு மறக்குடி மரபிற் றங்கள்
புரையறு முறைமைக் கேற்பப் பொருந்துவ போற்றிச் செய்து
விரையிளந் தளிருஞ் சூட்டி வேம்பிழைத் திடையே கோத்த
வரைமணிக் கவடி கட்டி யழகுற வளர்க்கு நாளில். (௰௮)

வருமுறைப் பருவந் தோறும் வளமிகு சிறப்பிற் றெய்வப்
பெருமடை கொடுத்துத் தொக்க பெருவிறல் வேடர் செல்லத்
திருமலி துழனி பொங்கச் செழுங்களி மகிழ்ச்சி செய்தே
யருமையிற் புதல்வர்ப் பெற்ற வார்வமுந் தோன்ற வுய்த்தார். (௰௯)

ஆண்டெதி ரணைந்து செல்ல விடுமடித் தளர்வு நீங்கிப்
பூண்டிகழ் சிறுபுன் குஞ்சிப் புலியுகிர்ச் சுட்டி சாத்தி
மூண்டெழு சினத்துச் செங்க ணுளவுமுள் ளெயிற்றுக் கோத்த
நாண்டரு மெயிற்றுத் தாலி நலங்கிளர் மார்பிற் றூங்க (௨௰)

பாசொளி மணியோ டார்த்த பன்மணிச் சதங்கை யேங்கக்
காசொடு தொடுத்த காப்புக் கலன்புனை யரைஞாண் சேர்த்தித்
தேசுடை மருப்பிற் றண்டை செறிமணிக் குதம்பை மின்ன
மாசறு கோலங் காட்டி மறுகிடை யாடு நாளில். (௨௰)

தண்மல ரலங்கற் றாதை தாய்மனங் களிப்ப வந்து
புண்ணிய கங்கை நீரிற் புனிதமாந் திருவாய் நீரி
லுண்ணனைந் தமுத மூறி யொழுகிய மழலைத் தீஞ்சொல்
வண்ணமென் பவளச் செவ்வாய் குதட்டியே வளரா நின்றார். (௨௨)

பொருபுலிப் பார்வைப் பேழ்வாய் முழையெனப் பொத்தை கீட்டப்
பரிவுடைத் தந்தை கண்டு பைந்தழை கைக்கொண் டோச்சி
விருசுடர்க் குறுகண் ணூர்க்கு மெழிலவள் கண்ணீர் மல்கி
வருதுளி முத்த மத்தாய் வாய்முத்தங் கொள்ள மாற்றி. (௨௩)

துடிக்குற மிருட்டி யோடித் தொடக்குநாய்ப் பாசஞ் சுற்றிப்
பிடித்தறுத் தெயினப் பிள்ளைப் பேதைய ரிழைத்த வண்ட
லடிச்சிறு தளிரார் சிந்தி யருகுறு சிறுவ ரோடுங்
குடிச்சிறு குரம்பை யெங்குங் குறுநடைக் குறும்பு செய்து. (௨௪)

அனையன பலவுஞ் செய்தே யைந்தின்மே லான வாண்டின்
வினைதரு வடிவார் கண்ணி மறச்சிறு மைந்த ரோடுஞ்
சினைமலர்க் காவு ளாடிச் செறிகுடிக் குறிச்சி சூழ்ந்த
புனைமருப் புழலைவேலிப் புறச்சிறு கானிற் போகி (௨௫)

கடுமுயற் பறழி னோடு கானவே னத்தின் குட்டி
கொடுவரிக் குருளை செந்நாய் கொடுஞ்செவிச் சாபமான
முடுகிய விசையி லோடித் தொடர்ந்துமுன் பற்றி முற்றத்
திடுமரத் திரளிற் கட்டி வளர்ப்பன வெண்ணி லாத. (௨௬)

அலர்பக லழிந்த வந்தி யையவிப் புகையு மாட்டிக்
குலமுது குறத்தி யூட்டிக் கொண்டுகண் டெயிற்றிக் கங்குல்
புலர்வுறு முணவு நல்கிப் புரிவிலை யாட்டின் விட்டுச்
சிலமுறை யாண்டு செல்லச் சிலைபயில் பருவஞ் சேர்ந்தார் (௨௭)

தந்தையு மைந்த னாரை நோக்கித்தன் றளர்ந்த தோளாற்
சிந்தையுண் மகிழப் புலவிச் சிலைத்தொழில் பயிற்ற வேண்டி
முந்தைய துறையின் மிக்க முதியரை யழைத்துக் கூட்டி
வந்தநாட் குறித்த தெல்லா மறவர்க்குஞ் சொல்லி விட்டான். (௨௮)

வேடர்தங் கோமா னாகன் வென்றிவே ளருளாற் பெற்ற
சேடரின் மிக்க செய்கைத் திண்ணனவிற் பிடிக்கின் றானென்
றாடியற் றுடியுஞ் சாற்றி யறைந்தபே ரோசை கேட்டு
மாடுயர் மலைக ளாளு மறக்குலத் தலைவ ரெல்லாம். (௨௯)

மலைபடு மணியும் பொன்னு நாளமும் வரியின் றோலுங்
கொலைபுரி களிற்றின் கோடும் பீலியின் குவையு நேனுந்
தொலைவில்பல் நறவு மூனும் பலங்களுங் கிழங்கு மேனைச்
சிலையுடை வேடர் கொண்டு திசைதொறு நெருங்க வந்தார் (௩0)

மலங்கிய வளங்க ளெல்லா நிறைந்திட மாறில் சீறூ
ரலைவயி லடங்கா வண்ண மீண்டினர் கொணர்ந்தா ரெங்கும்
பலபெருங் கிளைஞர் போற்றப் பராய்க்கடன் பலவு நேர்ந்து
வில்விழா வெடுக்க வென்று விளம்பினன் வேடர் கோமான். (௩௧)

பானமையிற் சமைத்துக் கொண்டு படைக்கலம் விளைஞ ரேந்தத்
தேனலர் கொன்றை யார்தந் திருச்சிலைச் செம்பொன் மேரு
வானது கடலி னஞ்ச மாக்கிட வவர்க்கே பின்னுங்
கானவ னமுத மாக்குஞ் சிலையினைக் காப்புச் சேர்த்தார். (௩௨)

சிலையினைக் காப்புக் கட்டித் திண்புலி நரம்பிற் செய்த
நலமிகு காப்பு நன்னு [illegible] பயந்த காளை
குலமவிளங்க கரியுகன்றில் கோலமுன் கையிற் சேர்த்தி
மலையுறை மாக்க ளெல்லாம் வாழ்த்தெடுத் தியம்பி னார்கள். (௩௩)

ஐவன வடிசில் வெவ்வே றமைத்தன புற்பாற் சோறு
மொய்வரைத் தினைமென் சொன்றி மூங்கில்வன் பதங்கண் மற்றுங்
கைவினை யெயின ராக்கிக் கலந்தவூன் கிழங்கு துன்றச்
செய்வரை யுயர்ப்ப வெங்கும் கலந்தனர் சினவில வேடர். (௧௪)

செந்தினை யிடியுந் தேனு மருந்துவா ர்தேனிற் றோய்த்த
வெந்தவூ னயில்வார் வேரி விளங்கனிக் கவளம் கொள்வார்
நந்திய வீய லுண்டி நசையொடு மிசைவா ர வெவ்வே
றந்தமி லுணவின் மேலோ ராயினு ரளவி லார்கள் (௧௫)

அயல்வரைப் புறத்தின் வந்தா ரருங்குடி யிருப்பி னுள்ளா
ரியல்வகை யுணவி லார்ந்த வெயிறறிய ரெயின ரெல்லா
முயாகதி ருசசி நீஙக வொழிவிலபன் னறவு மாநதி
மயலுறு களிப்பி னீடி வரிசிலை விழவு கொள்வார் (௧௬)

பாசிலைப் படலை சுறறிப் பன்மலர்த் தொடையல சூடிக்
காசுடை வடதநோல் கட்டிக கவடிமெயக கலனகள பூணடார
மாசிலசீர் வெட்சி மூன்று வருநறைக கண்ணி சூடி
யாசிலா சிரிய னேத்து மடறசிலை மருஙகு சூழநதார. (௧௭)

தொணடக முரசுங் கொம்புந் துடிகளுந் துளைகொள வேயு
மெணடிசை நிறைந்து விமம வெழுந்தபே ரொலியினேடு
திணடிறன் மறவ ரார்ப்புச் சேணவிசும் பிடித்துச் செலலக்
கொணடசீர விழவு பொங்கக் குறிச்சியை வலங்கொண டார்கள். (௧௮)

குன்றவர் களிகொண டாடக் கொடிச்சியா துணஙகை யாடத
துனறிய மகிழசசி யோடுங் குரர மகளி ராட
வெனறிவல விழவி னேடு விருப்புடை யேழா நாளா
மன்றிரு மடங்கு செய்கை யழகுற வமைத்த பின்னர். (௧௯)

'வெங்கதிர் விசுமபி னுசசி மேவிய பொழுதி லெஙகு
மஙகல வாழ்த்து மல்க மருஙகுபல வியஙக ளார்ப்பத்
தஙகடொன் மரபின் விஞ்சைத தனுததொழில வலவா தம்பாற்
பொஙகொளிக் கருமபோ ரேற்றைப பொருசிலை பிடிப்பிததாரகள (௨௰)

பொற்றட வலரயின் பாங்கர்ப் புரிவுறு கடன்முன் செய்த
விறறொழிற களத்தி னணணி விதிமுறை வணஙகி மேவு
மறறைநாட் டொடங்கி நாளு மடறசிலை யாணமை முறறக
கற்றன ரென்னை யாளுங் கானவர்க் கரிய சிஙகம். (௨௧)

வணணவெஞ் சிலையு மறறப் படைகளு மலரக் கற்றுக்
கணணகன சாயல பொரகக கலைவளா திஙக ளேபோ
லெணணிரண டாணடின் செவ்வி யெய்தினு ரொலலை யில்லாப்
புணணியந் தோன்றி மேன்மேல் வளர்வதன் பொலிவு போல்வார். (௨௨)

வே று.

இவ்வண்ணந் திண்ணனார் நிரம்பு நாளி லிருங்குறவர் பெருங்குறிசசிக் கிறைவ னுய, மைவண்ண வரைநெடுந்தோ ளுதன் மூப்பு மலையெங்கும் வனமெங்கும் வரம்பில் காலங், கைவண்ணச் சிலைவேட்டை யாடித் தெவ்வர் கணகிரைகள பலகவர்ந்து கானங் காத்து, மெய்வண்ணந் தளர்மூப்பின் பருவ மெய்தி வில்லுழவின பெருமுயறசி மெலிவா னுனன். (௨௩)

அங்கண்மலைத் தடஞ்சாரற் புனங்க ளெங்கு மடலேனம் புலிகரடி கடமையாமா, வெங்கணமான் கலையொடுமான் முதலா யுள்ள மிருகங்கண் மிக நெருங்கி மீதூர் காலத், திங்கண்முறை வேட்டைவினை தாழ்த்த தென்று சிலைவேடர் தாமெல்லாந் திரண்டு சென்று, தங்கள்குல முதற்றலைவ னாகி யுள்ள தண்டெரிய னாகன்பாற் சார்ந்து சொன்னார். (௪௪)

சொன்னவுரை கேட்டலுமே நாகன் றானுஞ் சூழ்ந்துவருந் தன்மூப்பின் றொடர்வு நோக்கி, முன்னவர்கட் குரைசெய்வா னூப்பி னாலே முன்புபோல வேட்டையினின் முயல கில்லேன், என்மகனை யுங்களுக்கு நாத னாக வெல்லீருங் கைக்கொண்மி னென்று போகி, அன்னவரு மிரங்கிப்பின் மகிழ்ந் துதங்கோ னடிவணங்கி யிம்மாற்ற மறைகின் றார்கள் (௪௫)

இத்தனைகா லமுநினது சிலைக்கீழ்த் தங்கி யினிதுண்டு தீங்கின்றி யிருந்தோ மின்னும், மத்தவுன் றருள்வழியே நிற்ப தல்லா லடுத்தநெறி வேறுளதோ வதுவே யன்றி, மெய்த்தவிறற் றிண்ணனையுன் மரபிற் சால மேம்பட்ட பெற்றி விளங்கு மேன்மை, வைத்தசிலை மைந்தனையீண் டழைத்து நுங்கள் வளையாட்சி யருளென்றார் மகிழ்ந்த வேடர். (௪௬)

சிலைமறவ ருரைசெய்ய நாகன் றானுந் திண்ணனைமுன் கொண்டுவரச் செப்பி விட்டு, மலைமருவு நெடுங்கானிற் கன்னி வேட்டை மகன்போகக் காடுபலி மகிழ வூட்டத், தலைமரபின் வழிவந்த தேவ ராட்டி தனையழைமி னென்னவங் குச்சார்ந்தோர் சென்று, நிலைமையவ டனக்குரைப்ப நரைமூ தாட்டி நெடிதுவந்து விருப்பினொடுங் கடிது வந்தாள் (௪௭)

கானில்வரித் தளிர்துதைந்த கண்ணி சூடிக் கலைமருப்பி னரிந்தகுழை காதிற் பெய்து, மானின்வயிற் றரிதாரத் திலக மிட்டு மயிற்கழுத்து மனவுமணி வடமும் பூண்டு, தானிழிந்து திரங்கிமுலை சரிந்து தாழத் தழைப்பீலி மரவுரிமேற் சார வெய்திப், பூநெருங்கு தோரைமலி சேடை நல்கிப் போர்வேடர் கோமானைப் போற்றி நின்றாள். (௪௮)

நின்றமுது குறக்கோலப் படிமத் தாளை நோக்கி யன்னைநீ நிரப்பு நீங்கி, நன்றினிதி னிருந்தனையோ வென்று கூறு நாகனெதிர் நலம்பெருக வாழ்த்தி நல்ல, மென்றசையும் பலவொடு நறவும் வெற்பில் விளைவளனு மிறவளனும் வேண்டிற் றெல்லா, மன்றுநீ வைத்தபடி பெற்று வாழ்வே னழைத்தபணி யெனவென்றா ளணங்கு சார்ந்தாள். (௪௯)

கோட்டமிலென் குலமைந்தன் றிண்ண னெங்கள் குலத்தலைமை யான்கொடுப்பக் கொண்டு பூண்டு, பூட்டுறுவெஞ் சிலைவேடர் தம்மைக் காக்கும் பொருப்புரிமை புரிகின்றா னவனுக் கென்றும், வேட்டைவினை யெனக்குமே லாக வாய்த்து வேறுபுலங் கவர்வென்றி மேவு மாறு, காட்டிலுறை தெய்வங்கள் விரும்பி யுண்ணக் காடுபலி யூட்டென்றா னவலை யில்லான். (௫௰)

மற்றவன்றன் மொழிகேட்ட வரைச்சூ ராட்டி மனமகிழ்ந்திங் கன்போடு வருகின் றேனுக், கெற்றையினுங் குறிகண்மிக நல்ல வான வதனாலே யுன்மைந்தன் றிண்ண னானை, வெற்றிவரிச் சிலையோனின் னளவி லன்றி மேம்படுகின் றானென்று விரும்பி வாழ்த்திக், கொற்றவனத் தெய்வங்கண் மகிழ வூட்ட வேண்டுவன குறைவின்றிக் கொண்டு போனாள் (௫௧)

தெய்வநிகழ் குறமுதியாள் சென்ற பின்பு திண்ணனார் சிலைத்தாதை யழை ப்பச் சீர்கொண, மைவிரவு நறுஙகுஞ்சி வாசக் கண்ணி மணிநீல மலையொன று வநத தென்னக், கைவிரவு சிலைவேடர் போற்ற வநது காதல்புரி தாதைக ழல் வணஙகும் போதிற், செய்வரைபோற புயமிரண்டுஞ் செறியப் புல்லிச் செழும்புலிததோ லிருககையினமுன சேர வைததான. (௩௨)

முன்னிருந்த மைநதன்முக நோக்கி நாகன் மூப்பெனைவந் தடைதலினுன் முன்பு போல, வென்னுடைய முயற்சியினல் வேட்டை யாட வினியெனக குக் கருத்தில்லை யெனக்கு மேலாய, மன்னுசிலை மலையர்குலக காவல் பூண் டு மாறெறிந்து மாவேட்டை யாடி யெனறு, முன்னுடைய மரபுரிமை தாஙகு வாயென றுடைதோலுஞ் சுரிகையுஙகைக கொடுததா னன்றே. (௩௩)

தந்தைசிலை யுட்கொண்டு தளர்வு கொண்டு தஙகள்குலத் தலைமைககுச சா ய்வு தோன்ற, வந்தகுறை பாடதனை நிரப்பு மாறு மனஙகொணட குறிப்பினு ன் மரூமை கொண்டு, முநதையவன கழல்வணஙகி முறைமைதநத முதறசு ரிகை யுடைதோலும வாஙகிக கொணடு, சிநதைபரங கொளநின்ற திணண னர்க்குத் திருததாதை முகமலர்நது செப்பு கின்றான. (௩௪)

நம்முடைய குலமறவா சுற்றத தாரை நான்கொண்டு பரிததன்மே னல மே செயது, தெமமுனையி லயறபுலஙகள் கவாநது கொண்ட திணைசிலையின் வளமொழியாச் சிறப்பின் வாழ்வாய, வெம்முனையின வேட்டைகளு முனக கு வாய்ககும விரைநதுநீ தாழாதே வேட்டை யாட, விமமுரணவெஞ் சிலை வேடா தஙகளோடு மெழுகவென விடைகொடுததா னியலபினினறான. (௩௫)

செஙகண்வயக கோளரியே றன்ன திணமைத திண்ணனார் செயதவத்தின் பெருமை பெறற, வெஙகண்விறற ருதைகழல வணஙகி நினறு விடைகொ ண்டு புறமபோநது வேட ரோடு, மஙகலநீாச சுனைபடிநது மனையின வைகி வைகிருளின புலாகாலை வரிவிற் சாலைப, பொஙகுசிலை யடல வேட்டைக கோலங கொளளப் புனைதொழிறகை வினைஞருடனபொலிநது புககா (௩௬)

வேறு

நெறிகொண்ட குஞ்சிச் சுருடுஞ்சி நிமிாநது பொங்க
முறிகொணட கண்ணிக கிடைமொயயொளிப பீலி சேர்ததி
வெறிகொண்ட முலலைப பிணைமீது குறிஞ்சி வெட்சி
செறிகொணட வண்டின குலஞ்சீாகொளப் பின்பு செயது. (௩௭)

முன்னெற்றியின் மீது முருந்திடை வைத்த குன்றி
தன்னிற்புரி கொணட மயிாககயி றூரச சாததி
மின்னிற்றிகழ் சஙகு விளங்குவெண் டோடு காதின்
மன்னிப்புடை நின்றன மாமதி போல வைக. (௩௮)

கண்டத்திடை வெண்கவ டிக்கதிர் மாலை சேரக
கொண்டக்கொடு பன்மணி கோததிடை யேனக் கோடு
துணடப்பிறை போல்வன தூங்கிட வேங்கை வன்றோற்
றண்டைசசெயல் பொங்கிய சன்னவீ ரநத யங்க. (௩௯)

மார்பிற்சிறு தந்த மணித்திரண் மாலை தாழத்
தாரிற்பொலி தோள்வல யங்க டழைத்து மின்னச்
சேர்விற்பொலி கங்கண மீது திகழ்நத முனகைக்
கார்விற்சிறு நாணெறி கைச்செறி கட்டி கட்டி. (௪௰)

அரையிற்சர ணத்துரி யாடையின் மீது பௌவத்
திரையிற்படு வெள்ளல கார்த்து விளிம்பு சேர்த்தி
நிரையிற்பொலி நீளுடை தோல்சுரி கைப்பு றஞ்சூழ்
விரையிற்றுவர் வாரிசி போக்கி யமைத்து வீக்கி. (௬௧)

வீரக்கழல் காலின் விளங்க வணிந்து பாதஞ்
சேரத்தொடு நீடு செருப்பு விருப்பு வாய்ப்பப்
பாரப்பெரு வில்வலங் கொண்டு பணிந்து திண்ணன்
சாரத்திருத் தாணமடித்த தேற்றி யேந்து தாங்கி. (௬௨)

அங்கப்பொழு திற்புவ னத்திடர் வாங்க வோங்கித்
துங்கப்பெரு மாமழை போன்று தண்ணெ னொலிப்ப
வெங்கட்சின நீடு விலங்கு விலங்கி நீங்கச்
செங்கைத்தலத் தாற்றட விச்சிறு நாணெ றிந்தார். (௬௩)

பல்வேறு வாளி புதைப்பாத் துடன்போத வேவி
வில்வேட ராயத் துடிமேவி யொலிக்கு முன்றிற
சொல்வேறு வாழ்த்துத் திசைதோறுந் துதைந்து விம்ம
வல்லேறு போல்வா ரடல்வாளி தெரிந்து நின்றார். (௬௪)

மானச்சிலை வேடர் மருங்கு நெருங்கு போதிற்
பானற்குல மாமல ரிற்படர் சோதி யார்முன்
றேனற்றசை தேறல் சருப்பொரி மற்று முள்ள
கானப்பலி நோக்கட வுட்பொறை யாட்டி வந்தாள். (௬௫)

நின்றெங்கு மொய்க்குஞ் சினவேடரை நீக்கிப் புக்குச்
சென்றங்கு வள்ள றிருநெற்றியிற் சேடை சாத்தி
யுன்றந்தை தந்தைக்கு மிந்நன்மைக ளுள்ள வல்ல
நன்றும்பெரி துன்விற னம்மனை யென்றி றென்றாள். (௬௬)

அப்பெற்றியில் வாழ்த்து மணங்குடை யாட்டி தன்னைச்
செப்பற்கரி தாய சிறப்பெதிர் செய்து போக்கிக்
கைப்பற்றிய திண்சிலைக் காரமழை மேக மென்ன
மெய்ப்பொற் புடைவேட டையின்மேற்கொண் டெழுந்து போந்தார். (௬௭)

வேறு.

தாளில்வாழ் செருப்பர்தோ றழைத்தநீடு தானையார்
வாளியோடு சாபமேவு கையர்வெய்ய வன்கணா
ராளியேறு போல்வேகு மண்ணலாமு னெண்ணிலார்
மீளிவேடர் நீடுகூட்ட மிக்குமேலெ ழுந்ததே. (௬௮)

வன்றொடர்ப்பி ணித்தபாசம் வன்கைமள்ளர் கொள்ளவே
வென்றிமங்கை வேடர்வில்லின் மீதுமேவு பாதமுன்
சென்றுமீளு மாறுபோல்வ செய்யநாவின் வாயவா
யொன்றொடொன்று நேர்படாம லோடுநாய்கண் மாடெலாம். (௬௯)

போர்வலைச் சிலைத்தொழிற் புறத்திலே விளைப்பவச்
சார்வலைத் தொடக்கறுக்க வேகுமையர் தம்முனே
காவலைப் படுத்தகுன்று கானமா வளைக்கநீள்
வாரவலைத் திரஞ்சுமந்து வந்தவெற்பர் முந்தினார். (௭௰)

நண்ணிமா மறைக்குலங்க ளோடவென்று நீடுமத்
தண்ணிலா வரும்புகொன்றை தங்குவேணி யார்தமைக்
கண்ணினீடு பார்வையொன்று கொண்டுகாணு மன்பர்முன்
னெண்ணில்பார்வை கொண்டுவேட ரெம்மருங்கு மேகினார். (எக)

கோடுமுன் பொலிக்கவுங் குறுங்கணுக் குளிக்குலம்
மீடுசென் றிசைப்பவும் மருங்குபம்பை கொட்டவுஞ்
சேடுகொண்ட கைவிளிச் சிறந்தவோசை செல்லவுங்
காடுகொண் டெழுந்தவேடு கைவளைந்து சென்றதே. (எஉ)

நெருங்குபைந் தருக்குலங்க ணீடுகாடு கூடநேர்
வருங்கருஞ் சிலைத்தடக்கை மானவேடர் சேனைதான்
பொருந்தடந் திரைக்கடற் பரப்பிடைப் புகும்பெருங்
கருந்தரங்க நீள்புனற் கலித்தகன்னி யொத்ததே (எங)

தென்றிசைப் பொருப்புடன் செறிந்தகானின் மானினம்
பன்றிவெம் மரைக்கணங்க ளாதியான பல்குலந்
துன்றிநின்ற வென்றடிச் சுவட்டினேற்றர் சொல்லவே
வன்றடக்கை வார்கொடெம் மருங்குமவேட ரோடினார். (எச)

ஓடியெறிந்து வாரொழுக்கி யோசனைப் பரப்பெலா
நெடியதிண் வலைத்தொடக்கு நீளிடைப் பி[illegible]துநேர்
கடிகொள்பப் பரந்தகாடு காவல்செய் தமைத்தபின்
செடிதலைச் சிலைக்கைவேடர் திண்ணனார்மு னண்ணினார் (எரு)

வெஞ்சிலைக்கை வீரனாரும் வேடரோடு கூடிமுன்
மஞ்சலைக்கு மாமலைச் சரிப்புறத்து வந்தமா
வஞ்சுவித் தடர்க்குநாய்க ளட்டமாக விட்டுநீள்
செஞ்சரத்தி னோடுசூழல் செய்துகானு ளெய்தினார் (எசு)

வெய்யமா வெழுப்பவேவி வெற்பராய மோடிநே
ரெய்யும்வாளி முன்னெறிந்து கொண்டுசெல்ல வெங்கணு
மொய்குரற் றுடிக்குலங்கள் பம்பைமுன் சிலைத்தெழக்
கைவிளித் ததிர்த்துமா வெழுப்பினார்கள் கானெலாம் (எஎ)

ஏனமோடு மானினங்க ளெண்குதிண் கலைக்குலங்
கானமேதி யானைவெம் புலிக்கணங்கள் கானமரை
யானமா வனேகமா மருண்டெழுந்து பாயமுன்
சேனைவேடர் மேலடர்ந்து சீறியம்பி னூறினார். (எஅ)

வேறு

தாளறுவன விடைதுணிவன தலைதுமிவன கலைமான்
வாளிகளொடு குடல்சொரிதர மறிவனசில மரைமா
நீளுடல்விடு சரமுருவிட நிமிர்வனமிடை கடமா
மீளிகொள்கணை படமுடலெழ விழுவனபல வுழையே. (எகூ)

வெங்கணைபடு பிடர்கிழிபட விசையுருவிய கயவாய்
செங்கனல்விட வதனொடுகணை செறியமுனிரு கருமா
வங்கெழுசிர முருவியபொழு தடலெயிறுற வதனைப்
பொங்கியசின மொடுகவர்வன புரைவனசில புலிகள். (அ௦)

பின்மறவர்கள விடுபகழிகள் பிறகுறவயி றிடைபோய்
முன்னடுமுகம் விசையுருவிட முடுகியவிசை யுடனக்
கொன்முனையடு சரமினமெதிர் குறுகியமுக முருவத
தன்னெதிரெதிர் பொருவனநிகர் தலையனபல கலைகள். (௮௧)

கருவரையொரு தனுவொடுவிசை கடுகியதென முனைநேர்
குரிசினமுன்விடு மடுசரமெதிர் கொலைபயிலபொழுதவையே
பொருகரியொடு சினவரியிடை புரையறவுடல் புகலால
வருமிரவொடு பகலணைவன வெனமிடையுமவ் வனமே. (௮௨)

நீளிடைவிசை மிசைகுதிகொள நெடுமுகிலொடு வெழுமான
ருளுறுகழன மறவர்கள்விடு சரநிரைதொடர வனதாம்
வாளவிடுகதிர் மதிபிரிவற வருமெனவிழு முழையைக
கோளொடுபயில பணிதொடர்நிலை கொளவுளவெதிர் பலவே (௮௩)

கடல்விரிபுனல் கொளவிழுவன கருமுகிலென நிரையே
படர்வொடுசெறி தழைபொதுளிய பயிலபுதலவன மதனமே
லடலுறுசர முடலுறவரை யடியிடமல மரலான
மிடைகருமரை கரடிகளொடு விழுவனவன மேதி. (௮௪)

பலதுறைகளின வெருவரவொடு பயில்வலையற நுழைமா
வுலமொடுபடர் வனத[illegible]ற வுறுசினமொடு கவர்நாய
நிலவியவிரு வினைவலையிடை நிலைசுழலபவர் நெறிசேர்
புலனுறுமன் னிடைதடைசெய்த பொறிகளினள வுளவே (௮௫)

துடியடியன மடிசெவியன துறுகயமுனி தொடரா
வெடிபடவிரி சிறுகுருளைகண் மிசைபடுகொலை விரவா
ரடிதளர்வுறு கருவுடையன வணைவுறுபிணை யலையா
கொடியனவெதிர் முடுகியுமுறு கொலைபுரிசில மறவோர். (௮௬)

இவ்வகைவரு கொலைமறவினை யெதிர்நிகழ்வுழி யதிரக
கைவரைகளும வெருவுறமிடை கானெழுவதொ ரேனம
பெயகருமுகி லெனவிடியொடு பிதிர்கனலவிழி சிதறி
மொயவலைகளை யறநிமிர்வுற முடுகியகடு விசையில். (௮௭)

போமதுதனை யடுதிறலொடு பொருமறவர்க ளரியே
றுமவர்தொடர் வுறுமவிசையுட னடிவழிசெலு மளவிற
றுமொருவரு மறிகிலரவர் தனிதொடர்வுழி யதனமே
லேமுனையடு சிலைவிடலைக ளிருவர்களடி பிரியார் (௮௮)

நாடியகழல் வயவர்களவர் நாணனுநெடு வரிவிற்
காடனுமெனு மி[illegible]வருமலை காவலரொடு கடிதிற
கூடினர்விடு பகழிகளொடு கொலைஞமலிகள் வழுவி
நீடியசரி படர்வதுதரு நீழலினவிரை கேழல. (௮௯)

குன்றிடையதிக ரமுன்செறவெரி கொடுவிழியிடி குரனீள
பனறியுமடல வனறிறலொடு படர்நெறிநெடி தோடித
துனறியதொரு குன்றடிவரை சலவியநெறி சூழற்
செனறதனிடை நினறதுவலி தெருமரமர நிரையில். (௯௰)

அத்தருவளர் சுழலிடையடை யதனிலையறி பவர்முன்
கைதெரிகணை யினிலடுவது கருதலர்விசை கடுகி
மொய்தெழுசுடா விடுசுரிகையை முனைபெறவெதி ருருவிக்
குத்தினருடன முறிபடவெறி குலமறவாக டலைவா. (௯௧)

வேறு

வேடர்தங் கரிய செங்கண் வில்லியார் விசையிற் குத்த
மாடிரு துணியாய் வீழ்ந்த வராகத்தைக் கண்டு நாணன்
காடனே யிதன்பி னின்று காதங்கள் பலவந் தெய்த்தோ
மாடவன் றொன்று னச்சோ வென்றவ ரடியிற் றாழ்ந்தார். (௯௨)

மற்றவா திண்ண னார்க்கு மொழிகின்றார் வழிவந் தாற்ற
வுற்றது பசிவந் தெம்மை யுதவிய விதனைச் சுட்டுச்
சற்றுநீ யருந்தி யாமுந் தின்றுதண் ணீருங் குடித்து
வெற்றிகொள் வேட்டைக் காடு குறுகுவோ மெல்ல வென்றார்.

என்றவர் கூற நோக்கித் திண்ணனா தண்ணீ ரெங்கே
நன்றுமிவ் வனத்தி லுள்ள தென்றனா செய்ய நாண
னின்றவிப் பெரிய தேக்கி னப்புறஞ் சென்றா னீண்ட
குன்றினுக் கயலே யோடுங் குளிர்ந்தபொன் முகலி யென்றான் (௯௪)

பொங்கிய சினவில் வேடன் சொன்னபின் போவோ மங்கே
யிங்கிது தன்னைக் கொண்டு போதுமி னென்று தா[illegible]
மங்கது நோக்கிச் சென்றா காவத மனையிற் கண்டார்
செங்கணே றுடையா வைகுந் திருமலைச் சாரற் சோலை (௯௫)

நாணனே தோன்றுங் குன்றி னண்ணுவே மென்ன நாணன்
காணநீ போதி நல்ல காட்சியே காணு மிந்தச்
சேணுயா திருக்கா ளத்தி மலைமிசை யெழுந்து சேவ்வே
கோணமில் குடுமித் தேவ ரிருப்பாகும் பிடலா மென்றான். (௯௬)

ஆவதே னிதனைக் கண்டிங் கணைதொறு மென்மேற் பாரம்
போவதொன் றுளது போலு மாசையும் பொங்கி மென்மேன்
மேவிய நெஞ்சும் வேறோ விருப்புற விரையா நிற்குந்
தேவரங் கிருப்ப தெங்கே போகென்றா திண்ண னாதாம். (௯௭)

உரைசெய்து விரைந்து செல்ல வவர்களு முடனே போந்து
கரைவளா கழையின் முத்துங் காரகிற் குறடுஞ் சந்தும்
வரைதரு மணியும் பொன்னும் வயிரமும் புளினந் தோறுந்
திரைகண்முன் றிரட்டி வைத்த திருமுக லியினைச் சார்ந்தார். (௯௮)

ஆங்கதன் கரையின் பாங்கோ ரணிநிழற் கேழ விட்டு
வாங்குவிற் காடன் றன்னை மரக்கடை தீக்கோல் பண்ணி
யீங்குநீ நெருப்புக் காண்பா யிம்மலை யேறிக் கண்டு
நாங்கள்வந் தணைவோ மென்று நாணனுந் தாமும் போந்தார். (௯௯)

அளிமிடை கரைசூழ் சோலை யலர்களகொண் டணைந்த வாற்றின்
றெளிபுன லிழிந்து சிந்தை தெளிவுறுந் திண்ண னார்தாங்
களிவரு மகிழ்ச்சி பொங்கக் காளத்தி கண்டு கொண்டு
குளிர்வரு நதியூ டேகிக் குலவரைச் சாரல் சேர்ந்தார். (௱)

கதிரவ னுச்சி நண்ணக் கடவுண்மால் வரையி னுச்சி
யதிர்தரு மோசை யைந்து மார்கலி முழக்கங் காட்ட
விதுவென்கொ னாணா வென்றா னிம்மலைப் பெருந்தேன் சூழ்ந்து
மதுமல ரீக்கண் மொய்த்து மருங்கெழு மொலிகொ லென்றான். (௱௧)

முன்புசெய் தவத்தி னீட்ட முடிவிலா வின்ப மான
வன்பினை யெடுத்துக் காட்ட வளவிலா வார்வம் பொங்கி
மன்பெருங் காதல் கூர வள்ளலார் மலையை நோக்கி
யென்புநெக் குருகி யுள்ளத் தெழுபெரு வேட்கை யோடும். (௱௨)

நாணனு மன்பு முன்பு நளிர்வரை யேறத் தாமும்
பேணுதத் துவங்க ளென்னும் பெருகுசோ பான மேறி
யாணையாஞ் சிவத்தைச் சார வணைபவர் போல வையர்
நீணிலை மலையை யேறி நேர்படச் செல்லும் போதில். (௱௩)

திங்கள்சேர் சடையார் தம்மைச் சென்றவர் காணு முன்னே
யங்கணர் கருணை கூர்ந்த வருட்டிரு நோக்க மெய்தித்
தங்கிய பவத்தின் முன்னைச் சார்புவிட் டகல நீங்கிப்
பொங்கிய வொளியி னீழற் பொருவிலன் புருவ மானார். (௱௪)

மாகமார் திருக்கா ளத்தி மலையெழு கொழுந்தா யுள்ள
வேகநா யகரைக் கண்டா ரெழுந்தபே ருவகை யன்பின்
வேகமா னதுமேற் செல்ல மிக்கதோர் விரைவி னோடு
மோகமா யோடிச் சென்றார் தழுவினார் மோந்து நின்றார். (௱௫)

நெடிதுபோ துயிர்த்து நின்று நிறைந்தெழு மயிர்க்கா றோறும்
வடிவெலாம் புளகம் பொங்க மலர்க்கணீ ரருவி பாய
வடியனேற் கிவர்தா மிங்கே யகப்பட்டா ரச்சோ வென்று
படியிலாப் பரிவு தானோர் படிவமாம் பரிசு தோன்ற (௱௬)

வெம்மறக் குலத்து வந்த வேட்டுவச் சாதி யார்போற்
கைம்மலை கரடி வேங்கை யரிதிரி கானந் தன்னி
லும்முடன் றுணையா யுள்ளா ரொருவரு மின்றிக் கெட்டே
னிம்மலைத் தனியே நீரிங் கிருப்பதே யென்று நைந்தார் (௱௭)

கைச்சிலை விழுந்த தோரார் காளையார் மீள வந்தப்
பச்சிலை யோடு பூவும் பறித்திட்டு நீரும் வார்த்து
மச்சிது செய்தார் யாரோ வென்றலு மருங்கு நின்ற
வச்சிலை நாணன் றானு நானிது வறிந்தே னென்பான். (௱௮)

வன்றிற லுந்தை யோடு மாவேட்டை யாடிப் பண்டிக்
குன்றிடை வந்தோ மாகக் குளிர்ந்தநீ ரிவரை யாட்டி
யொன்றிய விலைப்பூச் சூட்டி யூட்டிமுன் பறைந்தோர் பார்ப்பா
னன்றிது செய்தா னின்று மவன்செய்த தாகு மென்றான். (௱௯)

உண்ணிறைந் தெழுந்த தேனு மொழியின்றி யாரா வன்பிற்
றிண்ணனார் திருக்கா ளத்தி நாயனார்க் கினிய செய்கை
யெண்ணிய விவைகொ லாமென் றிதுகடைப் பிடித்துக் கொண்டவ்
வண்ணலைப் பிரிய மாட்டா தளவிலா தரவு நீட. (௱௰)

இவர்தமைக் கண்டே னுக்குத தனியரா யிருந்தா னன்றே
யிவர்தமக கமுது செய்ய விறைச்சியு மிடுவா ரில்லை
யிவாதமைப் பிரிய வொண்ணா தென்செய்கே னினியான் சால
விவர்தமக் கிறைச்சி கொண்டிங கெய்தவும் வேண்டு மென்று. (௱௰௧)

போதுவர் மீண்டு செல்வா புல்லுவா மீளப் போவர்
காதலி னேக்கி நிற்பா கனறகல் புனிறருப் போல்வா
நாதனை யமுது செய்ய நலலமெல் லிறைசசி நானே
கோதறத தெரிநது வேறு கொணடிஙகு வருவே னென்பாா. (௱௰௨)

ஆர்தம ராக நீரிங் கிருப்பதென் றகல மாட்டே
னீாபசித் திருகக விஙகு நிறகவுங கிலலே னென்று
சோர்தரு கணணீா வாரப போய்வரத துணிநதா ராகி
வாாசிலை யெடுதது கொணடு மலாக்கையாற றொழுது போந்தார். (௱௰௩)

முன்புநின் றரிதி னீஙகி மொயவனா யிழிந்து நாணன
பினபுவந் தணைய முனனைப் பிறதுறை வேட்கை நீஙகி
யன்புகொண டெயப்பச செலலு மவாதிரு முகலி யாறறின
பொன்புனை கரையி லேறிப புதுமலாக காவிற் புககாா (௱௰௪)

காடனு மெதிரே சென்று தொழுதுநீக கடைந்து வைததேன்
கோடுடை யேன முஙகள் குறிபபடி யுறுப்பை யெல்லா
மாடுற நோக்கிக் கொளளு மறிததுநாம போகைக கினறு
நீடநீா தாழ்தத தெனனே வெனறலு நினற நாணன. (௱௰௫)

அங்கிவன் மலையிற் றேவர் தமமைககண டணைசதுக கொண்டு
வங்கினைப பறறிப் போகா வலலுடும பெனன நீஙகா
னிஙகுமத தேவா தினன விறைசசிகொண டேகப போநதா
னங்குலத தலைமை விட்டா னலபபட்டான றேவாக கெனறானன. (௱௰௬)

என்செய்தாய திணணா நீதா னெனனமால கொண்டா யெஙகண
முன்பெரு முதலி யலலை யோவென முகததை நோககாா
வன்பெரும் பன்றி தன்னை யெரியினில வதககி மிகக
வின்புறு தசைகள வெவவே றமபினு லீாநது கொணடு. (௱௰௭)

கோலினிற் கோத்துக் காய்ச்சிக கொழுநதசை பததநில வேவ
வாலிய சுவைமுன் காணபான வாயினி லதுககிப பாாததுச
சாலவு மினிய வெலலாஞ சருகிலை யிணைதத கலலை
யேலவே கோலிக் கூட வதனமிசை யிடுவா ராணா. (௱௰௮)

மருங்குநின் றவாகள் பின்னு மயன்மிக முதிர்நதா னௌனே
யருமபெற விறைசசி காயசசி யதுககிவே றுமிழா நினறான
பெரும்பசி யுடைய னேனும் பேசசில னெமககுப பேறு
தரும்பரி சணரான் மற்றைத் தசைபுறத் தெறியா நினறான். (௱௰௯)

தேவுமால் கொண்டா னிந்தத திணணன்மற் றிதனைத் தீாக்க
லாவதொன் றறியோந் தேவ ராட்டியை நாக னோடு
மேவிநாங் கொணர்ந்து தீாக்க வேண்டுமவ வேட்டைக் கானி
லேவலாட் களையுங கொண்டு போதுமென் றெண்ணிப் போனார். (௱௨௰)

கானவர் போன தோரார் கடிதினிற் கல்லை நீங்க
வூனமு தமைத்துக் கொண்டு மஞ்சன மாட்ட வுன்னி
மாநதி நன்னீர் தூய வாயினிற் கொண்டு கொய்த
தூநறும் பள்ளித் தாமங் குஞ்சிமேற் றுதையக் கொண்டார். (௱௨௧)

தனுவொரு கையில் வெய்ய சரத்துடன் றாங்கிக் கல்லைப்
புனிதமெல் விறைச்சி நல்ல போனக மொருகை யேந்தி
யினியவெம் பிரானார் சாலப் பசிப்பரென் றிரங்கி யேங்கி
நனிவிரைந் திறைவர் வெற்பை நண்ணினார் திண்ண னார்தாம். (௱௨௨)

இளைத்தனர் நாய னாரென் றீண்டச்சென் றெய்தி வெற்பின்
முளைத்தெழு முதலைக் கண்டு முடிமிசை மலரைக் காலில்
வளைத்தபொற் செருப்பான் மாற்றி வாயின்மஞ் சனநீர் தன்னை
விளைத்தவன் புமிழ்வார் போல விமலனார் முடிமேல் விட்டார். (௱௨௩)

தலைமிசைச் சுமந்த பள்ளித் தாமத்தைத் தடங்கா ளத்தி
மலைமிசைத் தம்பி ரானார் முடிமிசை வணங்கிச் சாத்திச்
சிலைமிசைப் பொலிந்த செங்கைத் திண்ணனார் சேர்த்த கல்லை
யிலைமிசைப் படைத்த வூனின் றிருவமு தெதிரே வைத்து. (௱௨௪)

கொழுவிய தசைக ளெல்லாங் கோலினிற் றெரிந்து கோத்தங்
கழலுறு பதத்திற் காய்ச்சிப் பல்லினா லதுக்கி நாவிற்
பழகிய வினிமை பார்த்துப் படைத்தவிவ் விறைச்சி சால
வழகிது நாய னீரே யமுதுசெய் தருளு மென்றார். (௱௨௫)

அன்னவிம் மொழிகள் சொல்லி யமுதுசெய் வித்த வேடர்
மன்னனார் திருக்கா ளத்தி மலையினார்க் கினிய நல்லூ
னின்னமும் வேண்டு மென்னு மெழுபெருங் காதல் கண்டு
பன்னெடுங் கரங்கள் கூப்பிப் பகலவன் மலையிற் றாழ்ந்தான். (௱௨௬)

அவ்வழி யந்தி மாலை யணைதலு மிரவு சேரும்
வெவ்விலங் குளவென் றஞ்சி மெய்ம்மையின் வேறு கொள்ளாச்
செவ்விய வன்பு தாங்கித் திருக்கையிற் சிலையுந் தாங்கி
மைவரை யென்ன வையா மருங்குநின் றகலா நின்றார். (௱௨௭)

சார்வருந் தவங்கள் செய்து முனிவரு மமரர் தாமுங்
கார்வரை யடவி சேர்ந்துங் காணுதற் கரியார் தம்மை
யார்வமுன் பெருக வாரா வன்பினிற் கண்டு கொண்டே
நேர்பெற நோக்கி நின்றார் நீளிரு ணீங்க நின்றார். (௱௨௮)

கழைசொரி தரளக் குன்றிற் கதிர்நில வொருபாற் பொங்க
முழையர வுமிழ்ந்த செய்ய மணிவெயி லொருபான் மொய்ப்பத்
தழைகதிர்ப் பரிதி யோடுஞ் சந்திரன் றலையு வாவிற்
குழையணி காதர் வெற்புக் கும்பிடச் சென்ற தொக்கும். (௱௨௯)

விரவுபன் மணிகள் கான்ற விரிசுடர்ப் படலை பொங்க
மரகத மொளிகொ ணீல மணிகளு மிமைக்குஞ் சோதி
பொரவிரு சுடருக் கஞ்சிப் போயின புடைக டோறு
மிரவிரு ளொதுங்கி னாலே போன்றுள தெங்கு மெங்கும். (௱௩௰)

செந்தழ லொளியிற் பொங்குந் தீபமா மரங்க ளாலு
மந்திகண் முழையில் வைத்த மணிவிளக் கொளிக ளாலு
மைந்துமா றடக்கி யுள்ளா ரரும்பெருஞ் சோதி யாலு
மெந்தையார் திருக்கா ளத்தி மலையினி லிரவொன் றில்லை. (௱௫௧)

வருங்கறைப் பொழுது நீங்கி மல்கிய யாமஞ் சென்று
சுருங்கிட வறிந்த புள்ளின் சூழ்சிலம் பொசை கேட்டுக்
கருங்கட லென்ன நின்று கணையிமை யாத வீர
ரரும்பெறற் றம்பி ரானுக் கமுதுகொண் டணைய வேண்டி. (௱௫௨)

எறுகாற் பன்றி யோடு மிருங்கலை புனமான் மற்றும்
வேறுவே றினங்கள் வேட்டை வினைத்தொழில் விரகி னாலே
யூறுசெய் காலஞ் சிந்தித் தருமிகத் தெரியாப் போதின
மாறடு சிலையுங் கொண்டு வள்ளலைத் தொழுது போந்தார். (௱௫௩)

வேறு.

மொய்காட்டு மிருள்வாங்கி முகங்காட்டுந் தேரிரவி
மெய்காட்டு மன்புடைய வில்லியார் தனிவேட்டை
யெய்காட்டின் மாவளைக்க விட்டகருந் திரையெடுத்துக்
கைகாட்டு வான்போலக் கதிர்காட்டி யெழும்பொழுதில். (௱௫௪)

எய்தியசீ ராகமத்தி லியம்பியபூ சனைக்கேற்பக்
கொய்தமல ரும்புனலு முதலான கொண்டணைந்தார்
மைதழையுங் கண்டத்து மலைமருந்தை வழிபாடு
செய்துவருந் தவமுடைய முனிவர்சிவ கோசரியார். (௱௫௫)

வந்துதிரு மலையின்கண் வானவர்நா யகர்மருங்கு
சிந்தைநிய மத்தோடுஞ் செல்கின்றா திருமுன்பு
வெந்தவிறைச் சியுமெலும்புங் கண்டகல மிதித்தோடி
யிந்தவனு சிதங்கெட்டே னியார்செய்தா ரென்றழிவார். (௱௫௬)

மேவநோ வாவஞ்சா வேடுவரே யிதுசெய்தார்
தேவதே வேசனே திருமுன்பே யிதுசெய்து
போவதே யிவ்வண்ணம் புகுதநீர் திருவுள்ள
மாவதே யெனப்பதறி யழுதுவிழுந் தலமந்தார். (௱௫௭)

பொருப்பிலெழுஞ் சுடர்க்கொழுந்தின் பூசனையுந் தாழ்க்கநா
னிருப்பதினி யென்னென்றவ் விறைச்சியெலும் புடனிலையுஞ்
செருப்படியு நாயடியுந் திருவலகா னாற்றியபின்
விருப்பினொடு திருமுகலிப் புனன்மூழ்கி விரைந்தணைந்தார். (௱௫௮)

பழுதுபுகுந் ததுதீரப் பவித்திரமாஞ் செயல்புரிந்து
தொழுதுபெறு வனகொண்டு தூயபூ சனைதொடங்கி
வழுவில்திரு மஞ்சனமே முதலாக வரும்பூசை
முழுதுமுறை மையின்முடித்து முதல்வனார் கழல்பணிந்தார். (௱௫௯)

பணிந்தெழுந்து தனிமுதலாம் பரனென்று பன்முறையாற்
றுணிந்தமறை மொழியாலே துதிசெய்து சுடர்த்திங்க
ளணிந்தசடை முடிக்கற்றை யங்கணரை விடைகொண்டு
தணிந்தமனத் திருமுனிவர் தபோவனத்தி னிடைச்சார்ந்தார். (௱௬௰)

இவ்வண்ணம் பெருமுனிவ ரேகினா ரினியிப்பால்
மைவண்ணக் கருங்குஞ்சி வனவேடர் பெருமானார்
கைவண்ணச் சிலைவளைத்துக் கான்வேட்டை தனியாடிச்
செய்வண்ணத் திறமொழிவேன் றீவினையின் றிறமொழிவேன். (௱௪௧)

திருமலையின் புறம்போன திண்ணனா செறிதுறுகற்
பெருமலைக ளிடைச்சரியிற் பெருமபன்றி புனமேய்ந்து
வருவனவுந் துணிபடுத்து மானினங்கள் கானிடைநின
றொருவழிச்சென றேறுதுறை யொளிநிலறு கொன்றருளி. (௱௪௨)

பயில்விளியாற் கலையழைத்துப் பாடுபெற வூடுருவு
மயின்முகவெங் கணைபோக்கி யடியொற்றி மரையினங்க
ளெயிலிடையிற் கிடையெய்து தொடர்ந்துகட மைகளெய்து
வெயில்படுவெங் கதிர்முதிரத் தனிவேட்டை வினைமுடித்தார். (௱௪௩)

பட்டவன விலங்கெல்லாம் படர்வனத்தி லொருசூழ
விட்டருகு தீக்கடைகோ லிருஞ்சுரிகை தனையுருவி
வெட்டிநறுங் கோற்றேனு மிகமுறித்துத் தேக்கிலையால்
வட்டமுறு பெருங்கல்லை மருங்குபுடை படவமைத்தார். (௱௪௪)

இந்தனமு முறித்தடுக்கி யெரிகடையு மரணியினில்
வெந்தழலைப் பிறப்பித்து மிகவளர்த்து மிருகங்கள்
கொந்தியயி லலகம்பாற் குட்டமிட்டுக் கொழுப்பரிந்து
வந்தனகொண் டெழுந்தழலில் வகருவன வகருவித்து. (௱௪௫)

வாயம்பா லழிப்பதுவும் வகுப்பதுவுஞ் செய்தவற்றி
லாயவுறுப் பிறைச்சியெலா மரிந்தொருகல் லையிலிட்டுக்
காயநெடுங் கோல்கோத்துக் கனலின்க ணுறக்காய்ச்சித்
தூயதிரு வமுதமைக்கச் சுவைகாண லூறுகின்றார். (௱௪௬)

எண்ணிறந்த கடவுளருக் கிடுமுணவு கொண்டூட்டும்
வண்ணஎரி வாயின்கண் வைத்ததெனக் காளத்தி
யண்ணலார்க் காம்பரிசு தானுசோதித் தமைப்பார்போற்
றிண்ணனார் திருவாயி லமைத்தாரூன் றிருவமுது. (௱௪௭)

நல்லபத முறவெந்து நாவின்க ணிடுமிறைச்சி
கல்லையினிற் படைத்துத்தேன் பிழிந்துகலந் ததுகொண்டு
வல்விரைந்து திருப்பள்ளித் தாமமுந்தூய மஞ்சனமு
மொல்லையினின் முன்புபோ லுடன்கொண்டு வந்தணைந்தார். (௱௪௮)

வந்துதிருக் காளத்தி மலையேறி வனசரர்க
டந்தலைவ னுரிமையோர் தலைவனார் தமையெய்தி
யந்தணனார் பூசையினை முன்புபோ லகற்றியபின்
முந்தைமுறை தம்முடைய பூசனையின் செயன்முடிப்பார். (௱௪௯)

ஊனமுது கல்லையுடன் வைத்திதுமுன் னையினன்று
லேனமொடு மான்கலைகண் மரைகடமை யிவையிற்றி
லானவுறுப் பிறைச்சியமு தடியேனுஞ் சுவைகண்டேன்
றேனுமுடன் கலந்திது தித்திக்கு மெனமொழிந்தார். (௱௫௰)

இப்பரிச திருவமுது செய்வித்துத் தம்முடைய
வொப்பரிய பூசனைசெய் தந்நெறியி லொழுகுவா
ரெப்பொழுது மேன்மேலுந் தெழுமன்பாற் காளத்தி
யப்பரெதி ரல்லுறங்கார் பகல்வேட்டை யாடுவார். (௱௫௧)

மாமுனிவர் நாடோறும் வந்தணைந்து வனவேந்தர்
தாமுயலும் பூசனைக்குச் சாலமிகத் தளர்வெய்தி
தீமையென வதுநீக்கிச் செப்பியவா கமவிதியா
லாமுறையி லருச்சனைசெய தந்நெறியி லொழுகுவரால். (௱௫௨)

நாணனொடு காடனும்போய் நாகனுக்குச் சொல்லியபி
னூனுமுறக் கமுமின்றி யணங்குறைவா ளையுங்கொண்டு
பேணுமக னாதம்பால் வந்தெல்லாம பேதித்துக்
காணுநெறி தங்கள்குறி வாராமற் கைவிட்டார். (௱௫௩)

முன்புதிருக் காளத்தி முதல்வனா ருருனோக்கி
னின்புறுவே தகத்திருமபு பொன்னானா போல்யாக்கைத்
தன்பரிசும் வினையிரண்டுஞ் சாருமல மூன்றுமற
வன்புபிழம பாய்த்திரிவா ரவர்கருத்தி னளவினரோ. (௱௫௪)

அந்நிலையி லன்பனா ரறிந்தநெறி பூசிப்ப
மன்னியவா கமப்படியான மாமுனிவ ருருச்சித்திங்
கெனனுடைய நாயகனே யிதுசெயதா தமைககாணே
னுன்னுடைய திருவருளா லொழித்தருள வேண்டுமென. (௱௫௫)

அன்றிரவு கனவின்க ணருமுனிவர் தம்பாலே
மின்றிகழுஞ் சடைமவுலி வேதியர்தா மெழுந்தருளி
வன்றிறலவே டுவனென்று மற்றவனை நீநினையே
லன்றவன்றன் செயறன்னை நாமுரைப்பக கேளென்று. (௱௫௬)

அவனுடைய வடிவெல்லா நம்பக்க லன்பென்று
மவனுடைய வறிவெல்லா நமையறியு மறிவென்று
மவனுடைய செயலெல்லா நமக்கினிய வாமென்று
மவனுடைய நிலையிவ்வா றறிநீயென் றருளசெய்வார். (௱௫௭)

பொருப்பினில்வந் தவன்செய்யும் பூசனைக்கு முன்பென்மே
லருப்புறுமென் மலர்முனனை யவைநீக்கு மாதரவால்
விருப்புறுமன் பெனுமவெள்ளக கால்பெருகிற் றெனவீழ்ந்த
செருப்படியவ் விளம்பருவச் சேயடியிற் சிறப்புடைத்தால். (௱௫௮)

உருகியவன் பொழிவின்றி நிறைந்தவவ னுருவென்னும்
பெருகியகொள் கல்முகத்திற பிறங்கியினி தொழுகுதலா
லொருமுனிவன் செவியுமிழு முயர்கங்கை முதற்றீர்த்தப்
பொருபுனலி னெனக்கவன்றன் வாயுமிழும் புனல்புனிதம். (௱௫௯)

இம்மலைவந் தெனையடைந்த கானவன்ற னியல்பாலே
மெய்ம்மலரு மன்புமேல் விரிந்தனபோல் விழுதலாற்
செம்மலர்மே லயனொடுமாண் முதற்றேவர் வந்துபுனை
யெம்மலரு மவன்றலையா லிடுமலர்போ லெனக்கொவ்வா. (௱௬௰)

வெய்யகனற் பதங்கொள்ள வெந்துளதோ வெனுமன்பா
லையுமனத் தினிமையினி லைய்மிக மென்றிடலாற்
செய்யுமறை வேள்வியோர் முன்புதரு திருந்தவியி
லெய்யும்வரிச் சிலையவன்றா னிட்டவூ னெனக்கினிய. (௱௧௧)

மன்பெருமா மறைமொழிகண் மாமுனிவர் மகிழ்ந்துரைக்கு
மின்பமொழித் தோத்திரங்கண் மந்திரங்க ளியாவையினு
முன்பிருந்து மற்றவன்றன் முகமலர வகநெகிழ்ந்த
வன்பினினைந் தெனையல்லா லறிவுறா மொழிநல்ல. (௱௧௨)

உனக்கவன்றன் செயல்காட்ட நாளைநீ யொளித்திருந்தா
லெனக்கவன்றன் பரிவிருக்கும் பரிசெல்லாங் காண்கின்றாய்
மனக்கவலை யொழிகென்று மறைமுனிவர்க் கருள்செய்து
புனற்சடிலத் திருமுடியா ரெழுந்தருளிப் போயினா. (௱௧௩)

கனவுநிலை நீங்கியபின் விழித்துணர்ந்து கங்குலிடைப்
புனைதவத்து மாமுனிவர் புலர்வளவுங் கண்டுயிலார்
மனமுறுமற் புதமாகி வரும்பயமு முடனாகித்
துனைபுரவித் தனித்தேர்மேற் றோன்றுவான் கதிர்தோன்ற. (௱௧௪)

முன்னைநாள் போல்வந்து திருமுகலிப் புனன்மூழ்கிப்
பன்முறையுந் தம்பிரா னருள்செய்த படிநினைந்து
மன்னுதிருக் காளத்தி மலையேறி முன்புபோற்
பிஞ்ஞகனைப் பூசித்துப் பின்பாக வொளித்திருந்தார். (௱௧௫)

வேறு.

கருமுகி லென்ன நின்ற கண்படா வில்லி யார்தாம்
வருமுறை யாறு நாளில் வருமிர வொழிந்த காலை
யருமறை முனிவ னார்வந் தணைவதன் முன்பு போகித்
தருமுறை முன்பு போலத் தனிப்பெரு வேட்டை யாடி. (௱௧௬)

மாறிலூ னமுது நல்ல மஞ்சனப் புனலுஞ் சென்னி
யேறுநாண் மலரும் வெவ்வே றியல்பினி லமைத்துக் கொண்டு
தேறுவார்க் கமுத மான செல்வனார் திருக்கா ளத்தி
யாறுசேர் சடையார் தம்மை யணுகவந் தணையா நின்றார். (௱௧௭)

இத்தனை பொழுதுந் தாழ்த்தே னெனவிரைந் தேகு வார்முன்
மொய்த்தபல் சகுன மெல்லா முறைமுறை தீங்கு செய்ய
வித்தகு தீய புட்க ளீண்டமுன் னுதிரங் காட்டு
மத்தனுக் கென்கொல் கெட்டே னடுத்ததென் றணையும் போதில். (௱௧௮)

அண்ணலார் திருக்கா ளத்தி யடிகளார் முனிவ னார்க்குத்
திண்ணனார் பரிவு காட்டத் திருநய னத்தி லொன்று
துண்ணென வுதிரம் பாய விருந்தனா தூரத் தேயவ்
வண்ணவெஞ் சிலையார் கண்டு வல்விரைந் தோடி வந்தார். (௱௧௯)

வந்தவர் குருதி கண்டார் மயங்கினார் வாயி னன்னீர்
சிந்திடக் கையி லூனுஞ் சிலையுடன் சிதறி வீழக்
கொந்தலர் பள்ளித் தாமங் குஞ்சிநின் றலைந்து சோரப்
பைந்தழை யலங்கன் மார்பர் நிலத்திடைப் பதைத்து வீழ்ந்தார். (௱௨௰)

விழுந்தவ ரெழுந்து சென்று துடைத்தனர் குருதி வீழ்வ
தொழிந்திடக் காணார் செய்வ தறிந்திலர் உயிர்த்து மீள
அழிந்துபோய் வீழ்ந்தார் தேறி யாரிது செய்தா ரென்னா
எழுந்தனர் திசைக ளெங்கும் பார்த்தன ரெடுத்தார் வில்லும். (௱௭௧)

வாளியுந் தெரிந்து கொண்டிம் மலையிடை யெனக்கு மாறா
மீளிவெம் மறவர் செய்தா ருளர்கொலோ விலங்கின் சாதி
யாளிமுன் னாகி யுள்ள விளைத்தவோ வறியே னென்று
நீளிருங் குன்றச் சார னெடிதிடை நேடிச் சென்றார். (௱௭௨)

வேடரைக் காணார் தீய விலங்குகண் மருங்கு மெங்கு
நாடியுங் காணார் மீள நாயனார் தம்பால் வந்து
நீடிய சோகத் தோடு நிறைமலர்ப் பாதம் பற்றி
மாடுறக் கட்டிக் கொண்டு கதறினார் கண்ணீர் வார. (௱௭௩)

பாவியேன் கண்ட வண்ணம் பரமனார்க் கடுத்த தென்னோ
ஆவியி னினிய வெங்க ளத்தனார்க் கடுத்த தென்னோ
மேவினார் பிரிய மாட்டா விமலனார்க் கடுத்த தென்னோ
ஆவதொன் றறிகி லேனியா னென்செய்கே னென்று பின்னும். (௱௭௪)

என்செய்தாற் றீரு மோதா னெம்பிரா னிறத்துத் தீங்கு
முன்செய்தார் தம்மைக் காணேன் மொய்கழல் வேட ரொன்று
மின்செய்வார் பகழிப் புண்கட் காகுமெய் மருந்து தேடிப்
பொன்செய்தாழ் வரையிற் கொண்டு வருவனென் றென்று போனார். (௱௭௫)

நினைத்தனர் வேறு வேறு நெருங்கிய வனங்க ளெங்கு
மினத்திடைப் பிரிந்த செங்க ணேறென வெருக்கொண் டெய்திப்
[illegible]டைப் பறித்துக் கொண்டு பூதநா யகன்பால் வைத்த
மனத்தினுங் கடிது வந்து மருந்துகள் பிழிந்து வார்த்தார். (௱௭௬)

மற்றவர் பிழிந்து வார்த்த மருந்தினா றிருக்கா ளத்திக்
கொற்றவர் கண்ணிற் புண்ணீர் குறைபடா திழியக் கண்டு
மிற்றையி னிலைமைக் கென்னோ வினிச்செய லென்று பார்ப்பா
ருற்றநோய் தீர்ப்ப தூனுக் கூனெனு முரைமுன் கண்டார். (௱௭௭)

இதற்கினி யென்க ணம்பா லிடந்தப்பி னெந்தை யார்க
ணதற்கிது மருந்தாய்ப் புண்ணீர் நிற்கவு மடுக்கு மென்று
மதர்த்தெழு முள்ளத் தோடு மகிழ்ந்துமுன் னிருந்து தங்கண்
முதற்சர மடுத்து வாங்கி முதல்வர்தங் கண்ணி லப்ப. (௱௭௮)

நின்றசெங் குருதி கண்டார் நிலத்தினின் றேறப் பாய்ந்தார்
குன்றென வளர்ந்த தோள்கள் கொட்டினார் கூத்து மாடி
நன்றுநான் செய்த விந்த மதியென நகையுந் தோன்ற
வொன்றிய களிப்பி னாலே யுன்மத்தர் போல மிக்கார். (௱௭௯)

வலத்திருக் கண்ணிற் றங்க ணப்பிய வள்ள லார்த
நலத்தினைப் பின்னுங் காட்ட நாயனார் மற்றைக் கண்ணி
லுலப்பில்செங் குருதி பாயக் கண்டன ருலகில் வேடர்
குலப்பெருந் தவத்தால் வந்து கொள்கையி னும்பர் மேலார் (௱௮௰)

கண்டபின் கெட்டே னெங்கள் காளத்தி யார்கண் ணொன்று
புண்டரு குருதி நிற்க மற்றைக்கண் குருதி பொங்கி
மண்டுமற் றிதனுக் கஞ்சேன் மருந்துகை கண்டே னின்னும்
உண்டொரு கண்ணிக் கண்ணை யிடந்தப்பி யொழிப்பே னென்று. (௱௮௧)

கண்ணுதல் கண்ணிற் றங்க ணிடந்தப்பிற் காணு நேர்பா
டெண்ணுவார் தம்பி ரானார் திருக்கண்ணி லிடக்கா லூன்றி
யுண்ணிறை விருப்பி னோடு மொருதனிப் பகழி கொண்டு
திண்ணனார் கண்ணி லூன்றத் தரித்திலர் தேவ தேவர். (௱௮௨)

செங்கண்வெள் விடையின் பாகர் திண்ணனார் தம்மை யாண்ட
வங்கணர் திருக்கா ளத்தி யற்புதர் திருக்கை யன்பர்
தங்கண்முன் னிடக்குங் கையைத் தடுக்கமுன் றடுக்கு நாக
கங்கண ரமுத வாக்குக் கண்ணப்ப நிற்க வென்ற. (௱௮௩)

கானவர் பெருமா னார்தங் கண்ணிடந் தப்பும் போது
ஊனமு துகந்த வைய ருற்றுமுன் பிடிக்கும் போது
ஞானமா முனிவர் கண்டார் நான்முகன் முதலா யுள்ள
வானவர் வளர்பூ மாரி பொழிந்தனர் மறைக ளார்ப்ப. (௱௮௪)

பேறினி யிதன்மே லுண்டோ பிரானார்திருக் கண்ணில் வந்த
ஊறுகண் டஞ்சித் தங்க ணிடந்தப்ப வுதவுங் கையை
யேறுயர்த் தவர்தங் கையாற் பிடித்துக்கொண் டென்வ லத்தின்
மாறிலாய் நிற்க வென்று மன்னுபே ரருள்பு ரிந்தார் (௱௮௫)

மங்குல்வாழ் திருக்கா ளத்தி மன்னனார் கண்ணிற் புண்ணீர்
தங்கணான் மாற்றப் பெற்ற தலைவர்தா டலைமேற் கொண்டே
கங்கைவாழ் சடையார் வாழுங் கடவூரிற் கலய னாராம்
பொங்கிய புகழின் மிக்கார் திருத்தொண்டு புகல லுற்றேன். (௱௮௬)

கண்ணப்பநாயனார்புராண முற்றிற்று.

ஆகத்திருவிருத்தம்-௱௮௬.

---

௫ ச ன ம்.

அன்புடைமை

எமக்கு இனியவொன்று எம்மாலே தெளியப்பட்டவர் யாவரோ அவரிடத்தே எமக்கு விருப்பம் நிகழும். எமக்கு யாவரிடத்து விருப்பம் நிகழுமோ அவரிடத்தே எமக்கு அன்பு நிகழும். அன்பாவது தன்னால் விரும்பப்பட்டவரிடத்தே தோன்றும் உள்ள நிகழ்ச்சி. ஆதலால், நாம் நமக்கு இனியவர் யாவரென்று ஆராய்ந்து, நிச்சயிப்போம். தந்தை தாய் மனைவி மைந்தர் முதலிய உறவினரோ எமக்கு இனியரெனக் கொள்வமெனின், இவருக்கும் எமக்கும் உளதாகிய தொடர்ச்சி நீர்க்குமிழிபோல நிலையில்லாததாகிய இவ்வுடம்பினால் ஆயதாதலானும், இவ்வுடம்பு ஒழியவே இதனாலாகிய தொடர்ச்சியும் ஒழிதலானும்; உடம்பினாலே தொடர்ச்சி உள்ளபோதும், நாம் தீவினைப்பயனை அனுபவிக்கும்வழி இவ்வுறவினரோ பகைவராகவும், நல்வினைப்பயனை அனுபவிக்கும்வழி இவரல்லாத பகைவரும் உறவராகவும், காண்

டலானும்; இவர் உறவராய் நின்றவழியும், எமக்கு இதம் செய்தல் தம்பய ன் கருதியன்றி எம்பயன் கருதியன்மையானும்; இவர் எமக்கு இனியரென் று கொள்ளுதல் ஒருவாற்றானும் கூடாது. நாமோ நம்மை ஒருகாலும் பகை த்தலின்மையானும், எக்காலும் துன்பத்தினின்றும் நீங்கி இன்பத்தை அனுப வித்தல் வேண்டுமெனனும் கருத்தே நமக்கு உண்மையானும், நமக்கு நாமே இனியமெனக் கொள்வமெனின்; கேவலாவத்தையிலே ஆணவமலமறை ப்பினாலே அறிவும் தொழிலும் சிறிதும் விளங்காமையானும், சகலாவத்தையி லே அறிவும் தொழிலும் உளவழியும், அவை சிற்றறிவும் சிறுதொழிலுமன்றி முற்றறிவும் முற்றுத்தொழிலும் அன்மையானும்,அதனால் எமக்கு இன்பம் இது துன்பம் இது துன்பத்தினின்றும் நீங்கி இன்பம் பெறும் நெறி இது என உள் ளபடி அறிந்து துன்பத்தினின்றும் நீங்கி இன்பத்தைப் பெறுதல் கூடாமையா னும், எமக்கு நாமே இனியமெனக்கொள்ளுதலும் கூடாது. முற்றறிவு முற் றுத்தொழில் உடையராகி, தம்பயன் குறியாது மலபெத்தராகிய ஆன்மாக்க ள் மேல் வைத்த பெருங்கருணையினாலே, அவர்களுக்குத் தனுகரணங்களைக் கொடுத்து, ஆணவமல சத்தியைச் சிறிது நீக்கி, அறிவை விளக்கிப் போகங் களைப் புசிப்பித்து, மலபரிபாகமும் இருவினையொப்பும் சத்தி நிபாதமும் வருவித்து, பாசநீக்கமும் சிவத்துவவிளக்கமும் செய்யும் பரமபதி ஒருவர் உண்மையானும், அவர் சிவனே ஆதலானும், அவரே எமக்கு இனியரெனக் கொள்ளல்வேண்டும் இக்கருத்தனைத்தும் நோக்கி அன்றே, "என்னில்யாரு மெனக்கினி யாரில்லை-யென்னி லும்மினி யாவனொரு வனுளன்-என்னு ளே யுயிர்ப் பாய்ப்புறம் போந்துபுக் - கென்னு ளேநிற்கு மின்னம்ப ரீசனே." என்று திருவாய்மலர்ந்தருளினார் திருநாவுக்கரசுநாயனார் என்க. ஆதலால், அச் சிவனையே நாமெல்லாம் விரும்பி, அவரிடத்து இடையறாத மெய்யன்பு செ ய்தல் வேண்டும். அன்பு பத்தி என்பன ஒருபொருட்சொற்கள்.

அன்பானது, குடத்துள் விளக்கும் உறையுள் வாளும் போல, ஒருவர் காட்டக் காணற்பாலதன்று; அவ்வன்புடைமையால் வெளிப்படும் செயல் களைக் கண்டவழி, இவை உண்மையால், இங்கே அன்பு உண்டென்று அநு மித்துக்கொள்ளற்பாலதாம். அது " அன்பிற்கு முண்டோ வடைக்குந் தா ழார்வலர் - புன்கணீர் பூச றரும " என்னும் திருக்குறளானும், " சுரந்த திருமுலைக்கே துய்யதிரு ஞானஞ் - சுரந்துண்டார் பிள்ளையெனச் சொல்ல ச - சுரந்த - தனமுடையா டென்பாண்டி மாதேவி தாழ்ந்த - மனமுடையா ளன்பிருந்த வாறு " என்னும் திருக்களிற்றுப்படியாரானும், உணர்க. சிவ னிடத்து அன்புடைமைக்கு அடையாளம், அச்சிவனுடைய உண்மையை நினைத்தல் கேட்டல் காண்டல் செய்தபொழுதே தன்வசம் அழிதலும், மயிர் க்கால்தோறும் நிவலை உண்டாகப் புளகம் கொள்ளலும், ஆனந்தஅருவி பொ ழிதலும், விம்மலும், நாத்தழுதழுத்தலும், உரை தடுமாறலும், ஆடலும், பாட லும், அவர் உவப்பன செய்தலும், வெறுப்பன ஒழிதலும்,பிறவுமாம்.

இவ்வன்பு இல்வழிச் சிவனை அடைதல் ஒருவாற்றானும் கூடாது. அது " உள்ள முள்கலந் தேத்தவல் லார்க்கலாற் - கள்ள முள்ளவ ருக்கருள் வானலன் - வெள்ள மும்மர வும்விர வுஞ்சடை - வள்ள லாகிய வான்மியூ ரீசனே." " நெக்கு நெக்கு நினைப்பவர் நெஞ்சுளே - புக்கு நிற்கும்பொன் னார்சடைப் புண்ணியன் - பொக்க மிக்கவர் பூவுநீ ருங்கண்டு - நக்கு நிற்ப னவர்தம்மை நாணியே. "என்னும் திருநாவுக்கரசுநாயனார் தேவாரத்தானும், " தேவ தேவன்மெய்ச் சேவகன் றென்பெ ருந்துறை நாயகன் - மூவ ராலு மறியொ ணாமுத லாய வானந்த மூர்த்தியான்-யாவ ராயினு மன்ப ரன்றி யறி யொ ணாமலர்ச் சோதியான் - றூய மாமலர்ச் சேவ டிக்கணஞ் சென்னி ம

ன்னிச் சுடரும்மே." என்னும் திருவாசகத்தானும், "என்பே விறகா விறைச்சி யறுத்திட்டுப் - பொன்போ லெரியிற் பொரிய வறுப்பினு - மன்போ டுருகி யகங்குழைக் தார்க்கன்றி - யென்போன் மணியினை யெய்தவொண் ணாதே." என்னும் திருமந்திரத்தானும், "அன்பேயென் னன்பேயென் றன்பாலழைத்தழைத்திட் - டன்பேயன் பாக வறிவழியு - மன்பன்றித் - தீர்த்தர் தியானஞ் சிவார்ச்சனைகள் செய்யுமது - சாத்தும் பழமன்றே தான்" என்னும் திருக்களிற்றுப்படியாரானும், "கருமமா தவஞ்செ பஞ்சொல் காசறு சமாதி ஞானம் - புரிபவர் வசம தாகிப் பொருந்திடேம் புரையொன் றின்றித் - திரிவறு மன்பு செய்வோர் வசமதாய்ச் சேர்ந்து நிற்போ - முரைசெய்வோ மவாமு னெய்தி யவருளத் துறைவோ மென்றும்." என்னும் வாயுசங்கிதையானும், அறிக. இவ்வன்பு பல பிறப்புக்களிலே பயன் குறியாது செய்த புண்ணிய மிகுதியினாலே சிவன் அருளிச்செய்ய, வரும். சிவன் அருளின்றி இவ்வன்பு ஒருவாற்றானும் நிகழாது. அது "ஆங்கவ னருளாற் பத்திநன் குண்டாம் பத்தியா லவனரு ளுண்டாம்-வீங்கிய பத்தி பற்பல பிறப்பில் வேதங்க ளுரைத்திடும் படியே - தீங்கறு கரும மியற்றிய பலத்தாற் சிவனருள் செய்திட வருமா - லோங்கிய பத்தி யாற்சிவ தரும மொழிவறப் புரிந்திடப் படுமால்." எ-ம் "அறமுமன் றறியச் சுருங்கயா னுரைப்ப னுமையிழை பாகன்வார் கழலிற்-றெற்றென வறிவாற் பத்திமை யெய்தல் வேண்டுமாற் சிறந்தபத் திமையான-மற்றிணை யில்லா முத்தியெய் திடுமோன் மாசிலா தாயபத் திமையு-முற்றிழை பாகனருளினா லெய்தல் வேண்டுமோன் மொழிந்திடுங் காலே." எ-ம். வாயுசங்கிதையிற் கூறுமாற்றாலுணர்க.

இடையறாது முறுகி வளரும் அன்பின் முதிர்ச்சியிலே சிவம் விளங்கும். ஆதலால் அன்பும் சிவமும் இரண்டற அபேதமாய் நிற்கும் அன்பு முதிர்ச்சியிலே சிவம் விளங்கும் என்பதற்குப் பிரமாணம் திருவாசகம் "பத்தி வலையிற் படுவோன் காண்க" எ-ம் "அம்மையே யப்பா வொப்பிலா மணியே யன்பினில் விளைந்தவா ரமுதே - பொய்ம்மையே பெருக்கிப் பொழுதினைச் சுருக்கும் புழுத்தலைப் புலையனே னறனக்குச் - செம்மையே யாயசிவபத மளித்த செல்வமே சிவபெருமானே - யிம்மையே யுன்னைச் சிக்கெனப் பிடித்தே னெங்கெழுந் தருளுவதினியே" எ-ம் திருக்களிற்றுப் படியார். "ஆரேனு மன்புசெயி னங்கே தலைப்படுங்கா-ணாரேனுங் காணா வரன்" எ-ம் வரும் அன்பும் சிவமும் அபேதமாம் என்பதற்குப் பிரமாணம் திருமந்திரம் "அன்பு சிவமிரண் டென்ப ரறிவிலா - ரன்பே சிவமாவ தாரு மறிகிலா-ரன்பே சிவமாவ தாரு மறிந்தபி-னன்பே சிவமா யமர்ந்திருப் பாரே." எ-ம் திருவாசகம் "மாறிநின் றென்னை மயக்கிடும் வஞ்சப் புலனைந்தின் வழியடைத் தமுதே - யூறிநின் றென்னு ளெழுபரஞ்சோதி யுள்ளவா காண வந் தருளாய் - தேறலின் றெளிவே சிவபெரு மானே திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே-யீறிலாப் பதங்க ளியாவையுங் கடந்தவின்பமே யென்னுடை யன்பே" எ-ம் வரும்.

இத்துணைப் பெருஞ்சிறப்பினதாகிய இவ்வன்புடைமையிலே தமக்கு உயர்வொப்பின்றி விளங்கிய பெருந்தகைமையினார் இக்கண்ணப்பநாயனார். இவர் வேதாகமங்களைக் கற்றல் கேட்டல் சிறிதும் இல்லா வேட்டுவச்சாதியிற் பிறந்தும், சிவனிடத்து மெய்யன்புடையாராயினதற்குக் காரணம் என்னை எனின்; முற்பிறப்பிலே வேதாகமங்களை ஓதி உணர்ந்து, சிவனைத் தமது மனம் வாக்குக் காயங்களினாலே சிரத்தையுடன் உபாசித்தமையேயாம். இவர்முற்பிறப்பிற் செய்த தவமே இப்பிறப்பில் எல்லையின்றி முறுகி வளர்ந்த இவ்வன்புக்குக் காரணமாயிற்றென்

பது இங்கே "முன்புசெய் தவத்தி னீட்ட முடிவிலா வின்ப மான - வன்பினை யெடுத்துக் காட்ட" என்பதனால் உணர்த்தப்பட்டது. இவர் முற்பிறப்பிலே பஞ்ச பாண்டவருள் ஒருவராகிய அருச்சுனர் என்றுணர்க. பாசுபதாஸ்திரம் பெற வேண்டிப் பெருந்தவஞ்செய்த அருச்சுனரோடு கருணாநிதியாகிய பரமசிவன் வேட்டுவ வடிவங்கொண்டுவந்து, விற்போர் செய்து, அவரது வில்லினால் அடிப ட்டு, பின்பு அவரைத்தீண்டி மற்போர் செய்து, பின்னர்த் தமது வடிவத்தைக் காட்ட, அதுகண்ட அருச்சுனர் சிவனை வணங்கி, தமக்கு முத்தி தந்தருளும்பொ ருட்டு விண்ணப்பம் பண்ணினார். அது கேட்ட பரமசிவன், நீபகைவரைக் கொல் லுதற்பொருட்டுப் பாசுபதாஸ்திரம் பெற நினைந்து, தவம் செய்தாய்; ஆதலால், இப்பொழுது பாசுபதாஸ்திரமே தருவோம் என்று கொடுத்தருளி, நீ என்னை வேடன் என்று இகழ்ந்தமையால் வேட்டுவராசனாய்ப் பிறந்து, தக்ஷிண கைலாச மாகிய காளத்திமலையை அடைந்து, அன்புருக்கொண்டு, நம்மைப் பூசித்து, பன்றி முதலிய விலங்குகளைக் கொன்று, அவற்றின்மாமிசத்தை எமக்கு நிவேதிப்பாய், அந்நாளிலே உனக்கு மோக்ஷம் தந்தருளுவோம் என்று திருவாய்மலர்ந்தருளினார். இச்சரித்திரம் திருக்காளத்திப் புராணத்திற் கூறப்பட்டது.

நாயகி நாயகனது பெயர் கேட்டவுடன் வசமழிதல் தலையன்பும், அவனைக் கண்டவுடன் வசமழிதல் இடையன்பும், அவனைக் கூடினவுடன் வசமழிதல் கடையன்புமாம். அவ்வாறே பக்குவான்மா சிவனது பெயர்கேட்டவுடன் வசம ழிதல் தலையன்பும், அவரைக் கண்டவுடன் வசமழிதல் இடையன்பும், அவரைக் கூடினவுடன் வசமழிதல் கடையன்புமாம். நாயகனது பெயர் கேட்டவுடன் வசம ழியும் தலையன்பையுடைய நாயகிக்கு, அக்கேட்டலோடு காண்டல் கூடல்களும் நிகழ்ந்தவழி, முறுகி வளரும் அன்பின் பெருக்கம் இத்துணைத்தென்று கூறுதல் கூடாதன்றோ? அதுபோலவே, "இந்தச் - சேணுயர் திருக்கா ளத்தி மலைமிசை யெழுந்து செவ்வே - கோணமில் குடுமித் தேவ ரிருப்பதாகும் பிடலாம" என்று நாணன் கூறினமை கேட்டவுடன் வசமழிந்த தலையன்பையுடைய இந்நாயனாரு க்கு, அக்கேட்டலோடு சிவலிங்கப்பெருமானைக் காண்டல் கூடல்களும் நிகழ்ந்த வழி, முறுகி வளர்ந்த அதிதீவிரமாகிய அன்பின் பெருக்கத்தை இத்துணைத்தெ ன்று கூறுதல் கூடாது.

இவர் சிவனது சட்சுதீக்ஷையினாலே பசுத்துவம் நீங்கி, சிவத்துவம் பெற்றா ரது இங்கே "திங்களசேர் சடையார் தம்மைச் சென்றவர் காணு முன்னே-யங் கணர் கருணை கூர்ந்த வருட்டிரு நோக்க மெய்தித்-தங்கிய பவத்தின் முன்னைச் சார்புவிட் டகல நீங்கிப்-பொங்கிய வொளியி னீழற் பொருவிலன் புருவ மானார்" என்பதனாலும், "முன்புதிருக் காளத்தி முதல்வனா ருருநோக்கி-னின்புறவே தக த்திருமபு பொன்னைப் போல யாக்கைத் - தன்பரிசும் வினையிரண்டுஞ் சாருமல மூன்றுமற-வன்புபிழம் பாய்த்திரிவா ரவர்க்கருத்தி னளவினரோ" என்பதனாலும், உணர்த்தப்பட்டது.

பத்தியானது மந்ததரம், மந்தம், தீவிரம், தீவிரதரம் என நால்வகைப்படும். அரக்கானது வெயிலின்முன் இருந்து வெதும்புதல்போல்வது மந்ததரபத்தி. மெழுகானது வெயிலுக்கு எதிர்ப்படின் உருகுதல்போல்வது மந்தபத்தி. நெய்யானது சூட்டுக்கு இளகுதல்போல்வது தீவிரபத்தி. தைலதாரையானது சிறி தும் இடையறாது ஒழுகுதல்போல்வது தீவிரதரபத்தி. இந்நாயனாரது பத்தி தீவிர தரமேயாம் என்பது சிவலிங்கப்பெருமானைக்கண்டவுடனே நிகழ்ந்த இவர் செய ல்களாலே தெளியப்படும். அச்செயல்கள் "மாகமார் திருக்கா ளத்தி மலையெழு

கொழுந்தா யுள்ள - வேகநா யகரைக்கண்டா ரெழுந்தபே ருவகை யன்பின் - வேகமா னதுமேற் செல்ல மிக்கதோர் விரைவி னோடு-மோகமா யோடிச் சென்றார் தழுவினார் மோந்து நின்றார்." "நெடிதுபோ துயிர்த்து நின்று நிறைந்தெழு மயிர்க்கா றோறும் - வடிவெலாம் புளகம் பொங்க மலர்க்கணீ ரருவி பாய - வடியனே னிவர்தா மிங்கே யகப்பட்டா ரச்சோ வென்று-படியிலாப் பரிவு தானோர் படிவமாம் பரிசு தோன்ற" என்னும் திருவிருத்தங்களால் உணர்க.

இந்நாயனார் சுவாமியைக் கண்டவழி வணங்குதல் பயின்றறியாதவராதலா னும், தாய் தந்தையர் தங்களுக்கு இனிய பிள்ளையைக் கண்டவுடன் பேராசையி னால் மிக விரைந்து ஓடிப் போய், தழுவி மோத்தல் உலகியற்கை ஆதலானும், தமக்கு இனியராகிய சுவாமியைக் கண்டவுடனே அதிமோகமாய் விரைந்து ஓடிச் சென்று தழுவி மோந்தார் என்க. இவர் தம்மினும் சிவனே தமக்கு இனி யராக அது பற்றியெழுந்து முறுகி வளர்ந்த அன்பே வடிவமாயினார். அது, இவர் திருக்காளத்திமலையை அணுகுமுன் பெரும்பசியால் வருந்தமுற்றும், சிவலிங்கப் பெருமானைக் கண்டபின் இவருக்கு அவ்வருத்தமென்பது சிறிதாயினும் தோன் றாமையானும், சிவபெருமான் துட்ட மிருகங்கள் திரியும் காட்டிலே தனித்திருத் தலால் அவரைத் தாம் பிரியமாட்டாமையையும், அவருக்கு அமுதுசெய்ய இறைச்சி இன்மையால் அதன்பொருட்டுத் தாம் பிரிதல்வேண்டினமையையும், குறித்து இவருக்கு எழுந்த பதைப்புமிகுதியினாலும், தெளிக அப்பதைப்பும் அதனால் நிகழ்ந்த செயல்களும் இங்கே "வெம்மறக் குலத்து வந்த" என்பதுமுதல் "முன்பு நின் றரிதினீங்கி" என்பது இறுதியாய் உள்ள எட்டுத் திருவிருத்தங்களாலும் உணர்த்தப்பட்டன. இன்னும், இவர் சிவபெருமானைக் கண்டநாள் முதல் ஆறு நாளும் பசி நித்திரையென்பன இவருக்குச் சிறிதும் தோன்றாமையானும், காடன் தம்மோடு பேசினமையும், அவனும் நாணனும் தம்மை விட்டுப் போயின மையும், தந்தையாகிய நாகன் முதலியோர் வந்து தம்மோடு பேசினமையும், தம் மைப் பிரிந்தமையும் பிறவும் இவருக்குச் சிறிதும் விளங்காமையானும், இவர் இடையறாது ஒழுகும் நெய்த்தாரைபோல ஆவியோடாக்கை ஆனந்தமாய்க் கசிந் துருகும் அன்புருவமே ஆயினார் என்பது ஐயம் திரிபு அற உணரப்படும்.

சிவன் உவப்பன செய்தலும் வெறுப்பன ஒழிதலும் அவரிடத்து அன்புடை மைக்கு அடையாளம் என்றீர் சுவாமிக்கு யாகத்திலன்றிப் பிறவழியில் மாமி சம் நிவேதித்தலும், வாயிற்கொண்டுவரும் நீரால் அபிஷேகஞ்செய்தலும், காற்செ ருப்பினாலே திருமுடியில் நிருமாலியம் கழித்தலும், தலையிற்சூட்டிய பூக்களைச் சாத் தலும், ஆகிய இவைகள் நினைப்பினும் எண்ணிறந்தகாலம் மிக்க கொடிய நரகத் துன்பம் பயக்குமன்றோ அங்ஙனமாக, இவர் இவற்றைச் செய்தமை என்னை யெனின், இவர் இப்பிறப்பில் ஓர் ஆசாரியனை அடைந்து, இது புண்ணியம் இது பாவம் இது செயற்பாலது இது ஒழிதற்பாலது என்று ஒருகாலும் கேட்டும் அறி ந்தவர் அல்லர் முற்பிறப்பிற் செய்த சிவபுண்ணிய மிகுதியினாலே தாம் சிவலிங்கப் பெருமானைத் தரிசித்த பொழுது திருமுடியிலே நீர் வார்த்து மலர் இட்டு இருத்தலைக் கண்டமையானும், ஒருபார்ப்பான் யாதையோ கொண்டுவந்து ஊட்டினான் என்று கேட்டமையானும், அவர்மாட்டு முறுகி வளர்ந்த அன்பினாலே இவையே சுவா மிக்கு உவப்பாவன என்று துணிந்து, அவ்வாறு செய்ய நினைந்து, தமக்கு முன் இனியதாய் உள்ளது மாமிசமே ஆதலால் அதுவே சுவாமிக்கும் இனியதாம் என்று மாமிசத்தை வாயில் அதுக்கிச் சுவை பார்த்து இனியனவற்றைப் படைத் தலும், பாத்திரம் இன்மையால் அபிஷேகத்திற்கு ஜலம் வாயில் எடுத்துக்கொள

ளூதலும், ஒருகையில் தேனொடுகலந்த மாமிசம்பொருந்திய கல்லையும் மற்றக்கையில அம்புவில்லும இருத்தலால் புஷ்பங்களைத் தலையில வைத்தலும், திருமுடியில நிருமாலியத்தைக காற்செருப்பினுல் கழித்தலும் செயதனர். இன்னும்,தாம மாமிசம் உணடலபோலச சுவாமியும உணபரென்றுஎண்ணிந்து, "கொழுவிய தசைகளெல்லாங் கோலினிற றெரிநது கோததங் - கழலுறு பததகிற் காயசசிப் பலவிறு லதுகதி நாவிற் - பழகிய வினிமை பார்ததுப் படைததவிவ் விறைசசி சால - வழகிது நாய னீரே யமுதுசெய தருளும" எனறு வேணடிககோடலும், சிவன் முடிவிலலாத ஆற்றலுடையவரெனபது நோககாமல, நீர்துணையின்றித தனிதது இருக்கின்றீரே எனறு நிததிரை இன்றி இராமுழுதும எதிர்நின்று காத்தலும செய்தனர் இவையெலலாம முறபிறப்பிற் செயத சிவபுண்ணியமிகுதியால் சிவன்மாட்டு எழுநது இடையறாது மேனமேலும் முறுகி வளாநத அனபின்பெருககததினுலே செய்யப்பட்டமையால், அவருககு மிக உவப்பாயின. இது சிவகோசரியாருககுச் சிவன் திருவாயமலாநதருளிய பொருளையுடைய "அவனுடைய வடிவெலலாம" எனபதுமுதல"உனககவன்றன செயலகாடட" எனபது இறுதியாய உளள எழு திருவிருததஙகளாலும உணாக. "பொருட்பறறிச செயகினறபூசனைகள போல விளஙகச - செருப்புறற சீரடி வாய்க்கலச மூனமுதம் - விருபபுறறு வேடனா சேடறிய மெய்குளிாநதங-கருட்பெறறு நினறவா தோணோகக மாடாமோ." என்னும் திருவாசகததானும் காணக. பேயபிடியுணடாரது செயலெலலாம் பேயின் செயலாதலபோல, பசுபோதம் அறறுச் சிவபோதம உற்ற இந்நாயனாரது செயலெலலாம் சிவனசெயலேயாம் எனபது தெளிக

சிவலிங்கப்பெருமானது திருக்கண்ணில் உதிரநீர் பாயக் கணடபொழுது இநநாயனாருககு உணடாகிய பதைப்பு மிகுதியும், தமது கணணைத தாமே இடககுமபோதும இவருககுச சிறிதாயினும வருததம் தோன்றாமையும், அககணணைச் சிவனுடைய கணணில அபபினவுடனே உதிரநீா நிற்கக கணடமையால எழுநத ஆனநத மிகுதியும, சிவனது மற்றக் கணணிலும உதிரநீா பாயக கணடு தமது மறறக கணணை இடககும்போதும சுவாமி கணணில உதிரநீா நிறகும என்னும துணிவினற பிறநத விருப்பமும், இவருககுச சிவனமாடடுளள அனபே இனபமாம எனபதைத தெளிவுற விளககுகினறன. அனபே இனபம் என்பது "அனபினுலடியே னாவியோ டாககை யானநத மாயககசிந் துருக" எனறு திருவாசகததினும, "முடிவிலா வினபமான வனபினை யெடுததுக காடட" என்று இபபுராணத்தினும், "இறவாத வின்ப வன்பு வேணடி" எனறு காரைககாலமமையாா புராணததினும, கூறுமாறறானும, அனுபவததானும உணாக

இந்நாயனாரது உயர்வொப்பில்லாத பேரன்பை, எமபோலிகளும் உணர்ந்து தமமாட்டன்பு செயது உயதற் பொருட்டு, சிவகோசரியாருககு வெளிபபடுததப் புகுந்த பரம கருணாநிதியாகிய சிவன, இவா தமது மறறக கணணையும இடககும் பொருட்டு அமபை ஊன்றும்போது, தரிககலாறறாதவராகி, தமது வியத்திஸதானமாகிய இலிஙகததிறறோனறிய திருககையினாலே இவாகையை அமபோடும பிடிததுககொணடு, "நிலலு கணணபப நிலலு கணணபபவென னன்புடைத தோனற னிலலு கணணப்ப" என்று திருவாயமலாநதருளினா. இதனால இந்நாயனாரது அனபிறகும, சிவனது திருவருட்கும உயாவொபபினமை தெளிக இவ்வாறு மும்முறை அருளிசசெயதாா என்பது நககீரதேவா அருளிசசெயத கணணப்பதேவர் திருமறததில "மற்றைக கணணிலும வடிககணை மடுததனன மடுததலு நிலலுகணணப்ப நில்லுகண ணப்பவென னனபுடைத் தோனற னிலலுகண ணப்பவென்

தின்னூலா யதனொடு மெழிற்சிவ லிங்கந் தன்னிடைப் பிறந்த தடமலர்க் கையா லன்னவன் றன்கை யம்பொடு மகப்படப் பிடித்தருளினன." என்பதனாலும், இங்கே "மூன்றடுக்கு - நாக கங்கண ரமுத வாக்குக் கண்ணப்ப நிற்க வென்ற." எனக் கூறியவாற்றாலும், உணர்க.

இதுகாறுங் கூறியவாற்றால், சிவன்மாட்டுள்ள அன்பே பேரின்பம் என்பதும், அவ்வன்புடைமையிலே தமக்கு உயர்வொப்பில்லாதவர் இக்கண்ணப்ப நாயனாரே என்பதும், செவ்விதிற் றுணியப்படும். அது "கண்ணப்ப னொப்பதோ ரன்பின்மை கண்டபி - னென்னப்ப னென்னொப்பி லென்னையுமாட் கொண்டருளி - வண்ணப் பணித்தென்னை வாவென்ற வான்கருணைச் - சுண்ணப்பொன் னீற்றற்கே சென்றூதாய் கோத்தும்பீ." என்று திருவாசகத்தும், "கண்ணப்ப னொப்பதோ ரன்பின்மை யென்றமையாற்-கண்ணப்ப னொப்பதோ ரன்பதனைக்-கண்ணப்பர்-தாமறிதல் காளத்தி யாரறித லல்லதுமற் - றாரறியு மன்பன் றது." என்று திருக்களிற்றுப்படியாரினும், கூறுமாற்றானும், தெளிக.

குங்குலியக்கலயநாயனார்புராணம்.

*

வாய்ந்தநீர் வளத்தா லோங்கி மன்னிய பொன்னி நாட்டி
னேய்ந்தசீர் மறையோர் வாழு மெயிற்பதி யெறிநீர்க் கங்கை
தோய்ந்தநீள் சடையார் பண்டு தொண்டர்மேல் வந்த கூற்றைக்
காய்ந்தசே வடியார் நீடி யிருப்பது கடவூ ராகும். (௧)

வயலெலாம் விளைசெஞ் சாலி வரம்பெலாம் வளையின் முத்த
மயலெலாம் வேள்விச் சாலை யணையெலாங் கழுநீர்க் கற்றை
புயலெலாங் கமுகின் காடப் புறமெலா மதன்சீர் போற்றல்
செயலெலாந் தொழில்க ளாறே செழுந்திருக் கடவூ ரென்றும் (௨)

குடங்கையி னகன்ற வுண்கட் கடைசியர் குழுமி யாடு
மிடம்படு பணைக டோறு மெழுவன மருதம் பாடல்
வடம்புரி முந்நூன் மார்பின் வைதிக மறையோர் செய்கைச்
சடங்குடை யிடங்க டோறு மெழுவன சாமம் பாடல். (௩)

துங்கநீள் மருப்பின் மேதி படிந்துபால் சொரிந்த வாவிச்
செங்கயல் பாய்ந்து வாசக் கமலமுந் தேம்பா னாறு
மங்குறோய் மாடச் சாலை மருங்கிறை யொதுங்கு மஞ்சு
மங்கவை பொழிந்த நீரு மாகுதிப் புகைப்பா னாறும். (௪)

மருவிய திருவின் மிக்க வளம்பதி யதனில் வாழ்வா
ரருமறை முந்நூன் மார்பி னந்தணர் கலய ரென்பார்
பெருநதி யணியும் வேணிப் பிரான்கழல் பேணி நாளு
முருகிய வன்பு கூர்ந்த சிந்தையா ரொழுக்க மிக்கார் (௫)

பாலனு மறையோன் பற்றப் பயங்கெடுத் தருளு மாற்றான்
மாலுநான் முகனுங் காணா வடிவுகொண் டெதிரே வந்து
காலனு ருயிர்செற் றார்க்குக் கமழ்ந்தகுங் குலியத் தூபஞ்
சாலவே நிறைந்து விம்ம விடும்பணி தலைநின் றுள்ளார் (௬)

கங்கைநீர் கலிக்குஞ் சென்னிக் கண்ணுத லெம்பி ரார்க்குப்
பொங்கிய குங்குலியத் தூபம் பொலிவுறப் போற்றிச் செல்ல
வங்கவ ரருளி னாலே வறுமைவந் தடைந்த பின்னுந்
தங்கள் நாயகற்குத் தாமுன் செய்பணி தவாமை யுய்த்தார். (எ)

இந்நெறி யொழுகு நாளி லிலம்பாடு நீடு செல்லத்
தன்னிலம் முற்று மிற்று நாடிய வடிமை யிற்றும்
பன்னெடுந் தனங்க ளாளப் பயின்மனை வாழ்க்கை தன்னின்
மன்னிய சுற்றத் தோடு மக்களும் வருந்தி னார்கள். (அ)

யாதொன்று மில்லை யாகி யிருபக லுணவு மாறிப்
பேதுறு மைந்த ரோடும் பெருஞ்சுற் றத்தை நோக்கிக்
காதல்செய் மனைவி யார்தங் கணவனார் கலய னார்கைக்
கோதின்மங் கலநாற் றாலி கொடுத்துநெற் கொள்ளு மென்றார். (கூ)

அப்பொழு ததனைக் கொண்டு நெற்கொள்வா னவரும் போக
வொப்பிலக் குங்குலியங் கொண்டோர் வணிகனு மெதிர்வந் துற்றா
னிப்பொதி யென்கொ லென்றா ருள்ளவா றியம்பக் கேட்டு
முப்புரி முந்நூல் மார்பர் முகமலர்ந் திதனைச் சொன்னார். (௰)

ஆறுசெஞ் சடைமேல் வைத்த வங்கணர் பூசைக் கான
நாறுகுங் குலிய மீதே லின்றுபெற் றேனல்ல
பேறுமற் றிதன்மே லுண்டோ பெறும்பேறு பெற்று வைத்து
வேறினிக் கொள்வ தென்னென் றுரைத்தெழும் விருப்பின் மிக்கார். (௰க)

பொன்றரத் தாரு மென்று புகன்றிட வணிகன் றானு
மென்றர விசைந்து தென்னத் தாலியைக் கலய ரீந்தா
ரன்றவ னதனை வாங்கி யப்பொதி கொடுப்பக் கொண்டு
நின்றிலா விரைந்து சென்றார் நிறைந்தெழு களிப்பி னோடும். (௰உ)

விடையவர் வீரட் டானம் விரைந்துசென் றெய்தி யென்னை
யுடையவ ரெம்மை யாளு மொருவர்தம் பண்டா ரத்தி
லடைவுற வொடுக்கி யெல்லா மயர்த்தெழு மன்பு பொங்கச்
சடையவர் மலர்த்தாள் போற்றி யிருந்தனர் தமக்கொப் பில்லார். (௰௩)

அன்பரங் கிருப்ப நம்ப ரருளினா லளகை வேந்தன்
றனப்பெரு நிதியந் தூர்த்துத் தரணிமே னெருங்க வெங்கும்
பொன்பயில் குவையு நெல்லும் பொருவில்பல் வளனும் பொங்க
மனப்பெருஞ் செல்வ மாக்கி வைத்தனன் மனையி னீட. (௰௪)

மற்றவர் மனைவி யாரு மக்களும் பசியால் வாடி
யற்றைநா ளிரவு தன்னி லயர்வுற்றுத் துயிலும் போதி
னற்றவக் கொடிய னார்க்குக் கனவிடை நாத னலகத்
தெற்றென வுணர்ந்து செல்வங் கண்டபின் சிந்தை செய்வார் (௰௫)

கொம்பனா ரில்லம் மெங்குங் குறைவிலா நிறைவிற் காணு
மம்பொனின் குவையு நெல்லு மரிசியு முதலா யுள்ள
வெம்பிரா னருளா மென்றே யிருகரங் குவித்துப் போற்றித்
தம்பெருங் கணவ னார்க்குத் திருவமு தமைக்கச் சார்ந்தார். (௰௬)

காலனைக் காய்ந்த செய்ய காலனார் கலய னாரா
மாலுமன் புடைய சிந்தை யடியவ ரறியு மாற்றாற்
சாலநீ பசித்தா யுன்றன் றடநெடு மனையி னண்ணிப்
பாலினின் னடிசி லுண்டு பருவர லொழிக வென்றார். (௰௭)

கலயனா ரதனைக் கேளாக் கைதொழு திறைஞ்சிக் கங்கை
யலைபுனற் சென்னி யார்த்த வருண்மறந் திருக்க வஞ்சித்
தலைமிசைப் பணிமேற் கொண்டு சங்கரன் கோயி னின்று
மலைநிகர் மாட வீதி மருங்குதம் மனையைச் சார்ந்தார். (௰௮)

இல்லத்திற் சென்று புக்கா ரிருநிதிக் குவைக ளார்ந்த
செல்வத்தைக் கண்டு நின்று திருமனை யாரை நோக்கி
வில்லொத்த நுதலா யிந்த விளைவெலா மென்கொ லென்ன
வல்லொத்த கண்ட னெம்மா னருடர வந்த தென்றார். (௰௯)

மின்னிடை மடவார் கூற மிக்கசீர்க் கலய னார்தா
மன்னிய பெருஞ்செல் வத்து வளமலி சிறப்பை நோக்கி
யென்னையு மாளுந் தன்மைத் தெந்தையெம் பெருமா னீசன்
றன்னரு ளிருந்த வண்ண மென்றுகைத் தலைமேற் கொண்டார். (௨௰)

பதுமநற் றிருவின் மிக்கார் பரிகலந் திருத்திக் கொண்டு
கதுமெனக் கணவ னாரைக் கண்ணுதற் கன்ப ரோடும்
விதிமுறை தீப மேந்தி மேவுமின் னடிசி லூட்ட
வதுநுகர்ந் தின்ப மார்ந்தா ரருமறைக் கலய னார்தாம் (௨௧)

ஊர்தொறும் பலிகொண் டுய்க்கு மொருவன தருளி னாலே
பாரினி லார்ந்த செல்வ முடையராம் பண்பி னீடிச்
சீருடை யடிசி லல்ல செழுங்கறி தயிர்நெய் பாலா
லார்தரு காதல் கூர வடியவர்க் குதவு நாளில் (௨௨)

செங்கண்வெள் ளேற்றின் பாகன் றிருப்பனந் தாளின்மேவு
மங்கணன் செம்மை கண்டு கும்பிட வரச னார்வம்
பொங்கித்தன் வேழ மெல்லாம் பூட்டவு நேர்நி லாமை
கங்குலும் பகலு நீங்காக் கவலையுற் றழுங்கிச் செல்ல (௨௩)

மன்னவன் வருத்தங் கேட்டு மாசறு புகழின் மிக்க
நன்னெறிக் கலய னார்தா நாதனை நேரே காணு
மந்நெறி தலைநின் றானென் றரசனை விரும்பித் தாமு
மின்னெறித் தனைய வேணி விகிர்தனை வணங்க வந்தார் (௨௪)

மழுவுடைச் செய்ய கையர் கோயில்கண் மருங்கு சென்று
தொழுதுபோந் தன்பி னோடுந் தொன்மறை நெறிவ ழாமை
முழுதுல கினையும் போற்ற மூன்றெரி புரப்போர் வாழுஞ்
செழுமலர்ச் சோலை வேலித் திருப்பனந் தாளிற் சேர்ந்தார் (௨௫)

காதலா லரச னுற்ற வருத்தமுங் களிற்றி னோடு
மீதில்வன் சேனை செய்யுந் திருப்பணி நேர்ப டாமை
மேதினி மிசையே யெய்தது வீழ்ந்திளைப் பதுவு நோக்கி
மாதவக் கலயர் தாமு மனத்தினில் வருத்த மெய்தி (௨௬)

சேனையு மானை பூண்டதிர ளுமெய்த் தெழாமை நோக்கி
யானுமிவ் விளைப்புற் றெய்க்கு மிதுபெற வேண்டு மென்று
தேனலர் கொன்றை யார்தந் திருமேனிப் பூங்கச் சேய்ந்த
மானவன் கயிறு பூண்டு கழுத்தினால் வருந்த லுற்றார். (௨௭)

நண்ணிய வொருமை யன்பி னூறுறு பாசத் தாலே
திண்ணிய தொண்டர் பூட்டி யிளைத்தபின் றிறம்பி நிற்க
வொண்ணுமோ கலய னார்த மொருப்பாடு கண்டபோதே
யண்ணலா நேரே நின்றா ரமரரும் விசும்பி லார்த்தார். (௨௮)

பார்மிசை நெருங்க வெங்கும் பரப்பினர் பயில்பூ மாரி
தோமலி தானை மன்னன் சேனையுங் களிறு மெல்லாங்
கார்பெறு கானம் போலக் களித்தன கைகள் கூப்பி
வார்கழல் வேந்தன் றொண்டர் மலரடி தலைமேல் வைத்து. (௨௯)

விண்பயில் புரங்கள் வேவ வைதிகத் தேரின் மேருத்
திண்சிலை குனிய நின்றார் செந்நிலை காணச் செய்தார்
மண்பகிர்ந் தவனுங் காணா மலரடி யிரண்டும் யாரே
பண்புடை யடியா ரல்லாற் பரிந்துநேர் காண வல்லார் (௩௰)

என்றுமெய்த் தொண்டர் தம்மை யேத்தியங் கெம்பி ரானுக்
கொன்றிய பணிகண் மற்று முள்ளன பலவுஞ் செய்து
நின்றவெண் கவிகை மன்ன னீங்கவு நிகரி லன்பர்
மன்றிடை யாடல் செய்யு மலர்க்கழல் வாழ்த்தி வைகி (௩௧)

சிலபகல் கழிந்த பின்பு திருக்கட வூரி னண்ணி
நிலவுதம் பணியிற் றங்கி நிகழுநா ளிகரில் காழித்
தலைவராம் பிள்ளை யாருந் தாண்டகச் சதுர ராகு
மலர்புக ழரசுங் கூட வங்கெழுந் தருளக் கண்டு (௩௨)

மாறிலா மகிழ்ச்சி பொங்க வெதிர்கொண்டு மனையி லெய்தி
யீறிலா வன்பின் மிக்கார்க் கின்னமு தேற்கு மாற்றா
லாறுநற் சுவைக ளோங்க வமைத்தவ ரருளே யன்றி
நாறுபூங் கொன்றை வேணி நம்பர்தம் மருளும் பெற்றார் (௩௩)

கருப்புவில் லோனைக் கூற்றைக் காய்ந்தவர் கடவூர் மன்னி
விருப்புறு மன்பு மேன்மேன் மிக்கெழும் வேட்கை கூர
வொருப்படு முள்ளத் தன்மை யுண்மையாற் றமக்கு நேர்ந்த
திருப்பணி பலவுஞ் செய்து சிவபத நிழலிற் சேர்ந்தார். (௩௪)

தேனக்க கோதை மாதர் திருநெடுந் தாலி மாறிக்
கூனற்றண் பிறையி னார்க்குக் குங்குலி யங்கொண் டெய்த்த
பான்மைத்திண் கலய னாரைப் பணிந்தவ ரருளி னாலே
மானக்கஞ் சாறர் மிக்க வண்புகழ் வழுத்த லுற்றேன். (௩௫)

குங்குலியக்கலயநாயனார்புராண முற்றிற்று.

ஆகத் திருவிருத்தம்-௮௱௭௰.

குசனம்.

சிவசந்நிதானத்திலே தூபம் இடுதல்.

திருக்கோயில்களிலே சிவசந்நிதானத்தில் மெய்யன்போடு சுகந்ததூபம் இடுதல் சிவபுண்ணியமாம். அது "பெருமபுலர் காலை மூழ்கிப பித்தர்க்குப் பத்த ராகி – யரும்பொடு மலாகள் கொணடாங காாவதநதை யுள்ளே ஸ்வதது - விரும்பிநல் விளக்குத தூபம் விதியினு லிடவல் லார்ககுக–கருமபினிற் கட்டி போலவா ா கடவூாவீ ரட்ட ஞரே." எனனும திருநாவுககரசுநாயஞா தேவாரத்தான் அறிக. தூபம் ஐவகைபபடும,அவறறை"ஐவகைய தூபஙக ளாவனதாங குநதுருகக - துயயபெருங கருபபூரந துனனியகா ரகிலவெணமை- யெயதியசந தனமினிய குககுலுவு மெனவறிக- செயயதனுற் றிருவிளக கைக காபிலததா னிகழ்ததுகவே." என்னும் சிவதருமோததரச் செய்யுளிற் காணக

இசசிவபுணணியத்தினுல் மிகச சிறப்புறறவா இககுஙகுலியககலயநாய ஞா எனபது இவா தமககுச் செல்வம உளள பொழுதனறி மிகுதத வறுமை எயதிய பொழுதும இததிருததொண்டைத தவருது செயதமையாலே தெளி யப்படும இவா தமது மனைவியார் இரணடு நாள போசனம் இனறி வருநதும் புதல்வரையும சுற்றததாரையும பாாதது இரஙகி, நெலலுக்கொள்ளும பொருட்டுத தம்மிடததிலே தநத தாலியைக கொணடு போமபொழுது, குஙகுலியப் பொதியைக் கணடு, தம்மையும் தமது மனைவி முதலியோரையும வருத்தும பெருமபசியைச சிறிதும நோககாமல், அததாலியைக கொடுததுக குஙகுலியப் பொதியை வாஙகி, பெருமகிழ்ச்சி உறறமையே இவா இபபுணணியததை இடையருத மெயயனபோடு செயதனா என்பதற்குச சான்ரும். அக் குஙகுலியப பொதி சிவபெருமானது பணடாரததிற சோநதவுடன, அதனுல இவருககு உளதாகிய ஆனநதம முனனை நிகழ்ச்சிகளை மறபபிததுு மேனமேலும வளாநத பெரும் வியப்பை"ஒருவாதம பண்டா ரத்தி-லடைவுற வொடுக்கி யெல்லா மயர்ரதெழு மன்பு பொஙகச - சடையவா மலாததாள போறறி யிருநதனா தமககொப பிலலாா" எனபதனுற காணக இன்னும, இவரது மெயயனபின முதிர்ச்சி, திருப்பனநதாளிலே இராஜா யானைகள எலலாவற்றையும் பூட்டி இழுப்பித்தும் நிமிராத சிவலிஙகம் இவரால நிமிாநதமையானும, தெளியபபடும இததுணைச சிறபபினதாகிய மெயயனபினு லன்றே, சமயகுரவர்களாகிய திருஞானசமபநதமூாததிநாயஞா திருநாவுககரசுநாயனார் எனபவாகட்குத திருவமுதுசெயவிதத பெரும்பேறும் பெறறனா.

மானக்கஞ்சாறநாயனார்புராணம்,

மேலாறு செஞசடைமேல் வைததவாதாம் விருமபியது
நூலாறுஙனகுணாவாா தாமபாடு நோனமையது
கோலாறு தேனபொழியக கொழுங்கனியின சாறொழுகுங்
காலாறு வயற்கரும்பின் கமழ்சாறூா கஞ்சாறூா. (௧)

கண்ணீலக கடைசியாகள் கடுங்களையிற் பிழைத்தொதுங்கி
யுண்ணீர்மைப் புணர்ச்சிக்கண் ணுறைததுமலாக கண்சிவக்குந்
தணணீாமென கழுநீர்ககுத தடஞ்சாலி தலைவணஙகு
மணணீர்மை நலஞ்சிறநத வளவயல்க ளுளவயல்கள். (௨)

புயல்காட்டுங் கூந்தல்சிறு புறங்காட்டப் புனமயிலி
னியல்காட்டி யிடையொதுங்க வினங்காட்டு முழத்தியர்கண்
முயல்காட்டு மதிதோற்கு முகங்காட்டக் கண்மூரிக்
கயல்காட்டுந் தடங்கள்பல கதிர்காட்டுந் தடம்பணைகள். (௩)

சேறணிதண் பழனவயற் செழுநெல்லின் கொழுங்கதிர்போய்
வேறருகு மிடைவேலிப் பைங்கமுகின் மிடறுரிஞ்சி
மாறெழுதிண் குலைவளைப்ப வண்டலைதண் டலையுழவர்
தாறரியு நெடுங்கொடுவா ளனையவுள தனியிடங்கள். (௪)

பாங்குமணிப் பலவெயிலுஞ் சுலவெயிலு முள்மாட
ஞாங்கரணி துகிற்கொடியு நகிற்கொடியு முளவாங்க
மோங்குநிலைத் தோரணமும் பூரணகும் பமுமுளவாற்
பூங்கணைவீ தியிலணைவோர் புலமறுகுஞ் சிலமறுகு. (௫)

மனைசாலு நிலையறத்தின் வழிவந்து வளம்பெருகும்
வினைசாலு முழவுதொழின் மிக்கபெருங் குடிதுவன்றிப்
புனைசாயன் மயிலனையார் நடம்புரியப் புனைமுழவங்
கனைசாறு மிடைவீதிக் கஞ்சாறு விளங்கியதால். (௬)

அப்பதியிற் குலப்பதியா யரசர்சே னாபதியாஞ்
செப்பவருங் குடிவிளங்கத் திருவவதா ரஞ்செய்தார்
மெய்ப்பொருளை யறிந்துணர்ந்தார் விழுமியவே ளாண்குடிமை
வைப்பனைய மேன்மையினார் மானக்கஞ் சாறனார். (௭)

பணிவுடைய வடிவுடையார் பணியின்றும் பனிமதியி
னணிவுடைய சடைமுடியார்க் காளாகும் பதம்பெற்ற
தணிவில்பெரும் பேறுடையார் தம்பெருமான் கழல்சார்ந்த
துணிவுடைய தொண்டர்க்கே யேவல்செயுந் தொழில்பூண்டார். (௮)

மாறில்பெருஞ் செல்வத்தின் வளம்பெருக மற்றதெலா
மாறுலவுஞ் சடைக்கற்றை யங்கணர்தம் மடியாரா
மீறிலபெருந் திருவுடையா ருடையவெனு நியமத்தா
கூறுமவர் முன்னவர்தங் குறிப்பறிந்து கொடுத்துள்ளார். (௯)

விரிகடல்சூழ் மண்ணுலகை விளக்கியவித் தன்மையராம்
பெரியவர்க்கு முன்பெருநாட் பிள்ளைப்பே றின்மையினா
லரியவரா மலர்க்கழல்க ளறியாமை யறியாதார்
வருமகவு பெறப்பொருட்டு மனத்தருளால் வழுத்தினார். (௰)

குழைக்கலையும் வடிகாதிற் கூத்தனா ரருளாலே
மழைக்குதவும் பெருங்கற்பின் மனைக்கிழத்தி யார்தம்பா
லிழைக்கும்வினைப் பயன்சூழ்ந்த விப்பிறவிக் கொடுஞ்சூழற்
பிழைக்குநெறி தமக்குதவப் பெண்கொடியைப் பெற்றெடுத்தார் (௰௧)

பிறந்தபெரு மகிழ்ச்சியினாற் பெருமூதூர் களிசிறப்பச்
சிறந்தவிறை மங்கலதூ ரியமுழங்கத் தேவர்பிரா
னறந்தலைநின் றவர்க்கெல்லா மளவில்வளந் தருள்பெருக்கிப்
புறந்தருவார் போற்றிசைப்பப் பொற்கொடியை வளர்க்கின்றார். (௰௨)

காப்பணியு மிளங்குழவிப் பதநீங்கிக் கமழ்சுரும்பின்
பூப்பயிலுஞ் சுருட்குழலும் பொலங்குழையு முடனாழ
யாப்புறுமென் சிறுமணிமே கலையணிசிற் றாடையுடன்
கோப்பமைகிங் கிணியசையக் குறுந்தளிர்மெல் லடியொதுங்கி. (௰௩)

புனைமலர்மென் கரங்களினாற் போற்றியதா தியர்போற்ற
மனையகத்து மணிமுன்றின் மணற்சிற்றில் விழைத்துமணிக்
கனைகுரனூ புரமலையக் கழன்முதலாப் பயின்றுமுலை
நனைமுகஞ்செய் முதற்பருவ நண்ணினள்பெண் ணணமுதம். (௰௪)

உறுகவினமெய்ப் புறம்பொலிய வொளிநுசுப்பை முலைவருத்த
முறுவல்புற மலராத முகிழ்முத்த நகையென்னு
நறுமுகைமென் கொடிமருங்கு னளிரசுருள்நந் தளிர்ச்செங்கை
மறுவில்குலக் கொழுந்தினுக்கு மணப்பருவம் வந்தணைய. (௰௫)

திருமகட்கு மேல்விளங்குஞ் செம்மணியின் றீபமெனு
மொருமகளை மணஞ்செலங்கி லோங்குகுல மரபினராய்க்
கருமிடற்று மறையவனார் தமராய கழலேயர்
பெருமகற்கு மகட்பேச வந்தணைந்தார் பெருமுதியோர் (௰௬)

வந்தமுது றிவோரை மானக்கஞ் சாறனார்
முந்தைமுறை மையினவிரும்பி மொழிந்தமணத் திறங்கேட்டே
யெந்தமது மரபினுக்குத் தகும்பரிசா லேயுமெனச்
சிந்தைமகிழ் வுறவுரைத்து மணநேர்ந்து செலவிட்டார். (௰௭)

சென்றவருங் கஞ்சாறர் மணமிசைந்த படிசெப்பக்
குன்றனைய புயத்தேயர் கோனாரு மிகவிரும்பி
நின்றநிலை மையினிரண்டு திறத்தார்க்கு நேர்வாய
மன்றலவினை மங்கலநா ண மதிநூலவல் லவர்வகுத்தார். (௰௮)

மங்கலமாஞ் செயல்விரும்பி மகட்பயந்த வள்ளலார்
தங்குலநீர் சுற்றமெலாந் தயங்குபெருங் களிசிறப்பப்
பொங்கியவெண் முளைப்பெய்து பொலங்கலங்க ளிடைநெருங்கக்
கொங்கலர்த்தண் பொழினமூதூர் வதுவைமுகங் கோடித்தார் (௰௯)

கஞ்சாறர் மகட்கொடுப்பக் கைப்பிடிக்க வருகின்ற
வெஞ்சாத புகழ்ப்பெருமை யேயர்குலப் பெருமானுந்
தஞ்சாலப் பிறைசுற்றந் தலைநிறைய முரசியம்ப
மஞ்சாலு மலர்ச்சோலைக் கஞ்சாற்றின் மருங்கணைய. (௨௰)

வள்ளலார் மணமவ்வூர் மருங்கணையா முன்மலர்க்க
ணொள்ளிழையைப் பயந்தார்தந் திருமனையி லொருவழியே
தெள்ளுதிரை நீருலகு முய்வதற்கு மற்றவர்தா
முள்ளநிலைப் பொருளாய வுமைபாபிரான் முனனைவான். (௨௧)

முண்டநிறை நெற்றியின்மேன் முண்டித்த திருமுடியிற்
கொண்டசிகை முச்சியின்கட் கோத்தணிந்த வெற்புமணி
பண்டொருவ னுடலங்கம் பரித்ததா ளெலும்புக்கடைந்த
வெண்டரள மெனக்காதின் மிசையசையுங் குண்டலமும். (௨௨)

அவ்வென்பி னொளிமணிக்கோத் தணிந்ததிருத் தாழ்வடமும்
பைவனபே ரரவொழியத தோளிலிடும் பட்டிகையு
மைவநத நிறககேச வடபபூணு நூலுமனச
செவ்வன்பர் பவமாற்றுந் திருநீற்றுப் பொக்கணமும். (உங)

ஒருமுன்கைத தனிமணிகோத தணிந்தவொளிா சூததிரமு
மருமறைநூற் கோவணததின மிசையசைந்த திருவுடையு
மிருநிலததின் மிசைதோய்நத வெழுதரிய திருவடியுந்
திருவடியிற றிருப்பஞ்ச முததிரையுந திகழ்நதிலஙக. (உச)

பொடிமூடு தழலென்னத் திருமேனி தனிற்பொலிந்த
படிநீடு திருநீற்றின் பரப்பணிநத பான்மையராய்க
கொடிநீடு மறுகணைநது தமமுடைய குளிர்கமலத
தடிநீடு மனததன்பா தமமனையி னகமபுகுநதாா. (உரு)

வந்தணைந்த மாவிரத முனிவரைககண டெதிரெழுந்து
சிநதைகளி கூாநதுமகிழ் சிறநதபெருந தொண்டனா
ரெநதைபிரான புரிதவததோ ரிவ்விடததே யெழுநதருள
வுய்நதொழிந்தே னடியேனென் றுருகியவன் பொடுபணிநதார் (உசா)

நற்றவராம பெருமானுா நலமிகுமன பரைநோக்கி
யுறறசெயன மஙகலமிங கொழுகுவதென் னெனவடியேன்
பெறறதொரு பெணகொடிதன வதுவையெனப பெருநதவரு
மறறுமககுச சோபனமா குவதெனறு வாயமொழிநதாா. (உஎ)

ஞானச்செய் தவரடிமேற பணிந்துமனை யகநணணி
மானககஞ் சாறனுா மணககோலம் புனைநதிருநத
தேனகக மலாககூநதற றிருமகளைக் கொணடணைநது
பானற்கா தரமறைதது வருமவரைப் பணிவிததாா. (உஅ)

தஞ்சரணத் திடைப்பணிநது தாழநதெழுந்த மடக்கொடிதன்
மஞசுதழைத தெனவளாநத மலாககூநதற புறநோககி
யஞ்சலிமெய்த தொணடரைப்பாாத தணஙகிவடன் மயிாநமக்குப்
பஞசவடிக் காமெனறுா பரவவடித தலஙகொடுபபாா. (உகூ)

அருள்செய்த மொழிகேளா வடற்சுரிகை தனையுருவிப்
பொருள்செயதா மெனப்பெறறே னெனககொணடு பூஙகொடிதன்
னிருள்செய்த கருஙகூநத லடியிலரிந தெதிாநினற
மருள்செய்த பிறப்பறுப்பாா மலாக்கரததி னிடைநீட்ட. (ஙய)

வாங்குவாா போனின்ற மறைபபொருளா மவர்மறைநது
பாங்கின்மலை வல்லியுடன் பழையமழ விடையேறி
யோங்கியவிண் மிசைவநதா ரொளிவிசுமபி னிலநெருங்கத்
தூங்கியபொன் மலாமாரி தொழும்பர்தொழு தெதிர்விழுந்தார். (ஙக)

விழுந்தெழுந்து மெய்ம்மறந்த மெய்யன்பர் தமக்குமதிக்
கொழுந்தலைய விழுங்கஙகை குதித்தசடைக் கூத்தனு
ரொழும்பரிவு நம்பக்க லுனக்கிருந்த பரிசிந்தச்
செழும்புவனங் களிலேறச் செய்தோமென் றருளசெய்தார். (ஙஉ)

மருங்குபெருங் கணநாதர் போற்றிசைப்ப வானவர்க
ளொருங்குகவிடை மேல்கொண்டு நின்றவர்முன் னின்றவர்தா
மொருங்கியநெஞ் சொடுகரங்க ளுச்சியின்மேற் குவித்தையர்
பெருங்கருணைத் திறம்போற்றும் பெரும்பேறு நேர்பெற்றார். (௩௩)

தொண்டனார் தமக்கருளிச் சூழ்ந்திமையோர் துதிசெய்ய
விண்டைவார் சடைமுடியா ரெழுந்தருளிப் போயினார்
வண்டுவார் குழற்கொடியைக் கைப்பிடிக்க மணக்கோலங்
கண்டவர்கள் கண்களிப்பக் கலிக்காம னாபுகுந்தார். (௩௪)

வந்தணைந்த வேயர்குல மன்னவனார் மற்றந்தச்
சிந்தைநினை வரியசெயல் செறிந்தவாபாற கேட்டருளிப்
புந்தியினை மிகவுவந்து புனிதனா ரருள்போற்றிச்
சிந்தைதளர்ந் தருள்செய்த திருவாக்கின் றிறங்கேட்டு. (௩௫)

மனந்தளரு மிடர்நீங்கி வானவர்நா யகரருளாற்
புனைந்தமலர்க் குழல்பெற்ற பூங்கொடியை மணம்புணர்ந்து
தனம்பொழிந்து பெருவதுவை யுலகெலாந் தலைசிறப்ப
வினம்பெருகத் தம்முடைய வெயின்மூதூர் சென்றணைந்தார். (௩௬)

வேறு.

ஒருமகள் கூந்தறனை வதுவைநா ளொருவர்க் கீந்த
பெருமையார் தன்மை போற்றும் பெருமையென் னளவிற் றாமே
மருவிய கமரிற் புக்க மாவடு விடேலென் னோசை
யுரிமையாற் கேட்க வல்லார் திறமினி யுரைக்க லுற்றேன். (௩௭)

மானக்கஞ்சாறநாயனார்புராண முற்றிற்று.

ஆகத் திருவிருத்தம் - ௩௰௭.

சூசனம்.

சிவனடியார்கள் விரும்பியதைக் குறிப்பறிந்து கொடுத்தல்.

சிவனடியார்கள் விரும்பியது யாதாயினும், அதனை அவர் கேட்குமுன் அவர் குறிப்பறிந்து கொடுத்தல் மிகச் சிறந்த சிவபுண்ணியமாம். இச் சிவபுண்ணியத்தால் மிகச் சிறப்புற்றவர் இம்மானக்கஞ்சாறநாயனார் இவர் மாவிரதி வடிவங் கொண்டு வந்த பரமசிவன் தம்முடைய புதல்வியினது கூந்தலை நோக்கி, இவளது தலைமயிர் நமக்குப் பஞ்சவடிக்காம் என்று அருளிச் செய்தவுடனே, அப்பெண்ணோ தாம் அருந்தவம் செய்து பெற்ற ஏகபுத்திரி என்பதும், அத்தினமோ அவளுக்கு விவாகம் நிகழும் தினம் என்பதும், நோக்காமல் பெருமகிழ்ச்சியோடும் அவளது கூந்தலை அடியில் அரிந்து நீட்டிய பெருந்தகைமையே இவரது சங்கமபத்திக்குச் சான்றாம். குடும்பத்தோடு கூடியிருந்தும் வாசனைமாண்டு நின்ற இந்நாயனாரது மெய்யன்பை எம்போலிகளும் உணர்ந்து தம்மிடத்து அன்புசெய்து உய்தற் பொருட்டு அன்றோ, கருணாநிதியாகிய சிவன் இவரது செயற்கருஞ்செயலை யாவர்க்கும் வெளிப்படுத்தியருளினார் மாவிரதம் உட்சமயம் ஆறனுள் ஒன்று. இச்சமயிகள் சிவனை என்புமாலைதரித்த மூர்த்தியாகத் தியானிப்பார்; தமது சாஸ்திரத்திற் கூறிய முறையே தீக்ஷைபெற்று, எலும்பணிதல்முதலிய சரியைகளை அனுட்டிப்பர். பஞ்சவடியாவது மயிரினாலே அகலமாகச் செய்யப்பட்டு மார்பிலே பூணூலாகத்தரிக்கப்படும் வடமாம். வடம் எனினும் வடி எனினும் ஒக்கும். பஞ்சம் என்பது விரிவு.

அரிவாட்டாயநாயனார்புராணம்.

வரும்புனற் பொன்னி நாட்டொரு வாழ்பதி
சுரும்பு வண்டொடு சூழ்ந்து முரன்றிட
விரும்பு மென்க ணுடையவாய் விடநீள்
கரும்பு தேன்சொரி யுங்கண மங்கலம். (௧)

செந்நெ லார்வயற் கட்டசெந் தாமரை
முன்னர் நந்துமிழ் முத்தஞ் சொரிந்திடத்
துன்னு மள்ளர்கைம் மேற்கொண்டு தோன்றுவார்
மன்னு பங்கய மாநிதி போன்றுளார். (௨)

வளத்தி னீடும் பதியதன் கணவரி
யுளாத்து மைம்மபா லுடையோர் முகத்தினுங்
களத்தின் மீதுங் கயல்பாய் வயலயற்
குளத்து நீடுங் குழையுடை நீலங்கள். (௩)

அக்கு லப்பதி தன்னி லறநெறித்
தக்க மாமனை வாழ்க்கையிற் றங்கினார்
தொக்க மாநிதித் தொன்மையி லோங்கிய
மிக்க செல்வத்து வேளாண் டலைமையார். (௪)

தாய னாரெனு நாமந் தரித்துளார்
சேய காலந் தொடர்ந்துந் தெளிவிலா
மாய னார்மணங் கிளைத்தறி யாதவந்
தூய நாண்மலர்ப் பாதந் தொடர்ந்துளார் (௫)

மின்னு செஞ்சடை வேதியர்க் காமென்று
செந்நெ லின்னமு தோடுசெங் கீரையு
மன்னு பைந்துணர் மாவடு வுங்கொணர்ந்
தன்ன வென்று மமுதுசெய் விப்பரால். (௬)

இந்த நன்னிலை யின்னல்வந் தெய்தினுஞ்
சிந்தை நீங்காச் செயலி னுவந்திட
முந்தை வேத முதல்வ ரவர்வழி
வந்த செல்வ மறியாமை மாற்றினார். (௭)

மேவு செல்வங் களிறுண் விளங்கனி
யாவ தாகி யழியவு மன்பினாற்
பாவை பங்கர்க்கு முன்பு பயின்றவித்
தாவில் செய்கை தவிர்ந்திலர் தாயனார். (௮)

அல்ல னல்குர வாயிடக் கூலிக்கு
நெல்ல றுத்துமெய்ந் நீடிய வன்பினா
னல்ல செந்நெலிற் பெற்றன நாயனார்க்
கொல்லை யின்னமு தாகக்கொண் டொழுகுவார். (௯)

சாலி தேடி யறுத்தவை தாம்பெறுங்
கூலி யெல்லாந் திருவமு தாகக்கொண்டு
நீல நெல்லரி கூலிகொண் டுண்ணுநாண்
மால யறநரி யாரது மாற்றுவார். (௰)

வேறு.

நண்ணிய வயல்க ளெல்லா நாடொறு முன்னங் காண
வண்ணவார் கதிர்ச்செஞ் சாலி யாக்கிட மகிழ்ந்து சிந்தை
யண்ணலா ரறுத்த கூலி கொண்டிஃ தடியேன் செய்த
புண்ணிய மென்று போத வமுதுசெய் விப்பா ரானார். (௰௧)

வைகலு முணவி லாமை மனைப்படப் பதனிற் புக்கு
நைகர மில்லா வன்பி னங்கையா ரடகு கொய்து
பெய்கலத் தமைத்து வைக்கப் பெருந்தகை யருந்தித் தங்கள்
செய்கடன் முட்டா வண்ணந் திருப்பணி செலுத்து நாளில். (௰௨)

மனைமருங் கடகு மாள வடநெடு வான மீனே
யனையவர் தண்ணீர் வார்க்க வமுதுசெய் தன்ப னாரும்
வினைசெயன் முடித்துச் செல்ல மேவுநா ளொருநாண் மிக்க
முனைவனார் தொண்டர்க் காங்கு நிகழ்ந்தது மொழியப் பெற்றேன். (௰௩)

முன்புபோன் முதல்வ னாரை யமுதுசெய் விக்க முன்னு
மன்புபோற் றூய செந்நெ லரிசிமா வடுமென் கீரை
தன்புபோ மனத்துத் தொண்டர் கூடையிற் சுமந்து போகப்
பின்புபோ மனைவி யாரான் பெற்றவஞ் சேந்திச் சென்றார். (௰௪)

போதரா நின்ற போது புலர்ந்துகா றளர்ந்து தப்பி
மாதரா வருந்தி வீழ்வார் மட்கல முடு கையாற்
காதலா லணைத்து மெல்லாங் கமரிடைச் சிந்தக் கண்டு
பூதநா யகர்தந் தொண்டர் போவதங் கினியென் னென்று. (௰௫)

நல்லசெங் கீரை தூய மாவடு வரிசி சிந்த
வல்லறீர்த் தாள வல்லா ரமுதுசெய் தருளு மப்பே
றெல்லையி றீமை யேனிங் கெய்திடப் பெற்றி லேனென்
றொல்லையி லரிவாட் பூட்டி யூட்டியை யரிய லுற்றார். (௰௬)

ஆட்கொள்ளு மையர் தாமிங் கமுதுசெய் திலரோ வென்னும்
பூட்டிய வரிவாட் பற்றிப் புரையற விரவு மன்பு
காட்டிய நெறியி னுள்ளந் தண்டறக் கழுத்தி னோடே
யூட்டியு மரியா நின்றா ருறுபிறப் பரிவா ரொத்தார். (௰௭)

மாசறு சிந்தை யன்பர் கழுத்தரி யரிவாட் பற்று
மாசிலவண் கையை மாற்ற வம்பலத் தாடு மையர்
வீசிய செய்ய கையு மாவடு விடேலவி டேலென்
னோசையுங் கமரி னின்று மொக்கவே யெழுந்த வன்றே. (௰௮)

திருக்கைசென் றரிவாட் பற்றுந் திண்கையைப் பிடித்த போது
வெருக்கொடங் கூறு நீங்க வெவ்வினை விட்டு நீங்கிப்
பெருக்கவே மகிழ்ச்சி நீடத் தம்பிரான் பேணித் தந்த
வருட்பெருங் கருணை நோக்கி யஞ்சலி கூப்பி நின்று. (௰௯)

அடியனே னறிவி லாமை கண்டுமென் னடிமை வேண்டிப்
படிமிசைக் கமரில் வந்திங் கமுதுசெய் பரனே போற்றி
துடியிடை பாக மான தூயநற் சோதி போற்றி
பொடியணி பவள மேனிப் புரிசடைப் புராண போற்றி. (உ0)

என்றவர் போற்றி செய்ய விடபவா கனராய்த் தோன்றி
நன்றுநீ புரிந்த செய்கை நன்னுத லுடனே கூட
வென்றுநம் முலகில் வாழ்வா யென்றவ ருடனே நண்ண
மன்றுளே யாடு மையர் மழவிடை யுகைத்துச் சென்றார். (உக)

பரிவுறு சிந்தை யன்பர் பரம்பொ ருளாகி யுள்ள
பெரியவ ரமுது செய்யப் பெற்றிலே னென்று மாவின்
வரிவடு விடேலெ னுமுன் வனக்கழுத் தரிவாள் பூட்டி
யரிதலா லரிவாட் டாய ராயினா தூய நாமம். (உஉ)

முன்னிலை கமரே யாக முதல்வனா ரமுது செய்யச்
செந்நெலி னரிசி சிந்தச் செவியுற வடுவி னோசை
யந்நிலை கேட்ட தொண்ட ரடியிணை தொழுது வாழ்த்தி
மன்னுமா னாயர் செய்கை யறிந்தவா வழுத்த லுற்றேன். (உங)

அரிவாட்டாயநாயனார்புராணம் முற்றிற்று.

ஆகத் திருவிருத்தம் - கஎாஙு.

சூசனம்.

சிவனுக்கு அன்னம் கறி முதலியன அமுது செய்வித்தல்.

சிவனுக்கு அன்னம் கறி முதலியன அமுதுசெய்வித்தல் மிக மேலாகிய சிவபுண்ணியமாம். அது, "அருந்திய வவிழ் னேக மமலனை முதலோர்க் கனபா- விருந்திடுஞ் சிவலோ கத்தில் வருடமா யிரமு மேயப்- பொருத்திய வன்பா தமமைப் பொருந்திடிற் பருப்பு நெய்யு - முறைத்தவவ் வருடந் தன்னிற் றசகுண மோங்கு மாங்கே" "பொரித்தநற் கறியும் புல்கிற் றசத்த குணிதம் போனந் - தரித்தசாட் டியமே யென்னிற் சதத்த குணமுஞ் சாரும - பரித்தநற் கந்த பந்தஞ் சதச்த குணமும் பற்று - மிரத்தநற் சாலி யன்ன மயுதமே யெண்ணி லென்றும" "சாலியின் விசிட்ட ராச சாலியாற் சமைத்த வன்ன - மேலைய பலத்தின் மிகக் தசகுணம் விளைக்கு மீண்டுங் - கோவிய பலங்க ளேறுங் கொழுவிய நெய்யுங் கூடி- லேலவே கறியுங் கூடி லேற்றமுன் னிசைத்த வாறும்." என்று சிவதருமோத்தரத்திற் கூறுமாற்றால், அறிக.

இச்சிவபுண்ணியத்தால் மிகச் சிறப்புற்றவர் இவ்வரிவாட்டாயநாயனார். இவர் தமது பெருஞ் செல்வ மெல்லாம் இழந்து, மிகக் கொடிய வறுமை எய்தியும், கூலிக்கு நெல் அறுப்பவர் ஆகி, தாம் கூலியாகப்பெற்ற செந்நெல்லெல்லாம் சிவனுக்கு அமுதுசெய்வித்து, கார்நெல்லைக்கொண்டு தாம் சீவனம் செய்துவரும் நாளிலே, அச்சிவனது திருவருளினாலே காரநெற்கிடையாது செந்நெல்லே கிடைப்ப, இது அடியேன் செய்த புண்ணியம் என்று, அவை எல்லாம் சிவனுக்கே அமுதுசெய்விப்பாராகி, தாம் இலைக்கறி உண்டுகொண்டு இருந்த பெருந்தகைமை, நினையுந்தோறும் எவ்வளவு ஆச்சரியத்தைத் தருகின்றது! இவ்விலைக்கறியும் அற்றுப்போக, ஜலபானமாத்திரம் செய்துகொண்டு

இச்சிவபுண்ணியத்தை விடாது செய்தமை அதினும் மிக ஆச்சரியம் அன்றோ! இவர் தாம் சிவனுக்கு அமுதுசெய்விக்கும் பொருட்டுச் சுமந்து செல்லும் செந்நெலரிசி முதலியன தாம் பசியினாலே கால் தள்ளாடித் தவறி விழுந்த பொழுது கமரிலே சிந்தக் கண்டு, இவற்றை எம்பெருமான் அமுதுசெய்தருளும் பேற்றைப் பெற்றிலேனே என்று அரிவாளினாலே தமது ஊட்டியை அரிதலுற்ற ஆச்சரியம் யாவராலே சொல்லற்பாலது! இவர் தாம் இன்பதுன்பம் அடைதல், தமக்கு இச்சிவபுண்ணியம் செய்யக் கிடைத்தல் கிடையாமைகளாலன்றி, செல்வ வறுமைகளால் அன்று என்பது ஈண்டுக் கூறியவாற்றாற் காண்க.

இந்நாயனார் குடும்பத்தோடு கூடி இருந்தும், தமக்கு உறவு சிவனே என்னும் மெய்யுணர்வு உடையராகி, அவரது திருவடிக்கணன்றித் தமது சரீரத்தினும் உயிர்ச்சார்பு பொருட்சார்புகளினும் சிறிதும் பற்றின்றி வாசனை மாண்டு நின்ற பெருந்தன்மையினர் என்பது, ஈண்டுக் கூறிய இவரது செயற்கருஞ் செய்கையினாலே பொள்ளெனப் புலப்படுகின்றது. இப்பெருந்தன்மை, "செய்யி லுகுத்த திருப்படி மாற்றதனை - யைய விதுவமுது செய்யென்வே - பையவிருந் - தூட்டி யறுப்பதற்கே யூட்டி யறுத்தவரை - நாட்டியுரை செய்வதே நாம." எ-ம். "கல்லிற் கமரிற் கதிர்வாளிற் சாணையினில - வல்லுப் பலகையினில் வாதனையைச் - சொல்லி - லகமாகக் தாலவாகண் மாற்றினர் காணையா - சகமாகக்த் தாலன்றே தான்." எ-ம். திருக்களிற்றுப்படியாரிற் கூறுமாற்றானும், உணர்க. இவரது இடையறாத இம்மெய்யன்பினால் அன்றோ, பிரம விட்டுணுக்களும் காண்டற்கரிய பரமசிவன் கமரினின்றும் இவரது அரிவாள் பிடித்த கையைத் தடுத்தற் பொருட்டு உயர வீசிய தமது திருக்கரத்தையும் இவரது வியாகுலத்தை ஒழித்தற்பொருட்டுத் தாம் அமுதுசெய்தலால் ஆகும் ஓசையையும் தோற்றுவித்து, பின்னர் இடபாரூடராய் வெளிப்பட்டு, இவருக்கும், எத்துணை வறுமை எய்திய வழியும் சிறிதும் மாறுபடாது இவர் கருத்தின்வழி நின்ற மனைவியாருக்கும், முத்தி கொடுத்தருளினர். ஆதலால், சிவனது வியத்திஸ்தானங்களாகிய குரு லிங்க சங்கமங்களுக்கு வறுமையினும் தம்மால் இயன்றது சிறிதேனும் அன்போடு கொடுத்தல் புண்ணியமும், கொடாமை பாவமுமாம் என்பது துணிக. ஒன்றும் கிடையாதாயினும்; பச்சிலையாயினும் கிடையாததா! அதுவும் கிடையாதாயின், அவர் சந்நிதியிற் கிடக்கும் செற்றையை ஒருமையுடனே திருவலகினால் போக்குதலும், அரிதோ! அரிது அன்றே! இது, "பரமன் றிருமுன னழன்முனனும் பரம குரவன் றிருமுன்னு - மொருமை யுறவே வறுமையினு முதவா தவருஞ் சிறிதேது - மரிது பொருடான பச்சிலையு மரிதோ வஃது மரிதாயிற் - றிருண மதனைத் திருமுன்னே மாற்ற லரிதோ செயலாலே." எனச் சிவதருமோத்தரத்திற் கூறுமாற்றால், உணர்க.

ஆனாயநாயனார்புராணம்.

மாடு விரைப்பொலி சோலையின் வான்மதி வந்தேறச்
சூடு பரப்பிய பண்ணை வரம்பு சுரும்பேற
வீடு நெருங்கிய போர்களின் மேக மிலைத்தேற
நீடு வளத்தது மேன்மழ நாடெனு நீர்நாடு. (௧)

நீவி நிதம்ப வுழத்தியர் நெய்க்குழன் மைச்சூழன்
மேவி யுறங்குவ மென்சிறை வண்டு விரைக்கஞ்சப்
பூவி லுறங்குவ நீள்கயல் பூமலி தேமாவின்
காவி னறுங்குளிர் நீழ லுறங்குவ காரமேதி. (௨)

வன்னிலை மள்ள ருகைப்ப வெழுந்த மரக்கோவைப்
பனமுறை வநதெழு மோசை பயின்ற முழககததா
லனன மருங்குறை தணமெறை வாவி யதனபாலைக
சனன லடும்புகை யான்முகில செய்வ கருப்பாலை. (௩)

பொங்கிய மாநதி நீடலை யுந்து புனறசஙகந
துங்க விலைகதத லிப்புதன் மீது தொடககிப்போய்த
தஙகிய பாசடை சூழ்கொடி பூடு தவழ்நதேறிப்
பைங்கமு கினறலை முதத முதிர்ககுவ பாளையென. (௪)

அல்லி மலர்ப்பழ னததய லூகிள வானினு
மொலலை முழுப்பை யுகைபபி னுழககு குழக்கன்று
கொல்லை மடககுல மான்மறி யோடு குதிதவோடு
மலகு வளததது முல்லை யுடுதத மருஙகோபால (௫)

கணமலா காவிகள பாய விருபபன காாமுலலைத்
தணணகை வெணமுகை மேவு சுருமபு தடஞ்சாலிப்
பணணை யெழுஙகயல் பாய விருபபன காயாவின
வணண நறுஞ்சினை மேவிய வஞ்சிறை வணடானம். (௬)

பொஙகரில் வண்டு புறமபலை சோலைகண் மேலோடும
வெஙகதிர் தஙக விளஙகிய மேனமழ நனஞடா
மஙகது மணணி னருஙகல மாக வதறகேயோா
மஙகல மானது மஙகல மாகிய வாழ்முதூா. (௭)

ஒப்பில் பெருஙகுடி நீடிய தன்மையி லோவாமே
தபபில் வளஙகள பெருககி யறமபுரி சாலபோடு
செப்ப வுயாநத சிறபபின் மலிநதது சீாமேவு
மப்பதி மன்னிய வாயா குலததவ ராஞ்யா (௮)

ஆயா குலததை விளககிட வந்தந யருசெயதாா
தூய சுடாத்திரு நீறு விருமபு தொழுமபுளளாா
வாயினின மெயயின வழுதது மனததின வினைப்பாலிற்
பேயுட னுடு பிரானடி யலலது பேணுதாா (௯)

ஆனிரா கூட வகன்புற விற்கொடு சென்றேறிக
கானுறை தீய விலஙகுறு நோயகள கடிநதெஙகுந
தூநறு மெனபு லருநதி விருமபிய தூநீருண
டேனமி லாய முலபபில பலக வளிததுளளாா. (௰)

கன்றொடு பான்மறை நாகு கறப்பன பாலாவும்
புன்றலை மெனசினை யானொடு நீடு புனிறறுவும
வெனறி விடைககுல மோடு மினநதொறும வெவ்வேறே
துனறி நிறைநதுள சூழ லுடனபல தோழஙகள (௰௧)

ஆவி னிரைககுல மபபடி பல்க வளிததெனறுங
கோவல ரேவல புரிந்திட வாயா குலம்பேணுங்
காவலா தம்பெரு மானடி யன்பறு கானததின
மேவு துளைககரு விககுழல வாசினை மேலகொண்டாா. (௰௨)

வேறு.

முந்தைமறை நூன்மரபின் மொழிந்தமுறை யெழுந்தவே
யந்தமுத னாலிரண்டி லரிந்துநரம் புறுதானம்
வந்ததுளை நிரையாக்கி வாயுமுதல் வழங்குதுளை
யந்தமில்சீ ரிடையிட்டி னங்குலியெண் களினமைத்து. (௰௩)

எடுத்தகுழற் கருவியினி லெம்பிரா னெழுத்தஞ்சந்
தொடுத்தமுறை யேழிசையின் சுருதிபெற வாசித்துத்
தடுத்தசரா சரங்களெலாந் தங்கவருந் தங்கருணை
யடுத்தவிசை யமுதளித்துச் செல்கின்றா ரங்கொருநாள். (௰௪)

வாசமலர்ப் பிணைபொங்க மயிர்நுழுதி மருங்குயர்ந்த
தேசுடைய சிகழிகையிற் செறிகண்ணித் தொடைசெருகிப்
பாசிலைமென் கொடியின்வடம் பயினறு விலிபுனைந்து
காசுடைநா ணதற்கயலே கருஞ்சுருளின் புறங்கட்டி. (௰௫)

வெண்கோட லிலைச்சுருளிற் பைந்தோடு விளைத்தோன்றித்
தண்கோல மலர்புனைந்த வடிகாதி னொளிதயங்கத்
திண்கோல நெற்றியின்மேற் றிருநீற்றி னொளிகண்டோர்
கண்கோட னிறைந்தாராக் கவின்விளங்க மிசையணிந்து. (௰௬)

நிறைந்தநீ றணிமார்பி னிரைமுல்லை முகைசுருக்கிச்
செறிந்தபுனை வடந்தாழ்ந்த திரடோளின் புடையலங்க
லறைந்தசுரும் பிசையரும்ப வரையுடுத்த மரவுரியின்
புறந்தழையின் மலிதானைப் பூம்பட்டுப் பொலிந்தசைய (௰௭)

சேவடியிற் றொடுதோலுஞ் செங்கையினில் வெண்கோலும்
மேவுமிசை வேய்ங்குழலு மிகவிளங்க வினைசெய்யுங்
காவல்புரி வல்லாயர் கன்றுடையா னிரைசூழப்
பூவலர்தார்க் கோவலனா ரினைகாக்கப் புறம்போந்தார். (௰௮)

வேறு

நீலமா மஞ்ஞை யேங்க நிரைக்கொடிப் புறவம் பாடக்
கோலவெண் முகையேர் முல்லை கோபம்வாய் முறுவல் காட்ட
வாலுமின் னிடைசூழ் மாலைப் பயோதர மசைய வந்தாள்
ஞாலநீ டரங்கி லாடக் காரெனும் பருவ நல்லாள். (௰௯)

வேறு

எம்மருங்கு நிரைபரப்ப வெடுத்தகோ லுடைப்பொதுவர்
தம்மருங்கு தொழுதணையத் தண்புறவில் வருந்தலைவ
ரம்மருங்கு தாழ்ந்தசினை யலர்மருங்கு மதுவுண்டு
செம்மருந்தண் சுரும்புசூழல் செழுங்கொன்றை மருங்கணைந்தார் (௨௰)

சென்றணைந்த வானாயர் செய்தவிரைத் தாமமென
மன்றன்மலர்த் திணர்தூக்கி மருங்குதாழ் சடையார்போ
னின்றநறுங் கொன்றையினை நோக்கிநின் றுருகி
யொன்றியசிந் தையிலன்பை யுடையவர்பான் மடைதிறந்தார். (௨௧)

அன்பூறி மிசைபொங்கு மமுதவிசைக் குழலொலியால்
வன்பூதப் படையாளி யெழுத்தைந்தும் வழுத்தித்தா
முன்பூதி வருமளவின் முறைமையே யெவ்வுயிரு
மென்பூட் கரைந்துருகு மின்னிசைவேய்ங் கருவிகளில். (௨௨)

ஏழுவிர லிடையிட்ட வின்னிசைவங் கியமெடுத்துத்
தாழுமலர் வரிவண்டு தாதுபிடிப் பனபோலச்
சூழுமுரன் றெழநின்று தூயபெருந் தனித்துளையில்
வாழியர்தந் தோன்றலார் மணியதரம் வைத்தூத. (உ௩)

முத்திரையே முதலனைத்து முறைத்தானஞ் சோதித்து
வைத்ததுளை யாராய்ச்சி வக்கரனை வழிபோக்கி
யொத்தநிலை யுணர்ந்ததற்பி னொன்றுமுதல் படிமுறையா
மத்தகைமை யாரோசை யமரோசை களினமைத்தார். (உ௪)

மாறுமுதற் பண்ணினபின் வளர்முல்லைப் பண்ணாக்கி
யேறியதா ரமுமுழையுங் கிழமைகொள விடுந்தான
மாறுலவுஞ் சடைமுடியா ரஞ்செழுத்தி னிசைபெருக்கக்
கூறியபட் டடைக்குரலாங் கொடிப்பாலை யினினிறுத்தி. (உ௫)

ஆயவிசைப் புகலொன்றி னமைந்தபுகல் வகையெடுத்து
மேயதுளை பற்றுவன விடுப்பனவா மிரணியாயிற்
சேயவொளி யிடையலையத் திருவாள னெழுத்தஞ்சுந்
தூயவிசைக் கிளைகொளுந் துறையஞ்சின் முறைவிளைத்தார். (உ௬)

மந்தரத்து மத்திமத்துந் தாரத்தும் வரன்முறையாற்
றந்திரிகண் மெலிவித்துஞ் சமங்கொண்டும் வலிவித்து
மந்தரத்து விரற்றொழிலக ளளவுபெற வசைத்தியக்கிச்
சுந்தரச்செங் கனிவாயுந் துளைவாயுந் தொடக்குண்ண. (உ௭)

எண்ணியநூற் பெருவண்ண மிடைவண்ணம் வனப்பென்னும்
வண்ணவிசை வகையெல்லா மாதுரிய நாதத்தி
னண்ணியபா ணியுமியலுந் தூக்குநடை முதற்கதியிற்
பண்ணமைய வெழுமோசை யெம்மருங்கும் பரப்பினார். (உ௮)

வள்ளலார் வாசிக்கு மணித்துளைவாய் வேய்ங்குழலி
னுள்ளுறையஞ் செழுத்தாக வொழுகியெழு மதுரவொலி
வெள்ளநிறைந் தெவ்வுயிர்க்கு மேலமரர் தருவிளைதே
னெள்ளமுதி னுடன்கலந்து செவிவார்ப்ப தெனத்தேக்க. (உ௯)

ஆனிரைக ளறுகருந்தி யசைவிடா தணைந்தயரப்
பானுரைவாய்த் தாய்முலையிற் பற்றுமிளங் கன்றினமுந்
தானுணவு மறந்தொழியத் தடமருப்பின் விடைக்குலமு
மான்முதலாங் கான்விலங்கு மயிர்முகிழ்த்து வந்தணைய. (௩௰)

ஆடுமயி லினங்களுமங் கசைவயர்ந்து மருங்கணுக
வாடுசெவி யிசைநிறைந்த வுள்ளமொடு புள்ளினமு
மாடுபடிந் துணர்வொழிய மருங்குதொழில் புரிந்தொழுகுங்
கூடியவன் கோவலருங் குறைவினையின் றுறைநின்றார். (௩௧)

பணிபுவனங் களிலுள்ளார் பயில்பிலங்கள் வழியணைந்தார்
மணிவரைவா ழரமகளிர் மருங்குமயங் கினர்மலிந்தார்
றணிவிலொளி விஞ்சையர்கள் சாரணர்கி னரரமர
ரணிவிசும்பி னயர்வெய்தி விமானங்கண் மிசையணைந்தார். (௩௨)

சுரமகளிர் கற்பகப்பூஞ் சோலைகளின் மருங்கிருந்து
கரமலரி னமுதூட்டுங் கனிவாயமென் கிளையுடன்
விரவுநறுங் குழலலைய விமானங்கள் விரைந்தேறிப்
பரவியவே ழிசையமுதஞ் செவிமடுத்துப் பருகினார். (௩௩)

நலிவாரு மெலிவாரு முணர்வொன்றா நயத்தலினால்
மலிவாயவெள் ளெயிற்றரவ மயின்மீது மருண்டுவிழுஞ்
சலியாத நிலையரியுந் தடங்கரியு முடன்சாரும்
புலிவாயின் மருங்கணையும் புல்வாய புலவாயும். (௩௪)

மருவியகால் விசைத்தசையா மரங்கண்மலர்ச் சினைசலியா
கருவரைவீ ழருவிகளுங் கான்யாறுங் கலித்தோடா
பெருமுகிலின் குலங்கள்புடை பெயர்வொழியப் புனல்சோரா
விருவிசும்பி னிடைமுழங்கா வெழுகடலு மிடைதுளும்பா. (௩௫)

இவ்வாறு நிற்பனவுஞ் சரிப்பனவு மிசைமயமாய்
மெய்வாழும் புலன்கரண மேவியவொன் றாயினவால்
மொய்வாச நறுங்கொன்றை முடிச்சடையா ரடித்தொண்டர்
செவ்வாயின் மிசைவைத்த திருக்குழல்வா சனையுருக்க. (௩௬)

மெய்யன்பர் மனத்தன்பின் விளைத்தவிசைக் குழலோசை
வையந்த னையுநிறைத்து வானந்த னயமாக்கிப்
பொய்யன்பு கெட்டாத பொற்பொதுவி னடம்புரியு
மையன்றன் றிருச்செவியி னருகணையப் பெருகியதால். (௩௭)

ஆனாயர் குழலோசை கேட்டருளி யருட்கருணை
தானாய திருவுள்ள முடையதவ வல்லியுடன்
கானாதி காரணராங் கண்ணுதலார் விடையுகைத்து
வானாறு வந்தணைந்தார் மதிநாறுஞ் சடைதாழ. (௩௮)

திசைமுழுதுங் கணநாதர் தேவர்கட்கு முன்னெருங்கி
மிசைமிடைந்து வரும்பொழுது வேற்றொலிகள் விரவாமே
யசையவெழுங் குழனாதத் தஞ்செழுத்தாற் றமைப்பரவு
மிசைவிரும்புங் கூத்தனா ரெழுந்தருளி யெதிர்நின்றார். (௩௯)

முன்னின்ற மழவிடைமேன் முதல்வனா ரப்பொழுதுஞ்
செந்நின்ற மனப்பெரியோர் திருக்குழல்வா சனைகேட்க
விந்நின்ற நிலையேநம் பாலணைவா யெனவவரு
மந்நின்ற நிலைபெயர்ப்பா ரையர்திரு மருங்கணைந்தார். (௪௰)

விண்ணவர்கண் மலர்மாரி மிடைந்துலக மிசைவிளங்க
வெண்ணிலரு முனிவர்குழா மிருக்குமொழி யெடுத்தேத்த
வண்ணலார் குழற்கருவி யருகிசைத்தங் குடன்செல்லப்
புண்ணியனா ரெழுந்தருளிப் பொற்பொதுவி னிடைப்புக்கார். (௪௧)

வேறு.

தீதுகொள் வினைக்கு வாரோஞ் செஞ்சடைக் கூத்தர் தம்மைக்
காதுகொள் குழைகள் வீசுங் கதிர்நில விருள்கால் சீப்ப
மாதுகொள் புலவி நீக்க மனையிடை யிருகாற் செல்லத்
தூதுகொள் பவரா நம்மைத் தொழும்புகொண் டுரிமைக் கொள்வார். (௪௨)

ஆனாயநாயனார்புராண முற்றிற்று.

ஆகத் திருவிருத்தம்-௩௱௭௨.

குசனட்.

ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரத்தை வேயங்குழலினால் வாசித்தல்.

அநாதி தொடங்கித் தம்மை வருத்தும் பிறவிநோயினின்றும் நீங்கி உய்ய விரும்புவோர்க்கு, அந்நோயை நீக்க வல்ல பரமவைத்தியராகிய சிவனை, உணர்த்தும் மந்திரம் ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரமேயாம். ஆதலால், இப்பஞ்சாக்ஷரத்தை, சிவன்மாட்டு இடையறாது வளரும் மெய்யன்பினால் மனம் கசிந்து, ஓதுவோர் முத்தி பெறுவர். "காதலாகிக் கசிந்து கண்ணீர்மல்கி - யோது வார்தம்மை நன்னெறிக் குய்ப்பது - வேத நான்கினு மெய்ப்பொருளாவது - நாதனாம நமச்சி வாயவே" என்றார் திருநாவுக்கரசுநாயனார்.

சிவநாமத்தை வாளா ஓதலினும், இசைநூற்பயிற்சியின் மிக வல்லராகி, ஏழிசைகளின் முறை வழுவாது முப்பத்திரண்டு இராகங்களுள் அவ்வக்காலத்துக்கு ஏற்ற இராகத்திலேயும் வேயங்குழலால் வாசித்தல், தமக்கும் அதனைக் கேட்கும் பிறர்க்கும் சிவன்மாட்டு அன்பை வளரச் செய்யும் இதனாலன்றே, சிவநாமம் கீதத்தோடு கூடுமாயின், சிவன் மிகப் பிரீதியுற்று எல்லையில்லாத திருவருளைச் சுரப்பர் எனக். அது "விளக்கினாற் பெற்ற வின்ப மெழுகினாற் பதிற்றி யாகுந்-துளக்கினன் மலர்தொடுத்தாற் றூயவிண் ணேற லாகும்-விளக்கிட்டார் பேறு சொல்லின் மெய்ந்நெறி ஞான மாகு - மளப்பிலை கீதஞ் சொன்னார்க் கடிகடா மருளு மாறே" "இறவாமே வரம்பெற்றே னென்று மிக்க விராவணனை யிருபதுதோ ளொடிய வூன்றி - யுறவாகி யின்னிசைகேட் டிரங்கி மீண்டே யுற்றபிணி தவிர்த்தருள வல்லான் றன்னை - மறவாதார் மனத்தென்று மன்னி னானை மாமதிய மலர்க்கொன்றை வன்னி மத்த- நறவார்செஞ் சடையானை நள்ளாற் றானை நானடியே னினைக்கப்பெற் றுய்ந்த வாறே." என்னும் திருநாவுக்கரசுநாயனார் தேவாரங்களானும் உணர்க.

சிவநாமங்கள் எல்லாவற்றினும் சிறந்த ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரத்தை வேயங்குழலினால் வாசித்துப் பெரும்பயன் பெற்றமையாற் சிறப்புற்றவர் இவ்வானாய நாயனார். சிவனது திருவடிகளையே யன்றிப் பிறிதொன்றையும் சிறிதும் பற்றாத இந்நாயனார், அத்திருவடிகளில் எல்லை இல்லாத அன்பை வளர்த்தற்குக் கருவி கீதத்தின் மிக்கது பிறிது இன்று என்னுங் கருத்தால் அன்றே, ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரத்தை வேயங்குழலால் வாசித்தலே தொழிலாகக் கொண்டனர் அது இங்கே "தம்பெரு மானடி யன்புறு கானத்தின் - மேவு துளைக்கரு விக்குழல் வாசனை மேல்கொண்டார்" என்பதனால் உணர்த்தப்பட்டது இவர் "உருகி-யொன்றிய சிந்தையிலன்பை யுடையவர்" ஆகி, வாசித்த இவ்வேயங்குழல் வாசனையானது எவ்வுயிர்களையும் இசைமயமாக்கி, கசிந்து உருகச் செய்த பெருவியப்பை இங்கே ஆசிரியர் சேக்கிழார்நாயனார் விரித்துரைத்த அருமைத் திருவாக்குக்களே எம்போலிகளுடைய கன்னெஞ்சையும் கசியச் செய்யுமாயின், அவ்வாசனையின் பெருமையை யாமா கூறவல்லம்! இந்நாயனார் தமக்குமாத்திரமன்றி எவ்வுயிர்க்கும் பயன்படுவதாய், நினைப்பினும் கேட்பினும் இனிமை பயக்கும் இத்திருத்தொண்டைச் சிவன்மாட்டு இடையறாது முறுகி வளரும் மெய்யன்போடு செய்தமையால் அன்றே, "பொய்யன்புக் கெட்டாத பொற்பொதுவி னடம்புரியும்" சிவன் இவருக்கு வெளிப்பட்டு, "எப்பொழுதுஞ் - சென்றின் மனப்பெரியோர் திருக்குழல்வாசனைகேட்க - வின்றின்ற நிலையேநம் பாலணைவாய்" என்று திருவாய்மலர்ந்தருளினார்.

இலைமலிந்தசருக்கம்

முற்றுப்பெற்றது.

நான்காவது

மும்மையாலுலகாண்ட

சருக்கம்.

மூர்த்திநாயனார்புராணம்.

சீாமன்னு செல்வக குடிமல்கு சிறப்பி னோங்குங
காாமனனு சென்னிக கதிாமாமணி மாட வைபபு
நாாமன்னு சிநதைப பலநறறுறை மாநதா போறறும
பாாமனனு தொனமைப புகழ்பூணடது பாணடி நாடு (க)

சாயுந தளிாவல்லி மருஙகு னெடுநத டஙகண
வேயும் படுதோளியா பணபடு மினசொற செயய
வாயும படுநீளகளா மணபொருந தணபொ ருநதம்
பாயுங கடலும படுநீாமை பனித்த முததம. (உ)

மொய்வைதத வணடின் செறிசூழன முரனற சநதின
மைவைதத சோலை மலயநதர வநத மநத
மெயவைதத காலுந தருஞால மளநத மேனமைத்
தெயவத் தமிழுந தருஞ்செவவி மணஞ்செ யீரம. (ங)

சூழு மிதழ்ப்பஙகய மாகவத தோடடின் மேலா
டாழவினறி யெனறுந தனிவாழ வதத தையை லொபபாா
யாழின மொழியிற குழலினனிசை யுஞ்சு ருமபும
வாழுந நகர மதுராபுரி யெனப தாகும (ச)

சால்பாய மும்மைத தமிழ்தஙகிய வஙகண் மூதூா
நூல்பா யிடததும் முளனோனறலை மேதி பாயப
பாலபாய முலைதோய மதுப்பஙகயம பாய வெஙகுஞ
சேலபாய தடததும முளசெயயுணமிக சேறு சஙகம (ரு)

மநதா னிலம்வந தசைபநதரின மாட முன்றிற்
பநதா டியமங கையாபஙகயச செஙகை தாஙகுஞ
சநதாா முலைமே லனதாழகுழை வாணமு கபபொற
செநதா மரைமே லனதிதிலஞ் சோநத கோவை. (சு)

மும்மைப் புவனஙகளின மிககதன றேயம மூதூா
மெய்மைப பொருளாந தமிழநூலின விளஙகு வாயமைச
செமமைப பொருளுந தருவாாதிரு வால வாயி
லெம்மைப பவநீரப் பவாசங்க மிருநத தெனறால் (எ)

அப்பொற பதிவாழ வணிககுலத தானற தொனமைச்
செப்பத் தகுசீாக குடிசெயதவஞ் செயய வநதா
ரெப்பற் றினையு மறுத்தேறுகைத தேறு வாாதாண்
மெயப்பற றெனபபறறி விடாத விருபபின மிககாா். (அ)

நாளும் பெருங்காத லயப்புறம் வேட்கை யாலே
கேளுந் துணையும் முதற்கேடில் பதங்க ளெல்லா
மாளும் பெருமா னடித்தாமரை யல்ல தில்லார்
மூளும் பெருகன் பெனுமூர்த்தியார் மூர்த்தி யார்தாம். (௯)

அந்திப் பிறைசெஞ் சடைமேலணி யால வாயி
லெந்தைக் கணிசந் தனக்காப்பிடை யென்று முட்டா
வந்தச் செயலி னிலைநின்றடி யாரு வப்பச்
சிந்தைக் கினிதாய திருப்பணி செய்யு நாளில். (௰)

கானக் கடிசூழ் வடுகக்கரு நாடர் காவன்
மானப் படைமன்னன் வலிந்து நிலங்கொள் வானு
யானைக் குதிரைக் கருவிப்படை வீரர் திண்டேர்
சேனைக் கடலுங் கொடுதென்றிசை நோக்கி வந்தான். (௰௧)

வந்துற்ற பெரும்படை மண்புதை யப்ப ரப்பிச்
சந்தப் பொதியிற் றமிழ்நாடுடை மன்னன் வீரஞ்
சிந்தச் செருவென்று தன்னாணை செலுத்து மாறற்
கந்தப் பொழில்சூழ் மதுராபுரி காவல் கொண்டான். (௰௨)

வல்லாண்மையின் வண்டமிழ் நாடு வளம்ப டுத்தி
நில்லா நிலையொன் றியவின்மையி னீண்ட மேரு
வில்லா னடிமைத் திறமேவிய நீற்றின் சார்பு
செல்லா தருகந்தர் திறத்தினிற் சிந்தை தாழ்ந்தான். (௰௩)

தாழுஞ் சமண்கையர் தவத்தைமெய் யென்று சார்ந்து
வீழுங் கொடியோ னதுவன்றியும் வெய்ய முன்னைச்
சூழும் வினையா லரவஞ்சுடர் திங்க ளோடும்
வாழுஞ் சடையா னடியாரையும் வன்மை செய்வான். (௰௪)

அந்தம் மிலவா மிறைசெய்யவு மன்ப ரானார்தாம்
முந்தைம் முறைமைப் பணிமுட்டலர் செய்து வந்தார்
தந்தம் பெருமைக் களவாகிய சார்பி னிற்கு
மெந்தம் பெருமக் களையாவர் தடுக்க வல்லார். (௰௫)

செக்கர்ச் சடையார் விடையார்திரு வால வாயுண்
முக்கட் பரனார் திருத்தொண்டரை மூர்த்தி யாரை
மைக்கற் புரைநெஞ் சுடைவஞ்சகன் வெஞ்ச மண்பே
ரக்காகக் குடஞ்செய் விகழ்ந்தன செய்ய வெண்ணி. (௰௬)

எள்ளுஞ் செயல்வன்மைக ளெல்லையில் லாத செய்யத்
தள்ளுஞ் செயலில் லவர்சந்தனக் காப்புத் தேடிக்
கொள்ளுந் துறையு மடைத்தான்கொடுங் கோன்மை செய்வான்
றெள்ளும் புனல்வே ணியர்க்கன்பருஞ் சிந்தை நொந்து. (௰௭)

புன்மைச் செயல்வல் லமண்குண்டரிற் போது போக்கும்
வன்மைக் கொடும்பா தகனமாய்ந்திட வாய்மை வேதத்
தன்மைத் திருநீற் றுயர்நன்னெறி தாங்கு மேன்மைத்
தன்மைப் புவிமன் னவர்சசாரவதென் றென்று சார்வார். (௰௮)

காய்வுற்ற செற்றங்கொடு கண்டகன் காப்ப வுஞ்சென்
றாய்வுற்ற கொட்பிற் பகலெல்லை யடங்க நாடி
யேய்வுற்ற நற்சந் தனமெங்கும் பெறாது சிந்தை
சாய்வுற்றிட வந்தனர் தம்பிரான் கோயி றன்னில். (௰௯)

நட்டம் புரிவா ரணிநற்றிரு மெய்ப்பூச் சின்று
முட்டும் பரிசா யினுந்தேய்க்குங்கை முட்டா தென்று
வட்டந் திகழ்பா றையினவைத்து முழங்கை தேய்த்தார்
கட்டும் புறந்தோ லரம்பென்பு கரைந்து தேய. (௨௰)

கல்லின் புறந்தேய்த்த முழங்கை கலுழ்ந்து சோரி
செல்லும் பரப்பெங் கணுமென்பு திறந்து மூளை
புல்லும் படிகண்டு பொறாததிலா தம்பிரானு
ரல்லின்க ணெழுந்தது வந்தருள் செய்த வாக்கு. (௨௧)

அன்பின் றுணிவா லிதுசெய்திட லைய வுன்பால்
வன்புன்கண் விளைத்தவன் கொண்டமண் ணெல்லாங் கொண்டு
முன்பின்னல் புகுந்தன முற்றவு நீத்துக் காத்துப்
பின்புன் பணிசெய்து நம்பேருல கெய்து கென்ன. (௨௨)

இவ்வண்ண மெழுந்தது கேட்டெழுந் தஞ்சி முன்பு
செய்வண்ண மொழிந்திடத் தேய்ந்தபுண் ணூறு தீர்ந்து
கைவண்ண நிரம்பின வாசமெல் லாங்க லந்து
மொய்வண்ண விளங்கொளி யெய்தினா மூர்த்தி யார்தாம். (௨௩)

அந்நா ளிரவின்க ணமண்புகல் சார்ந்து வாழு
மன்னு மியபோர் வடுகக்கரு நாடர் மன்னன்
றன்னா ளுமுடிந்தது சங்கரன் சார்பி லோர்க்கு
மின்னு மெனநீ டியமெய்ந்நிலை யாமை வெல்ல. (௨௪)

இவ்வா றுலகத்தி னிறப்ப வுயர்ந்த நல்லோர்
மெய்வா ழுலகத்து விரைந்தணை வார்க ளேபோ
லவ்வா றரனா ரடியாரை யலைத்த தீயோன்
வெவ்வாய் நிரயத் திடைவீழ விரைந்து வீழ்ந்தான். (௨௫)

முழுதும் பழுதே புரிமூர்க்க னுலந்த போதி
னெழுதுங் கொடிபோல் பவருட்பட வேங்கு சுற்ற
முழுதும் புலர்வுற் றதுமற்றவ னன்ன மாலைப்
பொழுதும் புலர்வுற் றதுசெங்கதிர் மீது போத. (௨௬)

அவ்வேலையி லங்க ணமைச்சர்கள் கூடித் தங்கள்
கைவேறுகொ ளீம மருங்கடன் காலை முற்றி
மைவே லவன்றன் குலமைந்தரு மின்மை யாலே
செய்வேறு வினைத்திறஞ் சிந்தனை செய்து தேர்வார். (௨௭)

தாழுஞ் செயலின் றெருமன்னவன் றுங்க வேண்டுங்
கூழுங் குடியு முதலாயின கொள்கைத் தேனுஞ்
சூழும் படைமன் னவன்றோளிணைக் காவ லின்றி
வாழுந் தகைத்தன் றிந்த வையக மென்று சொன்னார். (௨௮)

வேறு.

பன்முறை யுயிர்க ளெல்லாம் பாலித்து ஞாலங் காப்பான்
றன்னெடுங் குடைக்கீழ்த் தத்த நெறிகளிற் சரித்து வாழு
மன்னவ ரின்றி வைகு மண்ணுல கெண்ணுங் காலை
யின்னுயி ரின்றி வாழும் யாக்கையை யொக்கு மென்பார். (௨௯)

இவ்வகை பலவு மெண்ணி யிங்கினி யரச ரில்லை
செய்வகை யிதுவே யென்று தெளிபவர் சிறப்பின் மிக்க
மைவரை யனைய வேழங் கண்கட்டி விட்டான மற்றக்
கைவரை கைக்கொண் டார்மண் காவல்கைக் கொள்வா ரென்று. (௩௰)

வேறு.

செம்மாண்வினை யர்ச்சனை நூன்முறை செய்து தோளா
விம்மாநில மேந்தவொ ரேந்தலை யேந்து கென்று
பெய்ம்மாமுகில் போன்மதம் பாய்பெருங் கோடை நெற்றிக்
கைம்மாவை நறுந்துகில் கொண்டுகண் கட்டி விட்டார். (௩௧)

கண்கட்டி விடுங்களி யானையக் காவன் மூதூர்
மண்கொட்புற வீதி மருங்கு திரிந்து போகித்
திண்பொற்றட மாமதில் சூழ்திரு வால வாயின்
விண்பிற்பட வோங்கிய கோபுர முன்பு மேவ. (௩௨)

நீங்கும் மிரவின்க ணிகழ்ந்தது கண்ட தொண்டர்
ஈங்கெம் பெருமா னருளாமெனி லிந்த வையந்
தாங்குஞ் செயல்பூண் பனென்றுள்ளந் தளர்வு நீங்கிப்
பூங்கொன்றை மிலைந்தவர் கோயிற் புறத்தி னிற்ப (௩௩)

வேழத் தரசங்கண் விரைந்து நடந்து சென்று
வாழ்வுற் றுலகஞ்செய் தவத்தினின் வள்ள லாரைச்
சூழ்பொற் சுடர்மா மணிமாநிலந் தோய முன்பு
தாழ்வுற் றெடுத்துப் பிடர்மீது தரித்த தன்றே. (௩௪)

மாதங்க மெருத்தினில் வைத்தவர் தம்மைக் காணா
வேதங்கெட வெண்ணிய திண்மை யமைச்ச ரெல்லாம்
பாதங்களின் மீது பணிந்தெழுந் தார்க ளெப்போ
தோதங்கிளர் வேலையை யொத்தொலி மிக்க தவ்வூர். (௩௫)

சங்கங்கண் முரன்றன தாரைகள் பேரி யோடு
மெங்கெங்கு மியம்பின பல்லிய மெல்லை யில்ல
வங்கெங்கு மலிந்தன வாழ்த்தொலி யம்பொற் கொம்பின்
பங்கன் னருளா லுலகாள்பவ ராங்க ரெங்கும். (௩௬)

வெங்கட் களிற்றின் மிசைநின்று மிழிச்சி வேரித்
தொங்கற் சுடர்மா லைகள்சூழ் முடி சூடு சாலை
யுங்கட் கொடுபுக் கரியாசனத் தேற்றி யொற்றைத்
திங்கட் குடைக்கீ ழுரிமைச்செயல் சூழ்ந்து செய்வார். (௩௭)

மன்னுந் திசைவேதியின் மங்கல வாகு திக்கட்
டுன்னுஞ் சுடர்வன்னி வளர்த்துத் துதைந்த நூல்சூழ்
பொன்னின் கலசங்கள் குடங்கள் பூரித்த தூநீ
ருன்னுஞ் செயன்மந் திரயோகர் நிறுத்தி னார்கள். (௩௮)

வந்துற்றெழு மங்கல மாந்தர்க டம்மை நோக்கிச்
சிந்தைசெ சிவமே தெளியுந்திரு மூர்த்தி யார்தா
முந்தைச் செயலா மயண்போய்முதற் சைவ மோங்கி
விந்தப்புவி தாங்கியிவ் வின்னர சாள்வ னென்றார். (௩௯)

அவ்வாறு மொழிந்தது கேட்ட வமைச்ச ரோடு
மெய்வாழ்தரு நூலறி வினமிகு மாந்தர் தாமு
மெவ்வாறருள செய்தனை மற்றவை யனறி யாவர்
செய்வார் பெரியோ யெனச்சேவடி தாழ்ந்து செப்ப. (௪௰)

வையம் முறைசெய் குவனாகில் வயங்கு நீறே
செய்யும மபிடே கமுமாக செழுங்க லனக
ளையன் னடையா ளமுமாக வணிந்து தாங்கு
மொய்புன் சடைமா முடியேமுடி யாவ தென்றார். (௪௧)

என்றிவ்வுரை கேட்டலு மெல்லையில் கல்வி யோரும்
வனறிணமதி நூலவளா வாயமை யமைசசா தாமு
நனறிஙகரு டாமென நற்றவ வேந்தன சிநதை
யொனறும் மரசா ளுரிமைசசெய லான வுயததாா. (௪௨)

மாடெங்கு நெருங்கிய மங்கல வோசை மல்கச்
சூடுஞ்சடை மௌலி யணிநதவர் தொல்லை யேனங்
தேடுஙகழ லாதிரு வாலவாய சென்று தாழநது
நீடுங்களிற் றின்மிசை நீணமறு கூடு போநதாா. (௪௩)

மின்னுமமணி மாளிகை வாயிலின வேழ மீது
தனனின்று மிழிந்து தயஙகொளி மண்ட பததிற்
பொனனின்னரி மெல்லணைச் சாமரைக காமா பூங்கான்
மனனுஙகுடை நீழ் விருநதனா வையந தாஙகி. (௪௪)

குலவுந்துறை நீதி யமைசசர் குறிப்பின வைகக்
கலகஞ்செ யமண்செய லாயின கட்டு நீககி
நிலவுநதிரு நீற்று நெறிததுறை நீடு வாழ
வுலகெஙகு நிரம்பிய சைவ முயாநது மனன. (௪௫)

நுதலின்கண் விழிததவா வாயமை நுணஙகு நூலின்
பதமெஙகு நிறைநது விளஙகப பவஙகண மாற,
வுதவுநதிரு நீறுயா கணடிகை கொண்ட வேணி
முதன்மும்மையி னுலக காணடனா மூாததி யாாதாம. (௪௬)

ஏலங் கமழ்கோதையா தாதிற மென்று நீஙகுஞ
சீலங கொடுவெம்புலன றெவவுடன் வெனறு நீககி
ஞாலந் தனிநேமி நடாத்தி நலங்கொ ளூழி
காலம் முயிர்கட் கிடரான கடிந்து காததது. (௪௭)

பாதம் பரமன்னவர் சூழ்நது பணிநது போற்ற
வேதம் பிணியா வகையிவவுல காணடு தொண்டின்
பேதம் புரியா வருட்பேரர சாளப் பெற்று
நாதன கழறசே வடிநணணின ரண்ண லாரே. (௪௮)

அகல்பாறையின்வைத்து முழங்கையை யன்று தேய்த்த
விகலார் களிற்றன் பணியேயதி முருகனூரா
முகில்சூழ் நறுஞ்சோலையின் மொய்யொளி மாட வீதிப்
புகலூர்வரு மந்தணர் தந்திறம் போற்ற லுற்றாம். (௪௧)

மூர்த்திநாயனார்புராண முற்றிற்று.

ஆகத் திருவிருத்தம் - ௬௨௧.

சூசனம்.

---

௧. சிவனுக்குச் சந்தனக்காப்புக் கொடுத்தல்.

சிவபெருமானுக்குச் சாத்தும்பொருட்டுச் சந்தனக்காப்புக் கொடுத்தல் உத்தம சிவபுண்ணியமாம். சந்தனக்குழம்போடு பனிநீர் குங்குமப்பூ கோரோசனை கஸ்தூரி பச்சைக்கர்ப்பூரம் என்பன கலந்து சாத்தல் உத்தமோத்தமம். சிவனுக்குச் செயற்பாலனவாகிய உபசாரங்கள் எல்லாவற்றுள்ளும் கந்தம் சாத்தலே சிறந்தது என்று சிவாகமம் செப்பும். "சாத்துக சாந்துபனி நீர் பனிதங் குங்குமமுஞ் - சோதியுளத் தாதரவு செய்து." எ-ம் "கூட்டுவித் தாரும்பனிதங் குங்குமஞ்சாந் தம்பனிநீர் - நீடும விதிதனைத் தோந்து" எ-ம். சோமவார விரத கற்பத்தினும், "சுகந்த கந்தஞ் சுலவிய லேபன-முகந்த லிங்கத் தொருதினஞ் சாத்தினோ-ரிகந்து பாவ மிமையவர் கோடியாண்-டகந் தெளிந்தங் கரன்பதி நண்ணுவார்." எனச் சிவபுண்ணியத்தெளிவினும் கூறுதல் காண்க.

இச்சிவபுண்ணியத்தால் மிகச் சிறப்புற்றவர் இம்மூர்த்திநாயனார் என்பது, இவர் தாம் நாடோறும் தவறாது செய்யச் சங்கற்பித்த இத்திருத்தொண்டை, அது பற்றி அரசன் தமக்குச் செய்த இடுக்கண் மிகுதி கண்டும், தவறாது செய்தமையானும், சந்தனக்கட்டைக்கு முட்டுவந்தபொழுது தமது முழங்கையைச் சந்தனக்கல்லிலே தேய்த்த பெருந்தன்மையானும், தாம் உலகாளும் அரசராய வழியும் செருக்கு உறாது இப்பணியைத் தாமே செய்தமையானும், தெளியப்படும். இவர் தமது சரீரத்திற் சிறிதும் பற்றின்றி, சிவனே தமக்கு இனியர் என்று துணிந்து, அவரையே இடைவிடாது பற்றி நின்ற மெய்யன்பர் என்பது இச்செயற்கருஞ்செயலால் உணர்க.

௨. சிவனடியாருக்குத் தீங்கு செய்தலால் பெறப்படும் பயன்.

சிவனடியார்களுக்குத் தீங்கு செய்தோர் நரகத்து வீழ்ந்து வருந்துவர். அது "காட்டுமுள் ளொளியைக் கண்ட கண்ணினைக் கயந்து சொல்லக்-கேட்டவர் கேட்பித் தார்கள் கெழுமினருடன்பட் டாரும் - மூட்டினரென்ற வைந்து மூடருங் கூடிமூழ்கி-மீட்டிடு வாரு மின்றி யெரிநிர யத்துள் வேவார்." "மனத்தினால் வடிவு தன்னால் வழுக்கிய சழக்கர் தாமு - மினத்தொடு மிணங்கி வேவ ரெரிநிர யத்தை யெய்தி - யெனைத்துள காலந் தானு மென்றுளத் தேங்கி யெய்ப்பர் - தனக்கய லுறவி லானைத் தவறுவ ரென்னே தாமே." "மற்றைய நரக பேத மனைத்தினு மயங்கி மூழ்கி - சுற்றமுஞ் சுழலத் தாமுங் கூடியே துயங்கி வீழ்வ - ரெற்றுவ ரியம தூத ரெமக்குற வாரு மில்லை - யுற்றவித் துயரந் தன்னை யொழிக்கவென் றழிவ ருள்ளம்." எனச் சிவதருமோத்தரத்திற் கூறுமாற்றால், உணர்க. சிவனடியாருக்கு இடுக்கண் செய்த இக்கருநாடராசனும் இவ்வாறே நரகத்து வீழ்ந்தமை தெளிக. ஆதலால், சிவனடியார்களுக்கு மறந்தும், தீங்கு நினையற்க.

௬. சைவம் தழைக்க அரசியற்றல்.

அரசன் வேதாகமங்களால் உணர்த்தப்படும் சற்சமயமாகிய சைவத்தின் வழி வழுவாது ஒழுகுவனாயின்; அவன் கீழ் வாழும் குடிகளும் இவ்வரசன் தான் ஒழுகியவாறே ஒழுகாதாரைத் தண்டிப்பன் என்னும் அச்சத்தாலும், பத்தியாலும், இயல்பாலும் சைவசமயத்தின் வழி தவறாது ஒழுகி, போகம் மோக்ஷம் என்னும் இருபயனையும் பெறுவர்கள். இதுபற்றியன்றே; அரசனைச் சைவமார்க்கத்தில் நிறுத்திய ஆசாரியர் உலகத்துக்கெல்லாம் ஆசாரியர் என்று சிவாகமம் கூறியதூஉம் என்க. "ஐயமற விபரீத மதுவு மீச னருண்மொழியை யாராய்ந்த வகை ஞசான் - வையகமு முய்யவுனிச் சைவ தன்ம மனனவனுக் களிக்கவவன் மருவு நீதி-யெய்தியிடு முலகச்ச மெய்த லானு மெல்லோரு மிருபயனு மெய்த லாலே- சைவநெறி தனையரசற களித்த வாசான சகத்தினுக்கு தேசிகனே சாற்றுங் காலே." என்று சிவதருமோத்தரத்தில் கூறுமாற்றானும், உணர்க. அரசன் ஆருகத சமயி ஆகி, சிவனடியார்களுக்கு இடுக்கண் செய்தலால்; அவன்கீழ் வாழும் குடிகள் அப்பரமதப் படுகுழியில் வீழ்ந்து எரிவாய் நரகத்துக்கு இரையாதலையும், சைவத்து நிறபாரும் அரசனால் வரும் இடுக்கண் மிகுதி பற்றி அச்சத்தினாலே சிவபுண்ணியங்கள் செய்யாது வாளா கெடுதலையும், கண்டு இரங்கி யன்றே; அதிபாதகனாகிய இவ்வரசன் இறப்ப, இப்பாண்டி நாடு சைவமன்னரைச சாரவது எககாலம் என்று இம் மூர்த்திநாயனார் வருந்துவாராயினார். இதனால், இவரது இரக்கமுடைமை, தெளிக. மெய்யுணர்வு உடையார்கருத் தாம் பெற்ற பேறு உலகம் பெறுதல் வேண்டும் என்பதே உள்ளக்கிடக்கை எனக. "நான்பெற்ற வின்பம் பெறுகவிவ் வையகம்." என்றார் திருமூலநாயனாரும்.

இம்மூர்த்திநாயனார் தாம் அரசர்வாழ்வைச் சிறிதாயினும் நன்கு மதித்து விரும்பினவர் அல்லர் பிறர் பயன் நோக்கினாராயினும்; தாமே அரசாள நினைந்தவரும் அல்லர். உயிர்கள் மாட்டு எழுந்த பெருங்கருணையினாலே பாண்டிநாடு சைவமன்னரைச் சார்தல் வேண்டும் என்னும் கருத்தொன்றே உடையராயினார் "அடியவர் குறைவு தீர்த்தாண டருள்வதே விரதம்பூண்ட" கருணை நிதியாகிய சிவன் தமமாட்டு உள்ளவாறு எழுந்த பேரன்பினாலாகிய இக்கருத்தை முடித்தருளத் திருவுளங் கொண்டு, பர சமயங்கள் பாறச் சைவ சமயம் தழைக்க அரசியற்ற வல்லார் இவர் அன்றிப் பிறர் இலர் ஆதலால், இவரையே அந்நாட்டிற்கு அரசராக்கினார். இதனால், சிவன் தமது அடியார் கருத்தை முற்றுவித்தருளும் பெருங்கருணையினர் என்று துணிந்து, யாவருக்கும் அஞ்சாது, அவரையே நம்பி வழிபடுக. "தூண்டு சுடரனைய சோதி கண்டாய் தொல்லமரர் சூளா மணிதான் கண்டாய் - காண்டற் கரிய கடவுள் கண்டாய கருதுவார்க் காற்ற வெளியான கண்டாய் - வேண்டினார் வேண்டியதே யீவான் கண்டாய் மெய்ந்நெறி கண்டாய் விரதமெல்லா - மாண்ட மனத்தார் மனத்தான கண்டாய் மறைக்காட் டுறையு மணாளன் றானே." என்றார் திருநாவுக்கரசுநாயனார். "இறைவனே யெவ்வுயிருந் தோற்றுவிப்பான் றேற்றி - யிறைவனே யீண்டிறக்கஞ் செய்வா-னிறைவனே - யெந்தா யெனவிரங்கு மெங்கண்மேல் வெந்துயரம் - வந்தா லதுமாற்று வான்." என்றார் காரைக்காலம்மையார்.

இம்மூர்த்திநாயனார் அரசர்வாழ்விற் சிறிதும் பற்றிலர் ஆயினும்; சிவனது ஆஞ்ஞை உண்மையானும், அவரது திருவருள் வழிப்பட்டு நிற்கும் தமது ஆஞ்ஞையால் உலகம் உய்யும் என்னும் கருத்தானுமே, அதற்கு இசைந்தருளினார். அது, இவர் மந்திரிகளை நோக்கி, சமண சமயம் நீங்கச் சைவ சமயம் ஓங்குமாயின் அரசாள்வேன் என்றமையானும், விபூதியே அபிஷே

சுத்திரவியமும் உருத்திராக்ஷமே ஆபரணமும் சடாமுடியே கிரீடமும் ஆகக் கொண்டே அரசாண்டமையாலும், பெண்ணாசை சிறிதும் இன்றி ஐம்புலன்களை அடக்கி நின்ற பெருந்துறவுடைமையாலும், துணியப்படும். இதனால், மெய்யுணர்வு உடையோர் அண்டமனைத்தும் ஒருங்கு ஆளப்பெறினும், அதனை ஒருபொருளெனக் கருதாது, சிவனது திருவருள்வழி நின்றே அவருக்குத் திருத்தொண்டு செய்தலில் தவறார் என்பது துணிக. "கண்டெந்தை யென்றிறைஞ்சிக் கைப்பணியான் செய்யேனே - லண்டம் பெறினு மது வேண்டேன் - றுண்டஞ்சேர் - விண்ணாறுந் திங்களாய் மிக்குலகமேழினுக்குங் - கண்ணானாய் நீயே கருத்து." என்றார் காரைக்காலம்மையார். "அருட்டரு சீர்த்தில்லை யம்பலத் தான்ற னருளினன்றிப் - பொருட்டரு வானத் தரசா தலிற்புழு வாதனன்றாஞ் - சுருட்டரு செஞ்சடை யோனரு ளேற்றுற விக்குனன்று - மிருட்டரு கீழேழ் நரகத்து வீழு மிருஞ்சிறையே" என்றார் நம்பியாண்டார் நம்பி. மெய்யுணர்வு உடையார்க்கு விபூதியே சாந்தமும், உருத்திராக்ஷமே ஆபரணமுமாம் என்பது "ஊரெலா மிட்ட சோறு நம்மதே யுவரி சூழ்ந்த - பாரெலாம் பாய றுன்னற் கோவணம் பரிக்கு மாடை - சீரெலாஞ் சிறந்த சாந்தந் தெய்வநீ றணிபூண் கண்டி - நீரெலாஞ் சுமந்த வேணி நிருத்தனுட் கொண்ட வன்றே" என்னும் திருவிளையாடற் புராணச் செய்யுளால் உணர்க. சடைமுடி தரித்தல் புண்ணியம் என்பது, "பத்தா நூன்முறை வேணி பரித்திடி - லொத்த வற்றுறு வேணியொவ் வொன்றிற்கு - மெத்து மச்சுவ மேத பலத்தினைச் - சத்தி யம்மவர் நாடொறுஞ் சார்தலே." என்னும் சிவபுண்ணியத் தெளிவினால், காண்க. கூடாவொழுக்கம் உளவழி இவ்வேடம் தமக்கும் பிறர்க்கும் தீமையே பயக்கும் என்பது ஏனாதிநாதநாயனார் புராணத்துச் சூசனத்திற் கூறினம்.

முருகநாயனார்புராணம்.

தாது சூழுங் குழன்மலையா ளளிக்கை சூழுந் திருமேனி
மீது சூழும் புனற்கற்றை வேணி நம்பர் விரும்புபதி
சோதி சூழு மணிமௌலிச் சோழர் பொன்னித் திருநாட்டுப்
போது சூழுந் தடஞ்சோலைப் பொய்கை சூழும் பூம்புகலூர். (க)

நாம மூதூர் மற்றதனு ணல்லோர் மனம்போ லவரணிந்த
சேம நிலவு திருநீற்றின் சிறந்த வெண்மைத் திருந்தொளியால்
யாம இருளும் வெளியாக்கு மிரவே யல்ல விரைமலர்மேற்
காமர் மதுவுண் சிறைவண்டுங் களங்க மின்றி விளங்குமால். (உ)

நண்ணு மிசைதேர் மதுகரங்க ணனைமென் சினையின் மருங்கலைய
வண்ண மதுரத் தேன்பொழிவ வாச மலர்வா யேயல்ல
தண்ணென் சோலை யெம்மருங்குஞ் சாரு மடமென் சாரிகையின்
பண்ணின் கிளவி மணிவாயும் பதிகச் செழுந்தேன் பொழியுமால். (௩)

வண்டு பாடப் புனற்றடத்து மலர்ந்து கண்ணீ ரரும்புவன
கொண்ட வாச முகையவிழ்ந்த குளிர்பங் கயங்க ளேயல்ல
வண்டர் பெருமான் றிருப்பாட்டி னமுதம் பெருகச் செவிமடுக்குந்
தொண்டர் வதன பங்கயமுந் துளித்த கண்ணீ ரரும்புமால். (௪)

ஆன பெருமை வளஞ்சிறந்த வந்தண் புகலூ ரதுதன்னின்
மான மறையோர் குலமரபின் வந்தார் முந்தை மறைமுதல்வர்
ஞான வரம்பின் றலைநின்றார் நாகம் புனைவார் சேவடிக்கீ
ழூன மின்றி நிறையன்பா லுருகு மனத்தார் முருகனார். (௫)

அடைமே லலவன் றுயிலுணர வலர்செங் கமல வயற்கயல்கண்
மடைமே லுகளுந் திருப்புகலூர் மன்னி வாழுந் தன்மையராய்
விடைமேல் வருவார்க் காளான மெய்ம்மைத் தவத்தா லவர்கற்றைச்
சடைமே லணியத் திருப்பள்ளித் தாமம் பறித்துச் சாத்துவார். (௬)

புலரும் பொழுதின் முன்னெழுந்து புனித நீரின் மூழ்கிப்போய்
மலருஞ் செவ்வித் தம்பெருமான் முடிமேல் வானீ ராறுமதி
யுலவு மருங்கு முருகுயிர்க்க நகைக்கும் பதத்தி னுடன்பறித்த
வலகின் மலர்கள் வெவ்வேறு திருப்பூங் கூடை களிலமைப்பார். (௭)

கோட்டு மலரு நிலமலருங் குளிர்நீர் மலருங் கொழுங்கொடியின்
றோட்டு மலரு மாமலருஞ் சுருதி மலருந் திருவாயிற்
காட்டு முறுவ னிலவலரக் கனக வரையிற் பன்னகநாண்
பூட்டு மொருவர் திருமுடிமேற் புனைய லாகு மலர்தெரிந்து. (௮)

கொண்டு வந்து தனியிடத்தி னிருந்து கோக்குங் கோவைகளு
மிண்டைச் சுருக்குந் தாமமுட னிணைக்கும் வாச மாலைகளுந்
தண்டிற் கட்டுங் கண்ணிகளுந் தாளிற் பிணைக்கும் பிணையல்களு
நுண்டா திறைக்குந் தொங்கல்களு மமைத்து நடங்கு நூன்மார்பர். (௯)

ஆங்கப் பணிக ளானவற்றுக் கமைத்த காலங் களினமைத்துத்
தாங்கிக் கொடுசென் றன்பினொடுஞ் சாத்தி வாய்ந்த வர்ச்சனைகள்
பாங்கிற் புரிந்து பரிந்துள்ளார் பரமர் பதிகப் பற்றான
வோங்கிச் சிறந்த வஞ்செழுத்து மோவா நாவி னுணர்வினார். (௰)

அன்ன வடிவு மேன்முமா யறிவா னிருவ ரறியாமன்
மன்னும் புகலூ ருறைவாரை வர்த்த மான வீசுரத்து
நன்னர் மகிழ்ச்சி மனங்கொள்ள நாளும் பூசை வழுவாமே
பன்னும் பெருமை யஞ்செழுத்தும் பயின்றே பணிந்து பரவினார். (௰௧)

தள்ளு முறைமை யொழிந்திடவித் தகுதி யொழுகு மறையவர்தாந்
தெள்ளு மறைகண் முதலான ஞானஞ் செம்பொன் வள்ளத்தி
லள்ளி யகில மீன்றளித்த வம்மை முலைப்பா லுடனுண்ட
பிள்ளை யார்க்கு நண்பருமாம் பெருமை யுடையா ராயினார். (௰௨)

அங்க ணமருந் திருமுருக ரழகார் புகலிப் பிள்ளையார்
பொங்கு மணத்தின் முன்செய்த பூசை யதனாற் புக்கருளிச்
செங்க ணடலே றுடையவர்தாஞ் சிறந்த வருளின் பொருளளிக்கத்
தங்கள் பெருமா னடிநீழற் றலையா நிலைமை சார்வுற்றார். (௰௩)

அரவ மணிந்த வரையாரை யருச்சித் தவர்தங் கழனிழற்கீழ்
விரவு புகலூர் முருகனார் மெய்ம்மைத் தொண்டின் றிறம்போற்றிக்
கரவி லவர்பால் வருவாரைக் கருத்தி லுருத்தி ரங்கொண்டு
பரவு மன்பர் பசுபதியார் பணிந்த பெருமை பரவுற்றேன். (௰௪)

முருகநாயனார்புராணமுற்றிற்று.

ஆகத் திருவிருத்தம் - [illegible].

சூசனம்.

பூக் கொய்து மாலை தொடுத்துச் சிவனுக்குச் சாத்தல்.

சிவனுக்கு உரியனவெனச் சிவாகமங்களில் விதிக்கப்பட்ட பூக்களை, மெய்யன்போடு விதிப்படி கொய்து, பலவகைப்பட்ட மாலைகளை செய்து, சிவனுக்குச் சாத்தி அருச்சனை செய்தலும், ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரம் செபித்தலும், மிகச் சிறந்த சிவபுண்ணியமாம். "நிலைபெறுமா றெண்ணுதியே னெஞ்சே நீவா நித்தலுமெம் பிரானுடைய கோயில் புகுப் - புலர்வதன்மு னலகிட்டு மெழுக்கு மிட்டுப் பூமாலை புனைந்தேத்திப் புகழ்ந்து பாடித் - தலையாரக் கும்பிட்டுக் கூத்து மாடிச சங்கரா சயபோற்றி போற்றி யென்று - மலைபுனல்சேர் செஞ்சடையெம் மாதீ யென்று மாரூரா வென்றேன்றே யலறா நில்லே." "பூக்கைக் கொண்டரன் பொன்னடி போற்றிலார் - நாக்கைக் கொண்டர னாம நவில்கிலா - ராக்கைக் கேயிரை தேடி யலமந்து - காக்கைக் கேயிரை யாகிக் கழிவரோ." என்னும் திருநாவுக்கரசுநாயனார் தேவாரங்களானும், "முத்தனே முதல்வா முக்கணா முனிவா மொட்டறா மலர்பறித் திறைஞ்சிப் - பத்தியாய் நினைந்து பரவுவா தமக்குப் பரகதி கொடுத்தருள் செயயுஞ் - சித்தனே செல்வத் திருப்பெருந் துறையிற் செழுமலர்க் குருந்தமே வியசீ - ரத்தனே யடியே னுதரித் தழைத்தா லதெந்துவே யென்றரு ளாயே." என்னும் திருவாசகத்தானும், "நிலத்திற் றிகழ்ந்த நறுமலரு நீருற் பவித்த போதெவையும் - புலத்தி னழுந்தா வனபிறவும் போதா னந்தன் கழற்கணிந்தோர் - மலத்தி னாதி முத்தன்மல வயிரி யுறையுஞ் சிவலோகத் - தலத்திற் புகுந்து நலத்தகைய தலைவ ராகி நிலவுவரால்." என்னும் சிவபுண்ணியத்தெளிவானும், உணர்க.

இத்திருப்பணி செய்ய விரும்புவோர், நாடோறும் சூரியன் உதிக்கு முன் எழுந்து, ஸ்நானம் செய்து, தோய்த்து உலர்ந்த வஸ்திரம் தரித்து, சந்தியா வந்தனம் முடித்துக்கொண்டு, சுத்திசெய்யப்பட்டு நாபியின் கீழ்ச் செல்லாது மேலே உயாத்த கைகளை உடையராய், திருப்பூங்கூடையை எடுத்துக்கொண்டு, சிவனது திருவடிக்கணன்றிப் பிறிதொன்றினும் சிறிதும் இறங்காத சிந்தையோடு மௌனம் பொருந்தி, சென்று, பத்திர புஷ்பங்கள் கொய்து, திருப்பூங்கூடையில் இட்டுக்கொண்டு வந்து, சுத்திசெய்யப்பட்ட காலினையுடையராய், புஷ்பமண்டபத்திற் புகுந்து, விதிப்படி சுத்திசெய்யப்பட்ட பூக்குறட்டில் வைத்து, இண்டை முதலிய திருமாலைகளைச் செய்க. சிவலிங்கத்தைத் தீண்டற்கு உரியார் தாமே சாத்துக. அல்லாதார் அதற்கு உரியாரைக்கொண்டு சாத்துவிக்க. திருப்பூங்கூடை நாபிக்குக் கீழே பிடியாது ஒரு தண்டின் நுனியிலே கட்டி உயரப் பிடித்துக்கொண்டு வருக; அன்றேல், நாபிக்கு மேலே உயர்த்த கையினுற் பிடித்துக்கொண்டு வருக. பத்திர புஷ்பம் கொய்யும்போது மௌனம் வேண்டும் என்பது, "வைகறை யெழுந்து போந்து புனன்மூழ்கி வாயுங்கட்டி - மொய்ம்மலா நெருங்கு வாச நந்தன வனத்து முன்னி" என எறிபத்தநாயனார் புராணத்தில் கூறியவாற்றால், உணர்க. மனம் வேறுபடலாகாது என்பது திருமலைச்சிறப்புச் சூசனத்திற் காண்க. தீக்ஷையில்லாதான், இழிகுலத்தான், மிகுநோயாளன், தூர்த்தன், ஆசாரமில்லாதான், ஆசௌசமுடையான் என்னும் இவர்கள் கொண்டுவரும்பூ, எடுத்து வைத்து அலர்ந்தபூ, பழம்பூ, உதிர்ந்தபூ, காற்றில் அடிபட்டபூ, கையிலேனும் உடுத்த புடைவையிலேனும் எருக்கிலை ஆமணக்கிலைகளிலேனும் வைத்தபூ, அரையின் கீழே பிடித்தபூ, புழுக்கடி எச்சம் சிலந்திநூல் மயிர் என்னும் இவற்றோடு கூடியபூ, ஸ்நானம் பண்ணுமல் எடுத்தபூ, பொல்லா நிலம் மயான

சமீபம் சண்டாளர் வசிக்கும் இடம் முதலிய அசுத்த ஸ்தானங்களில் உண்டாகியபூ, இரவில் எடுத்தபூ, இவை முதலாயின சிவனுக்குச் சாத்தலாகாது. "எடுத்துவைத்தே யலர்ந்தமலர் பழம்பூக்கண மற்ற வெருக்கிலையா மணமிலையி னிற்பொதிந்த பூக்க - ளுடுத்தபுடை வையிற்கர்த்தி னமைத்தனவும் பூக்க ளுதிர்ந்திடுபூ வளையினகீ ழுறறவினைப் பூக்க - ளடுத்தபுழுக் கடியெச்ச ளுசிலந்தி மயி ருறுத லஙகையிலவைத் தஙகைகுவித் திடுதல்சங்கு றனிலே - யெடுத்த மலர் நீரமிழ்த்தல் புறங்காட்டி லெய்த லெச்சிலகுளி யாதெடுத்த லிழிவெனுமா கமமே" என ஞானப்பிரகாசதேசிகர் புஷ்பவிதியினும், "மடியினிற் பறித்தி டுமபூ மலர்ந்துகீழ் விழும்பூ முனனு- ளோடுபடு மலரி னமபூ விரவினி லெடுத்தி டுமபூ - தொடாநோயன ரிகைகை யிலலான றூரதத்து சார மற்றோன்- கொடுவரும பூவ னைத்துங் குழகனுக் காகா வன்றே." எனப்பிறிது புஷ்பவிதியினும் கூறுமாற்றால, உணர்க

இச்சிவபுண்ணியத்தால் மிகச் சிறப்புற்றவர் இம்முருகநாயனார் இவர் விதி வழுவாது, சிவனிடத்து இடையறாத மெய்யன்போடும் இப்புண்ணியத்தைச் செய்தமையால அன்றோ, பரசமய கோளரியாகிய திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனாருக்குத் தோழராகிய பெரும்பேற்றைப் பெற்றும், அவராலே "தொண்டர் தண்கய மூழ்கித் துணையலுஞ் சாந்தமும் புகையுங்-கொண்டுகொண்டடி பரவிக் குறிப்பறி முருகன்செய் கோலங்- கண்டு கண்டுகண் குளிரக் களிபரந் தொளிமல்கு கள்ளார்- வண்டு பண்செயும் புகலூர் வர்த்தமா னீச்சரத் தாரோ" எ-ம் "ஈசனேறமர் கடவு ளின்னமிர் தெந்தையெம் பெருமான்-பூசமாசில்வெண் ணீற்றர் பொலிவுடைப் பூம்புக லூரின் - மூசு வண்டறை கொன்றை முருகன்முப் போதுஞ்செய் முடிமேல - வாச மாமல ருடையார் வர்த்தமா னீச்சரத் தாரோ" எ-ம் புகழப்பட்டும், அவருடைய திருமணத்திலே சிவனது திருவடிநிழலை அடைந்தார். "ஏந்துமுலைக்குறு மொழி னீலநக்கற்கு மின்பப் - பூந்தண் புகலூர் முருகற்குந் தோழனைப் போதமாப்பைக் - காந்துங் கனலிற் குளிர்ப்படுத் துக்கடற் கூடலின்வாய் - வேந்தின் றுயர்தவிர்த் தானையெப் போதும் விரும்புமினே" என்று திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார் திருவந்தாதியிற் கூறினார் நம்பியாண்டார் நம்பி எனக்

உருத்திரபசுபதிநாயனார்புராணம்.

நிலத்தி னோங்கிய நிவந்தெழும் பெரும்புன னீத்த
மலர்த்த டம்பணை வயல்புகு பொன்னிநன் னாட்டுக்
குலத்தி னோங்கிய குறைவிலா நிறைகுடி குழுமித்
தலத்தின் மேம்படு நலத்தது பெருந்திருத் தலையூர். (௧)

வான ளிப்பன மறையவர் வேள்வியின் வளர்தீ
தேன ளிப்பன நறுமலர் செறிசெழுஞ் சோலை
யான ளிப்பன வஞ்சுகந் தாடுவார்க் கவ்வூர்
தான ளிப்பன தருமமு நீதியுஞ் சால்பும் (௨)

அங்கண் மாநக ரதனிடை யருமறை வாய்மைத்
துங்க வேதியர் குலத்தினிற் றோன்றிய தூயோர்
செங்கண் மால்விடை யார்செழும் பொன்மலை வல்லி
பங்க ரடி மைத்திறம் புரிபசு பதியார் (௩)

ஆய வந்தண ரருமறை யுருத்திரங் கொண்டு
மாய னாறி யாமலர்ச் சேவடி வழுத்துந்
தூய வன்பொடு தொடர்பினி லிடையறாச் சுருதி
நேய நெஞ்சின ராகியத் தொழிற்றலை நின்றார். (௪)

கரையில் கம்பலை புள்ளொலி கறங்கிட மருங்கு
பிரசு மென்சுரும் பறைந்திடக் கருவரால் பிறழு
நிரைநெ டுங்கய னீரிடை நெருப்பெழுந் தனைய
விரைநெ கிழ்ந்தசெங் கமலமென் பொய்கையின் மேவி. (௫)

தெள்ளு தண்புனல் கழுத்தள வாயிடைச் செறிய
வுள்ளு றப்புக்கு நின்றுகை யுச்சிமேற் குவித்துத்
தள்ளு வெண்டிரைக் கங்கைநீர் ததும்பிய சடையார்
கொள்ளு மன்பினி லுருத்திரங் குறிப்பொடு பயின்றார். (௬)

அரும றைப்பய னாகிய வுருத்திர மதனை
வருமு றைப்பெரும் பகலுமெல் லியுமவழு வாமே
திரும லர்ப்பொகு டிருந்தவ னனையவர் சிலநா
ளொருமை யுய்த்திட வுமையிட மகிழ்ந்தவ ருவந்தார். (௭)

காத லன்பர்த மருந்தவப் பெருமையுங் கலந்த
வேத மந்திர நியதியின் மிகுதியும் விரும்பி
யாதி நாயக ரமர்ந்தருள் செய்யமற் றவர்தாந்
தீதி லாநிலைச் சிவபுரி யெல்லையிற் சென்றார். (௮)

நீடு மன்பினி லுருத்திர மோதிய நிலையா
லாடு சேவடி யருகுற வணைந்தன ரவர்க்குப்
பாடு பெற்றசீ ருருத்திர பசுபதி யாராங்
கூடு நாமமு நிகழ்ந்தது குவலயம் போற்ற. (௯)

அயில்கொண் முக்குடு மிப்படை யார்மருங் கருளாற்
பயிலு ருத்திர பசுபதி யார்திறம் பரசி
யெயிலு டைத்தில்லை யெல்லையி னாளைப்போ வாராஞ்
செயலு டைப்புறத் திருத்தொண்டர் திறத்தினை மொழிவாம். (௰)

உருத்திரபசுபதிநாயனார்புராண முற்றிற்று.
ஆகத் திருவிருத்தம் - ௯௪௫.

சூசனம்.

ஸ்ரீருத்திரம் ஓதல்.

வேதம் நான்கும் வேதாங்கம் ஆறும் நியாயம் மீமாஞ்சை மிருதிபுராணம் என்னும் உபாங்கம் நான்கும் ஆகிய பதினான்கு வித்தைகளுள்ளும் வேதமே மேலானது, வேதத்துள்ளும் உருத்திரைகாதசினி மேலானது, அதினுள்ளும் ஐந்தெழுத்து மேலானது; அதினுள்ளும் சிவ என்னும் இரண்டெழுத்தே மேலானது. இவ்வாறு சிவதத்துவ விவேக விருத்தியிற் கூறப்பட்டது. வேதபுருஷனுக்கு இந்த உருத்திரம் கண்ணும், இதனுள் இருக்கும் பஞ்சாக்ஷரம் கண்மணியுமாம். இது சதுர்வேத தாற்பரிய சங்கிரகத்திற் காண்க. இவ்

ஸ்ரீருத்திரத்தில் பகுப்பின்றி உயிர்ப்பொருள் உயிரில்பொருள் எல்லாவற்றையும் தனித்தனி எடுத்தோதி வழிபாடு கூறுதல் எற்றுக்கெனின்; எப்பொருள்களினும் சிவன் கலந்திருப்பர் என்பது தெளிந்து கொள்ளுதற் பொருட்டென்க. தமிழ்வேதமாகிய தேவாரத்துள் நின்ற திருத்தாண்டகம் முதலியவற்றினும் "இருநிலனாய்த் தீயாகி நீரு மாகி யியமான னாயெறியுங் காற்று மாகி - யருநிலைய திங்களாய் ஞாயி றாகி யாகாச மாயட்ட மூர்த்தி யாகிப் - பெருநலமுங் குற்றமும் பெண்ணு மாணும் பிறருருவுந் தம்முருவுந் தாமே யாகி - நெருநலையா யின்றாகி நாளை யாகி நிமிர்புன் சடையடிக ணின்ற வாறே." என்பது முதலாக இவ்வாறு பகுப்பின்றிக் கூறுதல் காண்க. சிவனிடத்து இடையறாத மெய்யன்போடு இந்த ஸ்ரீருத்திரத்தை நியமமாக ஓதுவோர் முத்தி பெறுவர். இவ்வுருத்திரத்தை, தடாகத்திலே இரவு பகல் கழுத்தளவினதாகிய ஜலத்திலே நின்றுகொண்டு, ஐம்புலன்களை அடக்கி, சிவனை மறவாத சிந்தையோடும் ஓதினமையால், முத்தி பெற்றவர் இவ்வுருத்திர பசுபதிநாயனார் ஆதலால், இவ்வுருத்திரத்துக்கு உரியவர், தமது வாணாளை வீணாளாகப் போக்காது, சிவனை மறவாத சிந்தையோடும், இதனை நியமமாக ஓதுக.

திருநாளைப்போவார்நாயனார்புராணம்.

பகர்ந்துலகு சீர்போற்றும் பழையவளம் பதியாகுந்
திகழ்ந்தபுனற் கொள்ளிடம்பொன் செழுமணிக டிரைக்கரத்தால்
முகந்துதர விருமருங்கு முளரிமலர்க் கையேற்கு
மகன்பணைநீர் நன்னாட்டு மேற்கானாட் டாதனூர். (௧)

நீற்றலர்பே ரொளிநெருங்கு மப்பதியி னிறைகரும்பின்
சாற்றலைவன் குலைவயலிற் றகட்டுவரா லெழப்பகட்டே
ராற்றலவன் கொழுக்கிழித்த சால்வழிபோ யசைந்தேறிச்
சேற்றலவன் கருவுயிர்க்க முருகுயிர்க்குஞ் செழுங்கமலம். (௨)

நனைமருவுஞ் சினைபொதுளி நறுவிரைசூழ் செறிதளிரிற்
றினகரமண் டலம்வருடுஞ் செழுந்தருவின் குலம்பெருகிக்
கனமருவி யசைந்தலையக் களிவண்டு புடைசூழப்
புனன்மழையோ மதுமழையோ பொழிவொழியா பூஞ்சோலை. (௩)

பாளைவிரி மணங்கமழும் பைங்காய்வன் குலைத்தெங்கின்
றாளதிர மிசைமுட்டித் தடங்கிடங்கி னெழப்பாய்ந்த
வாளைபுதை யச்சொரிந்த பழமிதப்ப வண்பலவி
னீளமுதிர் கனிகிழிந்தே னீத்தத்தி லெழுந்துகளும். (௪)

வயல்வளமுஞ் செயல்படுபைந் துடவையிடை வருவளமும்
வியலிடமெங் கணுநிறைய மிக்கபெருந் திருவினவாம்
புயலடையு மாடங்கள் பொலிவெய்த மலிவுடைத்தா
யயலிடைவே றடிநெருங்கக் குடிநெருங்கி யுளதவ்வூர். (௫)

மற்றவ்வூர்ப் புறம்பணையின் வயன்மருங்கு பெருங்குலையிற்
சுற்றம்விரும் பியகீழ்மைத் தொழிலுழவர் கிளைதுவன்றிப்
பற்றியபைங் கொடிச்சுரைமேற் படர்ந்தபழங் கூரையுடைப்
புற்குரம்பைச் சிற்றில்பல நிறைந்துளதோர் புலைப்பாடி. (௬)

கூருகிர்மெல் லடியளகின் குறும்பார்ப்புக் குழுச்சுழலும்
வார்பயின்முன் றிலினின்ற வள்ளுகிர்நாய்த் துள்ளுபறழ்
காருரும்பின் சரிசெறிகைக் கருஞ்சிறார் கவர்ந்தோட
வார்சிறுமென் குரைப்படக்கு மனைக்கிடைத்த விருப்புமணி. (எ)

வன்சிறுதோன் மிசையுழத்தி மகவுறக்கு நிழன்மருதுந்
தன்சினைமென் பெடையொடுங்குந் தடங்குழிசிப் புதைநீழன்
மென்சினைய வஞ்சிகளும் விசிப்பறைதூங் கினமாவும்
புன்றலைநாய்ப் புனிற்றுமுழைப் புடைத்தெங்கு முடைத்தெங்கும். (அ)

செறிவலித்திண் கடைஞர்வினைச் செயல்புரிவை கறையாமக்
குறியளக்க வுழைக்குஞ்செங் குடுமிவா ரணச்சேக்கை
வெறிமலர்த்தண் சினைக்காஞ்சி விரிநீழன் மருங்கெல்லா
நெறிகுழற்புன் புலைமகளிர் நெற்குறுபாட் டொலிபரக்கும். (௯)

புள்ளுந்தண் புனற்கலிக்கும் பொய்கையுடைப் புடையெங்குந்
தள்ளுந்தா ளடையசைத்த தலைவிழ்பூங் குவளைமது
விள்ளும்பைங் குழற்கதிர்நெல் மிலைச்சியபுன் புலைச்சியர்கள்
கள்ளுண்டு களிதூங்கக் கறங்குபறை யுங்கலிக்கும். (௰)

இப்படித்தா யகடைஞ ரிருப்பின்வரைப் பினின்வாழ்வார்
மெய்ப்பரிவு சிவன்கழற்கே விளைத்தவுணர் வொடும்வந்தா
ரப்பதியி லூர்ப்புலைமை யான்றொழிற்ற ருயத்தா
ரொப்பிலவர் நந்தனா ரெனவொருவ ருளரானார். (௰௧)

பிறந்துணர்வு தொடங்கியபின் பிறைக்கண்ணிப் பெருந்தகைபாற்
சிறந்தபெருங் காதலினாற் செம்மைபுரி சிந்தையராய்
மறந்துமய னினைவின்றி வருபிறப்பின் வழிவந்த
வறம்புரிகொள் கையராயே யடித்தொண்டி னெறிநின்றார். (௰௨)

ஊரில்விடும் பறைத்துடவை யுணவுரிமை யாக்கொண்டு
சார்பில்வருந் தொழில்செய்வார் தலைநின்றார் தொண்டினாற்
கூரிலைய முக்குடுமிப் படையண்ணல் கோயிறொறும்
பேரிகையே முதலாய முகக்கருவி பிறவினுக்கும். (௰௩)

போர்வைத்தோல் விசிவாரென் றினையனவும் புகலுமிசை
நேர்வைத்த வீணைக்கும் யாழுக்கு நிலைவகையிற்
சேர்வுற்ற தந்திரியுந் தேவர்பிரா னர்ச்சனைகட்
கார்வத்தி னுடன்கோரோ சனையுமிவை யளித்துள்ளார். (௰௪)

இவ்வகையாற் றந்தொழிலி னியன்றவெலா மெவ்விடத்துஞ்
செய்வனவுங் கோயில்களிற் றிருவாயிற் புறநின்று
மெய்விரவு பேரன்பு மிகுதியினா லாடுதலு
மவ்வியல்பிற் பாடுதலு மாய்நிகழ்வா ரந்நாளில். (௰௫)

திருப்புன்கூர்ச் சிவலோகன் சேவடிகண் மிகநினைந்து
விருப்பினொடுந் தம்பணிகள் வேண்டுவன செய்வதற்கே
யருத்தியினா லொருப்பட்டங் காதனூர் தனினின்றும்
வருத்தமுறுங் காதலினால் வந்தவ்வூ ரருங்கணைந்தார். (௰௬)

ஓரோறு மிசைபாடித் திருத்தொண்டர் திருவாயி
னேரோரும் பிடவேண்டு மெனநினைந்தாக நகநேர்வார்
காரோறு மெயிற்புன்கூர்க் கண்ணுதலார் திருமுன்பு
போரேற்றை விலங்கவருள புரிந்தருளிப் புலப்படுத்தார். (௰௭)

சிவலோக முடையவரத திருவாயின் முன்னின்று
பவலோகங் கடப்பவாதம் பணிவிட்டுப் பணிந்தெழுந்து
சுவலோடு வாரலையப் போவாரின் பொருளுழ
லவலோடு மடுத்ததுகண் டாதரித்துக் குளந்தொட்டார். (௰௮)

வடங்கொண்ட பொனனிதழி மணிமுடியார் திருவருளாற்
றடங்கொண்ட குளத்தளவு சமைத்ததற்பின் றமபெருமா
னிடங்கொண்ட கோயில்புறம் வலங்கொண்டு பணிந்தெழுந்து
நடங்கொண்டு விடைகொண்டு தமபதியி னணணினார். (௰௯)

இத்தன்மை யீசாமகிழ் பதிபலவுஞ் சென்றிறைஞ்சி
மெய்த்ததிருத் தொண்டுசெய்து விரவுவார் மிகவெழுந்த
சித்தமொடு திருத்தில்லைத் திருமன்று சென்றிறைஞ்ச
வுய்த்தபெருங் காதலுணா வொழியாது வந்துதிப்ப (௨௰)

அன்றிரவு கண்டுயிலார் புலர்ந்ததற்பி னங்கெய்த
வொன்றியணை தருதன்மை யுறுகுலத்தோ டிசைவில்லை
யென்றிதுவு மெமபெருமா னேவலெனப் போகொழிவார்
நன்றுமெழுங் காதன்மிக நாளைப்போ வேனென்பார். (௨௧)

நாளைப்போ வேனென்று நாள்கள்செலத் தரியாது
பூளைப்பூ வாமபிறவிப் பிணிப்பொழியப் போவாராய்ப்
பாளைப்பூங் கமுகுடுத்த பழம்பதியி னின்றும்போய்
வாளைப்போத தெழுமபழனஞ் சூழ்தில்லை மருங்கணைவார். (௨௨)

செல்கின்ற போழ்தந்தத் திருவெல்லை பணிந்தெழுந்து
பல்குஞ்செந் தீவளர்த்த பயில்வேள்வி யெழும்புகையு
மலகுபெருங் கிடையோது மடங்களெனுங் கினவுங்கண்
டல்குந்தங் குலநினைந்தே யஞ்சியணைந் திலாநின்றார். (௨௩)

நின்றவரங் கெய்தரிய பெருமையினை நினைப்பார்முன்
சென்றிவையுங் கடந்தார்சூ ழெயிற்றிருவா யிலைப்புககார்
குன்றனைய மாளிகைக டொறுங்குலவும வேதிகைக
ளொன்றியமூ வாயிரமங் குளவென்பா ராகுதிகள். (௨௪)

இப்பரிசா யிருக்கவெனக் கெய்தலரி தெனறஞ்சி
யப்பதியின மதிற்புறத்தி னாாத பெருங்காத
லொப்பரிதாய் வளாந்தோங்க வுளளுருகிக் கைதொழுதே
செப்பரிய திருவெல்லை வலங்கொண்டு செலகினறார். (௨௫)

இவ்வண்ண மிரவுபகல் வலஞ்செய்தங் கெய்தரிய
வவ்வண்ண நினைந்தழிந்த வடித்தொண்ட ரயர்வெய்தி
மைவண்ணத் திருமிடற்றா மன்றினடங் கும்பிடுவ
தெவ்வண்ண மெனநினைந்தே யேசறவி னொடுந்துயில்வார். (௨௬)

இன்னறரு மிழிபிறவி யிதுதடையென் றுறங்குவா
ரந்நிலைமை யம்பலத்து ளாடுவா ரறிந்தருளி
மன்னுதிருத் தொண்டரவர் வருத்தமெலாந் தீர்ப்பதற்கு
முன்னணைந்து கனவின்கண் முறுவலொடு மருள்செய்வார். (உஎ)

இப்பிறவி போய்நீங்க வெரியினிடை நீமூழ்கி
முப்புரிநூன் மார்பருடன் முன்னணைவா யெனமொழிந்
தப்பரிசே தில்லைவா ழந்தணர்க்கு மெரியமைக்க
மெய்ப்பொருளா னாரருளி யம்பலத்தே மேவினார். (உஅ)

தம்பெருமான் பணிகேட்ட தவமறையோ ரெல்லாரு
மம்பலவர் திருவாயின் முன்பச்ச முடனீண்டி
யெம்பெருமா னருள்செய்த பணிசெய்வோ மென்றேத்தித்
தம்பரிவு பெருகவருந் திருத்தொண்டர் பாற்சார்ந்தார். (உகூ)

ஐயரே யம்பலவ ரருளாலிப் பொழுதணைந்தோம்
வெய்யவழ லமைத்துமக்குத் தரவேண்டி யெனவிளம்ப
நையுமனத் திருத்தொண்டர் நானுய்ந்தே னெனத்தொழுதார்
தெய்வமறை முனிவர்களுந் தீயமைத்த படிமொழிந்தார். (௩௰)

மறையவர்கண் மொழிந்ததற்பின் றென்றிசையின் மதிற்புறத்துப்
பிறையுரிஞ்சுந் திருவாயின் முன்னாகப் பிளுளுகாத
நிறையருளான் மறையவர்க ணெருப்பமைத்த குழியெய்தி
யிறையவர்தாண் மனங்கொண்டே யெரிசூழ வலங்கொண்டார். (௩௧)

கைதொழுது நடமாடுங் கழலுன்னி யழல்புக்கா
ரெய்தியவப் பொழுதின்க ணெரியின்க ணிம்மாயப்
பொய்த்தகையு முருவொழித்துப் புண்ணியமா முனிவடிவாய்
மெய்திகழ்வெண் ணூல்விளங்க வேணிமுடி கொண்டெழுந்தார். (௩௨)

செந்தீமே லெழும்பொழுது செம்மலர்மேல் வந்தெழுந்த
வந்தணன்போற் றோன்றினா ரந்தரதுந் துபிநாதம்
வந்தெழுந்த திருவிசும்பில் வானவர்கண் மகிழ்ந்தார்த்துப்
பைந்துணர்மந் தாரத்தின் பனிமலர்மா ரிகள்பொழிந்தார். (௩௩)

திருவுடைய தில்லைவா ழந்தணர்கள் கைதொழுதார்
பரவரிய தொண்டர்களும் பணிந்துமனங் களிபயின்றா
ரருமறைசூழ் திருமன்றி லாடுகின்ற கழல்வணங்க
வருகின்றார் திருநாளைப் போவாரா மறைமுனிவர். (௩௪)

தில்லைவா ழந்தணரு முடன்செல்லச் சென்றெய்திக்
கொல்லைமான் மறிக்கரத்தார் கோபுரத்தைத் தொழுதிறைஞ்சி
யொல்லைபோ யுள்புகுந்தா ருலகுய்ய நடமாடு
மெல்லையினைத் தலைப்பட்டார் யாவர்களுங் கண்டிலரால். (௩௫)

அந்தணர்க ளதிசயித்தா ரருமுனிவர் துதிசெய்தார்
வந்தணைந்த திருத்தொண்டர் தம்மைவினை மாசறுத்துச்
சுந்தரத்தா மரைபுரையுந் துணையடிக டொழுதிருக்க
வந்தமிலா வானந்தப் பெருங்கூத்த ரருள்புரிந்தார். (௩௬)

மாசடம்பு விடநதியின் மஞ்சனஞ்செய் தருளியெழுந்
தாசினமறை முனியாகி யமபலவர் தாளடைநதார
தேசுடைய கழல்வாழ்த்தித் திருக்குறிப்புத தொண்டர்வினைப்
புாசமற முயன்றவர்செய் திருத்தொண்டின பரிசுரைப்பாம. (௩௭)

திருநாளைபபோவார்நாயனாபுராண முற்றிறறு.

ஆகத திருவிருததம் - ௩௮௨

சூசனம்.

க. தததம சாதிநெறி கடவாது சிவனை வழிபடுதல.

யாவராயினும, தஙகள தஙகள் சாதிககு விதிதத விதி கடவாது நின்று சிவனை வழிபடின, முததி பெறுவா. அவவிதி கடநதோா பயன் பெறாா் இததிருநாளைபபோவாாநாயனாா தாம் முறபிறபபில செயத புண் ணிய மிகுதியினாலே சிவனிடதது மெயயனபு உடையராகி, தாம இழிவா கிய புலையாகுலததிற பிறநதமையால அதறகு ஏறபச சிவனுககுத் தொணடு செயதலே முறைமையாம எனறு, சிவாலயஙகள்தோறும் பேரிகை முதலிய ஒருமுகக கருவிகளுககும மிருதங்கம முதலிய இருமுகக கருவிகளுக்கும தோ லும் வாரும, வீணைககும யாழுககும நரமபும, அருசசனைககுக கோரோசனை யும கொடுததலும்,ஆலயஙகளின திருவாயிற் புறததில நினறுகொணடு ஆனநத மிகுதியினாலே கூததாடிப் பாடுதலும, செயதனா. வாததியஙகள் கொடுததல் புணணியம எனபது "பொஙகு பேரி பொருமுர சமமிரு-தஙக மோடு திமில பட காதியுஞ்-சஙகு தாளந் தகுமிசைக் காகளம் - விஙகு சீரொலி வேணுவும் வீணையும." "சொனன வினனவை சோதி நிலாவணி - மன்ன வற்கு வழங் கிய மாதவ- ரனன வனறனை யொததயு நதருந- துனனு கறப மவன்பதி தோ யவரால." எனச சிவபுணணியததெளிவிலே கூறுமாறறால உணாக. ஆனந்தத் தினால் ஆடல் பாடல்கள் புண்ணியம் என்பது "நிருத்த மெந்தைமுன் யாவர் நிகழ்ததினும — விரிதத பானு வயுதம் விரிகதிா — பொருதது தோிற புலவ ரரம் பையா - கருததி னுடகங காணபா சிவபுரி" "துதியுங கீதமுஞ் சோதிமுன பத்தியாற் - கெதியி னேதிடக கேட்டவா தாவர- மதியில கீடங கிருமி வரன் பதி - வதியு மோதினாக கென்கொல் வருப்பதே" எனச சிவபுண்ணியத் தெ ளிவிலே கூறுமாறறால உணாக இவை எல்லாம தமமிடதது இடையறாத மெயயனபோடு செயதமையால அனறோ, சிவன திருபபுனகூரிலே இவர் விருமபியபடியே தமககுமுன உள்ள இடபதேவரை விலககசசெயது, இவருக் குக காட்சி கொடுததருளினா

உ. சிதமபர தரிசனம.

சிவஸ்தலங்கள் எல்லாவற்றுள்ளும் சிதம்பரமே மேலானது. அது தில்லை வாழநதணாபுராணததுச சூசனததில விரிததுரைககப்பட்டது. இந்தஸ்தலத் திற கனகசபையின கணணே கருணாநிதியாகிய சபாநாயகர் செயதருளும் ஆனநத நிருததததை மெயயனபோடு தரிசிததவா முததி பெறுவா. அது, "மெ ய்மைநற சரியை பததி விளஙகிய ஞான மேவா - வெம்மையொப் பவர்க்கு முததி யிறையிலி யாக விட்ட - மும்மைநற் பதிக டம்மின மூளைததவர் மூழ் நதோா மூவாச-செமமலாக கழலகண டோாகள சிவததினைச சோவ ரனறே. பிறக்தில மாருா தனனிற பேசிய காசி மேவி - யிறநதில மிரணடு முத்தி யின் பமும் பின்ப தாநா - முறைநதிடு தில்லை ஞான யோகமார் தாண் மா்மாத்- செறிநதடி காணச சீவன் முத்தராயத திரிய லாமே தேசமார் மன்ற மன்று சிவகதி தேடி யுறுற - காசியி லில்லை தில்லை கதிதரு மென்ற னைநதார் யா்

மதகல் முத்தி பணித்திடு மென்று ரென்று - வீசன தருளி ரக்கத் தெல்லையார் சொல்லு வாரோ. கன்றம ரன்பர் லான்பால் கவாதருங் கால மேனும் - வென்றிகொ ளம்பு வீழும் வேலையா யினுமி மைப்பிற - சென்றுறு மமைய மேனுந் திருவடி தெளிய நோக்கி - நின்றவர் காண நின்றார் நீள்பவ நீங்கி னாரே. ஆரண வுருவர் தில்லை யம்பல மெய்தப் பெற்றோர் - ரோருணர் வாய வொன்று மொன்றல ரொன்று ரல்லா - காரண ராகா ரொத்த கருத்திலா நிருத்த வின்பப் - பூரண ரவர்கள் வாழும் புவனமும் பொதுவா மன்றே" என்னும் கோயிற் புராணத்து வியாக்கிரபாதமகாமுனிவர் இரணியவன்மசக்கிரவர்த்திக்கு உபதேசித்த பொருளையுடைய திருவிருத்தங்களானும், "பனையிடமா நின்றுமிகு பஞ்சாக் கரத்தர் - னுனையுணர்வுக் கெட்டா வொருவன் - வனைமகடான் - காணும் படியே கருணையுருக் கொண்டாடல் - பேணுமவர்க் குண்டோ பிறப்பு." என்னும் உண்மைவிளக்கத் திருவெண்பாவானும், உணர்க.

பல சிவஸ்தலங்களுக்கும் போய் வணங்கித் திருப்பணி செய்தலே தொழிலாகக் கொண்ட இந்நாயனாருக்குச் சிதம்பர தரிசனத்திலே வேட்கை மிக்குற்றது. இவ்வேட்கையின் மிகுதி, அது விளைந்த அன்றிரவு இவருக்கு நித்திரை இன்மையானும்; மற்றநாள் இவர் தாம் தில்லைக்குச் செல்லில் கோயிலினுள்ளே புகுதல் தமது சாதிக்கு இயையாது என்பதை நினைந்து, போகா தொழிந்தாராயினும், அவ்வாசை குன்றாது மேன்மேலும் வளர்தல் பற்றி நாளைப்போவேன் நாளைப்போவேன் என்று பலநாள் கழித்து, ஆசையை அடக்கல் கூடாமையால் பின் தில்லையின் எல்லையை அடைந்தமையானும்; தெளியப்படும். இவ்வாறு மிக்க ஆசையுடன் சென்றும், தில்லையினுள்ளே வேதவிதிப்படி ஓமம் செய்யப்படுதலைக் கண்டு, உட்புகாதொழிந்து, இரவுபகல் திருவெல்லையை வலஞ்செய்து வணங்கினமையால், வேதாகம விதிக்கு அஞ்சி, சாதிநெறி கடவாது நின்ற இவரது பெருந்தன்மை துணியப்படும். பின்னும் இவருக்குச் சிதம்பர தரிசனத்தில் ஆசை குன்றாது மேன்மேலும் வளர்ந்தமை பெருவியப்பாமே! இவ்வாறே சிவனிடத்து இடையறாது மேன்மேலும் பெருகும் மெய்யன்பினால் வளர்ந்தோங்கிய ஆசையினாலன்றே; கருணாநிதியாகிய நடேசர் இவர் கருத்தை முற்றுவித்தருளத் திருவுளங்கொண்டு, தில்லைமூவாயிரரைக்கொண்டு திருமதிற் புறத்திலே திருவாயிலுக்கு முன் அக்கினி வளர்ப்பித்து, இந்நாயனாரை அதிலே புகுவித்து, இவர் புலை உடம்பை ஒழித்துப் பிராமண முனிவடிவங்கொண்டு எழுந்து, கனகசபையிற் புகுந்து தமது திருவடிகளை வணங்கிக்கொண்டிருக்கும் பொருட்டு, அருள் செய்தார். இதனால், சிவன் தம்மை வழிபடும் அடியார்கள் கருத்தை முடித்தருளுவர் என்பது, துணியப்படும் "வாயானை மனக்கானை மனத்துணின்ற கருத்தானைக் கருத்தறிந்து முடிப்பான் றன்னைத் - தூயானைத் தூவெள்ளை யேற்றான் றன்னைச் சுடர்த்திங்கட் சடையானைத் தொடர்ந்து நின்றென் - றாயானைத் தவமாய தன்மை யானைத் தலையாய தேவாதி தேவர்க் கென்றுஞ் - சேயானைத் தென்கூடற் றிருவாலவாய்ச் சிவனடியே சிந்திக்கப் பெற்றேனானே." என்றார் திருநாவுக்கரசுநாயனார் ஆதலால், சிவ புண்ணியங்களை நாம்செய்வது அருமை என்று விரும்பாதொழிதல் குற்றம் என்பதும், இடைவிடாது விரும்பின், சிவனது திருவருளினால் அது முற்றும் என்பதும், இப்பிறப்பின் முற்றாதாயினும் மறுபிறப்பின் முற்றுதல் ஒருதலை என்பதும், தெளிக. "கொந்தபங் கயனை நோக்கி நடங்குட லளவே யன்றோ - வந்தமில்காலஞ் செய்த்தன் றதுவுமென் றயரக் கண்டு - மிந்தநீ யிறந்தாற் பேறிங் கென்னென வுணர்ந்த னின்றென் - சிந்தையிங் கிதுவாச் செத்துந் திருநடங் காண்பே னென்றான்." எனக் கோயிற்புராணத்திற் கூறியவாற்றானும், உணர்க.

திருக்குறிப்புத்தொண்ட நாயனார்புராணம்.

ஏயு மாறுபல் லுயிர்களுக் கெல்லையில் கருணைத்
தாய னாடனி யாயின தலைவனைத் தழுவ
வாயு ஞானமறை போற்றநின் றருந்தவம் புரியத்
தூய மாதவஞ் செய்தது தொண்டைநன் னாடு (௧)

நன்மை நீடிய நடுநிலை யொழுக்கத்து நயந்த
தன்மை மேவிய தலைமைசால் பெருங்குடி தழைப்ப
வன்மை யோங்கெயில் வளம்பதி பயின்றது வரம்பின்
றொன்மை மேன்மையி னிகழ்பெருந் தொண்டைநன் னாடு. (௨)

நற்றி றம்புரி பழையனூர்ச் சிறுத்தொண்டர் நவைவந்
துற்ற போதுதம் முயிரையும் வணிகனுக் கொருகாற்
சொற்ற மெய்ம்மையுந் தூக்கியச் சொல்லையே காக்கப்
பெற்ற மேன்மையி னிகழ்ந்தது பெருந்தொண்டை நாடு. (௩)

ஆணை யாமென நீறுகண் டடிச்சேர னென்னுஞ்
சேணு லாவுசீர்ச் சேரனார் திருமலை நாட்டு
வாணி லாவுபூண் வயவர்கண் மைத்துனக் கேண்மை
பேண நீடிய முறையது பெருந்தொண்டை நாடு. (௪)

கறைவி ளங்கிய கண்டர்பாற் காதல்செய் முறைமை
நிறைபு ரிந்திட நேரிழை யறம்புரிந் ததனாற்
பிறையு ரிஞ்செயிற் பதிபயில் பெருந்தொண்டை நாட்டு
முறைமை யாமென வுலகினின் மிகுமொழி யுடைத்தால். (௫)

தாவில் செம்மணி யருவியா றிழிவன சாரல்
பூவில் வண்டினம் புதுநற வருந்துவ புறவம்
வாவி நீள்கயல் வரம்பிற வுகைப்பன மருதம்
நீவி நித்திலம் பரத்திய ருணக்குவ நெய்தல். (௬)

குறவர் பன்மணி யரித்திதை விதைப்பன குறிஞ்சி
கறவை யானிரை மானுடன் பயில்வன கானம்
பறவை தாமரை யிருந்திற வருந்துவ பழனஞ்
சுறவ முண்மருப் பணங்கயா வனகழிச் சூழல். (௭)

கொண்டல் வானத்தின் மணிசொரி வனகுல வரைப்பாற்
றண்டு ணர்க்கொன்றை பொன்சொரி வனதள வயற்பால்
வண்டன் முத்தநீர் மண்டுகால் சொரிவன வயற்பாற்
கண்டன் முன்றுறைக் கரிசொரி வனகலங் கடற்பால். (௮)

தேனி றைந்தசெந் தினையிடி தருமலைச் சீறூர்
பானி றைந்தபுற் பதத்தன முல்லைநீள் பாடி
தூநெ லன்னநெய்க் கன்னலின் கனியதண் டுறையூர்
மீனி றைந்தபே ருணவின வேலைவைப் பிடங்கள். (௯)

குழல்செய வண்டினங் குறிஞ்சியாழ் முரலவன குறிஞ்சி
முரவு காரகொள முலலைகண முகைபபன முல்லை
மழலை மெனகிளி மருதமா சேககைய மருத
நிழலசெய கைதைசூழ நெயதலங கழியன நெயதல். (௰)

மலகு மபபெரு நிலஙகளில வளாபுணா குறிஞசி
யெலலை யெஙகணு மிறவுள ரேனனமுன விளைககும
பலபெ ருமபுனம பயிலவன படாசிறைத தோகை
சொலலு மபபுனங காபபவுஞ சுரிகுழற ரேகை (௰௧)

அஙகண வானமிசை யரமபையா கருஙகுழற சுரும்பு
பொஙகு பூணமுலைக கொடிசசியா குரனமுழஙகிப போகாச
செஙகண மாலவிடை யாாதிருக காளததி யெனனு
மங்குல சூழ்வரை நிலவிய வாழ்விஞன மலகும. (௰௨)

பேறு வேறுகூ றிமையவ ரரமபையா பிறநது
மாறில் வேடரு மாதரு மாகவே வணஙகு
மாறு சூழ்சடை யணணலாா திருவிடைச சுரமுங
கூறு மேனமையின மிககதந நாடடுவண குறிஞசி. (௰௫)

அமபொன் வார்குழற் கொடிச்சிய ருடனர மகளிா
வமபு லாமலாச சுனைபடிந தாடுநீள வரைபபி
னுமபா நாயகா திருககழுக குனறமு முடைததாற
கொமபா வணடுசூழ் குறிஞ்சிசெய் தவங்குறை யுளதோ. (௰௪)

கோல முலலையுங குறிஞ்சியு மடுததசில விடஙக
ணீல வாட்படை நீலிகோட் டஙகளு நிரநது
கால வேனிலிற் கடுமபகற் பொழுதினைப் பற்றிப்
பாலை யுளசொல லாவன வுளபரன முரமபு. (௰௫)

சொலலு மெல்லையின் புறததன துணாச்சுரும் பலைக்கும்
பலபெ ருமபுனற கானியா றிடையிடை பரநது
கொலலை மெலலிணாக குருநதினமேற படாநதபூம பநதா
முல்லை மெனபுதன முயலுகைத தடஙகுநீண முலலை (௰௬)

பிளவு கொணடதண மதிநுதற பேதைய ரெயிறறைக
களவு கொணடது தளவெனக களவலா தாறறு
மளவு கணடவா குழனிறங கனியுமக களவைத
தளவு கணடெதிா சிரிப்பன தமககுமுண டெனறு. (௰௭)

மஙகை யாககுவாள விழியிணை தோறறமான குலஙக
ளெஙகு மறறவ ரிடைககிடை மலாககொடி யெஙகு
மஙகண முலலையின றெயவமென றருநதமி ழுரைககுஞ்
செங்கண மாலுறழூஉ சிவனமகிழ் திருமுலலை வாயில. (௰௮)

நீறு சேர்திரு மேனியா நிலாததிகழ் முடிமேன
மாறில கங்கைதான வாசகுமஞ சனநதர வணைந்தே
யூறு நீாதரு மொளிமலாக கவிகைமா நகரா
யேறு தனபெரு லவபபென விளஙகுமா முல்லை. (௰௯)

வாச மென்மலர் மல்கிய முல்லைசூழ் மருதம்
வீசு தெண்டிரை நதிபல மிகுபுனற் றொடுப்ப
பாசடைத்தடந் தாமரைப் பழனங்கண் மருங்கும்
பூசல் வன்கரைக் குளங்களு மேரியும் புகுவ. (உ0)

துங்க மாதவன் சுரபியின் றிருமுலை சொரிபால்
பொங்கு தீர்த்தமாய் நதிமால் வரைமிசைப் போந்தே
யங்க ணித்திலஞ் சந்தன மகிலொடு மணிகள்
பங்க யத்தட நிறைப்பவந் திழிவது பாலி (உக)

பிள்ளை நைவரப் பெருகுபால் சொரிமுலைத் தாய்போன்
மள்ளர் வேனிலின் மணற்றிடர் பிசைந்துகை வருட
வெள்ள நீரிரு மருங்குகால் வழிமிதந் தேறிப்
பள்ள நீள்வயற் பருமடை யுடைப்பது பாலி. (உஉ)

அனைய வாகிய நதிபரந் தகன்பணை மருங்கிற்
கனைநெ டும்புன னிறைந்துதிண் கரைப்பெருங் குளங்கள்
புனையி ருங்கடி மதகுவாய் திறந்திடப் புறம்போய்
வினைஞ ரார்ப்பொலி யெடுப்பநீர் வழங்குவ வியன்கால். (உங)

மாறில் வன்பகட் டேர்பல நெருங்கிட வயல்கள்
சேறு செய்பவர் செந்நெலின் வெண்முளை சிதறி
நாறு வார்ப்பவர் பறிப்பவர் நடுபவ ரான
வேறு பல்வினை யுடைப்பெருங் கம்பலை மிகுமால். (உச)

வரம்பு றப்பெருங் கால்களை மறித்திட வாளை
பெருங்கு லைப்பட விலங்குவ பிறங்குநீர்ப் பழன
நெருங்கு சேற்றுல முயர்த்துவ நீள்கரைப் படுத்துச்
சுருங்கை நீர்வழக் கறுப்பன பருவரா றொகுதி (உரு)

தளைத்த டம்பனை யெழுந்தசெந் தாமரைத் தவிசி
னிளைத்த சூல்வளை கணைபடுப் பனவிடை யெங்கும்
விளைத்த பாசொளி விளங்குநீள் விசும்பிடை யூர்கோள்
வளைத்த மாமதி போன்றுள மருதநீள் வைப்பு (உசா)

ஓங்கு செந்நெலின் புடையன வுயர்கழைக் கரும்பு
பூங்க ரும்பயன் மிடைவன பூகம்ப பூகப
பாங்கு நீள்குலைத் தெங்குபைங் கதலிவண் பலவு
தூங்கு தீங்கனிச் சூதநீள் வேலியஞ் சோலை. (உஎ)

நீடு தண்பணை யுடுத்தநீண் மருங்கினெல் வின
கூடு துன்றிய விருக்கைய விருந்தெதிர் கொள்ளும்
பீடு தங்கிய பெருங்குடி மனையறம் பிறங்கு
மாட மோங்கிய மறுகின மல்லன்மூ தூர்கள். (உஅ)

தொல்லை நான்மறை முதற்பெருங் கலையொலி துவன்றி
யில்ல றம்புரிந் தாகுதி வேள்வியி லெழுந்த
மல்கு தண்புகை மழைதரு முகிற்குலம் பரப்புஞ்
செல்வ மோங்கிய திருமறை யவர்செழும் பதிகள். (உகூ)

தீது நீங்கிடத் திசைகாலி யாமவு ணற்கு
நாதர் தாமருள் புரிந்தது நல்வினைப் பயன்செய்
மாதர் தோன்றிய மரபுடை மறையவர் வல்லம்
பூதி சாதனம் போற்றிய பொற்பினால் விளங்கும். (௫௰)

அருவி தந்தசெம் மணிகளும் புறவிலாய் மலரும்
பருவி யோடைக ணிறைந்திழி பாலியின் கரையின்
மருவு கங்கைவாழ் சடையவர் மகிழ்ந்தமாற் பேறும்
பொருவில் கோயிலுஞ் சூழ்ந்ததப் பூம்பணை மருதம். (௫௧)

விரும்பு மேன்மையின் பகாவது விரிதிரை நதிக
ளருங்க ரைப்பயில் சிவாலய மனேகமு மணைந்து
பருங்கை யானையை யுரித்தவ ரிருந்தவப் பாசூர்
மருங்கு சூழ்தவம் புரிந்ததன் றேமற்ற மருதம். (௫௨)

பூம ரும்புனல் வயற்களம் பாடிய பொருநர்
தாம ருங்கிளை யுடன்றட மென்மலர் மலைந்து
மாம ருங்குதண் ணீழலின் மருதயாழ் முரலுங்
காமர் தண்பணைப் புறத்தது கருங்கழி நெய்தல். (௫௩)

தூய வெண்டுறைப் பரதவர் தொடுப்பன வலைகள்
சேய நீள்விழிப் பரத்தியர் தொடுப்பன செருந்தி
யாய பேரளத் தளவர்க ளளப்பன வுப்பு
சாயன் மெல்லிடை யளத்திய ரளப்பன தரளம். (௫௪)

கொடுவி லைத்தொழி னுளையர்கள் கொடுப்பன கொழுமீன்
படும ணற்கரை நுளைச்சியர் கொடுப்பன பவளந்
தொடுக டற்சங்கு துறையவர் குளிப்பன வவர்தம்
வடிவ கிர்க்கண்மங் கையர்குளிப் பனமணற் கேணி. (௫௫)

சுழிப்பு னற்கட லோதமுன் சூழ்ந்துகொண் டணிய
வழிக்க ரைப்பொதி பொன்னவிழ்ப் பனமலர்ப் புன்னை
விழிக்கு நெய்தலின் விரைமலர்க் கட்சுரும் புண்ணக்
கழிக்க ரைப்பொதி சோறவிழ்ப் பனமடற் கைதை. (௫௬)

காயல் வன்கரைப் புரைநெறி யடைப்பன கனிமுட்
சேய தண்ணறுஞ் செழுமுகை செறியுமுண் டகங்க
ளாய நுண்மணல் வெண்மையை மறைப்பன வன்னந்
தாய முன்றுறைச் சூழல்சூழ் ஞாழலின் றாது. (௫௭)

வாம்பெ ருந்திரை வளாகமுன் குடிபயில் வரைபயிற்
றும்ப ரப்பிய கயல்களின் விழிக்கய றவிரக்
காம்பி னேர்வருந் தோளியர் கழிக்கயல் விலைசெய்
தேம்பொ திந்தசின் மழலைமென் மொழியசெல் வழியாழ். (௫௮)

மருட்கொ டுந்தொழின் மன்னவ னிறக்கிய வரியை
நெருக்கி முன்றிரு வொற்றியூர் நீங்கவென் றெழுது
மொருத்தர் தம்பெருங் கோயிலி னொருபுறஞ் சூழ்ந்த
திருப்ப ரப்பையு முடையதத் திரைக்கடல் வரைப்பு. (௫௯)

மெய்த ரும்புகழ்த் திருமயி லாபுரி விளைவும்
மொய்த யங்குதண் பொழிற்றிரு வான்மியூ ருத
பைத ரும்பணி யணிந்தவர் பதியெனைப் பலவா
னெய்த லெய்தமுன் செய்தவ நிறைதவஞ் சிறிதோ. (௪௰)

கோடு கொண்டெழுந் திரைக்கடற் பவளமென் கொழுந்து
மாடு மொய்வரைச் சந்தனச் சினைமிசை வளரு
நீடு நெய்தலுங் குறிஞ்சியும் புணர்நிலம் பலவா
லாடு நீள்கொடி மாடமா மல்லையே யனைய. (௪௧)

மலைவி ழிப்பன வெனவயற் சேல்வரைப் பாறைத்
தலையு கைப்பவுந் தளைச்செறு விடைநெடுங் கருமான்
கலைகு திப்பன கரும்பகட் டோங்காப் பவுமா
யலைபு னற்பணைக் குறிஞ்சியோ டணைவன வனேகம். (௪௨)

புணர்ந்த வானிரைப் புறவிடைக் குறுமுயல் பொருப்பி
னணைந்த வான்மதி முயலினை யினமென வணைந்து
மணங்கொள் கொல்லையில் வரகுபோர் மஞ்செனவரைக்கா
ரிணைந்து முல்லையுங் குறிஞ்சியுங் கலப்பன வெங்கும். (௪௩)

கவரு மீன்குவை கழியவர் கானவர்க் களித்துச்
சிவலுஞ் சேவலு மாறியுஞ் சிறுகழிச் சியாக
ளவரை யேனலுக் கெயிற்றியர் பவளமுத் தளந்து
முவரி நெய்தலுங் கானமுங் கலந்துள வொழுக்கம். (௪௪)

அயன றும்புற வினிலிடைச் சியரணி நடையும
வியனெ டும்பணை யுழத்தியர் சாயலும் விரும்பி
யியலு மன்னமுந் தோகையு மெதிரெதிர் பயில
வயலு முல்லையு மியைவன பலவுள மருங்கு. (௪௫)

மீளு மோதமுன் கொழித்தவெண் டரளமுங் கமுகின்
பாளை யுக்கவும் விரவலிற் பரத்தியர் பணையென
றாளு முழத்தியர் மகளிரோ டாடிமுன் றெருக்கு
நீளு நெய்தலு மருதமுங் கலந்துள நிலங்கள். (௪௬)

ஆய நானிலத் தமைதியிற் றத்தமக் கடுத்த
மேய செய்தொழில் வேறுபல் குலங்களின் விளங்கித்
தீய வென்பன கனவிலு நினைவிலாச் சிந்தைத்
தூய மாந்தர்வாழ் தொண்டைநாட் டியல்புசொல் வரைத்தோ. (௪௭)

இவ்வ ளந்தரு பெருந்திரு நாட்டிடை யென்று
மெய்வ ளந்தரு சிறப்பினு லுலகெலாம் வியப்ப
வெவ்வு கங்களு முள்ளதென் றியாவரு மேத்துங்
கைவி ளங்கிய நிலையது காஞ்சிமா நகரம். (௪௮)

ஆன தொன்னக ரம்பிகை தம்பெரு மானை
மான வர்ச்சனை யாலொரு காலத்து வழிபட்
டூன மில்லற மனைத்தையு முலகுய்ய வைத்த
மேன்மை பூண்டவப் பெருமையை யறிந்தவா விளம்பில். (௪௯)

வெள்ளி மால்வரைக் கயிலையில் வீற்றிருந் தருளித்
துள்ளு வார்புனல் வேணியா ரருள்செய்யத் தொழுது
தெள்ளு வாய்மையி னாகமத் திறனெலாந் தெரிய
வுள்ள வாறுகேட் டருளினா ளுலகையா ளுடையாள். (௫௰)

எண்ணி லாகம மியம்பிய விறைவர்தா மிரும்பு
முண்மை யாவது பூசனை யெனவுரைத் தருள
வண்ண லார்தமை யர்ச்சனை புரியவா தரித்தாள்
பெண்ணி னல்லவ ளாயின பெருந்தவக் கொழுந்து (௫௧)

வேறு

நங்கை யுண்ணிறை காதலை நோக்கி நாய கனறிரு வுள்ளத்து மகிழ்ந்தே, யங்
கணெய்திய முறுவலுந் தோன்ற வடுத்த தெனக்கொன்றின் பாலென வினவ, வி
ங்கு நாதநீ மொழிந்தவா கமத்தி னியலபி னாலுனை யர்ச்சனை புரியப், பொங்கு
கின்றதென் னாசையென் றிறைஞ்சிப் போக மார்த்தபூண் முலையினாள் போற்ற

தேவ தேவனு மதுதிரு வுள்ளஞ் செய்து தென்றிசை மிக்கசெய் தவத்தால்,
யாவ ருந்தனை யடைவது மண்மே லென்று முள்ளது காஞ்சிமற் றதனுண், மாவ
மர்ந்தநம் மிருக்கையி லணைந்து மன்னு பூசனை மகிழ்ந்துசெய் வாயென, றேவ
லெம்பெரு மாட்டியும் பிரியா விசைவு கொண்டெழுந் தருளுதற் கிசைந்தாள்

ஏத மில்பல யோனியெண் பத்து நான்கு நூறு யிரந்தனுள் வைத்த, பேத மு
மபுரந் தருளுமக் கருணைப் பிராண்மொ ழிந்தவா கமவழி பேணிப், போது நீர்
மையிற் றொழுதன்ள போதப் பொருப்பில் வேந்தனு மிருப்பிலவந் தெய்தி,
மாத வம்புரிந் தருளுதற் கமைந்த வளத்தொ டும்பரி சனங்களை விடுத்தான். ௫௪.

துன்னு பல்லுயிரா வானவா முதலாச் சூழ்ந்துடனசெல்லக் காஞ்சியிலணைய்த், த
ன்னை நேர்வரும் பதுமமா நாகந் தம்பிராட் டிதா டலைமிசை வைத்தே, யன்னை
யாயுல கனைத்தையு மீன்ற வடிய னேனுறை பிலமத னிடையே, மன்னு கோ
யில்கொண் டருளுவா யென்ன மலைம டந்தைமற் றதற்கருள் புரிந்து (௫௫)

அங்கு மண்ணுல கத்துயிர் தழைப்ப வளவி லின்பத்தி னருட்கரு விருத்தித்,
திங்க டங்கிய புரிசடை யார்க்குத் திருந்து பூசனை விரும்பினள் செய்ய, வெங்
கு நாடவுந் திருவிளை யாட்டா லேக மாமுத லெதிர்ப்படா தொழியப், பொங்
கு மாதவஞ் செய்துகாண் பதற்கே புரிவு செய்தன்ள் பொன்மலை வல்லி (௫௬)

நெஞ்ச மீசனைக் காண்பதே விரும்பி நிரந்த ரந்திரு வாக்கினி னிகழ்வ, தஞ்
செ ழுத்துமே யாகவா ளுடைய வம்மை செம்மலர்க் கைகுவித் தருளித், தஞ்ச
மாகிய வருந்தவம் புரியத் தரிப்ப ரேயவ டனிப்பெருங் கணவர், வஞ்ச நீக்கி
ய மாவின்மு லத்தில் வந்து தோன்றினா மலைமகள் காண (௫௭)

கண்ட போதிலப் பெருந்தவப் பயனாங் கம்பமேவிய தம்பெரு மானை, வண்
டு லாங்குழற் கற்றைமுன் சூழ வணங்கி வந்தெழு மாசைமுன் பொங்கக், கொ
ண்ட காதலின் விருப்பள வின்றிக் குறித்த பூசனைக் கொள்கைமேற் கொண்டு,
தொண்டை யங்கனி வாயுமை நங்கை தூய வர்ச்சனை தொடங்குதல் புரிவாள்

உம்பர் நாயகர் பூசனைக் கவர்தா முரைத்த வாகமத் துண்மையே தலைநின், றெ
ம்பி ராட் டியர்ச் சனைபுரி வதனுக் கியல்பில் வாழ்திருச் சேடியரான, கொம்ப
னார்களபூம் பிடகைகொண் டணையக் குலவு மென்றளி ரடியிணை யொதுங்கி,
யம்பி காவன மாந்திரு வனத்தி லான நாறும் புதுமலர் கொய்தாள் (௫௯)

கொய்த பன்மலர் கம்பைமா நதியிற் குலவு மஞ்சன நிலவுமெய்ப் பூச்சு, நெய்த ருங்கொழுந் தீபதூ பங்க ணிறைந்த சிந்தையி னீடிய வன்பின், மெய்த ரும்படி வேண்டின வெல்லாம் வேண்டு மப்போதி னுதவமெய்ப் பூசை, செய்த வாகம விதியெலாஞ் செய்தா ளுயிர்கள் யாவையு மீன்றவெம் பிராட்டி. (௬௰)

கரந்த ரும்பய னிதுவென வுணர்ந்து கம்ப மேவிய வும்பர்நா யகர்பா, னிரந்த காதல்செ யுள்ளத்த ளாகி நீடு நன்மைக ளியாவையும் பெருக, வரந்த ரும்பொரு ளாமலை வல்லி மாறி லாவகை மலர்ந்தபே ரன்பாற், சிரம்ப ணிந்தெழு பூசைநா டோறுந் திருவு ளங்கொளப் பெருகிய தன்றே. (௬௧)

நாத ரும்பெரு விருப்பொடு நயந்து நங்கை யர்ச்சனை செய்யுமப் பொழுதிற், காதன் மிக்கதோர் திருவிளை யாட்டிற் கணங்கு ழைக்கருள் புரிந்திட வேண்டி, யோத மார்கட லேழுமொன் றாகி யோங்கி வானமு முட்டப் பரந்து, மீதுசெல் வது போல்வரக் கம்பை வெள்ள மாந்திரு வுள்ளமுஞ் செய்தார் (௬௨)

அண்ணலா ரருள்வெள்ளத்தை நோக்கி யங்கயற் கண்ணிதம் பெருமான்மேல், விண்ணெலாங் கொள வரும்பெரு வெள்ளம் மீது வந்துறு மென வெருக் கொண்டே, யுண்ணிலாவிய பதைப்புறுங் காத லுடனிருக்கையி லாற்றுக்கல் லாமை, தண்ணிலா மலர் வேணியினாரைத் தழுவிக்கொண்டனள் தனையே யொப்பாள்.

மலைக்குலக்கொடி பரிவுறு பயத்தான் மாவின் மேவிய தேவநா யகரை, முலைக்குவட்டொடு வளைக்கையா னெருக்கி முறுகு காதலா லிறுகிடத் தழுவச், சிலைத்த னித்திருநுதற் றிருமுலைக் குறிகள் செந்தளிர்க் கரங்களுக்கு மெத்தெனவே, கொலைக்களிற்றுரி புனைந்ததம் மேனி குழைந்து காட்டினார் குழைந்த கொள்கையினார் ௬௪

கம்பர் காதலி தழுவமெய் குழையக் கண்டு நிற்பவுஞ் சரிப்பவு மான, வும்பர் முதல யோனிக ளெல்லா முயிரு மாக்கையு முருகியொன் றாகி, யெம்பிராட்டிக்கு மெல்லிய ராகி யொன்று மேகம்ப னென்றெடுத் தேத்த, வம்புலா மலர் நிறையவிண் பொழியக் கம்பை யாறுமுன் வணங்கிய தன்றே (௬௫)

பூதி யாகிய புனிதநீ றாடிப் பொங்கு கங்கைதோய் முடிச்சடை புனைந்து, காதில் வெண்குழை கண்டிகை தாழக் கலந்த யோகத்தின் மருவிய கருத்தா, லாதி தேவனா ராயுமா தவஞ்செய் வவ்வ ரங்கொலோ வகிலமீன் றளித்த, மாது மெய்ப்பயன் கொடுப்பவே கொண்டு வளைத்தழும்புடன் முலைச்சுவ டணிந்தார்.

கோதி லாவமு தனையவண் முலைக்குக் குழைந்த தம்மண வாளநற் கோல, மாது வாழவே காட்டிமுன் னின்று வரங்கள் வேண்டுவ கொள்கவென் றருள, வேத காரண ராயவே கம்பர் விரைம லர்ச்செய்ய தாமரைக் கழற்கீ, ழேத நீங்கிய பூசனை முடிந்த தின்மை தானறி விப்பதற் கிறைஞ்சி. (௬௭)

அண்டர் நாயக ரெதிர்நின்று கூறு மளவி லுலைஞ்சி யஞ்சலி கூப்பிக், கொண்ட விறைவென பூசனை யின்னுங் குறைநி ரம்பிடக் கொள்கவென் றருள, வண்டு வார்குழன் மலைமகள் கமல வதன நோக்கியம் மலர்க்கணெற் றியின்மே, ன், முண்ட நீற்றர்நின் பூசனை யென்று முடிவ தில்லைநம் பாலென மொழிய.

மாறி லாதவிப் பூசனை யென்றும் மன்ன வெம்பிரான் மகிழ்ந்துகொண் டருளி, யீறி லாதவிப் பதியினு ளெல்லா வறமு மியான்செய வருள்செய வேண்டும், வேறு செய்வினை திருவடிப் பிழைத்த லொழிய விங்குளார் வேண்டின செயினும், பேறு மாதவப் பயன்கொடுத் தருளப் பெறவும் வேண்டுமென் றனள்பிறப் பொழிப்பாள்.

விடையின்மேலவர் மலைமகள்வேண்ட விரும்புபூசனை மேவியீற்றிருந்தே, யிடையறாவறம்வளர்க்கும்விதத்தாக லிகபரத்திருநாழிநெல்லளித்துக, கடைய ராகியுமுயர்ந்தவராயுங்காஞ்சிவாழ்பவர்தாஞ்செய்தீவினையுந,தடைபடாதுமெ ய்ந்நெறியடைவதற்காந் தவங்களாகவுமுவந்தருளசெய்தார். (௭௰)

எண்ணரும்பெருவரங்கண்முன்பெற்றங் கெம்பிராட்டிதம்பிரான்மகிழ்ந் தருளு, மண்ணினமேல்வழிபாடுசெய்தருளி மனையறம்பெருக்குங்கருணையினு, னண்ணுமனனுயிர்யாவையுமபல்க நாடுகாதலினீடியவாழ்க்கைப், புண்ணியத திருக்காமக்கோட்டத்துப் பொலியமுப்பதோடிரண்டறமபுரக்கும். (௭௧)

அலகினீடவத்தறப்பெருஞ்செல்வி யண்டமாந்திருமனைக்கிடுந்தீப, மூலகி ல்வந்தறுபயனறிவிக்க வோங்குநாணமலாமூன்றுடனொன்று, நிலவவாணடி னுக்கொருமுறைசெய்யு நீடுதொன்மையானிறைந்தபேருலக, மலர்பெருந்தி ருக்காமக்கோட்டத்து வைத்தநல்லறமன்னவேமன்னும். (௭௨)

தீங்குதீர்க்குநற்றீர்த்தங்களபோற்றுஞ்சிறப்பினுடிருக்காமக்கோட்டத்தின, பாங்குமூன்றுலகத்தினுள்ளோரும பரவுதீர்த்தமாமபைமபுனற்கேணி, வாங்கு தெண்டிரைவேலைமேகலைசூழ வையகந்தனக்கெய்தியபடியா, யோங்குதன்வ டிவாயநிகழ்ந்ததென்று முள்ளதொன்றுலகாணியென்றுளதால (௭௩)

அந்த மின்றிநல் லறம்புரிந் தளிக்கு மம்மை தன்றிருக் காமக்கோட் டத்தில், வந்து சந்திர சூரியர் மீது வழிக்கொ ளாத்தன மருங்குபோ தலினுற, சந்த மாதி ர மயங்கியெம மருங்குஞ் சாயை மாறிய தன்றிசை மயக்க, மிந்த மாநிலத் தவ ரொலாங் காண வென்று முள்ளதொன் றின்றுமங் குளதால. (௭௪)

கன்னிநன்னெடுங்காப்புடைவரைப்பிற காஞ்சியாந்திருநதிக்கரைமருங்கு, சென்னியிற்பிறையணிந்தவர்விரும்புந் திருப்பெரும்பெயரிருக்கையிற்றிகழ்ந் து,மன்னுவெங்கதிர்மீதெழும்போதுமறித்துமேல்கடற்றலைவிழும்போதுந்,தன னிழற்பிரியாதவண்காஞ்சித்தானமேவியமேன்மையுமுடைத்தால் (௭௫)

மறைக ளாற்றுதித் தருந்தவம் புரிந்து மாறி லாகிய மந்தலை நின்று, முறைமை யால்வரும் பூசனை செய்ய முனிவர் வானவர் முதலுயி ரெல்லா, நிறையு மன் பினு லாச்சனை செய்ய நீடு காமங்க ளவரவர்க் கருளி, யிறைவர் தாமகிழ்ந் தருளிய தளிக ளெண்ணி றந்தவத் திருநக ரெல்லை. (௭௬)

மன்னுகின்றவத்திருநகர்வரைப்பின் மண்ணின்மிக்கதோர்நன்மையினாலே, துன்னும்யானையைத்துறற்றிலவாழ்முயன்முன் றுரக்கவெய்தியதொலைவிலாக்க த்தாற, றன்னிலத்துநின்றகற்றுதலசெய்யுந் தானமன்றியுந்தனுவெழுந்தரணி, யெந்நிலத்தினுங் காண்பருமிறவாத் தானமென்றிவையியல்பினி லுடைத்தால.

ஈண்டுதீவினையாவையுநீக்கி யின்பமேதருமபுண்ணியதீர்த்தம், வேண்டினுர தமக்கிட்டசித்திதாய விளங்குதீர்த்தநன்மங்கலதீர்த்த,நீணடகாப்புடைத்தீர்த் தமூன்றுலகி னிகழ்ந்தசாருவதீர்த்தமுமுதலா, வாணடுநீடியதீர்த்தமெண்ணில வுமமரர்நாட்டவராடுதெலொழியார். (௭௮)

தாள தொன்றினின் மூன்றுபூ மலருந் தமனி யச்செழுந் தாமரைத் தடமு,நீள வார்புனல் குடதிசை யோடி நீக்க ரக்குமா நதியுட னீடு, நாள லர்ந்துசெங் கு வளைபைங் கமல நண்ப கற்றரும பாடல மன்றிக, காள மேகமொப் பாளு றை வரைப்பிற கண்ப டாதகா யாப்புவி யுளதால (௭௯)

சாயை முன்பிணிக் குங்கிண றொன்று தஞ்ச முண்ணினஞ் சாந்தட மொ
ன்று,மாயை யின்றிவந் துள்ளடைந் தார்கள வான ரதமுரு வாம்பில மொன்று,
மேய வவ்வுரு நீங்கிடக் குளிக்கும விளங்கு பொய்கையு மொன்றுவிண் ண
வரோ,டாய வினபமுயக்கும்பிலமொனறோ டனையவாகியவதிசயமபலவால்.

அஞ்சு வான்கரத் தாறிழி மதததோ ரானை நிற்கவு மனையிருட் டிரியு, மஞ்சு
நீள்வது போலுமா மேனி மலாப்ப தங்களில் வணசில்ம பொலிப்ப, நஞ்சி
லகெயிற றரவவெற றனையி னும மூன்றிலைப் படையுடைப பிளளை, யெஞ்ச
லினறிமுன றிரியவுங குனற மெறிநத வேலவன காககவு மிசையும (௮௧)

சததி தறபர சித்தயோ கிகளுஞ சாத கததனித தலைவரு முதலா, நித்த மெ
ய்திய வாயுணமெயத தவாக ணீடு வாழதிருப பாடியு மநேகளு,சிததா விஞசை
ய ரியககாகந தருவா திகழநது மனனுவாா செணடுகை யேநதி, விசத ககரி
மேல்கொளுங காரி மேவு செணடனை வெளியுமொன றுளதால (௮௨)

வநத டைநதவா தமமுரு மாய மறறுளா ரைததாங் காணபிட முளது, சிங்
கை யோசததா முனிவாயோ கிளிகள சேரும யோகபீ டமுமுள தெனறு,மங்
த மிலலறம புரபபவள கோயி லான யோகபீ டமுமுள தாகு, மெநதை யாா
மகிழ் காஞசிநீ டெலலை யெலலை யிலலன வுளளவா றறிவாா. (௮௩)

தூண்டுசோதியொனறெழுநதிருகெகுரு சுராகள்வநதுசூழருத்திரசோலை,
வேண்டி ஞாகடமபிறப்பினையொழிக்குமெயநெறிக்கணினறாகடாமவிரும்
பித, தீண்டில்யாவையுஞ்செமபொனாககுவதோா சிலையுமுண்டுசெய்வதற்
கரிதா, லாணடநாயகிசமயஙகளாறு மகிலயோனியுமளிககுமாநகரம (௮௪)

என்றுமுள்ளவிந்நகர்க்கலியுகததி லிலங்குவேற்கரிகாற்பெருவளத்தோன், வ
ன்றிறறபுலி யிமையமாலவரைமேல வைககவேகுவோன றனககிதனவளமை,
செனறுவேடனமுனகணடுசெயயததிருநதுகாதநானகுடபடவகுததுங, கு
னறுபோலுமா மதில்புடைபோககிக குடியிருததினகொளகையின்விளங்கும்.

வேறு

தண்காஞசி மென்சினைப்பூங கொம்ப ராடல் சாாநதசைய வதன்மருங்கு
சுருமபு தாழநது, பணகாஞசி யிசைபாடும பழன வேலிப பணைமருதம புடை
யுடைததாயப பாரி னீடு, திணகாஞசி நகாநாசி யிஞசி சூழநத செழுங
கிடங்கு திருமறைக ளொலிககுந தெயவ,வணகாஞசி யலகுன்மலை வல்லி கா
கக வளாகருணைக கடலுலகளு சூழ்நதான மானும (௮௬)

கொநதலர்பூங் குழலிமையக் கொம்பு கம்பர் கொள்ளுமபூ சனைகுறித்த தா
னங காகக, மநதிரமா மதிலகழி யவாதாந தநத வாயமையா கமவிதியின வகு
பபுபபோலு, மநதமிலசீாக காஞசியைவந தடைநதாாக கனறி யடைகளங
மறுபபரிதெனறறிநது சூழ, வநதணைநது தனகறுப்பு முவாபபு நீககு மாகட
லும போலுமலாக கிடங்கு மாதோ. (௮௭)

ஆஙகுவள ரெயிலினுடன விளங்கும் வாயி லபபதியில் வாழ்பெரியோா ரு
ள்ளம போல,வோங்குநிலைத தன்மையவா யகில முயய வுமையாக ளருள்செ
ய்த வொழுக்க மலலாற, நீஙகுநெறி யடையாத தடையு மாகிச் செநநெறிகக
ணிகழ்வாயமை திருநது மாாககந, தாஙகுலவு நிலவிவள ரொளியா லெனறுந
தடநெடுவா னளபபனவாந தகைய வாகும். (௮௮)

மாறுபெறலருங்கனகமாடநீடுமெணிமறுகுநெடுந்தெருவும்வளத்தில்வந்த, வாறுபயிலாவணவீதிகளுமறறு மமைந்தநகரணிவளாகணடுவுபோக்கிக, கூறுபடுநவகணடமன்றிமல்கக்கொண்டவனேகநகணடமாகியனன, வேறொருமண்ணுலகுதனிலுளதாலென்னவிளஙகியுமாலோ்கநிலைமேவிறறன்றே. (௮௯)

பாகமருங கிருபுடையு மூயாநது நீண்ட படரொளிமாளிகைநிரைகள் பயின்றுமென் கூடநதற, ஞூழைகயாதங குழாமலையத தூக்கு முததின் சுடாககோவைக் குளிர்ரீமை துதைநத வீதி, மாகமிடை யொளிதழைப்ப மன்னி நீடு மருஙகுதா ரகையலைய வரமபில வணண, மேகமிடை கிழிததொழுகு நெயவக கஙகை மேனதிகள பலமணமேல விளஙகி யொககும. (௯௰)

கிளரொளிசசெங்கனகமயநதானுய்மாடுகீழ்நிலையோர்நீலச்சோபானம்பூணக, கொளவமைததுமீதொருபாறகனன சாலைகுலவயிரததாலமைததகொளகையாலே, யளவிலசுடாபபிழம்பாஞா தமமைததேடியகழ்நதேன மாஞனுமனன மாகி,வளாவிசுமபிலெழுநதானுமபோலநீடுமாளிகையுமுளமறறுமறுகுதோறும்

மினபொலிபன் மணிமிடைநத தவள மாட மிசைபபயிலசந திரகாநதம் விசுமபின மீது, பொனபுரையுஞ செசகாநிறப் பொழுது தோனறும புனிறறுமதி கணடுருகிப பொழிநத நீரால, வனபுலியி னுரியாடைத திருவே கம்பா வளாசடையு மிளமபிறையுங கணடு குமபிட், டனபுருகி மெயபொழியக கணணீா வாரு மடியவரு மனையவுள வலகி லாத. (௯௨)

முகிலுரிஞசுங் கொடிதொடுத்த முடிய வாகு முழுபபளிஙகின மாளிகைகண் முறறுஞ சுறறு, நிகாில்சரா சரஙகளெலலா நிழலி ஞலே நிறைதலிஞ னிறைதவஞ்செ யிமையப பாவை, நகிலுழுத சுவடுமவளைத தழுமபும பூணட நாயகஞா நானமுகறகுப் படைகக நலகு, மகிலயோ னிகளெலலா மமைததுவைதத வருமபெருமபண டாரநிலை யனைய வாகும. (௯௩)

பொற்களப மாளிகைமேன் முன்றி னின்று பூஙகழஙகு மணிப்பந்தும் போற்றி யாடும, விறபுருவக கொடிமடவாா கலனகள சிநதி விழுவனவுங கெழுவுதுணை மேவு மாத, ரறபுமுதிா கலவியினிற பரிந்து சிநது மணிமணிசசே டியாதொருகது மவையு மாகி, நற்கனக மழையனறிக காஞசி யெலலை நவமணி மாரியும்பொழியு நாளு நாளும (௯௪)

பூமகளுக குறையுளெனத தகைய வான பொன்மாடத தரமியஙகள பொலிய நின்று, மாமகரக குழைமகளிா மைநத ரஙகண வநதேற முனனறுநீா வணட லாடத், தூமணிப்பொன புனைநாளத துருததி வீசுஞ் சுடாவிடுசெங குஙகுமநீரத துவலை தோயநத, காமாமணி நாசிகையின மருஙகு தஙகுங கருமுகிலகள செம்முகிலக ளாகிக காடடும. (௯௫)

இமமலிய வெடுததநெடு வரைகள் போல விலங்குசுதைத தவளமா ளிகை நீள் கோட்டுச், சிமையமுடையுஞ் சோபான நிரையும விணஞுந தெரிவரிய தூய்மையிஞு லவற்றுட சோநது,தமாகளுட னிழிநதேறு மைநதா மாதா தஙகளையும் விசுமபிடைநின றிழியா நிறகு, மமரரையு மரமகளிா தமையும வெவவேறறிவரிதாந் தகைமையன வநேக மஙகண. (௯௬)

அரவநெடுந தோவீதி யருகு மாடத தணிமணிககோ புரத்தயலே வியலவாய் நீணட, விரவுமர கதசசோதி வேதித திணணை விளிமபிஞெளி துளுமபுமுறைப படிமீ தேறுங, குரவலருங குழனமடவா ரடியி லூட்டுங குழமபடுதத செமபஞசின் சுவட்டுக கோலம,பரவைநெடுந தரஙகமிசை விளஙகித தோனறும் பவளநறுந் தளிரனைய பலவும பாஙகா. (௯௭)

வெம்புசினக களிற்றதிர்வு மாவி ஞார்ப்பும் வியனெடுந்தேர்க் காலிசைப்பு ம விழாவ ரூத, வமபொனமணி வீதிகளி லரங்கி லாடு மரிவையாரு புரவொலியோ டமையு மிமப, ருமபரினிந திரனகளிற்றின முழககுந தெயவ வுயரி ரவி மாககலிபபு மயனூா திததேர், பமபிசையும விமானததுளாடுந தெய்வப பாவையாரு புரவரவத துடனே பல்கும. (௧௮)

அருமறையந தணர்மன்னு மிருக்கை யான வாகுதியின் புகையடுத்த வம் பொன மாடப், பெருமறுகு தொறும்வேள்விச சாலை யெங்கும பெறுமவிப பா கஙகொடுக்கும பெறறி மேலோா, வருமுறைமை யழைததுவிடு மந்திரமெம் மருங்கும வானவாா யகாதிருவே கமபா முனறிற, திருமலிபொற கோபுரதது நெருஙகு மெலலாத தேவரையு மணிததாகக கொணடு செலலும. (௧௯)

அரசாகுலப பெருநதெருவுந தெற்றி முற்றத தாயுதஙகள் பயிலுமவிய லிடமு மஙகண, புரசைமதக கரிகளொடு புரவி யேறும் பொறபுடைய வீதிகளும் பொலிய வெஙகும், விரைசெயநறுந தொடையலஙகற் குமரா செயயும் வியப புறுசெய தொழிலகணடு விருசை விணணோா,நிரைசெறியும விமானவூா திகளின மேலு நிலமிசையும பலமுறையு நிரநது நீஙகாா. (௨௰)

வெயிலுமிழும பன்மணிபபூண வணிக மாககள் விரவுநிதி வளம்பெருக்கும் வெறுககை மிகக, வயினிலவு மணிககடைமா நகாக ளெல்லாம வனபபுடைய பொருட்குலஙகண மலித லாலே, கயிலைமலை யாாகசசி யாலயஙகள பலவுங கம்பமுமே வியதனமை கணடு போறறப, பயிலுமுருப பலகொணடு நிதிககோன றஙகப பயிலவகா புரிவகுதத பரிசு காட்டும. (௨௧)

விழவுமலி திருககாஞசி வளாபபின் வேளாண விழுககுடிமைப பெருஞசெல்வா விளஙகும வேணி,மழவிளவெண டிஙகளபுனை கமபா செமபொன மலை வலலிக் களிததவள ருணவின மூலந, தொழவுலகு பெறுமவடா னருளப் பெறறுத தொனனிலததுமனனுபயிா வேத வாயமை,யுழவுதொழி லாறபெருக்கி யுயிாக ளெலலா மோஙகவருந தருமவினைக குளரா லெனறும (௨௨)

ஓங்கியநாற் குலததொவ்வாப் புணர்விற் றம்மி லுயர்நதனவு மிழிந்தனவு மான சாதி, தாஙகுழுமிப் பிறநதகுல பேத மெலலாந தநதகைமைக கேற்றதனி யிடஙகண மேவி, யாஙகுரிறை கிளைபயினறு மரபி னுற்ற வடுததவினைத தொழினமுறைமை வழாமை நீடு, பாஙகுவளா இருககைநிலை பலவு மெல்லாம் பணபுநீ டியவுரிமைப் பால வனறே. (௨௩)

வேறு.

ஆதி ம்தெ யிலநநகா மன்னிய, சோதி நீணமணித தீபமுந தீபமுங
கோதில் பல்லிய முஙகொடி யும்பயில,வீதி நாளு மொழியா விழாவணி (௨௪)

வாயி லெஙகணுந தோரண மாமதின், ஞாயி லெங்கணுஞ் சூழ்முகி னுண்மதி
தோயிலெஙகணு மஙகலநதொணடாசூழ,கோயிலெஙகணு முமபாகுலகசூழாம்

வேத வேதியர் வேள்வியே தீயன, மாத ரோதி மலரே பிணியன
காதல் வீதிவி லககே கவலைய, சூத மாதவி யேபுறஞ் சூழ்வன. (௨௬)

சாய லாாக ளுசுபபே தளாவன, வாய மாடக் கொடியே யசைவன
சேய வோடைக் களிறே திகைப்பன, பாய சோலைத் தருவே பயத்தன. (௨௭)

அண்ண லன்பரன் பேமுன ராாத்தன, தண்ண றுஞ்செழுந தாதே துகள்வன
வண்ணநீணமணிமாலையேதாழ்வன, வெண்ணில்குங்குமச்சேறேயிழுககின

வென்றி வானவர்தாம்விளை யாடலு, மென்று முள்ளவர்வாழு மியற்கையு
நன்று முள்ளதுநண்ணினர்வேட்கைக, ளொன்றுமங்கொழியாவகையுய்ப்பது

புரங்க டந்தவர் காஞ்சி புரம்புகழ், பரம்பு நீள்புவ னம்பதி னான்கினும்
வரம்பில்போகவனப்பினவளமெலா, நிரம்புகொள்கலமென்னநிறைந்ததால்.

வேறு.

அவ்வகைய திருநகர மதன்கண்ணொரு மருங்குறைவா
ரிவ்வுலகிற் பிறப்பினா லேகாலிக் குலத்துள்ளார்
செவ்வியவன் புடைமனத்தார் சீலத்தி னெறிநின்றார்
மைவிரவு கண்டரடி வழித்தொண்ட ருளரானார். (௱௰௧)

மண்ணின்மிசை வந்ததற்பின் மனமுதலா யினமூன்று
மண்ணலார் சேவடியின் சார்வாக வணைவிப்பார்
புண்ணியமெய்த் தொண்டர்திருக் குறிப்பறிந்து போற்றுநிலைத்
திண்மையினாற் றிருக்குறிப்புத் தொண்டரெனுஞ் சிறப்பினார். (௱௰௨)

தேரொலிக்க மாவொலிக்கத் திசையொலிக்கும் புகழ்க்காஞ்சி
யூரொலிக்கும் பெருவண்ணா ரெனவெண்ணு முண்மையினார்
நீரொலிக்க வரவிளைக்க நிலாமுகிழ்க்குந் திருமுடியார்
பேரொலிக்க வுருகுமவர்க் கொலிப்பார்பெரு விருப்பினொடும். (௱௰௩)

தேசுடைய மலர்க்கமலச் சேவடியா ரடியார்தந்
தூசுடைய துகண்மாசு கழிப்பார்போற் றொலைவில்வினை
யாசுடைய மலமூன்று மணையவரும் பெரும்பிறவி
மாசுதனை விடக்கழித்து வருநாளி லங்கொருநாள் (௱௰௪)

பொன்னிமையப் பொருப்பரையன் பயந்தருளும் பூங்கொடிதன்
னன்னிலைமை யன்றளக்க வெழுந்தருளு நம்பெருமான்
றன்னுடைய வடியவர்தந் தனித்தொண்டர் தம்முடைய
வந்நிலைமை கண்டன்பர்க் கருள்புரிவா னவந்தணைவார். (௱௰௫)

சீதமலி காலத்துத் திருக்குறிப்புத் தொண்டர்பா
லாதுலராய் மெலிந்துமிக வழுக்கடைந்த கந்தையுடன்
மாதவவே டந்தாங்கி மாலறியா மலரடிகள்
கோதடையா மனத்தவர்முன் குறுநடைகள் கொளக்குறுகி. (௱௰௬)

திருமேனி வெண்ணீறு திகழ்ந்தொளிருங் கோலத்துக்
கருமேக மெனவழுக்குக் கந்தையுட னெழுந்தருளி
வருமேனி யருந்தவரைக் கண்டுமன மகிழ்ந்தெதிர்கொண்
டொருமேவு மயிர்ப்புளக முளவாகப் பணிந்தெழுந்தார். (௱௰௭)

எய்துமவர் குறிப்பறிந்தே யின்மொழிகள் பலமொழிந்து
செய்தவத்தீர் திருமேனி யிளைத்திருந்த தென்னென்று
கைதொழுது கந்தையினைத் தந்தருளுங் கழுவவென
மைதிகழ்கண் டங்கரந்த மாதவத்தோ ரருள்செய்வார். (௱௰௮)

இக்கந்தை யழுக்கேறி யெடுக்கவொணா தெனினும்யான்
மெய்க்கொண்ட குளிர்க்குடைந்து விடமாட்டேன் மேல்கடற்பா
லக்குன்றம் வெங்கதிரோ னணைவதன்முன் றருவீரேற்
கைக்கொண்டு போயொலித்துக் கொடுவாருங் கடிதென்றார். (௱௰௯)

தந்தருளு மிக்கந்தை தாழாதே யொலித்துமக்கின்
றந்திபடு வதனமுன்னந் தருகின்றே னெனவவருங்
கந்தையிது வொலித்துணக்கிக் கடிதினற்றே தாரீரோ
லிந்தவுடற் கிடர்செய்தீ ரென்றுகொடுத் தேகினார். (௱௨௰)

குறித்தபொழு தேயொலித்துக் கொடுப்பதற்குக் கொடுபோந்து
வெறித்தடநீர்த் துறையின்கண் மாசெறிந்து மிகப்புழுக்கிப்
பிறித்தொலிக்கப் புகுமளவிற் பெரும்பகல்போய்ப் பின்பகலாய்
மறிக்கரத்தார் திருவருளான மழையெழுந்து பொழிந்திடுமால. (௱௨௧)

திசைமயங்க வெளியடைத்த செறிமுகிலின் குழாமிடைந்து
மிசைசொரியும் புனற்றாரை விழிதுழையா வகையிடைய
வசைவுடைய மனத்தன்ப ரறிவுமறந் தருந்தவர்பா
லிசைவுநினைந் தழிந்தினியா னென்செய்கே னெனநின்றார். (௱௨௨)

ஓவாதே பொழியுமழை யொருகால்விட் டொழியுமெனக்
காவாலி திருத்தொண்டர் தனிநின்றார் விடக்காணார்
மேவார்போற் கங்குல்வர மெய்குளிரும் விழுத்தவர்பா
லாவாவென் குற்றேவ லழிந்தவா வெனவிழுந்தார். (௱௨௩)

விழுந்தமழை யொழியாது மெய்த்தவர்சொல் லியவெல்லை
கழிந்ததுமுன் பொலித்துமனைக் காற்றேற்க வறிந்திலேன்
செழுந்தவர்தந் திருமேனி குளிர்காணு நீங்கிழைத்த
தொழும்பனேற் கினியிதுவே செயலென்று துணிந்தெழுவார். (௱௨௪)

கந்தைபுடைத் திடவெற்றுங் கற்பாறை மிசைத்தலையைச்
சிந்தவெடுத் தெற்றுவனென் றணைந்துசெழும் பாறைமிசைத்
தந்தலையைப் புடைத்தெற்ற வப்பாறை தன்மருங்கு
வந்தெழுந்து பிடித்ததணி வளைத்தழும்பர் மலர்ச்செங்கை. (௱௨௫)

வானிறைந்த புனன்மழைபோய் மலர்மழையா யிடமருங்கு
தேனிறைந்த மலரிதழித் திருமுடியார் பொருவிடையின்
மேனிறைந்த துணைவியொடும் வெளிநின்றார் மெய்த்தொண்டர்
தானிறைந்த வன்புருகக் கைதொழுது தனிநின்றார். (௱௨௬)

முன்னவரை நேர்நோக்கி முக்கண்ணர் மூவுலகு
நின்னிலைமை யறிவித்தோ நீயுமினி நீடியநம்
மன்னுலகு பிரியாது வைகுவா யெனவருளி
யந்நிலையே யெழுந்தருளி யணியேகாம் பரமணைந்தார். (௱௨௭)

சீர்நிலவு திருக்குறிப்புத் தொண்டர்திருத் தொழில்போற்றிப்
பார்குலவத் தந்தைதா ளறவெறிந்தார் பரிசுரைக்கேன்
பேரருளின் மெய்த்தொண்டர் பித்தனெனப் பிதற்றுதலா
லாருலகி லிதனுண்மை யறிந்துரைக்க விசைந்தெழுவார். (௱௨௮)

திருக்குறிப்புத்தொண்டநாயனார்புராண முற்றிற்று.

ஆகத் திருவிருத்தம் - ௲௨௱௰.

சூசனம்.

சிவனடியார்களுக்குக் குறிப்பறிந்து தொண்டு செய்தல்.

பசுபதியாகிய சிவனே தமக்கு உறவு என்றத் துணிந்த மெய்யுணர்வுடையோர், குடும்பத்தோடு கூடி இருப்பினும், உயிர்ச்சார்பு பொருட்சார்புகளினும் சரீரத்தினும் சிறிதும் பற்று வையாது, சிவனிடத்தே இடையறாத மெய்யன்புடையராகி, தமது மனம் வாக்குக் காயம் என்னும் மூன்றும் அவருக்குத் திருத்தொண்டு செய்தற்பொருட்டே கிடைத்தமையால், அம்மூன்றையும் அவரது தொண்டிற்கே ஆக்கி ஒழுகுவர் ஆசை அறுவரோ முத்தி பெறுவர் என்பது "மண்ணினுந் தனத்தினு மனைக்கு வாய்த்தநற் - பெண்ணினு மகவினும் பெரிய பேரினுந் - துண்ணென விழைவினைத் துறந்த தூயரோ - விண்ணினு மின்புடன் விளங்கி மேவுவார்." "ஆசையிற் றுயர்பெரி தறப மின்பமென் - றாசையை யறவெறுத் தாரவங் கூர்வரோ - லாசையி னாதியே முத்த னுக்கவ - ஞாசையுந் துயரமு மறுப்ப ஞானையால" என்னும் சிவதருமோத்தரச் செய்யுள்களால் உணர்க. மனம் முதலிய மூன்றும் சிவனுக்குத் தொண்டுசெய்தற் பொருட்டே கிடைத்தன என்பது "வாழ்த்த வாயு நினைக்க மடநெஞ்சுந் - தாழ்க்கச் சென்னியுந் தந்த தலைவனைச் - சூழ்த்த மாமலர் தூவித் துதியாதே - வீழ்த்த வாவினை யேனெடுங் காலமே." என்னும் திருநாவுக்கரசுநாயனார் தேவாரத்தான் அறிக. இவ்வாறு ஒழுகும் பெருந்தன்மையினர் சிவனடியாரைச் சிவன் எனவே கண்டு, வணங்கி, அவர் குறிப்பறிந்து, அவருக்குத் தம்மால் இயலும் தொண்டை வழுவாது செய்தலே தமக்குச் செல்வம் எனக்கொள்வர். "சிவநேசர் பாதம் வணங்கிச் சிறக்க-வவரேவல் செய்க வறிந்து" என்னும் சைவசமயநெறித் திருக்குறளானும் உணர்க

இவ்வாறு பிரபஞ்ச வைராக்கியமும் சிவபத்தியும் உடையராய், சிவனடியார்களுக்குக் குறிப்பறிந்து தொண்டு செய்தமையான மிகச் சிறப்புற்றவர் இத்திருக்குறிப்புத்தொண்டநாயனார். இவர் மனம் முதலிய மூன்றும் சிவன் பணிக்கே ஆக்கினார் என்பது "மண்ணின்மிசை வந்தறபின் மனமுதலா யின மூன்று - மண்ணலார் சேவடியின் சார்வாக வணைவிப்பார்." என்பதனாலும், சிவனடியார்களுக்குக் குறிப்பறிந்து தொண்டு செய்தார் என்பது "புண்ணிய மெய்த் தொண்டர்திருக் குறிப்பறிந்து போற்றுநிலைத் - திண்மையினாற் றிருக்குறிப்புத் தொண்டரெனுஞ் சிறப்பினார்" என்பதனாலும், இங்கே உணர்த்தப்பட்டன இந்நாயனார், தாம் ஏகாலியராதலின், சிவனடியார்களுக்குச் சிரத்தையோடு வஸ்திரம் ஒலித்துக் கொடுத்தலே முக்கியத் தொண்டாகக் கொண்டனர் இவர் இத்தொண்டைச் சிரத்தையோடு செய்தார் என்பதும், குடும்பத்தோடு கூடி இருந்தும் வாசனைமாண்டு நின்றார் என்பதும், இவர் அடியார் வேடங்கொண்டு வந்த பரமசிவனுக்குத் தாம் குறித்த காலத்தில் கந்தை ஒலித்து உலர்த்திக்கொடுக்க இயலாமையாற் பதைப்புற்று, வஸ்திரங்களைப் புடைக்கும் கற்பாறையிலே தமது தலையை எற்றினமையாலே, செவ்விதிற்றுணியப்படும். இவரது மெய்யன்பினாலாகிய இச்செயற்கருஞ்செயலைத் தரிக்கலாற்றாமையானன்றே, கிருபாசமுத்திரமாகிய சிவன் அக்கற்பாறையின் பக்கத்திலே தமது திருக்கரத்தைத் தோற்றுவித்து, இவரைப்பிடித்தருளி, பின் இவருக்கு இடபாரூடராய் வெளிப்பட்டு,முத்திகொடுத்தருளினார். சருவான்மாக்களும் தம்மாட்டு மெய்யன்பு செய்து உய்தல் வேண்டும் என்னும் பெருங்கருணையினாலன்றே, சிவன் இவரது அன்பினைச்செயலை மூவுலகத்திற்கும் அறிவித்தார். ஐயையோ! இது கண்டும், சிவனிடத்தே சிறிதும் அன்புசெய்யாது வாணாளை வீணாளாகப் போக்கும் எம்போலிகளது அறியாமை இருந்தபடி என்னை!

சண்டேசுர நாயனார் புராணம்.

பூந்தண் பொன்னி யெந்நாளும் பொய்யா தளிக்கும் புனனாட்டு
வாய்ந்த மண்ணித் தென்கரையின் மன்னு முன்னூர் வளமலிய
வேந்து மயில்வே னிலைகாட்டி யிமையோ ரிகல்வெம் பகைகடக்குஞ்
சேந்த னளித்த திருமறையோர் மூதூர் செல்வச் சேய்ஞலூர். (க)

செம்மை வெண்ணீற் றொருமையினா ரிரண்டு பிறப்பின் சிறப்பினார்
மும்மைத் தழலோம் பியநெறியார் நான்கு வேத முறைபயின்றார்
தம்மை யைந்து புலனும்பின் செல்லுந் தகையா ராறுதொழில்
மெய்ம்மை யொழுக்க மேழுலகும் போற்று மறையோர் விளங்குவது. (உ)

கோதின் மானற் றோற்புரிமுந்நூல் குலவு மார்பிற் குழைக்குடுமி
யோது புடைசூழ் சிறுவர்களு முதவும் பெருமை யாசானும்
போதின் விளங்குந் தாரகையு மதியும் போலப் புணர்மடங்கண்
மீது முழங்கு முகிலொதுங்க வேத வொலிகண் முழங்குவன (ங)

யாக நிலவுஞ் சாலைதொறு மறையோ ரீந்த வவியுணவின்
பாக நுகர வருமாலு மயனு முரும் படர்சிறைப்புண்
மாக மிகந்து வந்திருக்குஞ் சேக்கை யெனவும் வானவர்கோ
னாக மணையுங் கந்தெனவு நாட்டும் யூப வீட்டமுள (ச)

தீம்பா லொழுகப் பொழுதுதொறு மோம தேனுச் செல்வனவுந்
தாம்பா டியசா மங்கணிப்போர் சமிதை யிடக்கொண் டணைவனவும்
பூம்பா சடைநீர்த் தடமூழ்கி மறையோர் மகளிர் புகுவனவு
மாம்பான் மையினில் விளங்குவன வணிநீண் மறுகு பலவுமுள (ரு)

வாழ்பொற் பதிமற் றதன்மருங்கு மண்ணித் திரைகள் வயல்வரம்பின்
றூழலிற் றரளஞ் சொரிகுலைப்பாற் சமைத்த யாகத் தடஞ்சாலை
சூழவைப் பிடங்க ணெருங்கியுள தொடங்கு சடங்கு முடித்தேறும்
வேள்வித் தலைவர் பெருந்தேர்கள் விண்ணோ ரேறும் விமானங்கள். (சு)

மடையிற் கழுநீர் செழுநீர்சூழ் வயலிற் சாலிக் கதிர்க்கற்றைப்
புடையிற் சுரும்பு மிடைகமுகு புனலிற் பரம்பு பூம்பாளை
யடையிற் பயிலுந் தாமரைநீ ளலரிற் றுயிலுங் கயல்கள்வழி
நடையிற் படர்மென் கொடிமௌவ னனையிற் றிகழுஞ் சினைக்காஞ்சி (எ)

சென்னி யபயன் குலோத்துங்கச் சோழன் றில்லைத் திருவெல்லை
பொன்னின் மயமாக் கியவளவர் போரே றென்றும் புவிகாக்கு
மன்னர் பெருமா னநபாயன் வருந்தொன் மரபின் முடிசூட்டுந்
தன்மை நிலவு பதியைந்தி னொன்றாய் நீடுந் தகைத்தவ்வூர் (அ)

பண்ணின் பயனா நல்லிசையும் பாலின் பயனா மின்சுவையுங்
கண்ணின் பயனாம் பெருகொளியுங் கருத்தின் பயனா மெழுத்தஞ்சும்
விண்ணின் பயனாம் பொழிமழையும் வேதப் பயனாஞ் சைவமும்போன்
மண்ணின் பயனா மப்பதியின் வளத்தின் பெருமை வரம்புடைத்தோ. (கூ)

பெருமை பிறங்கு மப்பதியின் மறையோர் தம்முட் பெருமனைவாழ்
தரும நிலவு காசிபகோத் திரத்துத் தலைமை சானமரபி
லருமை மணியு மனித்ததுவே நஞ்சு மனிக்கு மரவுபோ
லிருமை வினைக்கு மொருவடிவா மெச்ச தத்த னுளனானான். (௰)

மற்ற மறையோன் றிருமனைவி வாய்ந்த மரபின் வந்துதித்தாள்
சுற்ற விரும்பு மில்வாழ்க்கைத் தொழிலா ளுலகிற் றுணைப்புதல்வற்
பெற்று விளங்குந் தவஞ்செய்தாள் பெறுமபே றெல்லைப் பயன்பெறுவாள்
பற்றை யெறியும் பற்றுவரச் சார்பா யுள்ள பவித்திரையாம் (௰க)

நன்றி புரியு மவர்தம்பா னன்மை மறையின் றுறைவிளங்க
வென்று மறையோர் குலம்பெருக வேழு புவனங் களுமுய்ய
மன்றி னடஞ்செய் பவர்சைவ வாய்மை வளர மாதவத்தோர்
வென்றி விளங்க வந்துதயஞ் செய்தார் விசார சருமனார். (௰உ)

ஐந்து வருட மவர்க்கணைய வங்க மாறு முடனிறைந்த
சந்த மறைக ளுட்படமுன் றலைவர் மொழிந்த வாகமங்கண்
முந்தை யறிவின் றொடர்ச்சியினான் முகைக்கு மலரின் வாசம்போற்
சிந்தை மலர வுடன்மலருஞ் செவ்வி யுணர்வு சிறந்ததால். (௰௩)

நிகழு முறைமை யாண்டேழு நிரம்பும் பருவம் வந்தெய்தப்
புகழு பெருமை யுபநயனப் பொருவில் சடங்கு முடித்தறிவி
னிகழு நெறிய வல்லாத வெல்லா மியைந்த வெனினுந்தந்
திகழு மரபி னோதுவிக்குஞ் செய்கை பயந்தார் செய்வித்தார் (௰௪)

குலவு மறையும் பலகலையுங் கொளுத்து வதன்முன் கொண்டமைந்த
நிலவு முணர்வின் றிறங்கண்டு நிறுவு மறையோ ரதிசயித்தா
ரலகில் கலையின் பொருட்கெல்லை யாடுங் கழலே யெனக்கொண்ட
செலவு மிகுந்த சிந்தையினிற் றெளிந்தார் சிறிய பெருந்தகையார் (௰௫)

நடமே புரியுஞ் சேவடியார் நம்மை யுடையா ரெனுமெய்ம்மை
யுடனே தோன்று முணர்வினக ணொழியா தூறும் வழியன்பின்
கடனே யியல்பாய் முயற்றிவருங் காதன் மேன்மே லெழுங்கருத்தின்
றிடமே நிறைகுஞ் செம்மலார் திகழு நாளி லாங்கொருநாள் (௰௬)

ஓது கிடையி னுடன்போவா ரூரா னிரையி னுட்புக்க
போது மற்[illegible] கொருபுனிற்றுப் போற்று மவன்மேன் மருப்போச்ச
யாது மொன்றுங் கூசாதே யெடுத்த கோல்கொண் டவன்புடைப்ப
மீது சென்று மிகும்பரிவால் வெகுண்டு விலக்கி மெய்யுணர்ந்து. (௰௭)

பாவுங் கலைக ளாகமநூற் பரப்பின் றொகுதி பான்மையினான்
மேவும் பெருமை யருமறைகண் மூல மாக விளங்குலகில்
யாவுந் தெளிந்த பொருணிலையே யெய்த வுணர்ந்த வுள்ளத்தா
லாவின் பெருமை யுள்ளபடி யறிந்தா ராயற் கருள்செய்வார் (௰௮)

தங்கு மகில யோனிகட்கு மேலாம் பெருமைத் தகைமையன
பொங்கு புனித தீர்த்தங்க ளெல்லா மென்றும் பொருந்துவன
துங்க வமரர் திருமுனிவர் கணங்க ளசூழ்ந்து பிரியாத
வங்க மனைத்துந் தாமுடைய வல்ல வோநல் லானினங்கள். (௰௯)

ஆய சிறப்பி னாற்பெற்ற வன்றே மன்று ளாடும்புரியு
நாய னார்க்கு வளர்மதியு நதியு நகுவெண் டலைத்தொடையு
மேய வேணித் திருமுடிமேல் விரும்பி யாடி யருளுதற்குத்
தூய திருமஞ் சனமைந்து மளிக்கு முரிமை சுரபிகடாம். (௨௰)

சீல முடைய கோக்குலங்கள் சிறக்குந் தகைமைத் தேவருடன்
கால முழுது முலகனைத்துங் காக்கு முதற்கா ரணராகு
நீல கண்டர் செய்யசடை நிருத்தர் சாத்து நீறுதரு
மூல மவதா ரஞ்செய்யு மூர்த்த மென்றான் முடிவென்றே. (௨௧)

உள்ளு நிகைமை யினிப்பிறவே றுளவே யுழைமான் மறிக்கன்று
துள்ளுங் கரத்தா ரணிபணியின் சூடா சூழ மணிகவர் சுரந்திரீர்
தெள்ளுஞ் சடையார் தேவர்கடம் பிரா னடி யுடனே சேரமிசைக்
கொள்ளுஞ் சினமால் விடைத்தேவர் குலமன் றோவிச் சுரபிகுலம். (௨௨)

என்றின் னனவே பலவுநினைந் திந்த நினை வழியே மெய்த்திகைக்க
கன்று பயிலா னிரைகாக்கு மிதன்மே லில்லை கடனிதுவே
மன்று ளாடுஞ் சேவடிகள் வழுத்து நெறியா வதுமென்று
நின்ற வாயன் றனைநோக்கி நிரைமேய்ப் பொழிக நீயென்பார். (௨௩)

யானே யினியிந் நிரைமேய்ப்ப னென்றா ரஞ்சி யிடைமகனுந்
தானே நிறைஞ்சி விட்டகன்றா னம் மறையோ ரிசைவினா
லானோ நெருங்கு மப்பேரா யமளிப் பாராகிப் பைங்கூழ்க்கு
வானே யென்ன நிரைகாக்க வந்தார் தெய்வ மறைச்சிறுவர். (௨௪)

கோலுங் கயிறுங் கொண்டுகுழைக் குடுமி யலையக் குலவுமான்
றோலு நூலுஞ் சிறுமார்பிற் றுவள வரைக்கோ வணஞ்சுடரப்
பாலும் பயனும் பெருகவரும் பசுக்கண் மேய்க்கும் பான்மையினாற்
சாலும் புலவி னவைவேண்டுந் தனையு மிசையுந் தலைச்சென்று. (௨௫)

பதவு காலங் களின்மேய்த்தும் பறித்து மளித்தும் பரிவகற்றி
யிதமுண் டுறையு நற்றண்ணீ ரூட்டி யச்ச மெதிர்நீக்கி
யதர்நல் லனமுன் செலநீழ லமர்வித் தமுத மதுரப்பா
லுதவும் பொழுது பிழையாம லுடையோ ரில்லந் தொறுமுய்த்தார். (௨௬)

மண்ணிக் கரையின் வளர்புறவின் மாடும் படுகர் மருங்கினிலுந்
தண்ணித் திலநீர் மருதத்தண் டலைசூழ் குலையின் சார்பினிலு
மெண்ணிற் பெருகு நிரைமேய்த்துச் சமிதை யுடனே யெரிகொண்டு
நண்ணிக் கங்குன் முன்புகுந்து நன்னாள் பலவா மந்நாளில். (௨௭)

ஆய நிரையின் குலமெல்லா மழகின் விளங்கி மிகப்பல்கி
மேய வினிய புல்லுணவும் விரும்பு புனலு மார்தலினா
லேய மனங்கொள் பெருமகிழ்ச்சி யெய்தி யிரவு நன்பகலுந்
தூய தீம்பான் மடிபெருகிச் சொரிய முலைகள் சுரந்தனவால். (௨௮)

பூணுந் தொழில்வேள் விச்சடங்கு புரிய வோம தேனுக்கள்
காணும் பொலிவின் முன்னையினு மனேக மடங்கு கறப்பனவாய்ப்
பேணுந் தகுதி யனபாலிப் பிரம சாரி மேய்த்ததற்பின்
மாணுந் திறத்த வானவெண் மறையோ ரெல்லா மனமகிழ்ந்தார். (௨௯)

அனைத்துத் திறத்து மாநிரைக ளணைந்த மகிழ்ச்சி யளவின்றி
மனைக்கட் கன்று பிரிந்தாலு மருவுஞ் சிறிய மறைக்கன்று
தனைக்கண் டருகு சார்ந்தருகித் தாயாந் தன்மை நிலைமையவாய்க்
கனைத்துச் சுரந்து முலைக்கண்கள் கறவா மேபால் பொழிந்தனவால். (௩௰)

தம்மை யணைந்த வான்முலைப்பா றாமே பொழியக் கண்டுவந்து
செம்மை நெறியே யுறுமனத்திற் றிருமஞ் சனமாங் குறிப்புணர்ந்தே
யெம்மை யுடைய வள்ளலா ரெய்த நினைந்து தெளிந்ததனின்
மெய்ம்மைச் சிவனார் பூசனையை விரும்பும் வேட்கை விளைந்தெழலும். (௩௧)

அங்கண் முன்னை யர்ச்சனையி னளவின் றொடர்ச்சி விளையாட்டாப்
பொங்கு மன்பான் மண்ணிமணற் புளினக் குறையி லாத்தியின்கீழ்ச்
செங்கண் விடையார் திருமேனி மணலா லாக்கிச் சிவாலயமுந்
துங்க நீடு கோபுரமுஞ் சுற்றா லயமும் வகுத்தமைத்தார். (௩௨)

ஆத்தி மலருஞ் செழுந்தளிரு முதலா வருகு வளர்புறவிற்
பூத்த மலர்க டாந்தெரிந்து புனிதர் சடிலத் திருமுடிமேற்
சாத்த லாகுந் திருப்பள்ளித் தாமம் பலவுந் தாங்கொய்து
கோத்த விலைப்பூங் கூடையினிற் கொணர்ந்து மணந்தங் கிடவைத்தார். (௩௩)

நல்ல நவகும் பங்கள்பெற நாடிக் கொண்டு நாணற்பூங்
கொல்லை யிடத்துங் குறைமறைவு மேவுங் கோக்க ளுடன்கூட
வொல்லை யணைந்து பாலாக்க வொன்றுக் கொருகா லாக்கவெதிர்
செல்ல வவையுங் கனைத்துமுலை தீண்டச் செழும்பால் பொழிந்தனவால். ௩௪

கொண்டு மடுத்த குடநிறையக் கொணர்ந்து விரும்புங் கொள்கையினு
லண்டர் பெருமான் வெண்மணலா லயத்து ளவைமுன் ரூபித்து
வண்டு மருவுந் திருப்பள்ளித் தாமங் கொண்டு வரன்முறையே
பண்டைப் பயில்வா லருச்சித்துப் பாலின் றிருமஞ் சனமாட்டி. (௩௫)

மீள மீள விவ்வண்ணம் வெண்பால் சொரிமஞ் சனமாட்ட
வாள வுடையார் தம்முடைய வன்ப ரன்பின் பாலுளதாய்
மூள வமர்ந்த நயப்பாடு முதிர்ந்த பற்று முற்றச்சூழ்
கோள மதனி லுண்ணிறைந்து குறித்த பூசை கொள்கின்றார். (௩௬)

பெருமை பிறங்குஞ் சேய்ஞலூர்ப் பிள்ளை யார்தம் முள்ளத்தி
லொருமை நினைவா லுமைபாடிரா னுவக்கும் பூசை யுறுப்பான
திருமஞ் சனமே முதலவற்றிற் றேடா தனவன் பினினிரப்பி
வருமந் நெறியே யர்ச்சனைசெய் தருளி வணங்கி மகிழ்கின்றார். (௩௭)

இறையோ னடிக்கீழ் மறையவனா ரெடுத்த திருமஞ் சனமாட்டு
நிறைபூ சனைக்குக் குடங்கள்பா லினிரம்பச் சொரிந்து நிரைக்குலங்கள்
குறைபா டின்றி மடிபெருகக் குவிந்த முலைப்பால் குறைவின்றி
மறையோர் மனையின் முன்புதரும் வளங்கள் பொலிய வைகுமால். (௩௮)

செயலிப் படியே பலநாளுஞ் சிறந்த பூசை செய்வதற்கு
முயல்வுற் றதுவே திருவிளையாட் டாக முந்நூ லணிமார்ப
ரியல்பிற் புரியு மற்றிதனைக் கண்டித் திறத்தை யறியாத
வயன்மற் றொருவ னப்பதியி லந்த ணாளர்க் கறிவித்தான். (௩௯)

அச்சொற் கேட்ட வருமறையோ ராய னறியா னென்றவற்றி
னிச்சை வழியே யான்மேயப்பே னெனறெம பசுகக டமைக்கறந்து
பொச்ச மொழுகு மாணவகன் பொல்லாங குரைக்க வவன்றாதை
யெச்ச தத்தன் றனையழைமி னென்றா ரவையி லிருந்தார்கள். (௪௰)

ஆங்கு மருங்கு நின்றாாக ளவவந தணன்றன் றிருமனையின்
பாஙகு சென்று மற்றவனை யழைததுக கொணடு வரப்புகாநத
வோஙகு சபையோ ரவனைபபாாத தூரா னினைமேயத துனமகனீசெய்
தீஙகு தனனைக கேளெனறு புகுநத பரிசு செபபுவாா. (௪௧)

அந்தண் மறையோ ராகுதிக்குக் கறக்கும் பசுக்க ளானவெலாஞ்
சிநதை மகிழநது பரிவின்ற திரளக கொடுபோய மேயபபானபோற
கநத மலிபூம புனனமணணி மணலிற கறநது பாலுகுதது
வநதபரிசே செயகினறா னெனறு மறையோா வாயமொழிநதாா. (௪௨)

மறையோா மொழியக கேடடஞசிச சிறுமா ணவகன் செயதவிது
விறையு நானமுன பறிநதிலே னிதறகு முனபு புகுநததனை
நிறையும பெருமை யநதணாகாள பொறுகக வேணடு நீஙகளெனக்
குறைகொண டிறைஞசி யினிபபுகுதிற குறற மெனதே யாமெனறான் (௪௩)

அந்த ணாளா தமைவிடைகொண டந்தி தொழுது மனைபுகுநது
வநத பழியொன றெனநினைநதே மகனாா தமககு வாய்நேரா
னிநத நிலைமை யறிவேனென றிரவு கழிநது நிறைமேயகக
மைந்த னார்தாம் போயினபின் மறைநது சென்றான மறைமுதியோன். (௪௪)

சென்ற மறையோன திருமகனா சிறநத வூரா னிரைகொடுபோய
மனறன் மருவும புறவினகண மேயபபாா மணணி மணற்குறையி
லன்று திரளக் கொடுசெனற வதனை யறிந்து மறைநதப்பா
னினற குரவின மிசையேறி நிகழவ தறிய வொளிததிருநதான் (௪௫)

அன்பு புரியும் பிரமசா ரிகளு மூழ்கி யரனார்க்கு
முன்பு போல மணறகோயி லாககி முகைமென மலர்கொய்து
பினபு வருமான முலைபொழிபால பெருகுங குடஙகள பேணுமிடந்
தனபாற கொணாநது தாபிததுப பிறவும வேணடு வனசமைததாா. (௪௬)

நினற வீதியின விளையாட்டா நிறைநத வரும்பூ சனைதொடஙகி
யொனறு முளளத துணமையினு லுடைய நாதன திருமுடிமேன்
மன்றல் விரவுந திருப்பளளித தாமஞ சாததி மஞசனமா
நன்று நிறைதீம் பாற்குடஙக ளெடுத்து நயப்புற ராட்டுதலும். (௪௭)

பரவ மேன்மே லெழும்பரிவும் பழைய பான்மை மிகும்பணபும்
விரவு மேதக கவாதமபான மேவும் பெருமை வெளிபபடுபபா
னாவ மேவுஞ் சடைமுடியா ரருளா மெனன வறிவழிநது
குரவ மேவு முதுமறையோன் கோப மேவும் படிகணடான். (௪௮)

கண்ட போதே விரைந்திழிந்து கடிது சென்று கைத்தண்டு
கொண்டு மகனா திருமுதுகிற புடைத்துக கொடிதா மொழிகூறத்
தொண்டு புரியுஞ் சிறியபெருந் தோனற லாதம் பெருமான்மேன்
மண்டு காத லருச்சனையின் வைத்தாா மறறொன றறிநதிலரால். (௪௯)

மேலாம் பெரியோர் பலகாலும் வெகுண்டோ னடிக்க வேறுணரார்
பாலார் திருமஞ் சனமாட்டும் பணியிற் சலியா ரதுகண்டு
மாலா மறையோன் மிகச்செயிர்த்து வைத்த திருமஞ் சனக்குடப்பால்
காலா லிடறிச் சிந்தினான் கையாற் கடமைத் தலைநின்றான். (௫௰)

சிந்தும் பொழுதி லதுநோக்குஞ் சிறுவ ரிறையிற் றீயோனைத்
தந்தை யெனவே யறிந்தவன்றன் றாள்கள் சிந்துந் தகுதியினான்
முந்தை மருங்கு கிடந்தகோ லெடுத்தாங் கதுவே முறைமையினால்
வந்து மழுவா யிடவெறிந்தார் மணமேல் வீழ்ந்தான் மறையோனும். (௫௧)

எறிந்த வதுவே யாச்சனையி லிடையூ றகற்றும் படையாக
மறிந்த தாதை யிருதாளுந் துணித்த மைந்தர் பூசனையி
லறிந்த விடையூ றகற்றினராம் முன்போ லருச்சித் திடப்புகலுஞ்
செறிந்த சடைநீண் முடியாருந் தேவி யோடும் விடையேறி. (௫௨)

பூத கணங்கள் புடைசூழப் புராண முனிவர் புத்தேளிர்
வேத மொழிக ளெடுத்தேத்த விமல மூர்த்தி திருவுள்ளங்
காதல் கூர வெளிப்படலுங் கண்டு தொழுது மனங்களித்துப்
பாத மலர்க்கண் மேல்விழுந்தார் பத்தி முதிர்ந்த பாலகனார். (௫௩)

தொடுத்த விதழி சூழ்சடையார் துணைத்தா ளிழற்கீழ் விழுந்தவரை
யெடுத்து நோக்கி நம்பொருட்டா லீன்ற தாதை விழவெறிந்தா
யடுத்த தாதை யினியுனக்கு நாமென் றருள்செய் தணைத்தருளி
மடுத்த கருணை யாற்றடவி யுச்சி மோந்து மகிழ்ந்தருள. (௫௪)

செங்கண் விடையார் திருமலர்க்கை தீண்டப் பெற்ற சிறுவனா
ரங்கண் மாயை யாக்கையின்மே லளவின் றுயர்ந்த சிவமயமாய்ப்
பொங்கி யெழுந்த திருவருளின் மூழ்கிப் பூமே லயன்முதலாந்
துங்க வமரர் துதிசெய்யச் சூழ்ந்த வொளியிற் றோன்றினார். (௫௫)

அண்டர் பிரானுந் தொண்டர்தமக் கதிப னாக்கி யனைத்துநா
முண்ட கலமு முடுப்பனவுஞ் சூடு வனவு முனக்காகச்
சண்டீ சனுமாம் பதந்தந்தோ மென்றங் கவர்பொற் றடமுடிக்குத்
துண்ட மதிசேர் சடைக்கொன்றை மாலை வாங்கிச் சூட்டினார். (௫௬)

எல்லா வுலகு மார்ப்பெடுப்ப வெங்கு மலர்மா ரிகள்பொழியப்
பல்லா யிரவர் கணநாதர் பாடி யாடிக் களிபயிலச்
சொல்லார் மறைகள் துதிசெய்யச் சூழ்பல் லியங்க ளெழச்சைவ
நல்லார் தோங்க நாயகமா நங்கள் பெருமான் றொழுதணைந்தார். (௫௭)

ஞால மறியப் பிழைபுரிந்து நம்ப ரருளா லன்மறையின்
சீலந் திகழுஞ் சேய்ஞலூர்ப் பிள்ளை யார்தந் திருக்கையிற்
கோல மழுவா லேறுண்டு குற்ற நீங்கிச் சுற்றமுடன்
மூல முதல்வர் சிவலோக மெய்தப் பெற்றான் முதுமறையோன். (௫௮)

வந்து மிகைசெய் தாதைதாள் மழுவாற் றுணித்த மறைச்சிறுவ
ரந்த வுடம்பு தன்னுடனே யரனார் மகனா ராயினா
ரிந்த நிலைமை யறிந்தாரா ரீறி லாதார் தமக்கன்பு
தந்த வடியார் செய்தனவே தவமா மன்றோ சாற்றுங்கால். (௫௯)

நேச நிறைந்த வுள்ளத்தா னீல நிறைந்த மணிகண்டத்
தீச னடியார் பெருமையினை யெல்லா வுயிருந் தொழவெடுத்துத்
தேச முய்யத் திருத்தொண்டத் தொகைமுன் பணித்த திருவாளன்
வாச மலர்மென் கழல்வணங்க வந்த பிறப்பை வணங்குவாம். (௬௰)

சண்டேசுரநாயனார்புராண முற்றிற்று.

ஆகத் திருவிருத்தம் - ௲உ௱௭௰.

சூசனம்.

க. பசு ஓம்பல்

சிவலோகத்திலே சிவனது சந்நிதியில் இடபம் இருக்கும் அதன்பக்கத்திலே, நந்தை பத்திரை சுரபி சுசீலை சுமனை என்னும் ஐவகைப்பசுக்கள் இருக்கும் இவை முறையே, கபிலநிறமும் கருநிறமும் வெண்ணிறமும் புகைநிறமும் செந்நிறமும், உடையனவாம் இவ்வைந்தும், சிவனது திருவருளினாலே திருப்பாற்கடலில் இருந்து, சிவபூசையின் பொருட்டும், யாகாதி கருமங்களின் பொருட்டும், பூமியில் உற்பவித்தன.

இப்பசுவின் உறுப்புக்களிலே தேவர்களும் முனிவர்களும் தீர்த்தங்களும் இருக்குமாறு கூறுதும் பிரமாவும் விட்டுணுவும் கொம்பினடியில் இருப்பார், கோதாவரி முதலிய தீர்த்தங்களும் சராசரங்களும் கொம்பின் நுனியில் இருக்கும்; சிவன் சிரத்திலும், உமாதேவி நடுநெற்றியிலும், முருகக்கடவுள் மேல் நாசியிலும், நாகேசர் உள் நாசியிலும், அசுவினிதேவர் இரண்டுகாதுகளிலும், சூரியனும் சந்திரனும் இரண்டுகண்களிலும், வாயு பல்லிலும், வருணன் நாவிலும், சரசுவதி ஊங்காரத்திலும், இயமன் இருதயத்திலும், இயக்கர்கள் கொண்டைத்தலத்திலும், உதயாஸ்தமயன சந்திகள் உதட்டிலும், இந்திரன் கழுத்திலும், அருக்கர்கள் திமிலிலும், சாத்தியர் மார்பிலும், அனிலவாயு நான்கு கால்களிலும், மருத்துவர் முழந்தாள்களிலும், நாகலோகத்தார் குரத்தின் நுனியிலும், கந்தருவர் குரத்தின் நடுவிலும், தேவமாதர்கள் மேற்குரத்திலும், உருத்திரர் முதுகிலும், வசுக்கள் சந்திகளிலும், பிதிர்கள் அரைப்பலகையிலும், சத்தமாதர்கள் பக்கத்திலும், இலக்குமி அபானத்திலும், நாகேசர் அடிவாலிலும், இருப்பர், சூரியனொளி வால மயிரிலும், கங்கை மூத்திரத்திலும், யமுனை சாணத்திலும் இருக்கும், முனிவர்கள் உரோமத்திலும், பூமிதேவி உதரத்திலும் இருப்பர், சமுத்திரம் முலையிலும், காருகபத்தியம் முதலிய அக்கினி மூன்றும் முறையே வயிறு இருதயம் முகம் என்னும் உறுப்புக்களிலும், யாகங்களெல்லாம் எலும்பிலும் சுக்கிலத்திலும், இருக்கும், கற்புடைமகளிர் எல்லா அவயவங்களினும் இருப்பர்.

இத்துணைச்சிறப்பினவாகிய பசுக்களை இயக்குங்கால், சிறிதும் வருத்தம் செய்யாமல், இரக்கத்தோடும் பலாசங்கோலினாலே மெல்ல ஓங்கி, போ போ என்று இயக்குக இரக்கமின்றிக் கோபித்து அதட்டி அடிப்போர் நரகத்து வீழ்வர். பசுக்களின் பெருமையை உணர்ந்து, அவைகளை வலஞ்செய்து, துதித்து வணங்கி, புல்லுக்கொடுத்தோர் சிவலோகத்தை அடைந்து, இன்புறுவர். பசுக்களைத்தீண்டினும்; தீவினைகள் நீங்கி, நல்வினைகள் பெருகும் அவைகள் இம்மை மறுமை இரண்டினும் பயனைத் தரும். பசுக்களுக்குச் சாலையை விதிப்படி செய்வித்து, ஆற்றுமண் ஓடைமண் புற்றுமண் வில்வத்தடிமண் அரசடிமண் என்பவைகளால் நிலம்படுத்து, முதிர்கன்று இளங்கன்று நோயுற்றகன்று என்னும் இவைகளுக்கு இடங்கள் வெவ்வேறாக அமைக்க: நாடோறும் சோ

சல கோமயங்களைப் புறத்தே நீக்கி, சுத்திசெய்க: மசகம்வராமல் தூபம் இடுக: தீபங்கள் ஏற்றுக: சாலை எங்கும் பூமாலை நாற்றுக: பசுக்களை, சாலையினுள்ளே சுவத்தி என்னும் சொல்லைச் சொல்லி, மெல்லமெல்லப் புகுவித்து, சிரத்தையோடும் புல்லைக் கொடுக்க. நோயுற்ற பசுக்களுக்கு வேறிடம் அமைத்து, மருந்து கொடுத்துப் பேணுக அட்டமிதோறும் பசுக்களை நீராட்டி, பூசுசூட்டி, அன்னமும் ஜலமும் ஊட்டி, தூபதீபம் காட்டி, வணங்குக. பசுக்களை வேனிற்காலத்திலே சோலைகளிலும், மழைக்காலத்திலே மலைச்சாரல் வனங்களிலும், பனிக்காலத்திலே வெய்யில் மிகுந்த வெளிகளிலும், இடர் உறுவண்ணம் மேய்க்க. பசுக்களை இடர் நீங்கக் காக்காதவர்களும், பூசைசெய்யாதவர்களும், காக்காத்பாவிகளைத் தண்டியாத அரசனும், நரகத்தில்வீழ்வர்கள். ஆவுரிஞ்சுகல் நாட்டுதலும், சிவனுக்கும் ஆசாரியருக்கும் பசுவைத் தானம் செய்தலும், குற்றமற்ற இலக்கணங்களையுடைய இடபத்தைச் சிவசந்நிதிக்குத் தானம் செய்தலும், சிவனது திருப்பணியின் பொருட்டுச் சகடத்திற்கு எருது கொடுத்தலும், இளைத்த பசுவைக் கண்டு இரங்கித் தாம் வாங்கி வளர்த்தலும், பெரும் புண்ணியங்களாம் பசுக்கள் தரும் பால் தயிர் நெய் கோசலம் கோமயம் என்னும் பஞ்சகவ்வியங்களையும் சிவனுக்கு அபிஷேகம் பண்ணுவிக்க. பாலை இரண்டு மாசம் செல்லும் வரையும் கன்று பருகும்படி விட்டு, பின் கறந்து சிவனுக்கு அபிஷேகம் பண்ணுவிக்க கன்று பால் உண்டு முலையை விடுத்தபோது, ஜலத்தினாலே முலையைக் கழுவிக் கறக்க. ஆசை மிகுதியினாலே கன்றுக்குப் பால்விடாமற் கறந்தவன் நரகத்தில் வீழ்ந்து நெடுங்காலம் வருந்தி, பின்பு பூமியிலே பிறந்து, கடும்பசியினாலே வீடுகள்தோறும் இரப்பன். கபிலையின் பாலைச் சிவனுக்கே கொடுக்க, அதனைத் தாம் பருகில் நரகத்து வீழ்வா. புலையர்கள் பசுக்களின் சாலையிலே புகுந்தார்களாயின், எண்ணில்லாத காலம் எரிவாய நரகத்தில் வீழ்ந்து வருந்துவார்கள், அவர்களுக்குப் பரிகாரம் இல்லை. மலட்டுப்பசுவின் மேலேனும் இடபத்தின் மேலேனும், பாரம் ஏற்றினோரும், இடபத்தில் ஏறினோரும், நரகத்தில் வீழ்வா. பசுக்களைப் பகைவர் கவரின், எதிர்ந்து காக்க; காத்தல் அரிதாயவழித் தம்முயிர் விடுத்தோர் சிவபதம் அடைவர் இதுகாறும் கூறியவற்றிற்கெல்லாம் பிரமாணம் சிவதருமோத்தரத்துக் கோபுரவியலின் இறுதியிற் காண்க.

இப்பசுமேய்த்தலாகிய உத்தம புண்ணியத்தால் மிகச் சிறப்புற்றவர் இச் சண்டேசுரநாயனார் அது, இவர் தாம் ஒருநாள் இடையன் பசு நிரையினுள்ளே ஒருபசுவைக் கோலினால் அடிக்கக் கண்டபோது, இரக்கமிகுதியினாலே கோபித்து விலக்கி, பசுக்களின் பெருமையை உள்ளபடி சிந்தித்து உணர்ந்து, அவைகளை அவைகளின் கருத்துக்கு இசைய மேய்த்தலிற் சிறந்த புண்ணியம் இல்லை எனவும் சிவனை வழிபடும் நெறியும் அதுவே எனவும் துணிந்து, அவ்விடையனை அகற்றி, அன்று தொடங்கித் தாமே அந்நிரையை மெய்யன்போடு விதிப்படி மேய்த்தமையாலே, தெளியப்படும்.

௨ சிவ பூசை.

ஆன்மாக்களுக்கு ஆணவமாகிய மூலமல காரணத்தினாலே கன்மானுசாரமாக உண்டாகும் பிறப்பு, அண்டசம் சுவேதசம் உற்பிச்சம் சராயுசம் என நால்வகைப்படும். அவற்றுள், அண்டசம் முட்டையிற் றோன்றுவன. சுவேதசம் வேர்வையிற் றோன்றுவன. உற்பிச்சம் வித்துக்களை மேற்பிளந்து தோன்றுவன சராயுசம் கருப்பையிற் றோன்றுவன. இவைகளின்விரி எண்பத்துநான்குநூறாயிரம் யோனிபேதமாம். இவ்வாறுள்ள யோனிகளுள், மற்றையோனிகள் எல்லாவற்றையும் போகத்தினாலும் பிராயச்சித்தம் முதலியவற்றினாலும் நீக்கி, மனிதப்பிறப்பிலே வருதல், மிகுந்த அருமையாம்.

அவ்வருமை, ஆராயுங்காலத்து, கடலைக் கையினாலே நீந்திக் கரை ஏறுதல் போலாம். இத்தன்மைத்தாகிய மனிதப்பிறப்பை எடுப்பினும், சாத்திரமுணர்வும் வீசாத மலைகளிலும் வனங்களிலும் குறவர் மறவர்களாயப் பிறவாமல், சாத்திரம் வழங்கும் தேசங்களிலே பிறப்பது மிகுந்த புண்ணியம். அதினும், வேதாகமங்கள் வழங்காத மிலேச்ச தேசத்தை விட்டு அவை வழங்கும் ஆரியதேசத்திலே பிறப்பது மிகுந்த புண்ணியம் அதினும், ஈனசாதிகளாயப் பிறவாமல் பிராமணர் முதலிய நான்கு வருணத்தாராய்ப் பிறப்பது மிகுந்த புண்ணியம். அதினும், பரசமயங்களில் செல்லாமல் சிவனே பரமபதியென்று தெளிந்து வழிபடும் சைவசமயத்தைச் சார்தல் இத்துணைத்தென்று கூறலாகாத பெரும்புண்ணியமாம். இதற்குப் பிரமாணம். சிவஞானசித்தியார். "அண்டசஞ் சுவேதசங்க ளுற்பிச்சஞ் சராயு சத்தோ - டெண்டரு நாலெண் பத்து நான்குநூ றாயிரத்தா - லுண்டுபல் யோனி யெல்லா மொழித்துமா னுடத்துதித்தல் - கண்டிடிற் கடலைக் கையா னீந்தினன் காரி யங்காண். நரர்பயில் தேசந் தன்னி லுன்மறை பயிலா நாட்டில் - விரவுத லொழிந்து தோன்றன் மிக்கபுண் ணியந்தா னுகும் - தரையினிற் கீழை விட்டுத் தவஞ்செய்சா தியினில் வந்து - பரசம யங்கட் செல்லாப் பாக்கியம் பண்ணொ ணாதே. வாழ்வெனு மையல் விட்டு வறுமையாஞ் சிறுமை தப்பித் - தாழ்வெனுந் தன்மை யோடுஞ் சைவமாஞ் சமயஞ் சாரு - மூழ்பெற லரிது சால வுயர் சிவ ஞானத் தாலே - போழிள மதியி னானைப் போற்றுவா ரருள்பெற் றாரே." எனவரும்.

இவ்வருமையாகிய மனிதப்பிறப்பை உண்டாக்கியது, பசுபதியாகிய சிவனை, மனசினாலே நினைத்தற்கும், வாக்கினாலே துதித்தற்கும், கைகளினாலே பூசித்தற்கும், கால்களினாலே வலம் வருதற்கும், தலையினாலே வணங்குதற்கும், செவிகளினாலே அவரது புகழைக் கேட்டற்கும், கண்களினாலே அவரது திருமேனியைத் தரிசித்தற்குமாம். மேலுலகத்துள்ள பிரமா விட்டுணு இந்திரன் முதலியோரும் இப்பூமியின் கண்ணே வந்து சிவனைப் பூசிப்பார்கள். ஆதலால், இம்மனித சரீரம் கிடைத்தற்கு அரியது. இச்சரீரம் உள்ளபொழுதே சிவபூசையைப் பண்ணி, மோக்ஷத்தைப் பெறுதொழியில், பின்பு மோக்ஷம் கிடைத்தல் அரிது அரிது! ஆன்மாக்கள் தாம் நல்ல சரீரம் எடுத்தும், இவையெல்லாம் சிறிதும் ஆராயாமல், ஐயையோ! வீணாகத் திரிந்து காலங் கழிக்கும் அறியாமை இருந்தபடி என்னே! "மானுடப் பிறவி தானும் வகுத்தது மனவாக் காயந் - தானிடத் தைந்து மாடு மரன்பணிக் காக வன்றோ - வானிடத் தவரு மண்மேல் வந்தரன் றனையர்ச் சிப்ப - ரூனெடுத் துழலு மூமரொன்றையு முணரா ரந்தோ." எனச் சிவஞான சித்தியாரினும், "கண்ணுதலா லயநோக்குங் கண்களே கண்கள் கறைக்கண்டன் கோயில்புகுங் கால்களே கால்கள் - பெண்ணொருபா கனைப்பணியுந் தலைகளே தலைகள் பிஞ்ஞகனைப் பூசிக்குங் கைகளே கைகள் - பண்ணவன்றன் சீர்பாடு நன்னாவே நன்னாப் பரன்சரிதை யேகேட்கப் படுஞ்செவியே செவிக - ளண்ணல்பொலங் கழனினைக்கு நெஞ்சமே நெஞ்ச மவனடிக்கீ ழடிமைபுகு மடிமையே யடிமை." எனப் பிரமோத்தர காண்டத்தினும், கூறுமாற்றானும் உணர்க.

சிவபூசையாவது, புட்பம் திருமஞ்சனம் முதலிய உபகரணங்கள்கொண்டு, ஆத்துமசுத்தி தானசுத்தி திரவியசுத்தி மந்திரசுத்தி இலிங்கசுத்தி என்னும் பஞ்சசுத்திகளும் செய்து, சிவலிங்கத்தின் பீடத்திலே சத்தியாதி சத்தி பரியந்த பதுமமாகிய சிவாசனம் பூசித்து, அதன்மேல் இலிங்கத்திலே வித்தியாதேகமாகிய மூர்த்தியை நியாசஞ்செய்து, அவ்வித்தியாதேகத்துக்குச் சிவனாய் உள்ள நிஷ்களரூபரும் ஞானானந்தமயரும் சருவகர்த்தாவும் சர்வவியா

பகருமாகும் பரசிவனாகிய மூர்த்திமானைத் துவாதசாந்தத்தின் மேலே தியானித்து, முன்னே நியாசஞ்செய்த வித்தியாதேகத்தில் ஆவாகித்து, "சுவாமீ, சருவ ஜகத்துக்கும் நாதரே, பூசையின்முடிவு எதுவரையுமோ அதுவரையும் நீர் பிரீதியுடன் இவ்விலிங்கத்திலே சாந்நித்தியராய் இரும்." என்று விண்ணப்பஞ் செய்து, பூசித்து ஸ்தோத்திரம் பிரதக்ஷிணம் நமஸ்காரம் பண்ணி முடித்தலாம். லிங்க என்னும் தாது சித்திரித்தல் என்னும் பொருட்டாதலால், படைத்தல் காத்தல் முதலியவற்றால் உலகத்தைச் சித்திரிப்பதாகிய பரமேசுவரப் பிரபாவமே லிங்கம் எனப்படும் அவ்விலிங்கத்தின் வியத்திஸ்தானமாகிய சைலம் ஸ்பாடிகம் க்ஷணிகம் லோஹஜம் என்பனவும் உபசாரத்தாலே இலிங்கம் எனப்படும். வித்தியாதேகமாவது பஞ்சகிருத்தியங்களை அதிட்டிக்கும் சத்தியேயாம். மூலமலம் முதலியன இன்மையால், சிவனுக்கு வைந்தவம் முதலிய சரீரம் இன்றிச் சத்திசரீரம் உண்டாம் அச்சரீரம் பஞ்சகிருத்திய உபயோகிகளாகிய ஈசானம் முதலிய பஞ்சமந்திரங்களாலே சிரம் முதலாகக் கற்பிக்கப்படும். சிவன் நிராகாரவஸ்துவாகிய தம்மை ஆன்மாக்கள் தியானித்தல் பூசித்தல் கூடாமையால், பத்தா அனுக்கிரகத்தின் பொருட்டே இச்சத்திகாரியமாகிய கற்பஞ்சரீரம் கொண்டார் என்க.

இவ்வாறு அன்போடு பூசை செய்யப்படில், கருணாநிதியாகிய சிவன் இலிங்கத்தில் நின்று அப்பூசையை ஏற்று, அதுசெய்தார்க்கு அருள் செய்வர். அது "தாபரஞ் சங்கம மங்க ளென்றிரண் டுருவி னின்று-மாபரன் பூசை கொண்டு மன்னுயிர்க் கருளை வைப்ப - னீபரன் றன்னை நெஞ்சி னினைவையே னிறைந்த பூசை - யாயபரம் பொருளை நாளு மாசறநீ யன்பு செய்தே" என்னும் சிவஞானசித்தித் திருவிருத்தத்தால் உணர்க. அன்பின்றிச்செய்யப்படும்பூசை பயன்படாமை "நெக்கு நெக்கு நினைப்பவர் நெஞ்சுளே - புக்கு நிற்கும்பொன் னார்சடைப் புண்ணியன் - பொக்க மிக்கவர் பூவுநீருங்கண்டு - நக்கு நிற்ப னவர்தம்மை நாணியே" என்னும் திருநாவுக்கரசுநாயனார் தேவாரத்தானும், "கையொன்று செய்ய விழியொன்று நாடக் கருத்தொன் றெண்ணப்- பொய்யொன்று வஞ்சக நாவொன்று பேசப் புலால்கமழு - மெய்யொன்று சாரச் செவியொன்று கேட்க விரும்புமியான் - செய்கின்ற பூசையெவ் வாறுகொள் வாய்வினை தீர்த்தவனே" என்னும் பட்டணத்துப் பிள்ளையார் வாக்கானும் உணர்க.

இச்சண்டேசுரநாயனார் முற்பிறப்பில் வேதாகமங்களை ஓதி உணர்ந்து, சிவபூசையை விதிவழுவாது செய்தமையாலன்றே, இப்பிறப்பில் மிகுந்த இளமைப்பிராயத்திற்றானே சகல சாத்திரப்பொருள்களையும் எளிதின் உணர்ந்து, சிவனே எம்மை உடையவர் என்னும் மெய்யுணர்வினாலே, சிவன்மாட்டு இடையறாது மேன்மேலும் பெருகி வளரும் அத்தியற்புதமாகிய மெய்யன்பே வடிவமாயினார். இவருக்கு வேதாகமங்கள் எல்லாம் முற்பிறப்பின் அறிவுத்தொடர்ச்சியினால் எளிதின் விளங்கின என்பது இங்கே "ஐந்து வருட மவர்க்கணைய வங்க மாறு முடனிறைந்த-சந்த மறைக ளுட்படமுன் றலைவ மொழிந்த வாக மங்கண் - முந்தை யறிவின் றொடர்ச்சியினான் முகைக்கு மலரின் வாசம்போற் - சிந்தை மலர வுடனமலருஞ் செவ்வி யுணர்வு சிறந்ததால்." என்பதனாலும், "குலவு மறையும் பலகலையுங் கொளுத்து வதன்முன் கொண்டமைந்த - நிலவு முணர்வி னிறங்கண்டு நிறுவு மறையோ ரதிசயித்தார்" என்பதனாலும், உணர்த்தப்பட்டது ஒருபிறப்பிற்கற்றகல்வி மறுபிறப்புக்களினும் பயன்படும் என்பது "ஒருமைக்கட் டான்கற்ற கல்வி யொருவற் - கெழுமையு மேமாப் புடைத்து." என்னும் திருக்குறளானும், உணர்க. இவர் முற்பிறப்பிலே சிவபூசைசெய்தவர் என்பது, இங்கே "அங்கண் முன்னை யர்ச்சனையி னளவின் றொடர்ச்சி விளையாட்டாய் - பொங்கு மன்பால்."

என்பதனால் குறிப்பிக்கப்பட்டது. இவரது அன்பின்முதிர்ச்சி "நடமே புரியுஞ் சேவடியா ரம்மை யுடையா ரெனுமெய்ம்மை - யுடனே தோன்று முணர்வினக ணொழியா தூறும் வழியன்பின் - கடனே யியல்பாய் முயற்றிவருங் காதன் மேன்மே லெழுங்கருத்தின் - றிடனோ ரிற்குஞ் செம்மலார் திகழு நாளி லாங்கொருநாள்" என்பதனால் உணர்த்தப்பட்டது. ஆன்மா சிவன் உடைமை என்பது "அநாதி சிவனுடைமை யாலெவையு மாங்கே - யநாதியெனப் பெற்ற வணுவை - யநாதியே - யார்த்த துயரகல வம்பிகையோ டெவ்விடத்துங் - காத்த லவன்கடனே காண்." என்னும் திருக்களிற்றுப்படியாராலும், உணர்க. இவர் முற்பிறப்பில் விதிவழுவாது செய்த பூசையின் றொடர்ச்சியினாலன்றே, இப்பிறப்பில் மிகுந்த இளமைப் பிராயத்திலே, பசுப்பால் சிவனுக்குத் திருமஞ்சனமாந்தகுதி உடைமையை நினைந்தவுடனே, சிவபூசையில் மிக்க ஆசையுடையராய், அதனைச் செய்வாராயினார். அப்பூசை பிறருக்கு விளையாட்டாகத் தோன்றியதாயினும், இடையறாத மெய்யன்பினாலே செய்யப்பட்டமையானன்றே, உயிர்க்குயிராகிய சிவனுக்கு மிக உவப்பாயிற்று.

இந்நாயனார் சிவனது உண்மையை நினைத்தல் கேட்டல் காண்டல் செய்தபொழுதே கரையழிந்த அன்பினாலே ஓர் பயனும் கருதாது அவ்வன்புதானே தமக்கு இன்பமாகத் தம்மை மறந்து நின்றார் என்பது, இவர் சிவபூசை செய்யும்பொழுது தந்தையாகிய எச்சதத்தன் முதுகிலே பலமுறை அடித்துக் கொடுமொழிகளைக் கூறவும், தாம் அவற்றைச் சிறிதும் அறிந்திலாமையானும், அவன் பாற்குடத்தைக் காலால் இடறிச் சிந்தக் கண்டபோது அவனைத் தமது தந்தை என்று கண்டும், தமது பரமபிதாவாகிய சிவனுக்கு அபராதஞ் செய்தமைபற்றி அவன் கால்களைத் துணித்து, முன்போலவே பூசிக்கப்புகுந்தமையானும், செவ்விதிற் றுணியப்படும். இப்பத்தியோகத்தாலன்றே, உடனே கருணாநிதியாகிய சிவன் இடபாரூடராய் வெளிப்பட்டு, தமது அருமைத் திருக்கரங்களால் இவரை எடுத்து, "நம்பொருட்டு உன்னைப் பெற்ற பிதாவை வெட்டினாய்; இனி உனக்கு நாமே பிதா" என்று அருளிச்செய்து, இவரை அணைத்து, இவருடைய சரீரத்தைத் தடவி உச்சிமோந்து, இவருக்கு அந்தச் சரீரத்திலேதானே தமது சாரூப்பியத்தைக் கொடுத்து, தொண்டர்களுக்கெல்லாம் தலைமையாகிய சண்டேசுரபதத்தில் இருத்தியருளினார். இவர் அச்சரீரத்திற்றானே சிவசாரூப்பியம் பெற்றமை இங்கே "செங்கண் விடையார் திருமலர்க்கை தீண்டப் பெற்ற சிறுவனா - ரங்கண் மாயை யாக்கையின்மே லளவின் றுயர்ந்த சிவமயமாய்ப் - பொங்கி யெழுந்த திருவருளின் மூழ்கிப் பூமே லயன் முதலாந் - துங்க வமரர் துதிசெய்யச் சூழ்ந்த வொளியிற் றோன்றினார்" என்பதனாலும், "வந்து மிகைசெய் தாதைதாள் மழுவாற் றுணித்த மறைச்சிறுவ - ரந்த வுடம்பு தன்னுடனே யரனார் மகனா ராயினார்." என்பதனாலும், உணர்த்தப்பட்டது. சிவஞானசித்தியாருரையிலே "அந்தத் தேகத்திலே தானே சிவசாரூப்பியத்தைப் பெற்றார்." என்றார் சிவாக்கிரயோகிகளும்.

இந்நாயனார், பிராமணனும் தமக்குப் பிதாவும் குருவுமாகிய எச்சதத்தனை மழுவினால் வெட்டியும், பிரமகத்தி பிதிர்கத்தி குருகத்தி என்னும் தோஷங்கள் பொருந்தாது, சிவசாரூப்பியம் பெற்றமை யாதுகாரணத்தாலெனின், சிவபூசையின் மிக்க புண்ணியமும் சிவாபராதத்தின் மிக்க பாவமும் இன்மையானும், இவர் செய்யும் சிவபூசைக்கு எச்சதத்தன் இடையூறு செய்தமை சிவாபராதமாதலானும், இவர் பரமபிதாவும் பரமகுருவுமாகிய சிவனிடத்து உள்ள அன்புமிகுதியினால் அவர் நிமித்தமே அவ்வெச்சதத்தனை வெட்டினமையானும், தற்செயலற்றுச் சிவாதீனமாய் நிற்போர் செய்தது பாதகமாயினும் அதனைச் சிவன் தமது பணியாகவே பண்ணிவிடுவராதலானும், என்க. "அரனடிக் கன்பர்

செய்யும் பாவமு மறம தாகும் - பரனடிக் கன்பி'லாதார் புண்ணியம் பாவ மாகும் - வரமுடைத தக்கன் செய்த மாவேள்வி தீமை யாகி - நரரினிற் பால ன செயத பாதக நனமை யாயததே." எ-ம். "இவனுலகி லிதமகிதஞ் செயத வெல்லா மிதமகித மிவனுக்குச் செயதாரபா லிசையு - மவனிவனாய நினறமு றை யேக ஞகி யரன்பணியி னினறிடவு மகிலுங் குறறஞ - சிவனுமிவன செயதியெலலா மெனசெயதி யெனறுஞ் செயததெனக இவனுககுச செயத தெ னனும - பவமகல வுடனாகி நினறுகொளவன பரிவாற் பாதகததைச செயதிடி னும பணியாககி விடுமே" எ-ம் சிவஞானசித்தியாரில கூறுமாற்றானும, உணாக இனனும, இந்நாயனாரால இமமையிலே தணடிககபபடடமையால அனறோ, எசசதததன சிவததுரோகததால மறுமைககண நரகததில வீழநது வருநதாது, தன சுறறததுடன சிவலோகததை அடைநதான அகததியமுனிவருககும இராமருககும, தமககும பிறாககும பெருந்தீஙகு செயத விலவலன வாதாவியையும இராவணனையும கொனறமையாலாகிய பிரமகததியைச சிவபூசையே ஒழிததமையானும, இசசணடேசுரநாயனா தமது சிவபூசைககு இடையூறு செயதலாகிய சிவாபராதம கணட வழிச செயத பிரமகததி முதலியன சிவசாரூபபியம் பயநதமையானும, சிவபூசையின மிகக புணணியமும சிவாபராதததின மிகக பாவமும இலலை எனபது தெளிக

இசசணடேசுரநாயனாரது பெருநதனமை "பீரடைநத பாலதாட்டப பேணுதவன் றாதை - வேரடைநது பாயநத தாளை வோததடிநதான றனக்குத் - தாரடைநத மாலை சூட்டித தலைமை வகுதத தென்னே- சீரடைந்த கோயின்மலகு சேயஞலூா மேயவனே "எ-ம. "கடிசோநத போது மலரான கைக கொணடு நலல - படிசோநத பாலகொணடங காடடிடத தாதை பணடு-முடி சேர்ந்த காலை யறவெட்டிட முக்கண் மூர்த்தி - யடிசேர்நத வண்ண மறிவார் சொலக் கேட்டு மன்றே" எ-ம திருஞானசம்பந்தமூாததிநாயனாராலும், "தழைததோா ராததி யின்கீழ்த தாவர மணலாற கூப்பி - யழைததஙகே யாவின் பாலைக் கறந்துகொண் டாட்டக் கணடு - பிழைததன் றாதை தாளைப் பெருஙகொடு மழுவால் வீசக் - குழைத்ததோ ரமுத மீநதார் குறுக்கைவீ ரட்டனாரே" எனத திருநாவுககரசுநாயனாராலும, "ஏத நனனில மீரறு வேலி யேயா கோனுறற விருமபிணி தவிாததுக - கோத னஙகளின பாலகறந தாட்டிக கோல வெண்மணற் சிவன்றன்மேற் சென்ற-தாதை தாளற வெறிந்தசண் டிக்குன் சடைமி சைமமல ரருளசெயக கணடு-பூத வாளிநின பொனனடி யடைநதேன பூமபொ ழிறறிருப புனகூரு ளானே" எனச சுநதரமூாததிநாயனாராலும், "தீதிலலை மாணி சிவகருமஞ சிதைததானைச - சாதியும வேதியன றாதைதனைத தாளிரணடுஞ - சேதிபப வீசன றிருவருளாற றேவாதொழப் - பாதக மேசோறு பறறினவா தோணோககம" என மாணிககவாசககசுவாமிகளாலும, "தாதையைத தாளற வீசிய சணடிககு மணடத தொடுமுடனே - பூதலத தோர்கள வணஙகப்பொற கோயிலும் போனக மும்மருளிச- சோதி மணிமுடித தாமமு நாமமுந தொணடாககு நாயகமும் - பாதகத துககுப பரிசுவைத தானுககே பல்லாணடு கூறுதுமே" எனச சேநதனாராலும, "பாதகமே யெனறும் பழியென்றும் பாராதே - தாதையை வேதியனைத தாளிரணடுஞ - சேதிபபக - கணடீசா தாமாம் பரிசளிததா கணடாயே - சணடீசா தருசெயலாறறூன" என உயயவநததேவநாயனாராலும், புகழபபடடமை காணக திருஞானசம்பநதமூாததிநாயனா புராணததிலே திருமுகபபாசுரததின றுறபரியம கூறுமிடதது "கருதுங கடிசோநத வெனுநதிருப பாடடி லீசா - மருவும் பெருமபூசை மறுததவாக கோறன் முதகி - தருதன மையதாதல சண்டீசாதஞ் செயகை தக்கோா - பெரிதாஞ சொலககேட்டன மெனறனா பிளளை யாாதாம" எனறாா சேககிழாாநாயனாா.

சண்டேசுரர் சிவபூசையின் இறுதியிலே பூசிக்கப்பட்டு, சிவனால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட அன்னம் பானீயம் முதலியனவும் தாம்பூலம் மாலை சந்தனமும் ஆகிய நிருமாலியங்களை ஏற்று, சிவபூசாபலத்தைக் கொடுக்கும் அதிகாரம் உடையவர். இச்சண்டேசுரபூசை செய்யாவழிச் சிவபூசையால் பயன் இல்லை. அது "சண்டனையர்ச் சித்தவரே சம்புவையர்ச் சித்தபலம் - கொண்டிடுவர் மற்றையர்கொள் ளார்." என்னும் சைவசமயநெறித் திருக்குறளான் உணர்க. சிலர் ஆன்மார்த்த பூசையிலே சண்டேசுரபூசையை வேண்டாது விலக்குகின்றனர். சைவசித்தாந்தத்திலே சண்டேசுரரை எவ்விடத்தும் எப்போதும் பூசிக்க என்னும் நியமம் உளது. சண்டேசுரபூசை விலக்கு வாமதந்திரத்தும் தக்ஷிணதந்திரத்துமாம் என்று காலோத்தராகமத்திற் கூறப்பட்டது. சிருட்டிகாலத்திற்றோன்றிய சிவாகமங்களிலே சண்டேசுரபூசை விதிக்கப்பட்டதாயின், இந்நாயனாருக்கு முன்னும் சண்டேசுரர் உளர் என்பது பெறப்படுமன்றோவெனின், சத்தியம் நீ சொல்லியது. அட்டவித்தியேசுரர் முதலியோருள் ஒருவர் பரமுத்தியையேனும் தமது பதத்தின்மேலாகிய பதத்தையேனும் அடைய மற்றொருவர் அப்பதத்தை அடைதல்போலவே, இவ்விசாரசருமர் முன்னுள்ள சண்டேசுரரது பதத்தை அடைந்தார் எனக்கொள்க.

இதுகாறுங் கூறியவாற்றால், சிவபூசையின் மிக்க புண்ணியமும் சிவத்துரோகத்தின் மிக்க பாவமும் இல்லை என்பது தெளிவிற் பெறப்பட்டது. ஆதலால், இச்சரீரம் உள்ளபொழுதே சிவலிங்கார்ச்சனைக்கு உரியோர்கள் சைவாசாரியரை அடைந்து, சிவதீக்ஷை பெற்று, விதி வழுவாது மெய்யன்போடு சிவபூசை பண்ணுக. சிவலிங்கார்ச்சனைக்கு உரியரல்லாதவர் ஆசாரியரை அடைந்து, தங்கள் தங்கள் அதிகாரானுகுணமாகிய தீக்ஷையைப் பெற்றுக்கொண்டு, தூல லிங்கமாகிய கோபுரத்தையும் தூபியையும் பத்திர புஷ்பங்களாலே பூசித்து, துதித்து, வலஞ்செய்து, வணங்குக. அது "உயர்ந்தகுலத் தோருட் பழுதுறுப்பி னுரு - முயர்ந்தாரை யல்லாதாரும். குறித்தது மறுமைக் குரவன் பதத்தைக் - குறித்தவன்செய் தீக்கைதகக் கொண்டு. குறித்துச் சிவனெனக் கோபுரத்தைப் பூவும் - பறித்தருச்சித் தேத்துகபாங் கால." எனச் சைவசமயநெறியினும், "தூபியினைக் கோபுரத்தை யீசனெனக் கண்டுதொழு- பாபமறும் வாய்த்துறுமின் பம்." என வருதமறவுய்யும்வழியினும், கூறுமாற்றானும் உணர்க. தங்கள் தங்கள் வருணத்திற்கு அருகமாகிய ஒருருவினிடத்தே உயிர்க்குறவாகிய சிவனைப் பூசை செய்யாதவர்களுக்கு ஓர் துணையும் இல்லை. அது "தமக்கருக மோருருவிற் பூசை சமையார் - தமக்குத் துணையார்தோ தான்." என்னும் சைவசமயநெறித்திருக்குறளால் அறிக. சிவபூசை பண்ணுதார் இழிவு "திருக்கோயி லில்லாத திருவி லூருந் திருவெண்ணீ றணியாத திருவி லூரும் - பருக்கோடிப் பத்திமையாற் பாடா வூரும் பாங்கினொடு பலதளிக ளில்லா வூரும்-விருப்போடு வெண்சங்க மூதா வூரும் விதானமும் வெண்கொடியு மில்லா வூரு - மருப்போடு மலர்பறித்திட் டுண்ணா வூரு மவையெல்லா மூரல்ல வடவி காடே" "திருநாம மஞ்செழுத்துஞ் செப்பா ராகிற் றீவண்ணர் திறமொருகாற் பேசா ராகி-லொருகாலுந் திருக்கோயில் சூழா ராகி லுண்பதன்முன் மலர்பறித்திட் டுண்ணா ராகி - லருநோய்கள் கெடவெண்ணீ றணியா ராகி லளியற்றா ர்பிறந்தவா றேதோவென்னிற்-பெருநோய்கண் மிகநலியப் போதுஞ் செத்தும் பிறப்பதற்கே தொழிலாகி யிறக்கின் றாரே." என்னும் திருநாவுக்கரசுநாயனார் தேவாரங்களால் உணர்க.

மும்மையா லுலகாண்ட சருக்கம் முற்றுப்பெற்றது.

ஐந்தாவது

திருநின்றசருக்கம்.

திருநாவுக்கரசுநாயனார்புராணம்.

திருநாவுக் கரசுவளர் திருத்தொண்டி னெறிவாழ
வருஞானத் தவமுனிவர் வாகீசர் வாய்மைதிகழ
பெருநாமச் சீர்பரவ லுறுகின்றேன் பேருலகி
லொருநாவுக் குரைசெய்ய வொண்ணாமை யுணராதேன். (௧)

தொன்மைமுறை வருமண்ணின் றுகளன்றித் துகளில்லா
நன்மைநிலை யொழுக்கத்தி னலஞ்சிறந்த குடிமல்கிச்
சென்னிமதி புனையவளர் மணிமாடச் செழும்பதிகண்
மன்னிநிறைந் துளதுதிரு முனைப்பாடி வளநாடு. (௨)

புனப்பண்ணை மணியினொடும் புறவினறும் புதுமலருங்
கனப்பெண்ணை நிரைசுமந்து கரைமருங்கு பெரும்பகட்டே
ரினப்பண்ணை யுழும்பண்ணை யெறிந்துலவி யெவ்வுலகும்
வனப்பெண்ண வரும்பெண்ணை மாநதிபாய் வளம்பெருகும். (௩)

காலெல்லாந் தகட்டுவரால் கரும்பெல்லாங் கண்பொழிதேன்
பாலெல்லாங் கதிர்ச்சாலி பரப்பெல்லாங் குலைக்கமுகு
சாலெல்லாந் தரளநிரை தடமெல்லாஞ் செங்கழுநீர்
மேலெல்லா மகிற்றூபம் விருந்தெல்லாந் திருந்துமனை. (௪)

கடைஞர்மிடை வயற்குறைத்த கரும்புகுறை பொழிகொழுஞ்சா
றிடைதொடுத்த தேனிழிய விழிந்தொழுகு நீத்தமுடன்
புடைபரந்து ஞிமிறொலிப்பப் புதுப்புனல்போன் மடையுடைப்ப
வுடைமடையக் கரும்படுகட் டியினடைப்ப வூர்தொறும். (௫)

கருங்கதலிப் பெருங்குலைகள் களிற்றுக்கைம் முகங்காட்ட
மருங்குவளை கதிர்ச்செந்நெல் வயப்புரவி முகங்காட்டப்
பெருஞ்சகடு தேர்காட்ட வினைஞராப் பொலிபிறங்க
நெருங்கியசா துரங்கபல நிகர்ப்பனவா நிறைமருதம். (௬)

நறையாற்றுங் கமுகுநவ மணிக்கழுத்தி னுடன்கூந்தற்
பொறையாற்றா மகளிரெனப் புறம்பலைதண் டலைவேலித்
துறையாற்ற மணிசொரியச் சுரும்பிரைக்கும் பெரும்பண்ணை
நிறையாற்று நீர்க்கொழுந்து படர்ந்தேறு நிலைமையதால். (௭)

மருமேவு மலர்மேயவான மாகடலி னுட்படியு
முருமேக மெனமண்டி யுகைத்தகருங் கன்றுபோற்
பருமேனிச் செங்கண்வரான் மடிமுட்டப் பால்சொரியுங்
கருமேதி தனைக்கொண்டு கனைபுனல்வந் திணைவாவி. (௮)

மொய்யளிசூழ் நிரைநீல முழுவலயங் களினிலையச்
செய்யதளிர் நறுவிரலிற் செழுமுகையி னகஞ்சிறப்ப
மெய்யொளியி னிழற்காணு மாடியென வெண்மதியை
வையமகள் கையணைத்தாற் போலுயர்வ மலர்ச்சோலை. (௯)

எயிற்குலவும் வளம்பதிக ளெங்குமணந் தங்குமவற்
பயிர்க்கணவிய லக்கிடங்கள் பரந்துயர்ந்தெற் கூடுகளும்
வெயிற்கதிரென் குழைமகளிர் விரவியமா டமுமேவி
மயிற்குலமு முகிற்குலமு மாறாட மருங்காடும் (௰)

மறந்தருதீ நெறிமாற மணிகண்டர் வாய்மைநெறி
யறந்தருநா வுக்கரசு மாலால சுந்தரரும்
பிறந்தருள வுள்ளதா னம்மளவோ பேருலகிற்
சிறந்ததிரு முனைப்பாடித் திறம்பாடுஞ் சீர்ப்பாடு. (௰௧)

இவ்வகைய திருநாட்டி லெனைப்பலவூர் களுமென்றும்
மெய்வளங்க ளோங்கவரு மேன்மையன வாங்கவற்றுட்
சைவநெறி தலமேழும் பாலிக்குந் தகைமையினாற்
றெய்வநெறிச் சிவம்பெருக்குந் திருவாமூர் திருவாமூர். (௰௨)

ஆங்குவன முலைகள்சுமந் தணங்குவன மகளிரிடை
யேங்குவன நூபுரங்க ளிரங்குவன மணிக்காஞ்சி
யோங்குவன மாடநிரை யொழுகுவன வழுவிலறம்
நீங்குவன தீங்குநெறி நெருங்குவன பெருங்குடிகள். (௰௩)

மலர்நீலம் வயல்காட்டு மைஞ்ஞீல மதிகாட்டு
மலர்நீடு மறுகாட்டு மணியூசல் பலகாட்டும்
புலர்நீல மிருள்காட்டும் பொழுதுழவ ரொலிகாட்டுங்
கலநீடு மனைகாட்டுங் கரைகாட்டாப் பெருவளங்கள். (௰௪)

தலத்தின்கண் விளங்கியவத் தனிப்பதியி லனைத்துவித
நலத்தின்கண் வழுவாத நடைமரபிற் குடிநாப்பண்
விலக்கின்மனை யொழுக்கத்தின் மேதக்க நிலைவேளாண்
குலத்தின்கண் வரும்பெருமைக் குறுக்கையர்தங் குடிவிளங்கும். (௰௫)

அக்குடியின் மேற்றோன்ற லாயபெருந் தன்மையினார்
மிக்கமனை யறம்புரிந்து விருந்தளிக்கு மேன்மையினா
ரொக்கலுளார் பெருஞ்சிறப்பி னுளரானா ருளரானார்
திக்குநில வும்பெருமை திகழவரும் புகழனார். (௰௬)

புகழனார் தமக்குரிமைப் பொருவில்குலக் குடியின்கண்
மகிழவரு மணம்புணர்ந்த மாதினியார் மணிவயிற்றி
னிகழ்மலர்ச் செங்கமல நிரையிதழி னகவயினிற்
றிகழவருந் திருவனைய திலகவதி யார்பிறந்தார் (௰௭)

திலகவதி யார்பிறந்து சிலமுறையாண் டகன்றதற்பி
னலகில்கலைத் துறைதழைப்ப வருந்தவத்தோர் நெறிவாழ
வுலகில்வரு மிருணீக்கி யொளிவிளங்கு கதிர்போற்பின்
மலருமரு ணீக்கியார் வந்தவதா ரஞ்செய்தார். (௰௮)

மாதினியார் திருவயிற்றின் மன்னியசீர்ப் புகழனார்
காதலனா ருதித்ததற்பின் கடன்முறைமை மங்கலங்கண்
மேதகுநல் வினைசிறப்ப விரும்பியவா றாட்டினுட
னோதியபல் கலைபோற்ற விளங்குழவிப் பருவங்கடந்தார் (௰௯)

மருணீக்கி யாரென்னு மயிர்நீக்கு மணவினையுந்
தெருணீர்ப்ப மாந்தரெலா மகிழ்சிறப்பச் செய்ததற்பின்
பொருணீத்தங் கொளவீசிப் புலன்கொளுவ மனமுகிழ்த்த
சுருணீக்கி மலர்விக்குங் கலைபயிலத் தொடங்குவித்தார் (௨௰)

தந்தையார் களிமகிழ்ச்சி தலைசிறக்க முறைமையினாற்
சிந்தைமலர்ந் தெழுமுணர்விற் செழுங்கலையின் றிறங்களெல்லா
முந்தைமுறை மையிற்பயின்று முதிர்வறி வெதிரும்வகை
மைந்தனார் மறுவொழித்த விளம்பிறைபோல் வளர்கின்றார் (௨௧)

அந்நாளிற் றிலகவதி யாருக்காண் டாறிரண்டின்
முன்னாக வொத்தகுல முதல்வேளாண் குடித்தலைவர்
மின்னார்செஞ் சடையண்ணல் மெய்யடிமை விருப்புடையார்
பொன்னாரு மணிமௌலிப் புரவலன்பா லருளுடையார் (௨௨)

ஆண்டகைமைத் தொழிலின்க ணடலரியே றெனவுள்ளார்
காண்டகைய பெருவனப்பிற் கலிப்பகையா ரெனும்பெயரார்
பூண்டகொடைப் புகழனார் பாற்பொருவின் மகட்கொள்ள
வேண்டியெழுங் காதலினான் மேலோரைச் செலவிட்டார். (௨௩)

அணங்கனைய திலகவதி யார்தம்மை யாங்கவர்க்கு
மணம்பேசி வந்தவரும் வாய்ந்தபடி யறிவிப்பக்
குணம்பேசிக் குலம்பேசிக் கோதில்சீர்ப் புகழனார்
பணங்கொளர வகலல்குற் பைந்தொடியை மணநேர்ந்தார். (௨௪)

கன்னிதிருத் தாதையார் மணமிசைவு கலிப்பகையார்
முன்னணைந்தா ரறிவிப்ப வதுவைவினை முடிப்பதன்முன்
மன்னவற்கு வடபுலத்தோர் மாறேற்க மற்றவர்மே
லன்னவர்க்கு விடைகொடுத்தா னவ்வினைமே லவரகன்றார். (௨௫)

வேந்தற்குற் றுழிவினைமேல் வெஞ்சமத்தில் விடைகொண்டு
போந்தவரும் பொருபடையு முடன்கொண்டு சிலநாளிற்
காய்ந்தசினப் பகைப்புலத்தைக் கலந்துகடுஞ் சமர்க்கடலை
நீந்துவார் நெடுநாள்க ணிறைவெம்போர்த் துறைவிளைத்தார். (௨௬)

ஆயநா ளிடையிப்பா லணங்கனையா டனைப்பயந்த
தூயகுலப் புகழனார் தொன்றுதொடு நிலையாமை
மேயவினைப் பயத்தாலே யிவ்வுலகை விட்டகலத்
தீயவரும் பிணியுழந்து விண்ணுலகிற் சென்றடைந்தார். (௨௭)

மற்றவர்தா முயிர்நீப்ப மனைவியார் மாதினியார்
சுற்றமுடன் மக்களையுந் துகளாக வேநீத்துப்
பெற்றிமையா லுடனென்றும் பிரியாத வுலகெய்துங்
கற்புநெறி வழுவாமற் கணவனா ருடன்சென்றார். (௨௮)

தாதையா ரும்பயந்த தாயாரு மிறந்ததற்பின்
மாதரார் திலகவதி யாருமவர் பின்வந்த
காதலனா மருணீக்கி யாருமனக் கவலையினாற்
பேதுறுந்த சுற்றமொடும் பெருந்துயரி லழுந்தினார் (௨௯)

ஒருவாறு பெருங்கிளைஞர் மனந்தேற்றத் துயரொழிந்து
பெருவானம் அடைந்தவர்க்குச் செய்கடன்கள் பெருக்கினார்
மருவாரை மன்னவற்கா மலைப்பப்போங் கலிப்பகையார்
பொருவாரும் போர்க்களத்தி லுயிர்கொடுத்துப் புகழ்கொண்டார் (௩௰)

வெம்முனைமேற் கலிப்பகையார் வேல்வேந்தன் வினைப்போய
யம்முனையிற் பகைமுருக்கி யமருலக மாளவுற்றுத்
தம்முடைய கடன்கழித்த பெருவார்த்தை தலைச்சாற்றச்
செம்மலர்மேற் றிருவனைய திலகவதி யார்கேட்டார் (௩௧)

எந்தையுமெம் மன்னையுமவ ரெனைக்கொடுக்க விசைந்தாரக்
லந்தமுறை யாலவர்க்கே யுரியதுநா னாதலினா
லிந்தவுயி ரவருயிரோ டிசைவிப்ப னெனத்துணிய
வந்தவர்தம் மடியிணைமேன் மருணீக்கி யார்விழுந்தார் (௩௨)

அந்நிலையின் மிகப்பலம்பி யன்னையுமத் தனுமகன்ற
பின்னையுநா னுமைவணங்கப் பெறுதலினா லுயிர்தரித்தே
னென்னையினித் தனிக்கைவிட் டேகுவீ ரெனிலியானு
முன்னமுயிர் நீப்பனென மொழிந்திடரி னழுந்தினார். (௩௩)

தம்பியா ருளராக வேண்டுமென வைத்ததயா
வும்பருல கணையவுறு நிலைவிலக்க வுயிர்தாங்கி
யம்பொன்மணி நூறாங்கா தனைத்துயிர்க்கு மருடாங்கி
யிம்பர்மனைத் தவம்புரிந்து திலகவதி யாரிருந்தார் (௩௪)

மாசின்மனத் துயரொழிய மருணீக்கி யார்நிரம்பித்
தேசநெறி நிலையாமை கண்டறங்கள் செய்வாராய்க்
காசினிமேற் புகழ்விளங்க நிதியளித்துக் கருணையினா
லாசிலறச் சாலைகளுந் தண்ணீர்ப்பந் தருமமைப்பார் (௩௫)

காவளர்த்துங் குளந்தொட்டுங் கடப்பாடு வழுவாமல்
மேவினர்க்கு வேண்டுவன மகிழ்ந்தளித்தும் விருந்தளித்து
நாவலர்க்கு வளம்பெருக நல்கியுநா னிலத்துள்ளோர்
யாவருக்குந் தவிராத வீகைவினைத் துறைநின்றார். (௩௬)

நில்லாத வுலகியல்பு கண்டுநிலை யாவாழ்க்கை
யல்லேனென் றறத்துறந்து சமயங்க ளானவற்றி
னல்லாறு தெரிந்துணர நம்பரரு ளாமையினாற்
கொல்லாமை மறைந்துறையு மமணசமயங் குறுகுவார். (௩௭)

பாடலிபுத் திரமென்னும் பதியணைந்து சமணர்பள்ளி
மாடணைந்தார் வல்லமணர் மருங்கணைந்து மற்றவர்க்கு
வீடறியு நெறியிதுவே யெனமெய்போற் றுங்களுடன்
கூடவரு முணர்வுகொளக் குறிப்பலவுங் கொளுவினார். (௩௮)

அங்கவரு மமண்சமயத் தருங்கலைநூ லானவெலாம்
பொங்குமுணா வுறபபயினறே யந்நெறியிற புலனசிறப்பத
துங்கமுழு வுடறசமணா சூழ்ந்துமகிழ் வாரவாகருத
தஙகளினமே லாநதருமசேனரெனும பெயாகொடுததாா. (௩௯)

அத்துறையின மீககூரு மமைதியிறு லகலிடததிற
சிததநெறி யறியாத தோரையும வாதினக
ணுயததவுணா வினிலவெனறே யுலகினக ளெளியுடைய
விததகரா யமணசமயத தலைமையினின மேமபட டாா (௪௰)

வேறு

அநநெறியின மிககா ரவரொழுக வானறதவச
செநநெறியின வைகுந திலகவதி யாாதாமுந
தொனனெறியின சுறறத தொடாபொழியத தூயசிவ
நனனெறியே சோவதறகு நாதனரு ணண்ணுவாா (௪௧)

போாத பாசப் பிணிபபொழியப பிஞ்ஞகனபா
லாராத வனபுபெற வாதரிதத வமமடவாா
நீராா கெடிலவட னீளகரையி னீடுபெருஞ்
சீராா திருவதிகை வீரட்டா னஞ்சோநதாா (௪௨)

சென்றுதிரு வீரட்டா னத்திருந்த செம்பவளக்
குனறை யடிபணிநது கோதில சிவசினன
மனறுமுதற றுஙகி யாாவமுறறத தஙகையாற்
றுன்று திருப்பணிகள் செய்யத் தொடங்கினார். (௪௩)

வேறு.

புலாவதன்முன் றிருவலகு பணிமாறிப் புனிறகன்ற
நலமலியான சாணததா னன்குதிரு மெழுக்கிட்டு
மலர்கொய்து கொடுவந்து மாலைகளுந் தொடுததமைத்துப்
பலர்புகழும பணபினுற றிருப்பணிகள பலசெயதாா (௪௪)

நாளுமிகும் பணிசெய்து குறைந்தடையு நன்னாளிற்
கேளுறுமன புறவொழுகுங் கேணமையினாா பினபிறநதாா
கோளுறுதீ வினைமுநதப பரசமயங குறிததத தறகு
மூளுமனக கவலையினுன் முறறவருந் துயருழநதாா. (௪௫)

தூணடுதவ விளக்கனையாா சுடரொளியைத தொழுதென்னை
யாணடருளி னீராகி லடியேன்பின வநதவனை
யீண்டுவினைப் பரசமயக் குழிநினறு மெடுததாள
வேண்டுமெனப் பலமுறையும விண்ணபபஞ் செய்தனரால். (௪௬)

தவமென்று பாயிடுக்கித தலைபறிதது நின்றுண்ணு
மவமொனறு நெறிவீழ்வான வீடாமே யருளுமெனச்
சிவமொன்று நெறிநினற திலகவதி யாாபரவப்
பவமொன்றும வினைதீர்ப்பாா திருவுளளம பறறினாா. (௪௭)

மன்னுதபோ தனியார்க்குக் கனவின்கண் மழவிடையா
ருன்னுடைய மனக்கவலை யொழிநீயுன னுடனபிறநதான்
முனனமே முனியாகி யெனையடையத தவமுயனறா
னன்னவனை யினிசசூலை மடுததாளவ னெனவருளி. (௪௮)

பண்டுபுரி நற்றவத்துப் பழுதினள விறைவழுவுந்
தொண்டுடையா ளதனைத்தொடங் குஞ்சூலை வேதனைதன்னைக்
கண்டருநெற் றியாருளக் கடுங்கனல்போ லடுங்கொடிய
மண்டுபெருஞ் சூலையவர் வயிற்றினிடைப் புக்கதால் (௪௯)

அடைவிலமண் புரிதரும சேனர்வயிற் றடையுமது
வடவனலுங் கொடுவிடமும் வச்சிரமும் பிறவுமாங்
கொடியவெலா மொன்றாகு மெனக்குடரி னகங்குடையப்
படருழந்து நடுங்கியமண் பாழியறை யிடைவீழ்ந்தார். (௫௰)

அச்சமயத் திடைத்தாமுன் னதிகரித்து வாய்த்துவரும்
விச்சைகளா றடுத்திடவு மேன்மேலு மிகமுடுகி
யுச்சமுற வேதனைநோ யோங்கியெழ வாங்கவர்தா
நச்சரவின் விடந்தலைக்கொண் டெனமயங்கி நவையுற்றார். (௫௧)

அவர்நிலைமை கண்டதற்பி னமணகையர் பலரீண்டிக்
கவர்கின்ற விடம்போன்முன் கண்டறியாக் கொடுஞ்சூலை
யிவர்தமக்கு வந்ததினி யாதுசெய லென்றழிந்தார்
தவமென்று வினைபெருக்கிச் சார்பல்லா நெறிசார்வார். (௫௨)

புண்டலைவன் முருட்டமணர் புலர்ந்துசெய லறியாது
குண்டிகைநீர் மந்திரித்துக் குடிப்பித்துந் தணியாமை
கண்டுமிகப் பீலிகொடு காலளவுந் தடவிடவும்
பண்டையினு நோவுமிகப் பரிபவத்தா லிடருழந்தார். (௫௩)

தாவாத புகழ்த்தரும சேனர்க்கு வந்தபிணி
யோவாது நின்றிடலு மொழியாமை யுணர்ந்தாரா
யாவாநா மென்செய்கோ மென்றழிந்த மனத்தினராய்ப்
போவார்க ளிதுநம்மாற் போக்கரிதா மெனப்புகன்று. (௫௪)

குண்டர்களுங் கைவிட்டார் கொடுஞ்சூலை மிசைக்கொண்டு
மண்டிமிக மேன்மேலும் பெருகுதலின் மதிமயங்கிப்
பண்டையுற வுணர்ந்தார்க்குத் திலகவதி யாருளராகக்
கொண்டவர்பா லூட்டுவான் றனைவிட்டார் குறிப்புணர்த்த. (௫௫)

ஆங்கவன்போய்த் திருவதிகை தனையடைய வருந்தவத்தார்
பூங்கமழ்ந்த தனவனத்தின் புறத்தணையக் கண்டிறைஞ்சி
யீங்கியர் னுமக்கிளையா ரேவலினால் வந்ததெனத்
தீங்குளவோ வெனவினவ மற்றவனுஞ் செப்புவான். (௫௬)

கொல்லாது சூலைநோய் குடர்முடக்கித் தீராமை
யெல்லாருங் கைவிட்டா ரிதுசெயலென் முன்பிறந்த
நல்லாள்பாற் சென்றியம்பி நானுய்யும் படிகேட்டிங்
கல்லாகும் பொழுதணைவா யென்றானென் றறிவித்தான். (௫௭)

என்றவன்முன் கூறுதலும் யானங்குன் னுடன்போந்து
நன்றறியா ரமண்பாழி நண்ணுகிலே னெனுமாற்றஞ்
சென்றவனுக் குரையென்று திலகவதி யார்மொழிய
வன்றவனு மீண்டுபோய்ப் புகுந்தபடி யவர்க்குரைத்தான். (௫௮)

அவ்வார்த்தை கேட்டலுமே யயர்வெய்தி யிதற்கினியா
னெவ்வாறு செயவனென வீசரருள கூடுதலா
லொவ்வாவிப் புன்சமயத தொழியாவித் துயரொழியச
செவவாறு சோதிலக வதியாாதான் சோவனென	(௫௧)

எடுததமனக கருத்துய்ய வெழுதலா லெழுமுயற்சி
யடுதலுமே யயாவொழுங்கத திருவதிகை யணைவதனுக்
குடுததழலும பாயொழிய வுறியுறுகுண டிகையொழியத
தொடுததபீ லியுமொழியப போவதறகுத துணிநதெழுநதாா.	(௫௨)

பொயதருமா லுளளத்துப் புன்சமண ரிடஙகழிந்து
மெயதருவா னெறியடைவாா வெணபுடைவை மெயசூழந்து
கைதருவாா தமையூனறிக காணுமே யிரவின்கட்
செய்தவமா தவர்வாழுந திருவதிகை சென்றடைந்தார்.	(௫௩)

சுலவிவயிற் றகஙகனலுஞ் சூலேநோ யுடன்றொடரக்
குலவியெழும் பெருவிருப்புக் கொண்டணையக் குலவரைபோன்
றிலகுமணி மதிற்சோதி யெதிர்கொடிரு வதிகையினிற்
றிலகவதி யாரிருநத திருமடதததைச சென்றணைந்தாா	(௫௪)

வந்தணைந்து திலகவதி யாரடிமே லுறவணங்கி
நந்தமது குலஞ்செய்த நற்றவததின பயனனையீ
ரிநதவுடற் கொடுஞ்சூலை கிடைநதடைநதே னினிமயங்கா
துய்ந்துகரை யேறுநெறி யுரைத்தருளு மெனவுரைத்து.	(௫௫)

தாளிணைமேல் விழுந்தயருந் தம்பியார் தமைநோக்கி
யாளுடைய தம்பெருமா னருணினைநது கைதொழுது
கோளில்பர சமயநெறிக் குழியில்விழுந் தறியாது
மூளுமருந் துயருழநதீ ரெழுந்திரீ ரெனமொழிந்தார்.	(௫௬)

மற்றவுரை கேட்டலுமே மருணீக்கி யார்தாமு
முற்றபிணி யுடனடுங்கி யெழுந்துதொழு வுயர்தவத்தோர்
கறறைவே ணியரருளே காணுமிது கழலடைநதோா
பறறறுப்பாா தமைப்பணிநது பணிசெயவீ ரெனபபணிததாா.	(௫௭)

என்றபொழு தவரருளை யெதிரேற்றுக் கொண்டிறைஞ்ச
நின்றதபோ தனியாரு நினமலனபே ரருணினைநது
சென்றுதிரு வீரட்டம புகுவதற்குத திருக்கயிலைக
குன்றுடையார் திருநீற்றை யஞ்செழுத்தோ திக்கொடுத்தார்.	(௫௮)

திருவாளன் றிருநீறு திலகவதி யாரளிப்பப்
பெருவாழ்வு வநததெனப பெருநதகையாா பணிநதேற்றங
குருவார வணிந்துதமக் குற்றவிடத் துய்யுநெறி
தருவாராய்த் தம்முன்பு வநதாாபின் றும்வந்தாா.	(௫௯)

நீறணிந்தா ரகத்திருளு நிறைகங்குற் புறத்திருளு
மாறவருந் திருப்பள்ளி யெழுச்சியினின் மாதவஞ்செய்
சிறடியார் திருவலகுந் திருமெழுக்குந தோண்டியுங்கொண்
டாறணிநதார் கோயிலினுள வடைநதவரைக கொடுபுககாா.	(௬௦)

திரைகெடில வீரட்டா னத்திருந்த செங்கனக
வரைசிலையார் பெருங்கோயி லெழுநிலைக்கோ புரவாயில் வலங்கொண்டிறைஞ்சித்
தரைத்தலத்தின் மிசைவீழ்ந்து தம்பிரான் திருவருளா
லுரைத்தமிழ்மா லைகள்சாத்து முணர்வுபெற வுணர்ந்துரைப்பார். (சுக)

வேறு.

நீற்றானிறை வாகிய மேனியுட னிறையன்புறு சிந்தையி னேசமிக
மாற்றாரபுர மாற்றிய வேதியரை மருளும்பிணி மாயை யறுத்திடுவா
கூற்றாயின வாறு விலக்ககிலீ ரெனநீடிய கோதி திருப்பதிகம்
போற்றாலுல கேழின் வருந்துயரும் போமாறெதி ரின்று புகன்றனரால். எ0

மன்னும்பதி கம்மது பாடியபின் வயிறுற்றடு சூலை மறப்பிணிதா
னந்நின்ற நிலைக்க ணகன்றிடலு மடியேனுயி ரோடரு டந்ததெனுச்
செந்நின்ற பரம்பொரு ளானவர்தந் திருவாரருள் பெற்ற சிறப்புடையோர்
முன்னின்ற தெருட்சி மருட்சியினான் முதல்வன்கரு ணைக்கட னாழ்கினரே.

அங்கங்க ளடங்க வுரோமமெலா மடையப்புள கங்கண் முகிழ்த்தலரப்
பொங்கும்புனல் கண்கள் பொழிந்திழியப் புவிமீது விழுந்து புரண்டயர்வா
ரிங்கெனசெய லுற்ற பிழைப்பதனா லேறாத பெருந்திட றேறிடநின்
றங்குங்கரு ணைப்பெரு வெள்ளமிடத் தகுமோவென வின்னன தாமொழிவார்.

பொய்வாய்மை பெருக்கிய புன்சமயப் பொறியில்சமணீசா புறத்துறையா,
மவ்வாழ்குழி யின்கண் விழுந்தெழுமா றறியாது மயங்கி யவம்புரிவேன்,மை
வாச நறுங்குழன் மாமலையாண் மணவாளன் மலர்க்கழல் வந்தடையு,மிவ்வா
ழ்வு பெறத்தரு சூலையினுக் கெதிர்செய்குறை யென்கொ லெனத்தொழுவார்.

மேவுற்றவிவ் வேலையி னீடியசீர் வீரட்ட மமர்ந்த பிரானருளாற்
பாவுற்றலர் செந்தமி ழின்சொல்வளப் பதிகத்தொடை பாடிய பான்மையினா
னாவுக்கர சென்றுல கேழினுநின் னன்னாம நயப்புற மன்னுகவென்
றியாவர்க்கும்வியப்புறமஞ்சுறைவானிடையேயொருவாய்மையெழுந்ததுவே.

இத்தன்மை நிகழ்ந்துழி நாவின்மொழிக் கிறையாகிய வன்பரு மிந்நெடுநா
ட், சித்தந்திகழ் தீவினை யேனடையுந் திருவோவிது வென்று தெருண்டறியா,
வத்தன்மைய னாய விராவணனுக் கருளுங்கரு ணைத்திற மானவதன, மெய்த்த
ன்மை யறிந்து துதிப்பதுவே மேல்கொண்டு வணங்கினர் மெய்யுறவே. (எ௫)

பரசுங்கரு ணைப்பெரி யோனருளப் பறிபுன்றலை யோர்நெறி பாழ்படவந்,
தரசிங்கருள் பெற்றுல குய்ந்ததெனு வடியார்புடை சூழ்தி கைப்பதிதான், முர
சம்படகந்துடி தண்ணுமையாழ் முழவங்கிளை துந்துபி கண்டையுட, னிரை
சங்கொலி யெங்கு முழங்குதலா னெடுமாகட லென்ன நிறைந்துளதே.' (எசு)

மையற்றுறை யேறி மகிழ்ந்தலர்சீர் வாகீசர் மனத்தொடு வாய்மையுடன்
மெய்யுற்ற திருப்பணி செய்பவராய் விரவுஞ்சிவ சின்னம் விளங்கிடவே
யெய்துற்ற தியான மறாவுணர்வு மீறின்றி யெழுந்திரு வாசகமுங்
கையிற்றிக ழும்முழ வாரமுடன் கைக்கொண்டு கசிந்து கலந்தனரே. (எஎ)

மெய்ம்மைப்பணி செய்த விருப்பதனால் விண்ணோர்தனி நாயக னார்கழலிற்,
றம்மிச்சை நிரம்ப வரம்பெறுமத் தன்மைப்பதி மேவிய தாபதியார்,பொய்ம்மை
சமயப்பிணி விட்டவர்முன் போதும்பிணி விட்டரு ளிப்பொருளா, மெய்ம்
மைப்பணி கொள்கரு ணைத்திறமிங் கியார்பெற்றன ரென்ன விறைஞ்சினரே.

வேறு.

இன்ன தன்மையி லிவாசிவ நெறியினை யெய்தி
மன்னு பேரருள் பெற்றிடா நீங்கிய வண்ணம்
பன்னு தொன்மையிற் பாடலி புத்திர நகரிற்
புன்மை யேபுரி யமணர்தாங் கேட்டது பொறாராய். (௭௯)

தரும சேனர்க்கு வந்தவத் தடுப்பருஞ் சூலை
யொருவ ராலுமிங் கொழிந்திடா மையினவ ருயப்போய்ப்
பெருகு சைவராய்ப் பெயர்ந்ததம் பிணியொழித் துய்ந்தார்
மருவு நம்பெருஞ் சமயம்வீழ்ந் ததுவென மருள்வார் (௮௰)

மலையும் பல்சம யங்களும் வென்றுமற் றவரா
னிலையும் பெற்றவிந் நெறியினி யழிந்ததென் றழுங்கிக்
கொலையும் பொய்மையு மிலமென்று கொடுந்தொழில் புரிவோர்
தலையும் பீலியுந் தாழவந் தொருசிறை சார்ந்தார். (௮௧)

இவ்வ கைப்பல வமணர்க டுயருட னீண்டி
மெய்வ கைத்திற மறிந்திடில் வேந்தனும் வெகுண்டு
சைவ னாகிநம் விருத்தியுந் தவிர்க்குமற் றினிநாஞ்
செய்வ தென்னென வஞ்சனை தெரிந்துசித் திரிப்பார். (௮௨)

தவ்வை சைவத்து நிற்றலிற் றருமசே னருந்தாம்
பொய்வ குத்ததோர் சூலைதீர்ந் திலதெனப் போயிங்
கெவ்வ மாகவங் கெய்திநஞ் சமயலங் கனமுந்
தெய்வ நிந்தையுஞ் செய்தன னெனச்சொலத் தெளிந்தார். (௮௩)

சொன்ன வண்ணமே செய்வது துணிந்ததுன் மதியோர்
முன்ன நாஞ்சென்று முறைப்படு வோமென முயன்றே
யின்ன தன்மையி லிருட்குழாஞ் செல்வது போல
மன்ன னாகிய பல்லவ னகரில்வந் தணைந்தார். (௮௪)

உடையொ ழிந்ததொரு பேச்சிடை யின்றிநின் றுண்போர்
கடைய ணைந்தவன் வாயில்கா வலருக்கு நாங்க
ளடைய வந்தமை யரசனுக் கறிவியு மென்ன
விடைய றிந்துபுக் கவருந்த மிறைவனுக் கிசைத்தார். (௮௫)

வேறு

அடிகண்மா ரெல்லாரு மாகுலமாய் மிகவழிந்து
கொடிநுடங்கு திருவாயிற் புறத்தணைந்தா ரெனக்கூற
வடிநெடுவேன் மன்னவனு மற்றவர்சார் பாதலினாற்
கடிதணைவா னவர்க்குற்ற தென்கொலெனக் கவன்றுரைத்தான். (௮௬)

தடைகாவ லுடையார்கள் புகுதவிடக் காவலன்பா
னடையாடுந் தொழிலுடையா ரண்ணித்தா மெண்ணியவா
றுடையாரா கியதரும சேனர்பிணி யுற்றாராய்ச்
சடையானுக் காளாய்நின் சமயமழித் தாரென்றார். (௮௭)

விரையலங்கற் பல்லவனு மதுகேட்டு வெகுண்டெழுந்து
புரையுடைய மனத்தினராய்ப் போவதற்குப் பொய்ப்பிணிகொண்
டுரைசிறந்த சமயத்தை யழித்தொழியப் பெறுவதே
தனையிறவத் தீரிதனுக் கென்செய்வ தெனக்கனன்றான். (௮௮)

தலைநெறியா கியசமயந் தனனையழித் தூன்னுடைய
நிலைநினற தொலவரம்பி னெறியழிதத பொறியிலியை
யலைபுரிவா யெனபபரவி வாயாலஞ் சாதுரைததா
கொலைபுரியா நிலைகொணடு பொயயொழுகு மமண்குண்டர். (அக)

அருள்கொண்ட வுணர்வின்றி நெறிகோடி யறிவென்று
மருள்கொணட மனனவனு மந்திரிக டமைநோக்கித்
தெருளகொணடோ ரிவாசொன்ன தீயோனைச செறுவதற்குப்
பொருளகொணடு விடாதெனபாற் கொடுவாரு மெனபபுகனறுன. (கூ)

அரசனது பணிதலைநின றமைச்சாகளு மநநிலையே
முரசதிருந தானையொடு முனசெனறு முகிலசூழ்நது
விரைசெறியுஞ் சோலைசூழ் திருவதிகை தனைமேவிப்
பரசமயப் பறறறுதத பானமையினா பாறசெனறா. (கக)

சென்றணைநத வமைசசருடன் சேனைவீ ரருஞசூழ்நது
மினறயஙகு புரிவேணி வேதியனு ரடியவரை
யினறுநுமை யரசனழைக கெமைவிடுததான போதுமென
நினறவரை நோநோககி நிறைதவததோ ருரைசெயவாா. (கஉ)

நாமார்க்குங் குடியல்லோ மென்றெடுதது நான்மறையின
கோமானை நதியினுடன் குளிாமதிவாழ் சடையானைத
தேமாலைச செநதமிழின செழுநதிருததாண டகமபாடி
யாமாறு நீரழைககு மடைவிலமென றருளசெயதாா. (கங)

ஆண்டவா சருளசெய்யக் கேட்டவரு மடிவணங்கி
வேணடியவாக கொணடேக விடையுகைததா திருத்தொண்ட
ரீணடுவரும வினைகளுககெம பிரானுளனென றிசைநதிருநதாா
மூணடசினப பேராமனனன முனனணைநதங கறிவிததாா (கச)

பலலவனு மதுகேட்டுப் பாஙகிருநத பாயுடுக்கை
வலலமணா தமைநோக்கி மறறவனைச செய்வதினிச
சொல்லுமென வறநதுறநது தமக்குறுதி யறியாத
புல்லறிவோ ரஞ்சாது நீறறறையில விடப்புகனறா. (கரு)

அருகணைநதாா தமைநோக்கி யவ்வண்ணஞ் செயகவெனப்
பெருகுசினக கொடுஙகோலான் மொழிநதிடலும பெருநதகையை
யுருகுபெருந தழல்வெமமை நீறறறையி னுளளிருததித
திருகுகருந தாடகொளுவிச் சேமஙகள செய்தமைததாா. (கசு)

ஆண்டவா சதனகதது ளணைநதபொழு தமபலத்துத
தாணடவமுன புரிநதருளுந தாணிழலைத தலைககொண்டே
யீணடுவருந துயருளதோ வீசனடி யாாககெனறு
மூண்டமன நோநோககி முதல்வனையே தொழுதிருநதாா. (கஎ)

வெய்யநீற் றறையதுதான் வீஙகிளவே னிற்பருவந
தைவருதண டெனறலணை தண்கழுநீர்த தடமபோன்று
மொயயொளிவெண் ணிலவலர்நது முரனறயா ழொலியினதா
யையாதிரு வடிநீழ லருளாகிக குளிாந்ததே. (கஅ)

வேறு.

மாசின்மதி நீடுபுனன் மன்னிவளர் சென்னியனைப
பேசவினி யானையுல காளுடைய பிள்ளைகளை
யீசனையெம பெருமானை யெவ்வுயிருந தருவானை
யாசையிலா ராவமுதை யடிவணங்கி யினிதிருந்தார். (௯௯)

ஒரொருநாள் கழிந்ததற்பி னுணர்விலம ணரையழைத்துப்
பாருமினி நீற்றறையை யெனவுரைத்தான பல்லவனுங
காரிருண்ட குழாமபோலு முருவுடைய காரமணர்
தேருநிலை யிலலாதார் நீற்றறையைத திறந்தார்கள். (௱)

ஆனந்த வெள்ளத்தி னிடைமூழ்கி யம்பலவர்
தேனுந்து மலர்ப்பாதத தமுதுண்டு தெளிவெய்தி
யூனந்தா னிலராகி யுவந்திருந்தார் தம்மைக்கண
டீனந்தங கியதிலதா மென்னவதி சயமென்றார். (௱௧)

அதிசயமன் றிதுமுன்னை யமண்சமயச சாதகத்தா
விதிசெய்து பிழைத்திருந்தா னெனவேந்தற குரைசெய்து
மதிசெய்வ தினிக்கொடிய வல்விடமூட் டுவதென்று
முதிரவரும பாதகத்தோர் முடைவாயான மொழிந்தார்கள். (௱௨)

ஆங்கதுகேட் டலுங்கொடிய வமணர்பாற் கெடுமன்ன
னோங்குபெரு மையவினா னஞ்சூட்டு மெனவுரைப்பத
தேங்காதார திருநாவுக கரசரையத தீயவிடப
பாங்குடைய பாலடிசி லமுதுசெய்யப் பண்ணினார். (௱௩)

நஞ்சமமு தாமெங்க ணாதனடி யார்க்கென்று
வஞ்சமிகு நெஞ்சுடையார் வஞ்சனையாம படியறிந்தே
செஞ்சடையார் சீர்விளக்குந திறலுடையார் தீவிடத்தால்.
வெஞ்சமண ரிடுவித்த பாலடிசின மிசைந்திருந்தார் (௱௪)

பொடியார்க்குந் திருமேனிப் புனிதர்க்குப் புவனங்கள
முடிவாக்குந துயர்நீங்க முன்னைவிட மமுதானாற
படியார்க்கு மறிவரிய பசுபதியார் தம்முடைய
வடியார்க்கு நஞ்சமுத மாவதுதா னற்புதமோ (௱௫)

அவ்விடத்தை யாண்டவர சமுதுசெய்து முன்னிருப்ப
வெவ்விடமு மமுதாயிற் றெனவமணர் வெருக்கொண்டே
யிவ்விடத்தி லிவன்பிழைக்கி லெமக்கெல்லா மிறுதியெனத
தெவ்விடத்துச செயல்புரியுங காவலற்குச செப்புவார். (௱௬)

நஞ்சுகலந தூட்டிடவு நஞ்சமயத தினில்விடந்தீர்
தஞ்சமுடை மந்திரத்தாற சாதியா வகைதடுத்தா
னெஞ்சும்வகை யவற்கிலதே லெம்முயிரு நின்முறையுந
துஞ்சுமது திடமென்றார் சூழ்வினையின றுறைநின்றார். (௱௭)

மற்றவர்த மொழிகேட்டு மதிகெட்ட மன்னவனுஞ
செற்றவனை யினிக்கடியுந திறமெவ்வா றெனசசெப்ப
வுற்றவரு மந்திரசா தகநாங்க ளொழித்திடநின
கொற்றவயக களிற்றெதிரே விடுவதெனக கூறினார். (௱௮)

மாபாவிக் கடையமணா வாகீசத் திருவடியாங்
காபாலி யடியவாபாற கடக்களிற்றை விடுகென்னப்
பூபாலா செயனமேற்கொள புலைததொழிலோ னவாதம்மேற்
கோபாதி சயமான கொலைக்களிற்றை விட*சொனனை (௱௧)

கூடத்தைக குததியொரு குன்றமெனப் புறப்பட்டு
மாடத்தை மறிததிட்டு மணடபஙக ளெடுததெறறித
தாடததிற் பரிககாரா தலையிடறிக் கடக்களிற்றின
வேடததால வருஙகூறறின மிககதொரு விறலவேழம். (௱௰)

வேறு

பாசததொடை நிகளததொடர் பறியததறி முறியா
மீசுற்றிய பறவைககுலம் வெருவததுணி விலகா
வூசறகா மெதிாசுறறிட வுரறிபபரி யுழறு
வாசக்கட மழைமுற்பட மதவெற்பெதி ாவருமால். (௱௰௧)

இடியுற்றெழு மொலியிற்றிசை யிபமுட்கிட வடியிற்
படிபுக்குற நெளியபபடா பவனககதி விசையிற
கடிதுற்றடு செயலிறகிளா கடலிற்படு கடையின
முடிவிற்கன லெனமுற்சின முடுகிககடு கியதே. (௱௰௨)

மாடுற்றணை யிவுளிககுல மறியசசெறி வயிரக
கோடுற்றிரு பிளவிட்டறு குறைகைககொடு முறியச
சாடுற்றிடு மதிறெறறிகள சரியப்புடை யணிசெற்
றூடுறறகல் வெளியுறறதவ் வடாகைககுல வரையே. (௱௰௩)

பாவககொடு வினைமுற்றிய படிறுற்றடு கொடியோர்
நாவுக்கர செதிாமுற்கொடு நணுகிககரு வரைபோ
லேவிசசெறு பொருகைககரி யினையுயததிட வெருளார்
சேவிற்றிகழ பவாபொறகழ றெளிவுறறனா பெரியோா. (௱௰௪)

வேறு.

அண்ண லருந்தவ வேந்த ரானைதம் மேலவரக் கண்டு
விணணவா தமபெரு மானை விடையுகந் தேறும் பிரானைச்
சுண்ணவெண சநதனச சாந்து தொடுதத திருப்பதி கததை
மணணுல குயய வெடுதது மகிழ்வுட னேபாடு கின்றா. (௱௰௫)

வஞ்சகர் விட்ட சினப்போா மதவெங் களிற்றினை நோக்கிச்
செஞ்சடை நீண்முடிக கூததா தேவாகளு தேவா பிரானா
வெஞ்சுடா மூவிலைச சூல வீரட்டா தமமடி யோநா
மஞ்சுவ தில்லையென் றென்றே யருநதமிழ் பாடி யறைந்தார். (௱௰௬)

தணடமிழ் மாலைகள் பாடித் தம்பெரு மான்சர ணாகக்
கொணட கருத்தி லிருந்து குலாவிய வன்புறு கொளகைத்
தொண்டரை முன்வல மாகச சூழ்நதெதிா தாழ்நது நிலததி
லெண்டிசை யோர்களுங காண விறைஞ்சி யெழுநதது வேழம். (௱௰௭)

ஆண்ட வரசை வணங்கி யகுசியவ் வேழம் பெயரத்
தூண்டிய மேன்மறப் பாகா தொடக்கி யடர்த்துத் திரித்து
மீண்டு மதனை யவாமேன் மிறைசெய்து காட்டிட வீசி
யீணடவா தஙகளை யேகொன றமணாமே லோடிற் றெதிர்ந்தே. (௱௰௮)

ஓடி யருகாக டம்மை யுழறி மிதித்துப் பிளந்து
நாடிப் பலரையுங் கொன்று நகரங் கலங்கி மறுக
நீடிய வேலை கலக்கு நெடுமந் தரகிரி போல
வாடியல் யானையம் மன்னற காகுல மாக்கிய தன்றே. (௱௰௯)

யானையின் கையிற் பிழைத்த வவ்வமண் கையர்க ளெல்லா
மான மழிந்து மயங்கி வருந்திய சிந்தைய ராகித்
தானை நிலமன்னன் றாளிற் றனித்தனி வீழ்ந்து புலம்ப
மேன்மை நெறிவிட்ட வேந்தன் வெகுண்டினிச் செயவதென் என்றான்.௱உ௰

நங்கள் சமயத்தி னின்றே நாடிய முட்டி நிலையா
லெங்க ளெதிரோ றழிய் யானையா லிவ்வண்ண நின்சீர்
பங்கப் படுத்தவன் போகப் பரிபவந் தீரு முனக்குப்
பொங்கழல் போக வதன்பின் புகையகன் றுலென வென்றார். (௱உக)

அல்லிரு ளன்னவர் கூற வரும்பெரும் பாவத் தவன்றான்
றொல்லைச் சமய மழித்துத் துயரம் விளைத்தவன் றன்னைச்
சொல்லு மினிச்செயவ தென்னச் சூழ்ச்சி முடிக்குந் தொழிலோர்
கல்லுடன் பாசம் பிணித்துக் கடலிடைப் பாய்ச்சுவ தென்றார் (௱உஉ)

ஆங்கது கேட்ட வரச னவ்வினை மாக்களை நோக்கித்
தீங்கு புரிந்தவன் றன்னைச் சேம முறக்கொண்டு போகிப்
பாங்கொரு கல்லி லணைத்துப் பாசம் பிணித்தோர் படவில்
வீங்கொலி வேலையி லேற்றி வீழ்த்துமி னென்று விடுத்தான் (௱உ௩)

அவ்வினை செய்திடப் போக்கு மவருடன் போயரு கந்த
வெவ்வினை யாளருஞ் சென்று மேவிட நாவுக் கரசர்
செவ்விய தந்திரு வுள்ளஞ் சிறப்ப வவருடன் சென்றார்
பவ்வத்தின் மன்னவன் சொன்ன படிமுடித் தாரப் பதகர். (௱உ௪)

அப்பரி சவ்வினை முற்றி யவரகன் றேகிய பின்னை
ரொப்பரு மாகடல் புக்க வுறைப்புடை மெய்த்தொண்டர் தாமு
மெப்பரி சாயினு மாக வேத்துவ னெந்தையை யென்று
செப்பிய வண்டமிழ் தன்னாற் சிவனஞ் செழுத்துந் துதிப்பார் (௱உ௫)

வேறு

சொற்றுணை வேதிய னென்னுந் தூய்மொழி
நற்றமிழ் மாலையா நமச்சி வாயவென்
றற்றமுன் காக்குமஞ் செழுத்தை யன்பொடு
பற்றிய வுணர்வினாற் பதிகம் பாடினார். (௱உ௬)

பெருகிய வன்பினர் பிடித்த பெற்றியால்
வருமல ரோனமுத லமரர் வாழ்த்துதற்
கரியவஞ் செழுத்தையு மரசு போற்றிடக்
கருநெடுங் கடலினுட் கன்மி தந்ததே. (௱உ௭)

அப்பெருங் கல்லுமங் கரசு மேல்கொளத்
தெப்பமாய் மிதத்தலிற் செறிந்த பாசமுந்
தப்பிய ததனமிசை யிருந்த தாவில்சீர்
மெய்ப்பெருந் தொண்டனா விளங்கித் தோன்றினர். (௱உ௮)

இருவினைப் பாசமு மலக்க லார்த்தலின்
வருபவக் கடலில்வீழ் மாக்க ளேறிட
வருளுமெய் யஞ்செழுத் தரசை யிக்கட
லொருகன்மே லேற்றிட லுரைக்க வேண்டுமோ (௱௯)

அருணயந் தஞ்செழுத் தேத்தப் பெற்றவக்
கருணைநா வரசினைத் திரைக்க ரங்களாற்
றெருணெறி நீர்மையிற் சிரத்திற் றாங்கிட
வருணனுஞ் செய்தன்ன முன்பு மாதவம். (௱௰)

வாய்ந்தசீர் வருணனே வாக்கின் மன்னனார்
சேர்ந்தடை கருங்கலே சிவிகை யாயிட
வேந்தியே கொண்டெழுந் தருளு வித்தன்ன
பூந்திருப் பாதிரிப் புலியூர்ப் பாங்கரில் (௱௰௧)

அத்திருப் பதியினி லணைந்த வன்பரை
மெய்த்தவக் குழாமெலா மேவி யார்த்தெழ
வெத்திசை யினுமர வென்னு மோசைபோற்
றத்துநீர்ப் பெருங்கட ரூனு மார்த்ததே (௱௰௨)

தொழுந்தகை நாவினுக் கரசுந் தொண்டர்முன்
செழுந்திருப் பாதிரிப் புலியூர்த் திங்களின்
கொழுந்தணி சடையரைக் கும்பிட் டன்புற
விழுந்தெழுந் தருணெறி விளங்கப் பாடுவார் (௱௰௩)

வேறு

ஈன்றாளு மாயெனக் கெந்தையு மாகி யென்றெடுத்துத்
தோன்றாத் துணையா யிருந்தனன் றன்னடி யோங்கட்கென்று
வான்றாழ் புனற்கங்கை வாழ்சடை யானைமற் றெவ்வுயிர்க்குஞ்
சான்றா மொருவனைத் தண்டமிழ் மாலைகள் சாத்தினரே. (௱௰௪)

மற்று மினையன வண்டமிழ் மாலைகள் பாடிவைகி
வெற்றி மழவிடை வீரட்டர் பாதம் மிகந்நினைவா
லுற்றதொர் காதலி னங்குநின் றேகியொன் னார்புரங்கள்
செற்றவர் வாழுந் திருவதி கைப்பதி சென்றடைவார் (௱௰௫)

தேவர் பிரான்றிரு மாணி குழியுந் தினைநகரு
மேவினர் சென்று விரும்பிய சொன்மலர் கொண்டிறைஞ்சிப்
பூவலர் சோலை மணமடி புல்லப் பொருணமொழியின்
காவலர் செல்வத் திருக்கெடி லத்தைக் கடந்தணைந்தார் (௱௰௬)

வெஞ்சமண் குண்டர்கள் செய்வித்த தீய மிறைகளெல்லா
மெஞ்சவென் றேறிய வின்றமி ழீச ரொழுந்தருள
மஞ்சிவர் மாடத் திருவதி கைப்பதி வாணரெல்லாந்
தஞ்செயல் பொங்கத் தழங்கொலி மங்கலஞ் சாற்றலுற்றார். (௱௰௭)

மணிநெடுந் தோரணம் வண்குலைப் பூக மடற்கதலி
யிணையுற நாட்டி யெழுநிலைக் கோபுரந் தெற்றியெங்குந்
தணிவில் பெருகொளித் தாமங்க ணற்றிச்செஞ் சாந்துநீவி
யணிநகர் முன்னை யணிமே லணிசெய் தலங்கரித்தார். (௱௰௮)

மன்னிய வன்பின் வளநகர் மாந்தர் வயங்கிழையா
ரின்னிய நாதமு மேழிசை யோசையு மெங்கும்விம்மப்
பொன்னியல் சுண்ணமும் பூவும் பொரிகளுந் தூவியெங்குந்
தொன்னகரின்புறஞ் சூழ்ந்தெதிர் கொண்டனர் தொண்டரையே. (௱௬௯)

தூயவெண் ணீறு துதைந்தபொன் மேனியுந் தாழ்வடமு
நாயகன் சேவடி தைவருஞ் சிந்தையு நைந்துருகிப்
பாய்வது போலன்பு நீர்பொழி கண்ணும் பதிகச்செஞ்சொன்
மேயசெவ் வாயு முடையார் புகுந்தனர் வீதியுள்ளே. (௱௭௰)

கண்டார்கள் கைதலை மேற்குவித் திந்தக் கருணைகண்டான்
மிண்டாய செய்கை யமணர்கையார் தீங்கு விளைக்கச்செற்ற
முண்டா யினவண்ண மெவ்வண்ண மென்றுரைப் பார்களின்னுந்
தொண்டாண்டு கொண்ட பிரானைத் தொழுது துதித்தனரே (௱௭௧)

இவ்வண்ணம் போல வெனைப்பல மாக்க ளியம்பியேத்த
மெய்வண்ண நீற்றொளி மேவுங் குழாங்கள் விரவிச்செல்ல
வவ்வண்ண நண்ணிய வன்பரும் வந்தெய்தி யம்பவளச்
செவ்வண்ணர் கோயிற் றிருவீரட் டானத்தைச் சேர்ந்தனரே. (௱௭௨)

உம்பர்தங் கோனை யுடைய பிரானையுள் புக்கிறைஞ்சி
நம்புறு மன்பி னயப்புறு காதலி னாற்றிளைத்தே
யெம்பெரு மான்றனை யேழையே னன்பணை டிகழ்ந்ததென்று
தம்பரி வாற்றிருத் தாண்டகச் செந்தமிழ் சாற்றிவாழ்ந்தார். (௱௭௩)

வேறு

அரியயனுக் கரியானை யடியவருக் கெளியானை
விரிபுனல்சூழ் திருவதிகை வீரட்டா னத்தமுதைத்
தெரிவரிய பெருந்தன்மைத் திருநாவுக் கரசுமனம்
பரிவுறுசெந் தமிழ்ப்பாட்டுப் பலபாடிப் பணிசெய்நாள் (௱௭௪)

புல்லறிவிற் சமணர்க்காய்ப் பொல்லாங்கு புரிந்தொழுகும்
பல்லவனுந் தன்னுடைய பழவினைப்பா சம்பறிய
வல்லலொழிந் தங்கெய்தி யாண்டவர சிணைப்பணிந்து
வல்லமணர் தமைநீத்து மழவிடையோன் றாளடைந்தான். (௱௭௫)

வீடறியாச் சமணர்மொழி பொய்யென்று மெய்யுணர்ந்த
காடவனுந் திருவதிகை நகரின்கட் கண்ணுதற்குப்
பாடலிபுத் திரத்திலமண் பள்ளியொடு பாழிகளுங்
கூடவிடித் துக்கொணர்ந்து குணதரவீச் சரமெடுத்தான் (௱௭௬)

இந்நாளிற் றிருப்பணிகள் செய்கின்ற வின்றமிழ்க்கு
மன்னான வாகீசத் திருமுனியு மதிச்சடைமேற்
பன்னாக மணிந்தவர்தம் பதிபலவுஞ் சென்றிறைஞ்சிச்
சொன்னுமத் தமிழ்புனைந்து தொண்டுசெய்வான் றொடர்ந்தெழுவார் (௱௭௭)

திருவதிகைப் பதிமருங்கு திருவெண்ணெய் நல்லூரு
மருளுதிரு வாமாத்தூர் திருக்கோவ லூர்முதலா
மருவுதிருப் பதிபிறவும் வணங்கிவளர் தமிழ்பாடிப்
பெருகுவிருப் புடனவிடையார் மகிழ்பெண்ணா கடமணைந்தார். (௱௭௮)

காவளரு மாடங்கள் கலந்தமறை யொலிவளர்க்குஞ்
சீருடையந் தணர்வாழுஞ் செழும்பதியி னகத்தெய்தி
வார்சடையார் மன்னுதிருத் தூங்கானை மாடத்தைப்
பார்பரவுந் திருமுனிவர் பணிந்தேத்திப் பரவினார். (௱௪௯)

புன்னெறியா மமணசமயத் தொடக்குண்டு போந்தவுடற்
றன்னுடனே யுயிர்வாழத் தரியேனான் றரிப்பதனுக்
கென்னுடைய நாயகநின் னிலச்சினையிட் டருளென்று
பன்னுசெழுந் தமிழ்மாலை முன்னின்று பாடுவார். (௱௫௰)

பொன்னார்ந்த திருவடிக்கென் விண்ணப்ப மென்றெடுத்து
முன்னாகி யெப்பொருட்கு முடிவாகி நின்றானைத்
தன்னாகத் துமைபாகங் கொண்டானைச் சங்கரனை
நன்னாமத் திருவிருத்த நலஞ்சிறக்கப் பாடுதலும் (௱௫௧)

நீடுதிருத் தூங்கானை மாடத்து நிலவுகின்ற
வாடகமே ருச்சிலையா னருளாலோர் சிவபூத
மாடொருவ ரறியாமே வாகீசர் திருத்தோளிற்
சேடுயர்மூ விலைச்சூலஞ் சினவிடையி னுடன்சாத்த. (௱௫௨)

ஆங்கவர்தந் திருத்தோளி லார்ந்ததிரு விலச்சினையைத்
தாங்கண்டு மனங்களித்துத் தம்பெருமா னருணினைந்து
தூங்கருவி கண்பொழியத் தொழுதுவிழுந் தார்வத்தா
லோங்கியசிந் தையராகி யுய்ந்தொழிந்தே னெனவெழுந்தார். (௱௫௩)

தூங்கானை மாடத்துச் சுடர்க்கொழுந்தி னடிபரவிப்
பாங்காகத் திருத்தொண்டு செய்துபயின் றமருநாட்
பூங்கான மணங்கமழும் பொருவிறிரு வரத்துறையுந்
தேங்காவின் முகிலுறங்குந் திருமுதுகுன் றமும்பணிந்து (௱௫௪)

வண்டமிழ்மென் மலர்மாலை புனைந்தருளி யிருங்குவளை
தண்டுறைநீர்ப் பதிகளிலுந் தனிவிடையார் மேவியிடங்
கொண்டருளுந் தானங்கள் கும்பிட்டுக் குணதிசைமேற்
புண்டரிகத் தடஞ்சூழ்ந்த நிவாக்கரையே போதுவார் (௱௫௫)

ஆனாத சீர்த்தில்லை யம்பலத்தே யாடுகின்ற
வானாறு புடைபரக்கு மலர்ச்சடையா ரடிவணங்கி
யூனாலு முயிராலு முள்ளபயன் கொள்வனென்று
தேனாரு மலர்ச்சோலைத் திருத்தில்லை மருங்கணைந்தார். (௱௫௬)

வேறு

நாவுக் கரசரு மிருவர்க் கரியவர் நடமா டியதிரு வெல்லைப்பான்
மேவித் தலமுற மெய்யிற் றொழுதபின் மேன்மே லெழுதரு விரைவோடுங்
காவிற் களிமயின் மகிழ்வுற் றெதிரெதி ராடக் கடிகமழ் கமலஞ்சூழ்
வாவித் தடமலர் வதனம் பொலிவுறு மருதத் தண்பணை வழிவந்தார். (௱௫௭)

முருகிற் செறியிதழ் முளரிப் படுகரின் முதுமே திகள்புது மலர்மேயு
மருகிற் செறிவன மென்மிக் குயர்கழை யளவிற் பெருகிட வளர்கிக்குப்
பெருகிப் புடைமுதிர் தரளஞ் சொரிவன பெரியோ ரவர்திரு வடிவைக்கண்
டுருகிப் பரிவுறு புனலைக் கண்பொழிவன வென்முன் புள்ளவ வயலெங்கும்

அறிவிற பெரியவ ரயனெற பணைவய லவைபிற படுமவகை யணைகின்றார்
பிறவிப பவநெறி விடுவீ ரிருவினை பெருகித தொடர்பிணி யுறுபாசம்
பறிவுற றிடவணை யுமினென றிருபுடை பயிலகுழ சினைமிசை குயிலகூவுஞ்
செறிவிற பலதரு நிலையிற பொலிவுறு திருநந தனவன மெதிர்கண்டார்.

அவாமுன பணிவொடு தொழுதங கணைவுற வணிகொம் பரினமிசை யருகெங்குந, தவமுன புரிதலில வருதொண டெனுநிலை தலைநின றுயர்தமி ழிறையோரா, மிவர்தந திருவடி வதுகண டதிசய மெனவந தெதிரா கரவெனறே,சிவமுன பயின்மொழி பகர்கின றனவளர் சிறைமென கிளியொடு சிறுபூவை

அஞ்சொற் றிருமறை யவர்முன பகர்தலு மவருந தொழுதுமு னளிகூருநெஞ்சிற பெருகிய மகிழ்வுங காதலு நிறையன பொடுமுறை தடுமாறச, செஞ்சொற திருமறை மொழியந தணர்பயி றிலலைத திருநக ரொலலைப்பான, மஞ்சிற் பொலிநெடு மதிலசூழ் குடதிசை மணிவா யிறபுறம வந்துற்றார். (௱௬௧)

அல்லற் பவமற வருளுந தவமுத லடியா ரெதிர்கொள வவரோடு
மலலற புனலகமழ மாடே வாயிலின வழிபுக கெதிர்தொழு தணைவுற்றார்
கல்வித துறைபல வருமா மறைமுதல கலைகண டுடையவா கழல்பேணுஞ்
செல்வக குடிநிறை நலவைப பிடைவளா சிவமே நிலவிய திருவீதி (௱௬௨)

நவமின சூடாமணி நெடுமா லையுநறு மலாமா லையுநிறை திருவீதிப
புவனங களினமுத லிமையோர் தடமுடி பொருதுந தியமணி போகட்டிப்
பவனன பணிசெய வருணன புனலகொடு பணிமா றவுமவை பழுதாமென
றெவருந தொழுதெழு மடியார் திருவல கிடுவார் குளிர்புனல விடுவார்கள

மேலம பரதல நிறையுங கொடிகளில் விரிவெங கதிர்நுழை வரிதாகுங
கோலம பெருகிய திருவீ தியைமுறை குலவும பெருமையா பணிவுறறே
ஞாலந திகழ்திரு மறையின பெருகொலி நலமார் முனிவர்க ளுதியோடு
மோலம பெருகிய நிலையேழ கோபுர முறமெய கொடுதொழு துளபுககார

வளர்பொற கனமணி திருமா ளிகையினை வலமவந தலமரு வரைநிலவா
ளவிற பெருகிய வாவத திடையெழு மனபின கடனிறை யுடலெங்கும
புளகச செறிநிரை விரவத திருமலி பொறகோ புரமது புகுவார்முன
களனிற்பொலிவிட முடையார் நடநவில கனகபபொதுவெதிர் கண்ணுற்றார்.

நீடுந் திருவுட னிகழும பெருகொளி நிறையம பலநினை வுறநேரே
கூடும படிவரு மனபா லினபுறு குணமுன பெறவரு நிலைகூடத
தேடும பிரமனு மாலுந தேவரு முதலாம யோனிக ளெளிவொன்று
வாடுங் கழலபுரி யமுதத திருநட மாரா வகைதொழு தார்கின்றார். (௱௬௫)

கையுந் தலைமிசை புனையஞ சலியன கண்ணும பொழிமழை யொழியாதே
பெய்யுந தகையன கரணங் களுமுட னுருகும பரிவின பேறெய்து
மெய்யுந தரைமிசை விழுமுன பெழுதரு மினனூழ் சடையொடு நினறாடு
மையன் றிருநட மெதிர்கும பிடுமவ ராவம பெருகுத லளவின்றால (௱௬௭)

இத்தன் மையர்பல முறையுந தொழுதெழ வெனறெய தினையென மன்றாடு, மத்தன் றிருவருள் பொழியுங கருணையி னருளபெற் றிடவரு மானந்த, மெய்த்தன் மையினிலவி ருத்தத் திருமொழி பாடிப் பின்னையு மேனமேலுஞ், சிததம் பெருகிய பரிவா லின்புறு திருநே ரிசைமொழி பகர்கின்றார். (௱௬௮)

வேறு

பத்தனாய்ப் பாட மாட்டே னென்றுமுன னெடுததுப பண்ணு
லத்தாவுன னுடல் காண்பா னடியனேன வந்த வாறென்
றித்திறம போறறி நினறே யினறமிழ் மாலை பாடிக
கைததிருத தொண்டு செயயுங காதலிற பணிந்து போந்தார (௱௬௯)

நீடிய மணியின சோதி நிறைதிரு முனறிற் மாடு
மாடுயா கொடிசூழ் பொறறோ மாமணி வீதி யுளளுங
கூடிய பணிகள செயது கும்பிடு தொழிலா ராகிப
பாடிய புனித வாக்கின பணிகளும பயிலச செயவார (௱௭௰)

அருட்பெரு மகிழ்ச்சி பொங்க வனனமபா லிககு மென்னுந்
திருக்குறுந தொகைகள் பாடித திருவுழ வாரங கொண்டு
பெருததெழு காத லோடும பெருந்திருத தொண்டு செயது
விருப்புறு மேனி கண்ணீா வெண்ணீற்று வண்ட லாட (௱௭௧)

மேவிய பணிகள செயது விளங்குநாள வேட்க ளததுச
சேவுயா கொடியாா தமமைச சென்றுமுன் வணங்கிப் பாடிக்
காவியங கண்டா மனனுந திருக்கழிப பாலை தனனி
னாவினுக் கரசா சென்று நண்ணினா மணணோா வாழ. (௱௭௨)

வேறு

சினவிடையே றுகைததேற மணவாள நமபிகழல் சென்று தாழ்ந்து
வனபவள வாயதிறந்து வானவாக்குந தானவனே யெனகின றவொன்
றனையதிருப பதிகமுட னளபுறவண டமிழ்பாடி யங்கு வைகி
நினைவரியாா தமைபபோறறி நீடுதிருப புலியூாை நினைந்து மீளவாா. (௱௭௩)

மனைப்படப்பிற கடறகொழுந்து வளைசொரியுங கழிப்பாலை மருங்கு நீங்கி, நனைசசினைமென குளிாநாழற பொழிலூடு வழிககொணடு நணணும போதி, னினைப்பவாதம மனஙகோயில கொண்டருளு மமபலத்து நிருத்த னாைத, தினைததனையாம பொழுதுமறந துயவனோ வெனபபாடித் தில்லை சாாந்தாா

அரியானை யெனறெடுதத்தே யடியவருக கெளியானை யவாதஞ் சிந்தை, பிரியாத பெரியதிருத் தாண்டகச்செந தமிழ்பாடிப பிறங்கு சோதி, விரியாநின றெவ்வுலகும விளஙகியபொன னமபலத்து மேவி யாடல, புரியாநின றவா தமமைப பணிந்துதமி ழாறபினனும போறறல செயவாா (௱௭௪)

செஞ்சடைக்கற் றைமுற்றத திளநிலா வெறிக்குமெனனுஞ் சிறந்த வாயமை, யஞசொலவளத தமிழ்மாலை யதிசயமாம படிபாடி யன்பு சூழந்த, நெஞ்சுருகப பொழிபுனலவா கணணிணையும பரவியசொன னிறைந்த வாயும, தஞ்செயலி னொழியாத திருப்பணியு மாகுது சாரு நாளில (௱௭௫)

கடையுகத்தி லாழியினமேன் மிதந்ததிருக் கழுமலத்தி னிருந்த செங்கண், விடையுகைததாா திருவருளால வெறபரையன் பாவைதிரு முலைப்பா லோடு, மடையநிறை சிவமபெருக வளாஞானங குழைததூட்ட வமுது செயத, வுடையமறைப் பிள்ளையாா திருவாாத்தை யடியாாக ளுரைபபகேட்டாா. (௱௭௭)

ஆழிவிட முண்டவரை யமமைதிரு முலையமுத முண்ட போதே, யேழிசைவண டமிழ்மாலை யிவனெம்மா னெனககாட்டி யியமப வலல, காழிவரும் பெருந்தகைசீா கேட்டலுமே யதிசயமாங காதல் கூர, வாழியவா மலாக்கழல்கள வணங்குதற்கு மனததெழுந்த விருப்பு வாயபப. (௱௭௮)

அப்பொழுதே யம்பலத்து ளாடுகின்ற கழல்வணங்கி யருண்முன் பெற்றுப், பொய்ப்பிறவிப் பிணியோட்டுந் திருவீதி புரண்டுவலங் கொண்டு போந்தே, யெப்புவனங் களுநிறைந்த திருப்பதியி னெல்லையினை யிறைஞ்சி யேத்திச், செப்பரிய பெருமையினார் திருநாரை யூர்பணிந்து பாடிச் செல்வார் (௩௭௪)

தொண்டர்குழாம் புடைசூழத் தொழுதகரத் தொடுநீறு துதைந்த கோலங், கண்டவர்தம் மனங்கசிந்து கரைந்துருகுங் கருணைபுறம் பொழிந்து காட்டத், தெண்டிரைவா யகன்மிதப்பி லுகைத்தேறு திருநாவுக் கரசர் தாமும், வண்டமிழா லெழுதுமறை மொழிந்தபிரான் திருப்புகலி மருங்கு சார்ந்தார் (௩௭௫)

நீண்டவரை வில்லியார் வெருக்கூல மடுத்தருளி னேரே முன்னா
ளாண்டவர செழுந்தருளக் கேட்டருளி யாளுடைய பிள்ளை யாருந்
தாண்டகைய பெருவிருப்புக் கைம்மிக்க திருவுள்ளக் கருத்தி னோடு
மூண்டவருண் மனத்தன்பர் புடைசூழ வெழுந்தருளி முன்னே வந்தார்

தொழுதணைவுற் றாண்டவர சன்புருகத் தொண்டர்குழாத் திடையே சென்று
பழுதில்பெருங் காதலுட னடிபணியப் பணிந்தவர்தங் கரங்கள் பற்றி
யெழுதரிய மலர்க்கையா லெடுத்திறைஞ்சி விடையின்மேல் வருவார் தம்மை
யழுதழைத்துக் கொண்டவர்தா மப்பரோ வெனவவரு மடியே னென்றார். ௩௭௭

அம்பிகைசெம் பொற்கிண்ணத் தமுதுஞா னங்கொடுப்ப வழுகை தீர்ந்த
செம்பவள வாய்ப்பிள்ளை திருநாவுக் கரசரெனச் சிறந்த சீர்த்தி
யெம்பெருமக் களுமியைந்த கூட்டத்தி லரனடியா ரின்ப மெய்தி
யும்பர்களும் போற்றிசைப்பச் சிவம்பெருகு மொலிநிறைத்தா ருலகமெல்லாம்

பிள்ளையார் கழல்வணங்கப் பெற்றேனென் றரசுவப்பப் பெருகு ஞான
வள்ளலார் வாகீசர் தமைக்காணப் பெற்றதற்கு மகிழ்ச்சி பொங்க
வுள்ளநிறை காதலினா லொருவரொரு வரிற்கலந்த வுணர்வி னோடும்
வெள்ளநீர்த் திருத்தோணி வீற்றிருந்தார் கழல்வணங்கும் விருப்பின் மிக்கார்

வேறு

அருட்பெருகு தனிக்கடலு முலகுக்கெல்லா மன்புசெறி கடலுமா மெனவு மோங்குந், பொருட்சமய முதற்சைவ நெறிதான் பெற்ற புண்ணியக்கண் ணிரண்டெனவும் புவன முய்ய, விருட்கடுவுண் டவருளு முலக மெல்லா மீன்றா ளருளுமென வுங் கூடி, தெருட்கலைஞா னக்கன்று மரசுஞ் சென்று செஞ்சடைவா னவர்கோயில் சேர்ந்தா ரன்றே (௩௮0)

பண்பயில்வண் டறைசோலை சூழுங் காழிப் பரமர்திருக் கோபுரத்தைப் பணிந்துள் புக்கு, விண்பணிய வோங்குபெரு விமானந் தன்னை வலங்கொண்டு தொழுதுவிழுந் தெழுந்த வெல்லைச், சண்பைவரு பிள்ளையா ரப்ப ருங்க டம்பிரா னாரைநீர் பாடு மென்னக், கண்பயிலும் புனல்பொழிந்த வரசும் வாய்மைக் கலைபயிலு மொழிபொழியக் கசிந்து பாடி. (௩௮௧)

பெரியபெரு மாட்டியுடன் றோணி மீது பேணிவீற் றிருந்தருளும் பிரானை முன்னின்று, பரிவுறுசெந் தமிழ்மாலை பத்தி யோடும் பார்கொண்டு மூடியெ னும் பதிகம் போற்றி, யரியவகை புறம்போந்து பிள்ளை யார்தந் திருமடத்தி லெழுந்தருளி யமுது செய்து, மருவியநண் புறுகேண்மை யறநெ நாளபோல வளர்ந்தோங்க வுடனபலநாள வைகு நாளில். (௩௮௨)

அத்தன்மை யினிலரசும் பிள்ளை யாரு மளவளாவி யம்மகிழ்ச்சி யளவி லாத, சித்தநெகிழ்ச் சியினோடுஞ் செல்லு நாளிற் றிருநாவுக் கரசர்திரு வுள்ளந் தன்னின், மைத்தழையு மணிமிடற்றார் பொன்னி நாட்டு மன்னியதா னங்களெலா மணங்கிப் போற்ற, மெய்த்தெழுந்த பெருங்காதல் பிள்ளையார்க்கு விளம்புதலு மவருமது மேவி நேர்வார். (௱அஅ)

ஆண்டவர செழுந்தருளுங் கோலக் காவை யவரோடுஞ் சென்றிறைஞ்சி யன்பு கொண்டு, மீண்டருளி னாரவரும் விடைகொண் டிப்பால் வேதநா யகர்விரும்பும் பதிக ளான, நீண்டகருப் பறியலூர் புன்கூர் நீடூர் நீடுதிருக் குறுக்கைதிரு நின்றி யூருங், காண்டகைய நனிபள்ளி முதலா நண்ணிக் கண்ணுதலான் கழறொழுது கலந்து செல்வார். (௱அகூ)

மேவுபுனற் பொன்னியிரு கரையுஞ் சார்ந்து விடையுயர்த்தார் திருச்செம்பொன் பள்ளி பாடிக், காவுயரு மயிலாடு துறைநீள் பொன்னிக் கரைத்துருத்தி திருவேள்விக் குடியெதிர்கொள் பாடி, பாவுறுசெந் தமிழ்மாலை பாடிப் போற்றிப் பரமர்திருப் பதிபிறவும் பணிந்து போந்தே, யாவுறுமஞ் சாடுவார் கோடி காவி லணைந்துபணிந் தாவடுதண் டுறையைச் சார்ந்தார். (௱கூ௰)

ஆவடுதண் டுறையாரை யடைந்துபந் தேனென் றளவிறிருத் தாண்டகமுன் னருளிச் செய்து, மேவுதிருக் குறுந்தொகைநே ரிசையுஞ் சந்த விருத்தங்க ளானவையும் வேறு வேறு, பாவலர்செந் தமிழ்த்தொடையாற் பள்ளித் தாமம் பலசாத்தி மிகவெழுந்த பரிவி னோடும், பூவலயத் தவர்பரவப் பலநாட் டங்கிப் புரிவுறுகைத் திருத்தொண்டு போற்றிச் செய்வார். (௱கூக)

எறிபுனல்பொன் மணிசிதறுந் திரைநீர்ப் பொன்னி யிடைமருதைச் சென்றெய்தி யன்பி னோடு, மறிவிரவு கரத்தாரை வணங்கி வைகி வண்டமிழ்ப்பா மாலைபல மகிழச் சாத்திப், பொறியரவம் புனைந்தாரைத் திருநாகேச் சுரத்துப் போற்றியருந் தமிழ்மாலை புனைந்து போந்து, செறிவிரைநன் மலர்ச்சோலைப் பழையா றெய்தித் திருச்சத்தி முற்றத்திற் சென்று சேர்ந்தார். (௱கூஉ)

வேறு

சென்று சேர்ந்து திருச்சத்தி முற்றத் திருந்த சிவக்கொழுந்தைக்
குன்ற மகட னனக்காதல் குலவும் பூசை கொண்டருளு
மென்று மினிய பெருமானை யிறைஞ்சி யியல்பிற் றிருப்பணிகண்
முன்றி லணைந்து செய்துதமிழ் மொழிமா லைகளுஞ் சாத்துவார். (௱கூ௩)

கோவாய் முடுகி யென்றெடுத்துக் கூற்றம் வந்து குமைப்பதன்முன்
பூவா ரடிக ளென்றலைமேற் பொறித்து வைப்பா யெனப்புகன்று
நாவார் பதிகம் பாடுதலு நாதன் றானு நல்லூரில்
வாவா வென்றே யருள்செய்ய வணங்கி மகிழ்ந்து வாகீசர். (௱கூ௪)

வேறு

நன்மைபெருக் கருணெறியே வந்தணைந்து நல்லூரின்
மன்னுதிருத் தொண்டனார் வணங்கிமகிழ்ந் தெழும்பொழுதி
லுன்னுடைய நினைப்பதனை முடிக்கின்றோ மென்றவர்தஞ்
சென்னிமிசைப் பாதமலர் சூட்டினான் சிவபெருமான். (௱கூ௫)

நனைந்தனைய திருவடியென் றலைமேல்வைத் தாரென்று
புனைந்ததிருத் தாண்டகத்தாற் போற்றிசைத்துப் புனிதரரு
ணினைந்துருகி விழுந்தெழுந்து நிறைந்துமலர்ந் தொழியாத
தனம்பெரிதும் பெற்றுவந்த வறியோன்போன் மனந்தழைத்தார். (௱கூ௬)

நாவுக்கு மன்னர்திரு நல்லூரின் மன்னிப்பால்
மேவுற்ற திருப்பணிகள் மேவுநா ளுறுசெய்து
பாவுற்ற தமிழ்மாலை பலபாடிப் பணிந்தேத்தித்
தேவுற்ற திருத்தொண்டு செய்தொழுகிச் செல்லுநாள். (௱௯௭)

கருகாவூர் முதலாகக் கண்ணுதலோ னமர்ந்தருளுந்
திருவாவூர் திருப்பாலைத் துறைபிறவுஞ் சென்றிறைஞ்சிப்
பெருகார்வத் திருத்தொண்டு செய்துபெருந் திருநல்லூ
ரொருகாலும் பிரியாதே யுள்ளுருகிப் பணிகின்றார் (௱௯௮)

ஆளுடைய நாயகன்ற னருள்பெற்றங் ககன்றுபோய்
வாளைபாய் புனற்பழனத் திருப்பழன மருங்கணைந்து
காளவிட முண்டிருண்ட கண்டர்பணிக் கலன்பூண்டு
நீளிரவி லாடுவார் கழல்வணங்கி நேர்பெற்றார் (௱௯௯)

அப்பதியைச் சூழ்ந்ததிருப் பதியிலர னார்மகிழு
மொப்பரிய தானங்க ளுள்ளுருகிப் பணிந்தணைவார்
மெய்ப்பொருடோ நாவினுக்கு வேந்தர்தாம் மேவினார்
செப்பருஞ்சீ ரப்பூதி யடிகளார் திங்களூர் (௨௱)

அந்தணரின் மேம்பட்ட வப்பூதி யடிகளார்
தந்தனய ருடன்சாலை கூவல்குளந் தருதண்ணீர்ப்
பந்தர்பல வாண்டவர சென்னும்பெயரால் பண்ணினமை
வந்தணைந்த வாகீசர் கேட்டவர்தம் மனைநண்ண (௨௱௧)

மற்றவரு மனமகிழ்ந்து மனைவியார் மைந்தர்பெருஞ்
சுற்றமுடன் களிகூரத் தொழுதெழுந்து சூழ்ந்துமொழிக்
கொற்றவனா ரமுதுசெய்யக் குறைகொள்வா ரிறைகொள்ளப்
பெற்றபெருந் தவத்தொண்டர் திருவுள்ளம் பெறப்பெற்றார் (௨௱௨)

காண்டகைமை யின்றியுமுன் கலந்தபெருங் கேண்மையினார்
பூண்டபெருங் காதலுடன் போனகமுங் கறியமுதும்
வேண்டுவன வெவ்வேறு விதங்கள்பெற விருப்பினு
லாண்டவர சமுதுசெய்யத் திருவமுதாம் படியமைத்து. (௨௱௩)

திருநாவுக் கரசமுது செய்தருள மற்றவர்தம்
பெருநாமஞ் சாத்தியவப் பிள்ளைதனை யழைத்தன்பு
தருஞானத் திருமறையோர் தண்டலையின் வண்கதலிக்
குருநாளக் குருத்தரிந்து கொண்டுவரத் தனிவிட்டார். (௨௱௪)

ஆங்கவனும் விரைந்தெய்தி யம்மருங்கு தாழாதே
பூங்கதலிக் குருத்தரியப் புகுமளவி லொருநாகந்
தீங்கிழைக்க வதுபேணான் திருவமுது செய்தருள
வோங்குகத லிக்குருத்துக் கொண்டொல்லை வந்தணைந்தான் (௨௱௫)

தீயவிடந் தலைக்கொள்ளத் தெருமந்து செழுங்குருத்தைத்
தாயார்கரத் தினினீட்டித் தளர்ந்துதனைத் தழுவுக
மேயபடி யுரைசெய்யான் விழக்கண்டு கெட்டொழிந்தேன்
தூயவரிங் கமுதுசெய்யத் தொடங்காரென் றதுவொழித்தார். (௨௱௬)

தம்புதல்வன் சவமறைத்துத் தடுமாற்ற மிலராகி
யெம்பெருமா னமுதுசெய வேண்டுமென வந்திறைஞ்ச
வும்பர்பிரான் றிருத்தொண்ட ருள்ளத்தின் றடுமாற்ற
நம்பர்திரு வருளாலே யறிந்தருளி நவைதீர்ப்பார். (உ௱௭)

அன்றவர்கண் மறைத்ததனைக் களவிறந்த கருணையராய்க்
கொன்றைநறுஞ் சடையார்தங் கோயிலின்முன் கொணர்வித்தே
யொன்றுகொலா மெனப்பதிக மெடுத்துடையான் சீர்பாடப்
பின்றைவிடம் போய்நீங்கிப் பிள்ளையுணர்ந் தெழுந்திருந்தான். (உ௱௮)

அருந்தனய னுயிர்பெற்ற வதுகண்டு மமுதுசெய்யார்
திருந்தத்தற் குத்தளர்வெய்தி யிடருழந்தார் துயர்நீங்க
வருந்துமவர் மனைப்புகுந்து வாகீசத் திருமுனிவர்
விருந்தமுது செய்தருளி விருப்பினுடன் மேவுநாள். (உ௱௯)

திங்களூர் தனினின்று திருமறையோர் பின்செல்லப்
பைங்கணவிடைத் தனிப்பாகர் திருப்பழனப் பதிபுகுந்து
தங்குபெருங் காதலொடு தம்பெருமான் கழல்சார்ந்து
பொங்கியவன் புறவணங்கி முன்னின்று போற்றிசைப்பார் (உ௱௰)

புடைமாலை மதிக்கண்ணிப் புரிசடையார் பொற்கழற்கீ
ழடைமாலைச் சீலமுடை யப்பூதி யடிகண்மை
நடைமாணச் சிறப்பித்து நன்மைபுரி தீந்தமிழின்
றொடைமாலைத் திருப்பதிகச் சொன்மாலை பாடினார். (உ௱௰௧)

எழும்பணியு மிளம்பிறையு மணிந்தவரை யெம்மருங்குந்
தொழும்பணிமேற் கொண்டருளித் திருச்சோற்றுத் துறைமுதலாத்
தழும்புறுகேண் மையினணைந்த தானங்கள் பலபாடிச்
செழும்பழனத் திறைகோயிற் றிருத்தொண்டு செய்திருந்தார் (உ௱௰௨)

சாலநா ளங்கமர்ந்து தந்நிலைமேற் றுள்வைத்த
வாலமா மணிமிடற்று ரணிமலர்ச்சே வடிநினைந்து
சேலுலாம் புனற்பொன்னித் தென்கரையே திசைசென்று
கோலநீள் மணிமாடத் திருநல்லூர் குறுகினார் (உ௱௰௩)

அங்கணைந்து தம்பெருமா னடிவணங்கி யார்ந்து
பொங்கியவன் பொடுதிளைத்துப் போற்றிசைத்துப் பணிசெய்நாட்
டங்குபெருங் காதலினற் றுமணர்மேல் விரிஞ்சனொடு
செங்கண்மா லறிவரியார் திருவாரூர் தொழநினைந்தார் (உ௱௰௪)

நல்லூரி னம்பரருள் பெற்றுப்போய்ப் பழையாறை
பல்லூர்வெண் டலைக்கரத்தார் பயிலுமிடம் பலபணிந்து
சொல்லூர்வண் டமிழ்பாடி வலஞ்சுழியைத் தொழுதேத்தி
யல்லூர்வெண் பிறையணிந்தார் திருக்குடமூக் கணைந்திறைஞ்சி (உ௱௰௫)

நாலூர்தென் றிருச்சேறை குடவாயி னறையூர்சேர்
பாலூரு மின்மொழியாள் பாகனார் கழல்பரவி
மேலூர்தி விடைக்கொடியார் மேவுமிடம் பலபாடிச்
சேலூர்தண் பணைசூழ்ந்த தென்றிருவாஞ் சியமணைந்தார். (உ௱௰௬)

பெருவாச மலர்ச்சோலைப் பெருவேளூர் பணிந்தேத்தி
முருகாரு மலர்க்கொன்றை முடியவனார் பதிபிறவுந்
திருவாரும் விளமருடன் சென்றிறைஞ்சி வாகீசர்
மருவாரு மெரித்தவர்தந் திருவாரூர் வந்தடைந்தார் (உ௱௰எ)

ஆண்டவர செழுந்தருள வாரூரி லன்பர்கடா
நீண்டசடை முடியார்பா னிறைந்தவருள் பெற்றுடையார்
காண்டகுமா ளிகைமாடங் கவின்சிறந்தோங் கிடவெங்குஞ்
சேண்டிகழ்வீ திகள்பொலியத் திருமலிமங் கலஞ்செய்தார் (உ௱௰அ)

வேறு

வல்லமண் குண்டர்தம் மாயை கடந்து மறிகடலிற்
கல்லே மிதப்பாகப் போந்தவர் வந்தா ரெனுங்களிப்பா
லெல்லையில் றொண்ட ரெயிற்புறஞ் சென்றெதிர் கொண்டபோது
சொல்லி னரசர் வணங்கித் தொழுதுரை செய்தணைவார். (உ௱௰௯)

பற்றொன் றிலாவரும் பாதக ராகு மமணர்தம்பா
லுற்ற பிணியொழிந் துய்யப்போந் தேனைப்பெற லாவதுண்டே
புற்றிடங் கொண்டான்றன் றொண்டர்க்குத் தொண்டாமப் புண்ணியமென்
றுற்ற வுணர்வொடு மாரூர்த் திருவீதி யுள்ளணைந்தார் (உஉ௰)

சூழுந் திருத்தொண்டர் தம்முடன் றோரண வாயினண்ணி
வாழி திருநெடுந் தேவா சிரியன்முன் வந்திறைஞ்சி
யாழி வரைத்திரு மாளிகை வாயி லவைபுகுந்து
நீள்சுடர் மாமணிப் புற்றுகந் தாரைநேர் கண்டுகொண்டார் (உஉக)

கண்டு தொழுது விழுந்து கரசர ணாதியங்கங்
கொண்ட புளகங்க ளாக வெழுந்தன்பு கூரக்கண்க
டண்டுளி மாரி பொழியத் திருமூலட் டானர் தம்மைப்
புண்டரி கக்கழல் போற்றித் திருத்தாண் டகம்புனைந்து (உஉஉ)

காண்ட லேகருத் தாய்நினைந் தின்னுங் கலைப்பதிகந்
தூண்டா விளக்கனை சோதிமுன் னின்று துதித்துருகி
யீண்டு மணிக்கோயில் சூழ வலஞ்செய் திறைஞ்சியன்பு
பூண்ட மனத்தொடு நீடிரு வாயிற் புறத்தணைந்தார் (உஉ௩)

வேறு

செய்யமா மணியொளிசூழ் திருமுன்றின் முன்றேவா சிரியன் சார்ந்து
கொய்யுலா மலர்ச்சோலைக் குயில்கூவ மயிலாலு மாரூ ரரைக்
கையினாற் றொழுதொழிந்து கனியிருக்கக் காய்கவர்ந்த கள்வ னேனென்
றெய்தரிய கையறவாந் திருப்பதிக மருள்செய்தங் கிருந்தா ரன்றே (உஉ௪)

மார்பாரப் பொழிகண்ணீர் மழைவாருந் திருவடிவு மதுரவாக்கிற்
சேர்வாகுந் திருவாயிற் றீந்தமிழின் மாலைகளுஞ் செம்பொற் றாளே
சார்வான திருமனமு முழவாரத் தனிப்படையுந் தாமு மாகிப்
பார்வாழத் திருவீதிப் பணிசெய்து பணிந்தேத்திப் பரவிச் செல்வார். (உஉரு)

நீடுபுகழ்த் திருவாரூர் நிலவுமணிப் புற்றிடங்கொண் டிருந்தார் தம்மைக்
கூடியவன் பொடுகாலங் களிலணைந்து கும்பிட்டுக் கோதில் வாய்மைப்
பாடிளம்பூ தத்தினா னென்னுமப்பதிக முதலான பலவும் பாடி
நாடியவா ரன்பெருகக் கைந்துமனங் கரைந்துருகி நயந்து செல்வார். (உஉசு)

நான்மறைநூற பெருவாய்மை நமிநந்தி யடிகளருத் தொண்டி னனமைப்
பானமைநிலை யாலவரைப பரமாதிரு விருத்தத்துள வைத்துப பாடித
தேனமருவுங கொன்றையார திருவாரு ரரனெறியிற றிகழுந தனமை
யானதிற முமபோற்றி யணிவீதிப் பணிசெயதங் கமரு நாளில (உஉஎ)

நீராருஞ சடைமுடியார நிலவுதிரு வலிவலமு நினைந்து சென்று
வாராரு முலைமஙகை யுமைபஙகா கழலபணிந்து மகிழ்ந்து பாடிக
காராருங கறைக்கண்டா கீழவேளூா கன்றாப்பூா கலந்து பாடி
யாராத காதலினுற திருவாரூா தனினமீணடு மணைந்தா ரனறே (உஉஅ)

மேவுதிரு வாதிரைநாள வீதிவிடங கபபெருமாள பவனி தன்னிற
றேவருடன முனிவாகணமுன சேவிககு மடியாாக ளுடனசே விதது
மூவுலகுங களிகூர வருமபெருமை முறைமையெலாங கணடு போற்றி
நாவினுககுத தனியரசா நயககுநா ணமபாதிரு வருளி னறேவ. (உஉகூ)

திருபபுகலூா ரமாநதருளுஞ சிவபெருமான சேவடிகள குமபிட டெத்தும
விருபபுடைய வுளளதது மேவியெழுங காதலபுரி வேட்கை கூர
வொருபபடுவாா திருவாரூ ரொருவாறு தொழுதகனறங குளளம வைததுப
பொருபபரையன மடபபாவை யிடபபாகா பதிபிறவும பணிந்து போநதாா ()

அநநாளி லாளுடைய பிளளையாா திருபபுகலி யதனகணின் றும
பனனுகப பூணணிவாா பயினறதிருப பதிபலவும பணிந்து செலவாா
புனனுக மணநகமழும பூமபுகலூா வநதிறைஞசிப பொருவில சீரதி
மினனுரும புரிமுநநூன முருகனுா திருமடததின மேவுங காலை (உ௩க)

ஆணடவர செழுநதருளி யணியாரூா மணிபபுறறி லமாநது வாழ
நீணடசுடா மாமணியைக குமபிடடு நீடுதிருப புகலூா நோக்கி
மீணடருளி னாரென்று கேட்டருளி யெதிாகொளளு மவிருபபி னோடு
மீணடுபெருந தொண்டாகுழாம புடைசூழ வெழுநதருளி யெதிரே சென்றாா ()

காணடமலி தடமபொயகைக காழியாகோ னெதிாணையுங காதல கேட்டு
வரணடுமணிப புனறபுகலூா நோககிவருமவாகீசா மகிழநது வநதாா
திரணடுவருந திருநீறறுத தொண்டாகுழா மிருதிறமுஞ சோநத போதி
லிரணடுகில வினகடலக ளொனறாகி யணைநதனபோ லிசைநத வனறே (உ௩௩)

திருநாவுக் கரசரெதிா சென்றிறைஞ்சச் சிரபுரத்துத தெயவ வாயமைப
பெருஞானச சமபநதப பிளளையா ரெதிாவணஙகி யபப ரேநீா
வருநாளிற திருவாரூா நிகழபெருமை வகுத்துரைபபீ ரென்று கூற
வருநாமத தஞ்செழுததும பயிலவாயமை யவருமெதி ரருளிச செயவாா (உ௩௪)

வேறு

சித்த நிலாவுந தென்றிரு வாரூா நகராளு
மைததழை கண்ட ராதிரை நாளின மகிழசெலவ
மித்தகை மைத்தென றெனமொழி கேனென றுரைசெயதார்
முத்து விதான மணிபபொற கவரி மொழிமாலை (உ௩௫)

அமமொழி மாலைச செநதமிழ கேளா வணிசணபை
மைமமலா கணடத தணடா பிரானாா மகனாருங
கொயமலா வாவித தென்றிரு வாரூா குமபிடடே
யுமமுடன வநதிங குடனமா வேனென் றுரைசெயதாா (உ௩௬)

மாமதி லாரூர் மன்னரை யங்கு வணங்கச்செந்
தாமரை யோடைச் சண்பையர் நாதன் றானேக
நாமரு சொல்லி னாதரு மாவத் தொண்டுபுக்கார்
பூமலர் வாசத் தண்பணை சூழும் புகலூரில். (௨௩௭)

அத்திரு மூதூர் மேவிய நாவுக் கரசுந்தம்
சித்த நிறைந்தே யன்பு தெவிட்டுந் தெளிவெள்ள
மொய்த்திழி தாரைக் கண்பொழி நீர்மெய்ம் முழுதாரப்
பைத்தலை நாகப் பூணணி வாரைப் பணிவுற்றார் (௨௩௮)

தேவர் பிரானைத் தென்புக லூர்மன் னியதேனைப்
பாவியன் மாலைச் செந்தமிழ் பாடிப் பரிவோடு
மேவிய காலந் தோறும் விருப்பிற் கும்பிட்டே
யோவுத லோவு திருப்பணி செய்துங் குறைநின்றார் (௨௩௯)

சீர்தரு செங்காட் டங்குடி நீடுந் திருநள்ளா
றார்தரு சோலைக் கொழுந்தரு சாந்தை யயவந்தி
வார்திகழ் மென்முலை யாளொரு பாகன் றிருமருக
லோதரு மன்பாற் சென்று வணங்கி யின்புற்றார் (௨௪௰)

அப்படி சின்னாள் சென்றபின் னுற்றார் நகராளுந்
துப்புறழ் வேணிக் கண்ணுத லாரைத் தொழுதிப்பால்
மெய்ப்பொருள் ஞானம் பெற்றவர் வேறு புரத்தெங்கள்
பொற்புரி முந்நூன் மார்பரும் வந்தார் புகலூரில் (௨௪௧)

வேறு

பிள்ளையா ரெழுந்தருளப் பெருவிருப்பால் வாகீச
ருள்ளமகிழ்ந் தெதிர்கொண்டங் குடனுறையு நாளின்கண்
வள்ளலார் சிறுத்தொண்டர் மற்றவர்பா லெழுந்தருள
வெள்ளருஞ்சீர் நீலநக்கர் தாமுமெழுந் தருளினார் (௨௪௨)

ஆங்கணையு மவர்களுட னப்பதியி லந்தணரா
மோங்குபுகழ் முருகனார் திருமடத்தி லுடனாகப்
பாங்கிலவருஞ் சீரடியார் பலருமுடன் பயில்கேண்மை
நீங்கரிய திருத்தொண்டி னிலையுணர்ந்து நிகழ்கின்றார் (௨௪௩)

திருப்பதிகச் செந்தமிழின் றிறம்போற்றி மகிழ்வுறுப்
பொருப்பரையன் மடப்பாவை யிடப்பாகர் பொற்றாளில்
விருப்புடைய திருத்தொண்டர் பெருமையினை விரித்துரைத்தங்
கொருப்படுசிந் தையினார்க ளுடனுறைவின் பயன்பெற்றார் (௨௪௪)

அந்நாளிற் றமக்கேற்ற திருத்தொண்டி னெறியாற்றி
மின்னார்செஞ் சடையண்ணல் மேவுபதி யெனைப்பலவு
முன்னாகச் சென்றேத்தி முதல்வன்றா டொழுவதற்குப்
பொன்னாரு மணிமாடப் பூம்புகலூர் தொழுதகன்றார். (௨௪௫)

திருநீல நக்கடிகள் சிறுத்தொண்டர் முருகனார்
பெருநீர்மை யடியார்கள் பிறரும்விடை கொண்டேக
வொருநீர்மை மனத்துடைய பிள்ளையா ருடனரசும்
வருநீர்செஞ் சடைக்கரந்தார் திருவம்பர் வணங்கினார் (௨௪௬)

செங்குமுத மலர்வாவித் திருக்கடவூ ரணைந்தருளிப்
பொங்கியவெங் கூற்றடர்த்த பொன்னடிக டொழுதேத்திக்
குங்குலியக் கலயனார் திருமடத்திற் குறைவறுப்ப
வங்கவர்பாற் சிவனடியா ருடனமுது செய்தார்கள். (உ௪எ)

சீமன்னுந் திருக்கடவூர்த் திருமயா னமும்வணங்கி
யேர்மன்னு மின்னிசைப்பாப் பலபாடி யினிதமர்ந்து
கார்மன்னுங் கறைக்கண்டர் கழலிணைக டொழுதகன்று
தோமன்னு மணிவீதித் திருவாக்கூர் சென்றணைந்தார். (உ௪அ)

சார்ந்தாரந் புகலிடத்தைத் தான்றோன்றி மாடத்துக்
கூர்ந்தாவ முறப்பணிந்து கோதிறமிழ்த் தொடைபுனைந்து
வார்ந்தாரூ சடையார்தம் பதிபலவும் வணங்கியுடன்
சேர்ந்தார்கட் டம்பெருமான் றிருவீழி மிழலையினை (உ௪௯)

வேறு.

வீழி மிழலை வந்தணைய மேவு நாவுக் கரசினையுங்
காழி ஞானப் பிள்ளையையுங் கலந்த வுள்ளக் காதலினு
லாழி வலவ னறியாத வடியா ரடியா ரவர்களுடன்
வாழி மறையோ ரெதிர்கொண்டு வணங்க வணங்கி யுள்புக்கார் (உ௫௰)

மாட வீதி யலங்கரித்து மறையோர் வாயின் மணிவிளக்கு
நீடு கதலி தழைப்பூகம் நிரைத்து நிறைபொற் குடமெடுத்துப்
பீடு பெருகும் வாகீசர் பிள்ளை யாருந் தொண்டர்களுங்
கூட மகிழ்ந்து விண்ணிழிந்த கோயில் வாயில் சென்றணைந்தார். (உ௫௧)

சென்று புகுந்து திருவீழி மிழலை யமர்ந்த செங்கணக்க
குன்ற வில்லி யாரமகிழ்ந்த கோயில் வலமா வந்துதிரு
முன்றில் வணங்கி முன்னெய்தி முக்கட் செக்கர்ச் சடைமவுலி
வென்றி விடையார் சேவடிக்கீழ் விழுந்தா ரெழுந்தார் விம்மினர் (உ௫௨)

கைகள் குவித்துக் கழல்போற்றிக் கலந்த வன்பு கரைந்துருக
மெய்யில் வழியுங் கண்ணருவி விரவப் பரவுஞ் சொன்மாலை
செய்ய சடையார் தமைச்சேரார் தீங்கு நெறிசேர் கின்றாரென்
றுய்யு நெறித்தாண் டகமொழிந்தங் கொழியாக் காதல் சிறந்தோங்க (உ௫௩)

முன்னா ளயனுந் திருமாலு முடிவு முதலுங் காணாத
பொன்னார் மேனி மணிவெற்பைப் பூநீர் மிழலை யினிற்போற்றிப்
பன்னாள் பிரியா நிலைமையினாற் பயிலக் கும்பிட் டிருப்பாரா
யந்நாண் மறையோர் திருப்பதியி லிருந்தார் மெய்மை யருந்தவர்கள் (உ௫௪)

சீரின் விளங்குந் திருத்தொண்ட ரிருந்து சிலநாள் சென்றதற்பின்
மாரி சுருங்கி வளம்பொன்னி நதியும் பருவ மாறுதலு
நீரி னியன்ற வுணவருகி நிலவும் பலமன் னுயிர்க ளெல்லாம்
பாரின் மலிந்த விலம்பாட்டிற் படர்கூர் வறுமை பரந்ததால். (உ௫௫)

வைய மெங்கும் வறப்கடமாய்ச் செல்லல் வுலகோர் வருத்தமுற
நைய நாளிற் பிள்ளையார் தமக்கு நாவுக் கரசினுக்குங்
கையின் மானு மழுவுமுடன் காணக் கனவி லெழுந்தருளிச்
செய்ய சடையார் திருவீழி மிழலை யுடையா ரருள்செய்வார். (உ௫௬)

கால நிலைமை யாலுங்கள கருத்தில வாட்ட முறிரெனினு
மேல வுமமை வழிபடுவார்க ளிககை வளிககின றோமெனறு
கோலங் காண வெழுந்தருளிக் குலவும பெருமை யிருவருககு
ஞால மறியப் படிககாசு வைததார் மிழலை நாயகரை. (உருஎ)

விணணின் றிழிநத விமானததின் கிழககு மேறகும பீடததி
லணணல் புகலி யாணடகையார் தமககு மாணட வாசினுககு
நணணு நாளக டொறுஙகாசு படிவைத் தருள நானிலததி
லெணணி லடியா ருடனமுது செய்தங கிருந்தா ரிருவர்களும். (உருஅ)

அலலார் கணடத் தணடர்பிரா னருளாற் பெறற படிககாசு
பலலா றியனற வளமபெருகப் பரம னடியா ராஞர்க
ளெலலா மெயதி யுணகவென விரணடு பொழுதும் பறைநிகழ்ததிச
சொல்லாற் சாறறிச சோறிட்டார துயாகூா வறுமை தொலைநதிட்டார். (உருகூ)

ஈசா மிழலை யிறையவாபா லிமையப பாவை திருமுலைப்பா
றேச முயய வுணடவாதான திருமா மகனு ராதலிஞற
காசு வாசி யுடனபெறறூா கைததொண டாகு மடிமையிஞல
வாசி யிலலாக காசு படி பெறறு வந்தாா வாகீசா (உகூய)

ஆறு சடைமே லணிநதருளு மணணல வைநத படிககாசா
லீறி லாத பொருளுடைய விருவ ருடைய திருமடஙகள
சோறு நாளுந தொணடாமகிழந துணண வுணணந தொலையாதே
யேறு பெருமை புவிபோறற வினபுற றிருககு மநநாளில (உகூக)

காலந் தவறு தீர்ந்தெஙகுங கலிவான் பொழிநத புனலகலாந்து
ஞால மெலலாங குளிர்தூஙகி யுணவு பெருகி நலஞசிறபப
மூல வனப ரிருவாகளு மொழிமா லைகளும பலசாததி
நீல கணட ருறைபதிகள பிறவும் வணஙக நினைவுறறூா (உகூஉ)

வாயநத மிழலை மாமணியை வணஙகிப் பிரியா விடைகொணடு
பூநதண புனலசூழ வாஞ்சியததைப போறறிப புனிதா வாழபதிக
ளேயநத வனபி ஞலிறைஞ்சி யிசைவண டமிழகள புனைநதுபோயச
சோநதாா செலவத திருமறைககா டெலலை யிலலாச சீர்ததியிஞா (உகூங)

மனறல விரவு மலாபபுன்னை மணஞ்சூழ சோலை யுப்பளநதின்
முன்றி றேறுஞ சிறுமடவாா முததங கொழிககு மறைககாடுகெ
குனற விலவி யாமகிழ்ந்த கோயில புகுநது வலஙகொணடு
சென்று சோநதாா தெனபுகலிக கோவு மரசுந திருமுனபு. (உகூச)

பரவை யோதக கழிககானற பாஙகு நெருஙகு மப்பதியி
லரவச சடையா தணஞரை யகில மறைக ளாசசனைசெய்
தூரவக கதவந திருககாபபுச செயத வநநாண முதலிநநாள
வரையு மடைததே நிறகினற மணிநீள வாயில வணஙகுவாா (உகூரு)

தொலலை வேதந திருககாப்புச் செய்த வாயிற றொடாவகறற
வலல வனப ரணையாமை மருஙகோா வாயில வழியெயதி
யலல றீாபபாா தமையருசசிப பாாக டொழுவா ராமபடிகண்
டெல்லை யிலலாப பெரும்புகழா ரிதனை யஙகுக் கேட்டறிந்தார். (உகூகூ)

ஆங்கப் பரிசை யறிந்தருளி யாழித் தோணி புரத்தரச
ரோங்கு வேத மருச்சனைசெ யும்பர் பிரானை யுள்புகுந்து
தேங்கா திருவோ ரேரிறைஞ்சத் திருமுன் கதவந் திருக்காப்பு
நீங்கப் பாடு மப்பரென நீடு திருநா வுக்கரசர். (உசஎ)

உண்ணீர் மையினுற பிள்ளையா ருரைசெய் தருள வதனாலே
பண்ணினேரு மொழியாளென றெடுத்துப் பாடப் பயனுய்ப்பாணீ
றெண்ணணீ ரணிந்தார திருக்காப்பு நீக்கத் தாழ்க்கத் திருக்கடைக்காப
பெண்ணணீ ரிரக்க மொன்றிலலீ ரென்று பாடி யிறைஞ்சுதலும. (உசஅ)

வேத வனத்தின மெய்பபொருளி னருளால் விளங்கு மணிக்கதவங்
காத லன்பா முன்புதிருக் காப்பு நீங்கக் கலைமொழிக்கு
நாதா ஞான முனிவருடன றொழுது விழுந்தார் ஞாலத்து
ளோத வொலியின் மிகக்கெழுந்த தும்ப ராரப்பு மறையொலியும். (உசகூ)

அன்ப ரீட்டங் களிசிறப்ப வாண்ட வரசுஞ் சிவக்கன்று
மின்ப வெள்ளத திடைமூழ்கி யெழுந்துள புகுந்து தமபெருமான்
முன்பு பணிந்து போற்றிசைத்துப பரவி மொழிமா லைகள்பாடி
யென்பு கரைய வுள்ளுருகி யிறைஞ்சி யரிதிற புறத்தணைந்தா (உஎ௰)

புறமபு நின்று வாகீசா புனித ரருளா லிக்கதவந்
திறந்து மடைத்துஞ் செலலுநெறி திருந்த மலையா டிருமுலையிற
கறந்த ஞானங் குழைத்தமுது செய்த புகலிக் கவுணியரை
நிறைந்த கதவ மடைக்குமவகை நீரும பாடி யருளுமென (உஎக)

சண்பை யாளுந் தமிழ்விரகர் தாமுந் திருநா வுக்கரசர்
பண்பின மொழிந்த வுரைகொண்டு பதிகம பாடு மவ்வளவிற்
கண்பொற பமைந்த நுதற்காள கண்ட ரருளாற கடிதுடனே
திண்பொற கதவந் திருக்காப்புச செய்த தெடுத்த திருப்பாட்டில. (உஎஉ)

அதுகண் டுடைய பிள்ளையார் தாமு மாண்ட வரசுமகிழந்
திதுநம் பெருமா னருள்செயயப் பெற்றோ மென்றங் கிறைஞ்சியபின்
பதிக நிரமபப் பிள்ளையார் பாடித் தொழுது பணிவுற்றா
ரெதிர்பொற றிருவா யிலினவழக்க மென்று நிகழ்ச்சி யெய்தியதால. (உஎங)

அங்கு நிகழ்ந்த வச்செயல்கண் டடியா ரெல்லா மதிசயித்துப்
பொங்கு புளக மெய்திடமெய பொழியுங் கண்ணீர் பரந்திழிய
வெங்கு நிகரொன் றிலலாத விருவர் பாத மிறைஞ்சினா
ரங்கள் புகலிப் பெருந்தகையு மரசு மடத்தி னணணியபின (உஎச)

அரிதிற றிறக்கத் தாம்பாட வடைக்க வவர்பா டியவெளிமை
கருதி நமபர் திருவுள்ள மறியா தயர்ந்தே னெனக்கவன்று
பெரிது மஞ்சித் திருமடத்தி லொருபா லணைந்து பேழ்கணித்து
மருவு முணாவிற் றுயிலகொண்டார் வாய்மை திறமபா வாகீசர். (உஎரு)

மன்னுஞ் செலவ மறைக்காட்டு மணியின பாத மனத்தின்க
ணுன்னித் துயிலும பொழுதின்க ணுமையோர் பாக முடையவர்தாம்
பொன்னின மேனி வெண்ணீறு புனைந்த கோலப் பொலிவினொடு
முன்னி யவர்க்கு வாய்மூரி லிருப்போந் தொடர வாவென்றார். (உஎசு)

போத நிகழ வாவென்று போனா ரென்கொ லெனப்பாடி
யீதெம் பெருமா னருளாகில யானும் போவே னென்றெழுந்து
வேத வனத்தைப் புறகிட்டு விரைந்து போக வவாமுனனே
யாதி மூர்த்தி முன்காட்டு மவவே டததா லெழுந்தருள. (உஎஎ)

சீரார் பதியி னின்றெழுந்து செல்லுந் திருநா வுக்கரச
ரரரா வஞ்பி லாரமுத முணணா வெய்தா வாறேபோ
னீரார் சடையா ரெழுந்தருள நெடிது பினபு செலலுமவர்
பேரா ளரைமுன் றொடர்ந்தணையப் பெறுவா ரெயதப பெறறிலரால். (உஎஅ)

அன்ன வண்ண மெழுந்தருளி யணித்தே காட்சி கொடுப்பார்போற
பொன்னினை கோயி லொன்றெதிரே காட்டி யதனுட் புககருளத
துன்னுந தொணட ரம்மருஙகு விரைந்து தோடரப் போநதபடி
மன்னும புகலி வள்ளலாா தாமுங கேட்டு வந்தணைந்தார். (உஎகூ)

அழைததுக் கொடுபோந் தணியாாபோற காட்டி மறைந்தா ரெனவயர்ந்து
பிழைததுச செவ்வி யறியாதே திறபபித தேனுக கேயலலா
லுழைததா மொளிததாற் கதவந்தொண டுறைககப் பாடி யடைப்பிதத
தழைதத மொழியா ருப்பாலாா தாமிங கெப்பான மறைவதென (உஅ0)

மாட நீடு திருப்புகலி மன்ன ரவர்கரு மாலயனு
நேடி யின்னங காணதாா நேரே காட்சி கொடுததருள
வாடல் கணடு பணிநதேததி யரசுஙகாணக காட்டிதலும்
பாட வடியா ரெனறெடுததுப் பரமா தம்மைப் பாடினார். (உஅக)

பாடுந் தமிழமா லைகள்கொணடு பரமர் தாமு மெழுநதருள
நீடு திருவாய மூரடைநது நிலவுங கோயில வலஞ்செயது
சூடும பிறையாா பெருநதொணடா தொழுது போறறித துதிசெய்து
நாடுங காதல வளாநதோஙக நயநதந நகரி னுடனுறைநதாா (உஅஉ)

ஆணட வரசும் பிள்ளையா ருடனே யங்க ணினிதமாநது
பூணட காதல பொஙகியெழ வாய்மூ ரடிக ளடிபோறறி
மூணட வன்பின் மொழிமாலை சாததி ஞான முனிவரொடு
மீணடு வநது திருமறைககாட் டெயதி விமலா தாள்பணிநதாா. (உஅந)

ஆதி முதலவர் தமைப்பணிநதங கான பணிசெய் தமருநாட்
சீத மதிவெண குடை வளவர் மகளார் தென்னன றேவியாங்
கோதில் குணததுப் பாணடிமா தேவி யார்முன் குலசசிறையார்
போத விட்டார் சிலர்வந்தார் புகலி வேந்தா தமைககாண. (உஅச)

வந்து சிவனார் திருமறைக்கா டெய்தி மன்னு வேணுபுரி
யநத ணளா தமககறிவித தவாபா லெய்தி யடிவணஙகச
சிநதை மகிழநது தீதின்மை வினவத் தீஙகு முளவாமோ
விநத வுலக முயவந்தீ ரிருதா ணினைவார்க கென்றுரைப்பார். (உஅரு)

சைவ நெறிவை திகநிற்கச் சழக்கு நெறியைத் தவமென்னும்
பொய்வல லமணர் செயறன்னைப் பொறுகக கிலலோ மெனககேட்டே
யவ்வன் றொழிலோர் செயன்மாற்றி யாதி சைவ நெறிவிளஙகத
தெய்வ நீறு நினைநதெழுநதார் சிரகொள சணபைத திருமறையோா. (உஅசு)

ஆய பொழுது திருநாவுக் கரசு புகலி யாண்டகைக்குக்
காய மாசு பெருக்கியுழல் கலதி யமணர் கடுவினைசெய்
மாயை சால மிகவல்லா ரவமாற் றெனை முன்செய்த
தீய தொழிலும் பலகெட்டேன் செல்ல விசையேன் யானென்றார். (உ௮௭)

என்று கூற வெல்லையிலா நீறு போற்று மிருவரையுஞ்
சென்று காணுங் கருத்துடையே னங்குத் தீங்கு புரியமணர்
நின்ற நிலைமை யழிவித்துச் சைவ நெறியா ரித்தன்றி
யொன்றுஞ் செய்யே னிணையுமதென்றா ருடைய பிள்ளையார். (உ௮௮)

போமா துணிந்து நீரங்குப் போகப் போதா வவ்வமணர்
தீமா யையினை யானேபோய்ச் சிதைத்து வருகின் றேனென்ன
வாமா றெல்லா முரைத்தவரை மறுக்க மாட்டா தரசிருப்பத்
தாமா தரவாற் றமிழ்நாட்டிற் போனார் ஞானத் தலைவனார். (உ௮௯)

வேணு புரக்கோ னெழுந்தருள விடைகொண் டிருந்த வாகீசர்
பூணு மன்பான் மறைக்காட்டிற் புனிதர் தம்மைப் போற்றிசைத்துப்
பேணி யிருந்தங் குறையுநாட் பெயர்வார் வீழி மிழலையமர்
தாணு வின்றன் செய்யகழன் மீண்டுஞ் சார நினைக்கின்றார். (உ௯௦)

சோலை மறைக்காட் டமர்ந்தருளுஞ் சோதி யருள்பெற் றகன்றுபோய்
வேலை விடமுண் டவர்வீழி மிழலை மீண்டுஞ் செலவென்ன
ஞால நிகழ்ந்த நாகைக்கா ரோணம் பிறவுந் தாம்பணிந்து
சாலு மொழிவண் டமிழ்பாடித் தலைவர் மிழலை வந்தடைந்தார். (உ௯௧)

வீழி மிழலை தனைப்பணிந்து வேத முதல்வர் தாமிருப்ப
வாழி வலமேந் தியவரியா லாகர் சத்தி னின்றிழிந்த
வாழி மலர்ந்த கோயிறனின் மன்னும் பொருளைப் போற்றிசைத்துத்
தாழு நாளிற் பிறபதியும் பணியுங் காதற் றலைநிற்பார். (உ௯௨)

பூவிற் பொலியும் புனற்பொன்னிக் கரைபோய்ப் பணிவார் பொற்பமைந்த
வாவுக் கருகா மாவடுதண் டுறையார் பாத மணைந்திறைஞ்சி
நாவுக் கரசர் ஞானபோ னகர்க்குச் செம்பொ னாயிரமும்
பாவுக் களித்த திறம்போற்றிப் போந்து பிறவும் பணிகின்றார். (உ௯௩)

செய்ய சடையார் பழையாறை யெய்த வதனிற் செல்பொழுதின்
மெய்யி லமணர் மறைத்தவட தளியின் மன்னுஞ் சிவனாரைக்
கைகள் கூப்பித் தொழுதருளக் கண்ட வாற்றா லமணர்கடம்
பொய்கொள் விமான மெனக்கேட்டுப் பொறாத வுள்ள மிகப்புழுங்கி. உ௯௪

அந்த விமானந் தனக்கருகா வாங்கோ ரிடத்தின் பாங்கெய்திக்
கந்த மலருங் கடிக்கொன்றை முடியார் செய்ய கழலுன்னி
மந்த வமணர் வஞ்சனையான் மறைத்த வஞ்ச மொழித்தருளிப்
பந்தங் கொண்ட குண்டர்திறம் பாற்று மென்று பணிந்திருந்தார். (உ௯௫)

வண்ணங் கண்டு நானும்மை வணங்கி யன்றிப் போகேனென்
றெண்ண முடிக்கும் வாகீச ரிருந்தா ரமுது செய்யாதே
யண்ண லாரு மதுவுணர்ந்தங் கரசு தம்மைப் பணிவதற்குத்
திண்ண மாக மன்னனுக்குக் கனவி லருளிச் செய்கின்றார். (உ௯௬)

அறிவி லமணர் நமைமறைப்ப விருந்தோ மென்றங் கடையாளக்
குறிக ளறியச் செய்தருளி நம்மை யரசு கும்பிடுவா
னெறியி லமணர் தமையழித்து நீக்கிப் போக்கென் றருள்புரியச்
செறிவி லறிவுற் றெழுந்தவனுஞ் செங்கை தலைமேற் குவித்திறைஞ்சி. (உகஎ)

கண்ட வியப்பு மந்திரிகட் கியம்பிக் கூடக் கடிதெய்தி
யண்டர் பெருமா னருள்செய்த வடையா ளத்தின் வழிகண்டு
குண்டர் செய்த வஞ்சனையைக் குறித்து வேந்தன் குலவுபெருந்
தொண்டர் தம்மை யடிவணங்கித் தொக்க வமணர் தூரறுத்தான். (உகஅ)

ஆனை யினத்திற் றுகைப்புண்ட வமண ரிரமு மாய்ந்ததற்பின்
மேன்மை யரச னீசற்கு விமான மாக்கி விளக்கியபின்
ஞான வழிபாட் டாசனைக்கு நிபந்த மெல்லா மமைத்திறைஞ்ச
ஞான வரசும் புக்கிறைஞ்சி நாதா முன்பு போற்றுவார். (உகக)

தலையின் மயிரைப் பறித்துணணுஞ் சாதி யமணர் மறைத்தாலு
நிலையி லாதார் நிலைமையினை மறைக்க வொண்ணு மோவென்னும்
விலையில் வாய்மைக் குறுந்தொகைகள் விளம்பிப் புறம்போந் தங்கமர்ந்தே
யிலைகொள் சூலப் படையாரே ரிடங்கள் பிறவுந் தொழுதணைவார். (௩௰)

பொங்கு புனலார் பொன்னியினி விரண்டு கரையும் பொருவிடையார்
தங்கு மிடங்கள் புக்கிறைஞ்சித் தமிழ்மா லைகளுஞ் சாத்திப்போ
யெங்கு நிறைந்த புகழாள ரீறிலொண்ட ரெதிர்கொள்ளச்
செங்கண் விடையார் திருவானைக் காவின் மருங்கு சென்றணைந்தார். (௩௰க)

சிலந்திக் கருளுங் கழலவணங்கிச் செஞ்சொன் மாலை பலபாடி
யிலங்கு சடையா ரெறும்பியூ மலையு மிறைஞ்சிப் பாடியபின்
மலர்ந்த சோதி திருச்சிராப் பள்ளி மலையுங் கற்குடியு
நலங்கொள் செல்வத் திருப்பராயத் துறையுந் தொழுவா னண்ணினார் (௩௰உ)

மற்றப் பதிகண் முதலான மருங்குள் ளனவுங் கைதொழுது
பொற்புற் றமைந்த திருப்பணிகள் செய்து பதிகங் கொடுபோற்றி
யுற்ற வருளாற் காவிரியை யேறி யொன்னார் புரமெரியச்
செற்ற சிலையார் திருப்பைஞ்ஞீ லியினைச் சென்று சேர்கின்றார். (௩௰௩)

வழிபோம் பொழுது மிகவிளைத்து வருத்த முறநீர் வேட்கையொடு
மழிவாம் பசிவந் தணைந்திடவு மதற்குச் சித்த மலையாதே
மொழிவேந் தருமுன் னெழுந்தருள முருகார் சோலைப் பைஞ்ஞீலி
விழியேந் தியநெற் றியினாதந் தொண்டர் வருத்த மீட்பாராய். (௩௰௪)

காவுங் குளமு முன்சமைத்துக் காட்டி வழிபோங் கருத்தினான்
மேவுந் திருநீற் றந்தணரா்ய் விரும்பும் பொதிசோ றுங்கொண்டு
நாவின் றனிமன் னவர்க்கெதிரே நண்ணி யிருந்தார் விண்ணின்மேற்
றாவும் புள்ளு மண்கிழிக்குந் தனியே னமுங்காண் பரியவர்தாம். (௩௰௫)

அங்க ணிருந்த மறையவர்பா லாண்ட வரசு மெழுந்தருள
வெங்கண் விடைவே தியர்நோக்கி மிகவும் வழிவந் திளைத்திருந்தீ
ரிங்கென் பாலே பொதிசோறுண் டிதனை யுண்டு தண்ணீரிப்
பொங்கு குளத்திற் குடித்திளைப்புப் போக்கிப் போவீ ரெனப்புகன்றார்.௩௰௬.

நன்னூர் திருநா வுக்கரசா நம்ப ரருளென் றறிந்தார்போ
லுண்ணு மென்று திருமறையோ ருரைத்தப் பொதிசோ றளித்தலுமே
யெண்ண நினையா தெதிர்வாங்கி யினிதா வமுது செய்தினிய
தண்ணீ ரமுது செய்தருளித் தூய்மை செய்து தளர்வொழிந்தார். (௩௱௭)

எய்ப்பு நீங்கி நின்றவரை நோக்கி யிருந்த மறையவனு
ரப்பா லெங்கு நீர்போவ தென்ன வரசு மவர்க்கெதிரே
செப்பு வாராயான் றிருப்பைஞ்ஞீ லிக்குப் போவ தென்றுரைத்தா
ரொப்பி லாரும் யானங்குப் போகின் றேனென் றுடன்போந்தார். (௩௱௮)

கூட வந்து மறையவனார் திருப்பைஞ் ஞீலி குறுகியிட
வேட மவர்முன் மறைத்தலுமே மெய்ம்மைத் தவத்து மேலவர்தா
மாட லுகந்தா ரடியேனைப் பொருளா வளித்த கருணையெனப்
பாடல் புரிந்து விழுந்தெழுந்து கண்ணீர் மாரி பயில்வித்தார் (௩௱௯)

பைஞ்ஞீ லியினி லமர்ந்தருளும் பரமர் கோயில் சென்றெய்தி
மைஞ்ஞீ லத்து மணிகண்டர் தம்மை வணங்கி மகிழ்சிறந்து
மெய்ஞ்ஞா னத்தி லன்புருக விரும்புந் தமிழ்மா லைகள்பாடிக்
கைஞ்ஞீ டியதந் திருத்தொண்டு செய்து காத லுடனிருந்தார் (௩௱௰)

நாதர் மருவுந் திருமலைக ளுடனே பதிகள் பலமிகவுங்
காதல் கூரச் சென்றிறைஞ்சிக் கலந்த விசைவண் டமிழ்பாடி
மாதொர் பாக ரருளாலே வடபா லேகி வாகீச
ராதி தேவ ரமர்ந்ததிரு வண்ணா மலையை நண்ணினார் (௩௱௰௧)

செங்கண் விடையார் திருவண்ணா மலையைத் தொழுது வலங்கொண்டு
துங்க வரையின் மிசையேறித் தொண்டர் தொழும்புக் கெதிர்நிற்கு
மங்க ணரசைப் பணிந்தெழுந்து திளைத்துத் திருநா வுக்கரசர்
தங்கு பிறப்பை வீட்டினுக்கு மேலாம் பெருமை சாதித்தார் (௩௱௰௨)

அண்ணா மலைமே லணிமலையை யாரா வன்பி னடியவர்தங்
கண்ணா ரமுதை விண்ணோர்க்குக் காக்கக் கடலில் வந்தெழுந்த
வுண்ணா நஞ்ச முண்டானைக் கும்பிட் டுருகுஞ் சிந்தையுடன்
பண்ணார் பதிகத் தமிழ்பாடிப் பணிந்து பரவிப் பணிசெய்தார். (௩௱௰௩)

பணியார் வேணிச் சிவபெருமான் பாதம் போற்றிப் பணிசெயுநாண்
மணியார் கண்டத் தெம்பெருமான் மண்மேன் மகிழ்வி டமெங்குந்
தணியாக் காத லுடன்சென்று வணங்கித் தக்க பணிசெய்வா
ரணியார் தொண்டைத் திருநாட்டி லருளா லணைவா ராயினார். (௩௱௰௪)

காதல் செய்யுங் கருத்தினுடன் காடு மலையுங் கானயாறுஞ்
சூத மலிதண் பணைப்பதிகள் பலவுங் கடந்து சொல்லினுக்கு
நாதர் போந்து பெருந்தொண்டை நன்னாட் டெய்தி முன்னாகச்
சீத மலர்மென் சோலைசூழ் திருவோத் தூரிற் சென்றடைந்தார் (௩௱௰௫)

செக்கர்ச் சடையார் திருவோத்தூர்த் தேவர் பிரானார் தங்கோயில்
புக்கு வலங்கொண் டெதிரிறைஞ்சிப் போற்றிக் கண்கள் புனல்பொழிய
முக்கட் பிரானை விரும்புமொழித் திருத்தாண் டகங்கண் முதலாகத்
தக்க மொழிமா லைகள்சாத்திச் சார்ந்து பணிசெய் தொழுகுவார். (௩௱௰௬)

செய்ய வையர் திருவோத்தூ ரேத்திப் போந்து செழும்புவன
முய்ய நஞ்சுண் டருளுமவ ருறையும் பதிகள் பலவணங்கித
தைய றழுவக் குழைந்தபிரான் றங்குந் தெய்வப் பதியென்று
வையமுழுதுந் தொழுதேத்து மதில்சூழ் காஞ்சி மருங்கணைந்தார். (௬௱௯௭)

ஞான முய்யத் திருவதிகை நம்பா தம்பே ரருளினாற்
சூலை மடுத்து முன்னாண்ட தொண்டர் வரப்பெற் றோமென்று
காலை மலரும் கமலம்போற் காஞ்சி வாணர் முகமெல்லாஞ்
சால மலர்ந்து களிசிறப்பத் தழைத்த மனங்க டாங்குவார். (௬௱௯௮)

மாட வீதி மருங்கெல்லா மணிவா யில்களிற் றோரணங்க
ணீடு கதலி யுடன்கமுகு நிரைத்து நிறைபொற் குடந்தீபந்
தோடு குலவு மலர்மாலை சூழ்ந்த வாசப் பந்தர்களு
மாடு கொடியு முடனெடுத்து மணிநீள் காஞ்சி யலங்கரித்தார். (௬௱௯௯)

தொண்ட ரீண்டி யெதிர்கொள்ள வெழுந்து சொல்லுக் கரசர்பாற்
கொண்ட வேட்கை பொலிவினொடு குலவும் வீதி பணிசெய்யு
மண்ட ரறிதற் கரியதிரு வலகு முதலா மவையேந்தி
யிண்டை புனைந்த சடைமுடியார் கன்பர் தம்மை யெதிர்கொண்டார். ௬௨௰

எதிர்கொண் டிறைஞ்சுஞ் சீரடியார் தம்மை யிறைஞ்சி யெழுந்தருளி
மதில்கொண் டணிந்த காஞ்சிநகர் மறுகுட் போந்து வானநதி
குதிகொண் டெழுந்த சடைக்கம்பர் செம்பொற் கோயில் குறுகினா
ரதிர்கொண் டலைநேர் மணிமிடற்றா ராண்ட திருநா வுக்கரசர். (௬௨௧)

திருவா யிலினைப் பணிந்தெழுந்து செல்வத் திருமுன் றிலையணைந்து
கருவார் கச்சி யேகம்பர் கனக மணிமா ளிகைசூழ்ந்து
வருவார் செம்பொன் மலைவல்லி தழுவக் குழைந்த மணிமேனிப்
பெருவாழ் வினைமுன் கண்டிறைஞ்சிப் பேரா வன்பு பெருகினார். (௬௨௨)

வார்ந்து சொரிந்த கண்ணருவி மயிர்க்கா றோறும் வரும்புளகஞ்
சார்ந்த மேனிப் புறம்பலைப்ப வன்பு கரைந்தென் புள்ளலைப்பச்
சேர்ந்த நயனப் பயன்பெற்றுத் திளைப்பத் திருவே கம்பர்தமைச்
சேர்ந்த மனத்தி லுறவைத்து நீடும் பதிகம் பாடுவார். (௬௨௩)

வேறு.

கரவாடும் வன்னெஞ்சர்க் கரியானை யென்றெடுத்துப்
பரவாய சொன்மாலைத் திருப்பதிகம் பாடியபின்
விரவார்தம் புரமெரித்த விடையவனார் வெள்ளெயிற்றி
னரவாரம் புனைந்தவர்தந் திருமுன்றிற் புறத்தணைந்தார். (௬௨௪)

கையார்ந்த திருத்தொண்டு கழியமிகுங் காதலொடுஞ்
செய்யாநின் றேயெல்லாச் செந்தமிழ்மா லையும்பாடி
மையார்ந்த மிடற்றார்திரு மயானத்தை வலங்கொண்டு
மெய்யார்வ முறத்தொழுது விருப்பினொடு மேவுவார். (௬௨௫)

சீர்வளரு மதிற்கச்சி நகர்த்திருமேற் றளிமுதலா
நீர்வளருஞ் சடையவர்தா நிலவியுறை யாலயங்க
ளார்வமுறப் பணிந்தேத்தி யாய்ந்ததமிழ்ச் சொன்மலராற்
சார்வுறுமா லைகள்சாத்தித் தகுந்தொண்டு செய்திருந்தார். (௬௨௧)

அங்கணரி லவ்வண்ண மமர்ந்துறையு நாளின்கண்
மன்னுதிரு மாற்பேறு வந்தணைந்து தமிழ்பாடிச்
சென்னிமிசை மதிபுனைவார் பதிபலவுஞ் சென்றிறைஞ்சித்
துன்னினார் காஞ்சியினைத் தொடர்ந்தபெருங் காதலினால். (௩௨௭)

ஏகம்பன் காணவனென் னெண்ணத்தா னெனப்போற்றிப்
பாகம்பெண் ணுருவானைப் பைங்கண்விடை யுயர்த்தானை
நாகம்பூ ணாகத்தானை நலம்பெருகுந் திருநீற்றி
னாகந்தோ யணியானை யணைந்துபணிந் தின்புற்றார். (௩௨௮)

திருக்கச்சி யேகம்பம் பணிந்தேத்தித் திங்களார்
நெருக்கசெஞ் சடைக்கணிந்தார் நீடுபதி தொழநினைவார்
வருக்கைச்செஞ் சுளைபொழிதேன் வயல்விளைக்கு நாட்டிடைப்போய்ப்
பருக்கைத்திண் களிற்றுரியார் கழுக்குன்றின் பாங்கணைந்தார். (௩௨௯)

நீடுதிருக் கழுக்குன்றி னிருத்தனார் கழல்வணங்கிப்
பாடுதமிழ்த் தொடைபுனைந்து பாங்குபல பதிகளிலுஞ்
சூடுமிளம் பிறைமுடியார் தமைத்தொழுது போற்றிப்போய்
மாடுபெருங் கடலுடுத்த வான்மியூர் மருங்கணைந்தார். (௩௩௰)

திருவான்மி யூர்மருந்தைச் சேர்ந்துபணிந் தன்பினொடும்
பெருவாய்மைத் தமிழ்பாடி யம்மருங்கு பிறப்பறுத்துத்
தருவார்தங் கோயில்பல சார்ந்திறைஞ்சித் தமிழ்வேந்தர்
மருவாரு மலர்ச்சோலை மயிலாப்பூர் வந்தடைந்தார். (௩௩௧)

வரைவளர்மா மயிலென்ன மாடமிசை மஞ்சாடுந்
தரைவளர்சீர்த் திருமயிலைச் சங்கரனார் தாள்வணங்கி
யுரைவளர்மா லைகளணிவித் துழவாரப் படையாளி
திரைவளர்வே லைக்கரைபோய்த் திருவொற்றி யூர்சேர்ந்தார். (௩௩௨)

ஒற்றியூர் வளநகரத் தொளிமணிவீ திகள்விளக்கி
நற்கொடிமா லைகள்பூக நறுங்கதலி நிரைநாட்டிப்
பொற்குடங்க டீபங்க டூபங்கள் பொலிவித்து
மற்றவரை யெதிர்கொண்டு கொடுபுக்கார் வழித்தொண்டர். (௩௩௩)

திருநாவுக் கரசருமத் திருவொற்றி யூரமர்ந்த
பொருநாகத் திண்சிலையார் கோபுரத்தை யிறைஞ்சிப்புக்
கொருஞானத் தொண்டருட னுருகிவலங் கொண்டடியார்
கருநாமந் தவிர்ப்பாரைக் கைதொழுது முன்வீழ்ந்தார். (௩௩௪)

எழுதாத மறையளித்த வெழுத்தறியும் பெருமானைத்
தொழுதார்வ முறநிலத்திற் றோய்ந்தெழுந்தே யங்கமெலா
முழுதாய பரவசத்தின் முகிழ்த்தமயிர்க் கான்மூழ்க
விழுதாரை கண்பொழிய விதிர்ப்புற்று விம்மினார். (௩௩௫)

வண்டோங்கு செங்கமல மெனவெடுத்து மனமுருகப்
பண்டோய்ந்த சொற்றிருத்தாண் டகம்பாடிப் பரவுவார்
விண்டோய்ந்த புனற்கங்கை வேணியார் திருவுருவங்
கண்டோங்கு களிசிறப்பக் கைதொழுது புறத்தணைந்தார். (௩௩௬)

விளங்குபெருந் திருமுன்றின் மேவுதிருப் பணிசெய்தே
யுளங்கொடிரு விருத்தங்க ளோங்குதிருக் குறுந்தொகைகள்
களங்கொடிரு நேரிசைகள் பலபாடிக் கைதொழுது
வளங்கொடிருப் பதியதனிற் பலநாள்க ளமர்கின்றார். (௩௩௭)

அங்குறையு நாளின்க ணருகுளவாஞ் சிவாலயங்க
ளெங்குஞ்சென் றினிதிறைஞ்சி யேத்துமவ ரிறையருளாற்
பொங்குபுனற் றிருவொற்றி யூர்தொழுது போந்துமையாள்
பங்குடையா ரமர்ந்ததிருப் பாசூரம் பதியணைந்தார். (௩௩௮)

திருப்பாசூர் நகரெய்திச் சிந்தையினில் வந்தூறும்
விருப்பார்வ மேற்கொள்ள வேயிடங்கொண் டுலகுய்ய
விருப்பாரைப் புரமூன்று மெரித்தருள வெடுத்ததனிப்
பொருப்பார்வெஞ் சிலையாரைத் தொழுதெழுந்து போற்றுவார். (௩௩௯)

முந்திமூ வெயிலெய்த முதல்வனா ரெனவெடுத்துச்
சிந்தைகரைந் துருகுதிருக் குறுந்தொகையுந் தாண்டகமுஞ்
சந்தநிறை நேரிசையு முதலான தமிழ்பாடி
யெந்தையார் திருவருள்பெற் றேகுவார் வாகீசர். (௩௪௰)

அம்மலர்சீர்ப் பதியையகன் றயலுளவாம் பதியனைத்தின்
மைம்மருவுங் களத்தாரை வணங்கிமகிழ் வொடும்போற்றி
மெய்ம்மைநிலை வழுவாத வேளாள விழுக்குடிமைச்
செம்மையினார் பழையனூர்த் திருவால வனம்பணிந்தார் (௩௪௧)

திருவாலங் காடுறையுஞ் செல்வர்தா மெனச்சிறப்பி
னொருவாத பெருந்திருத்தாண் டகமுதலா வோங்குதமிழ்ப்
பெருவாய்மைத் தொடைமாலை பலபாடிப் பிறபதியு
மருவார்வம் பெறவணங்கி வடதிசைமேல் வழிக்கொள்வார் (௩௪௨)

பல்பதியு நெடுங்கிரியும் படர்வனமுஞ் சென்றடைவார்
செல்கதிமுன் னளிப்பார்தந் திருக்காரி கரைபணிந்து
தொல்கலையின் பெருவேந்தர் தொண்டர்களின் னுடன்பாகுற்றார்
மல்குதிருக் காளத்தி மாமலைவந் தெய்தினார். (௩௪௩)

பொன்முகலித் திருநதியின் புனிதநெடுந் தீர்த்தத்தின்
முன்முழுகிக் காளத்தி மொய்வரையின் றாழ்வரையிற்
சென்னியுறப் பணிந்தெழுந்து செங்கணவி டைத்தனிப்பாகர்
மன்னுமலை மிசையேறி வலங்கொண்டு வணங்குவார் (௩௪௪)

காதணிவெண் குழையானைக் காளத்தி மலைக்கொழுந்தை
வேதமொழி மூலத்தை விழுந்திறைஞ்சி யெழுந்துபெருங்
காதல்புரி மனங்களிப்பக் கண்களிப்பப் பரவசமாய
நாதனையென் கண்ணுளா னெனுந்திருத்தாண் டகநவின்றார். (௩௪௫)

மலைச்சிகரச் சிகாமணியின் மருங்குறமுன் னேநிற்குஞ்
சிலைத்தடக்கைக் கண்ணப்பர் திருப்பாதஞ் சேர்ந்திறைஞ்சி
யலைத்துவிழுங் கண்ணருவி யாகத்துப் பாய்ந்திழியத்
தலைக்குவித்த கையினராய்த் தாழ்ந்துபுறம் போந்தணைந்தார். (௩௪௬)

சேணுலவு திருமலையிற் றிருப்பணியா யினசெய்து
தாணுவினை யம்மலைமேற் றாள்பணிந்த குறிப்பினாற்
பேணுதிருக் கயிலைமலை வீற்றிருந்த பெருங்கோலங்
காணுமது காதலித்தார் கலைவாய்மைக் காவலனார். (௩௪௭)

வேறு.

அங்கண் மாமலை மேன்ம ருந்தை வணங்கி யாரரு ளான்மிகப்
பொங்கு காதலி னுத்த ரத்திசை மேல்வி ருப்பொடு போதுவார்
துங்க மால்வரை கானி யாறு தொடர்ந்த நாடு கடந்தபின்
செங்கண் மாலவிடை யண்ணன்மேவு திருப்ப ருப்பத மெய்தினார். (௩௪௮)

மான விஞ்சையர் வான நாடர்கள் வானி யக்கர்கள் சித்தர்கள்
கான கின்னரர் பன்ன காதிபர் காம சாரிக ளேமுதன்
ஞான மோனிக ளுநம்பரை வந்தி றைஞ்சி நலம்பெறுந்
தான மான திருச்சி லம்பை வணங்கி வண்டமிழ் சாற்றினார். (௩௪௯)

அம்ம ருங்கு கடந்து போமவ ரார்கொள் சூல வயிற்படைச்
செம்மல் வெண்கயி லைப்பொ ருப்பை நினைந்தெ ழுந்ததொர் சிந்தையா
லெம்ம ருங்குமோர் காத லின்றி யிரண்டு பாலும் வியந்துளோர்
கைம்ம ருங்கணை யுந்தெ லுங்கு கடந்து கன்னட மெய்தினார். (௩௫௰)

கருந டங்கழி வாக வேகிய பின்க லந்த வனங்களுந்
திருந தித்துறை யாவை யும்பயில் சேணெ டுங்கிரி வட்டையும்
பெருந லங்கிளர் நாடு மெண்ணில பிறப டச்செறி பொற்பினால்
வருநெ டுங்கதிர் கோலு சோலைய மாள வத்தினை நண்ணினார். (௩௫௧)

அங்கு முற்றி யகன்று போகி யருஞ்சு ரங்க ளிகந்துசென்
றெங்கு மிக்க வறங்க ணீடு மிலாட பூமி யிகந்துபோய்
மங்குல் சுற்றிய வெற்பி னோடு வனங்கள் யாறு கடந்தயற்
பங்க யப்பழ னத்து மத்திய பைதி ரத்தினை யெய்தினார். (௩௫௨)

அன்ன நாடு கடந்து கங்கை யணைந்து சென்று வலங்கொளும்
மின்னு வேணியர் வார ணாசி விருப்பி னோடு பணிந்துடன்
பின்ன ணைந்தவர் தம்மை யங்க ணொழிந்து கங்கை கடந்துபோய்
மன்னு காதல்செய் நாவின் மன்னவர் வந்து கற்சுர முந்தினார். (௩௫௩)

மாக மீது வளர்ந்த கானக மாகி யெங்கு மனித்தராற்
போக லாநெறி யன்றி யும்புரி கின்ற காதல் பொலிந்தெழச்
சாக மூல பலங்க ளுய்ப்பது வுந்த விர்ந்து தனித்துநே
ரேகி னாரிர வும்பெ ருங்கயி லைக்கு லக்கிரி யெய்துவார். (௩௫௪)

ஆய வாரிரு ளின்க ணேகுமவ் வன்பர் தம்மை யணைந்துமுன்
றீய வாய விலங்கு வன்றொழில் செய்ய வஞ்சின நஞ்சுகால்
வாய நாக மணிப்ப ணங்கொள் விளக்கெ டுத்தன வந்துகார்
றேய வானவ ராயி னுந்தனி துன்ன ருஞ்சுர முன்னினார். (௩௫௫)

வெங்க திர்ப்பக லக்க டத்திடை வெய்ய வன்கதிர் கைபரந்
தெங்கு மிக்க பிளப்பி னாகர்த மெல்லை புக்கெரி கின்றன
பொங்க ழற்றெறு பாலை வேனிழல் புக்க சூழல் புகும்பகற்
செங்க திர்க்கனல போலு மத்திசை திண்மை மெய்த்தவர் நண்ணினார். (௩௫௬)

இங்ங னம்மிர வும்ப கற்பொழு தும்ம ருஞ்சுர மெய்துவார்
பங்க யம்புரை தாள்ப ரட்டள வும்ப சைத்தசை தேயவு
மங்கை பங்கர்தம் வெள்ளி மால்வரை வைத்த சிந்தை மறப்பரோ
தங்க ரங்க ளிரண்டு மேகொடு தாவி யேகுதன் மேவினார். (௩௫௭)

அங்கு ளும்மணி பந்த சைந்தற வேக ரைந்து சிதைந்தபின்
மெய்ப்ப றித்தெழு சிந்தை யன்பின் விருப்பு மீமிசை பொங்கிட
மொய்க டுங்கனல் வெம்ப ரற்புகை மூளு மத்த முயங்கியே
மைகொள் கண்டர்த மன்பர் செல்ல வருந்தி யுந்தினர் மார்பினால். (௩௫௮)

மார்ப மூந்தசை நைந்து சிந்தி வருந்த வென்பு முரிந்திட
நேர்வ ருங்குறி நின்ற சிந்தையி னேச மீசனை நேருநீ
டார்வ மங்குயிர் கொண்டு கைக்கு முடம்ப டங்கவு மூன்கெடச்
சேர்வ ரும்பழு வம்பு ரண்டு புரண்டு சென்றனர் செம்மையோர். (௩௫௯)

அப்பு றம்புரள் கின்ற நீளிடை யங்க மெங்கு மரைந்திடச்
செப்ப ருங்கயி லைச்சி லம்படி சிந்தை சென்றுறு மாதலால்
மெய்ப்பு றத்தி லுறுப்ப ழிந்தபின் மெல்ல வுந்து முயற்சியுந்
தப்பு றச்செய லின்றி யந்நெறி தங்கி னார்தமி ழாளியார். (௩௬0)

வேறு

அன்ன தன்மையர் கயிலையை யணைவதற் கருளார்
மன்னு தீந்தமிழ் புவியின்மேற் பின்னையும் வழுத்த
நன்னெடும் புனற் றடமுமொன் றுடன்கொடு நடந்தார்
பன்ன கம்புனை பரமரோர் முனிவராம் படியால். (௩௬௧)

வந்து மற்றவர் மருங்குற வணைந்துநேர் நின்று
சொந்து நோக்கிமற் றவரெதிர் நோக்கிட நுவலவார்
சிந்தை யிவ்வுறுப் பழிந்திட வருந்திய திறத்தா
லிந்த வெங்கடத் தெய்திய தென்னென விசைத்தார். (௩௬௨)

மாசில் வற்கலை யாடையு மார்பின்முந் நூலுந்
தேசு டைச்சடை மவுலியு நீறுமெய் திகழ
வாசின் மெய்த்தவ ராகிநின் றவர்தமை நோக்கிப்
பேச வுற்றதோ ருணர்வுற விளம்புவார் பெரியோர். (௩௬௩)

வண்டு லாங்குழன் மலைமக ளுடன்வட கயிலை
யண்டர் நாயக ரிருக்குமப் பரிசவ ரடியேன்
கண்டு கும்பிட விருப்பொடுங் காதலி னடைந்தேன்
கொண்ட வென்குறிப் பிதுமுனி யேயெனக் கூற. (௩௬௪)

கயிலை மால்வரை யாவது காசினி மருங்கு
பயிலு மானுடப் பான்மையோ ரடைவதற் கெளிதோ
வயில்கொள் வேற்படை யமரரு மணுகுதற் கரிதால்
வெயில்கொள் வெஞ்சுரத் தென்செய்தீ ரவந்தென விளம்பி. (௩௬௫)

மீளு மத்தனை யுமக்கினிக் கடனென விளங்குந்
தோளு மாகமுந் துவளுமுந் நூன்முனி சொல்ல
வாளு நாயகன் கயிலையி லிருக்கைகண் டல்லா
லாளு மிவ்வுடல் கொண்டுமீ ளேனென மறுத்தார். (௩௬௬)

ஆங்கு மற்றவர் துணிவறிந் தவர்தமை யறிய
நீங்கு மாதவர் விசும்பிடைக் கரந்துநீண் மொழியா
லோங்கு நாவினுக் கரசனே யெழுந்திரென் றுரைப்பத்
தீங்கு நீங்கிய யாக்கைகொண் டெழுந்தொளி திகழ்வார். (ருசுஎ)

அண்ண லேயெனை யாண்டுகொண் டருளிய வமுதே
விண்ணி லேமறைந் தருள்புரி வேதநா யகனே
கண்ணி னாற்றிருக் கயிலையி லிருந்தநின் கோல
நண்ணி நான்றொழ நயந்தருள் புரியெனப் பணிந்தார். (ருசுஅ)

தொழுதெ ழுந்தநற் றொண்டரை நோக்கிவிண் டலத்தி
லெழுபெ ருந்திரு வாக்கினா லிறைவரிப் பொய்கை
முழுகி நம்மைநீ கயிலையி லிருந்தவம் முறைமை
பழுதில் சீர்த்திரு வையாற்றிற் காணெனப் பணித்தார். (ருசுகூ)

ஏற்றி னாரரு டலைமிசைக் கொண்டெழுந் திறைஞ்சி
வேற்று மாகிவிண் ணாகிநின் றாரொழி விரும்பி
யாற்றல் பெற்றவவ் வண்ணலா ரஞ்செழுத் தோதிப்
பாற்ற டம்புனற் பொய்கையின் மூழ்கினார் பணியால். (ருஎய)

ஆதி தேவர்தந் திருவருட் பெருமையா ரறிந்தார்
போத மாதவர் பனிமலர்ப் பொய்கையின் மூழ்கி
மாதொர் பாகனார் மகிழுமை யாற்றிலோர் வாவி
மீது தோன்றிவந் தெழுந்தன ருலகெலாம் வியப்ப. (ருஎக)

வம்பு லாமலர் வாவியின் கரையில்வந் தேறி
யும்பர் நாயகர் திருவருட் பெருமையை யுணர்வா
ரெம்பி ரானருங் கருணைகொ லிதுவென விருகண்
பம்பு தாரைநீர் வாவியிற் படிந்தெழும் படியார். (ருஎஉ)

மிடையு நீள்கொடி வீதிகள் விளங்கிய வையா
றுடைய நாயகர் சேவடி பணியவந் துறுவா
ரடைய வப்பதி நிற்பவுஞ் சரிப்பவு மான
புடைய மாந்தர்தந் துணையொடும் பொலிவன கண்டார். (ருஎங)

பொன்மலைக்கொடி யுடனமர் வெள்ளியம் பொருப்பிற்
றன்மை யாம்படி சத்தியுஞ் சிவமுமாஞ் சரிதைப்
பன்மை யோனிகள் யாவையும் பயில்வன பணிந்தே
மன்னு மாதவர் தம்பிரான் கோயின்முன் வந்தார். (ருஎச)

காணு மப்பெருங் கோயிலுங் கயிலைமால் வரையாய்ப்
பேணு மாலய னிந்திரன் முதற்பெருந் தேவர்
பூணு மன்பொடு போற்றிசைத் தெழுமொலி பொங்கத்
தாணு மாமறை யாவையுந் தனித்தனி முழங்க. (ருஎரு)

தேவர் தானவர் சித்தர்விச் சாதர ரியக்கர்
மேவு மாதவர் முனிவர்கள் புடையெலா மிடையக்
காவி வாள்விழி யரம்பையர் கானமு முழவுந்
தாவி லேழ்கடன் முழக்கினும் பெருகொலி தழைப்ப. (ருஎசு)

கங்கை யேமுதற் றீர்த்தமாங் கடவுண்மா நதிகண்
மங்க லம்பொலி புனற்பெருந் தடங்கொடு வணங்க
வெங்கு நீடிய பெருங்கண நாதாக ளிறைஞ்சப்
பொங்கி யங்களாற் பூதவே தாளங்கள் போற்ற. (௩௭௭)

அந்தமில் வெள்ளிமால் வரையிரண் டாமென வணைந்தோர்
சிந்தை செய்திடச் செங்கண்மால் விடையெதிர் நிற்ப
முந்தை மாதவப் பயன்பெறு முதன்மையான மகிழ்ந்தே
நந்தி யெம்பிரா னடுவிடை யாடிமுன் னணுக. (௩௭௮)

வெள்ளி வெற்பின்மேன் மரகதக் கொடியுடன் விளங்குந்
தெள்ளு பேரொளிப் பவளவெற் பெனவிடப் பாகங்
கொள்ளு மாமலை யாளுடன் கூடவீற் றிருந்த
வள்ள லாரைமுன் கண்டனா வாகீசமன் னவனார். (௩௭௯)

கண்ட வானந்தக் கடலினைக் கண்களான் முகந்து
கொண்டு கைகுவித் தெதிர்விழுந் தெழுந்துமெய் குலைய
வண்டர் முன்புநின் றாடினார் பாடினா ரழுதார்
தொண்ட னாககங்கு நிகழ்ந்தன யார்சொல வல்லார் (௩௮0)

முன்பு கண்டுகொண் டருளினா ரமுதுண்ண முவா
வன்பு பெற்றவ ரளவிலா வார்வமுன் பொங்கப்
பொன்பி றங்கிய சடையரைப் போற்றுதாண் டகங்க
ளின்ப மோங்கிட வேத்தினா ரெல்லையி றவத்தோர் (௩௮௧)

ஆய வாறுமற் றவர்மனங் களிப்புறக் கயிலை
மேய நாதர்தந் துணையொடும் வீற்றிருந் தருளித்
தூய தொண்டருந் தொழுதெதிர் நிற்கவக் கோலஞ்
சேய தாக்கினா திருவையா றமர்ந்தமை திகழ (௩௮௨)

ஐயர் கோலமங் களித்தகன் றிடவடிக் தொண்டர்
மையல் கொண்டுள மகிழ்ந்திட வருந்திமற் றங்குச்
செய்ய வேணிய ரருளிது வோவெனத் தெளிந்து
வையமுய்ந்திடக் கண்டமை பாடுவார் மகிழ்ந்து. (௩௮௩)

வேறு

மாதர்ப் பிறைக்கண்ணி யானை மலையான் மகளொடு மென்னுங்
கோதறு தண்டமிழ்ச் சொல்லாற் குலவு திருப்பதி கங்கள்
வேத முதல்வரை யாற்றில் விரவுஞ் சராசர மெல்லாங்
காதற் றுணையொடுங் கூடக் கண்டே னெனப்பாடி நின்றார் (௩௮௪)

கண்டு தொழுது வணங்கிக் கண்ணுத லாரதமைப் போற்றிக்
கொண்ட திருத்தாண் டகங்கள் குறுந்தொகை நேரிசை யனைபின்
மண்டு விருத்தங்கள் பாடி வணங்கித் திருத்தொண்டு செய்தே
யண்டர் பிரான்றிரு வையா றமர்ந்தனர் நாவுக் கரசர். (௩௮௫)

நீடிய வப்பதி நின்று நெய்த்தான மேமுத லாக
மாடுயர் தானம் பணிந்து மழபாடி யாரை வணங்கிப்
பாடிய செந்தமிழ் மாலை பகர்ந்து பணிசெய்து போற்றித்
தேடிய மாலுக் கரியார் திருப்பூந் துருத்தியைச் சேர்ந்தார். (௩௮௬)

சேர்ந்து விருப்பொடும் புக்குத் திருநட மாளிகை முன்னர்ச்
சார்ந்து வலங்கொண் டிறைஞ்சித் தம்பெரு மானறிரு முன்பு
நேர்ந்த பரிவொடுந் தாழ்ந்து நிறைந்தொழி யாவன்பு பொங்க
வார்ந்தகண் ணீர்மழை தூங்க வையாவுருந் தன்மைய ரானார். (௩௮௭)

திருப்பூந் துருத்தி யமர்ந்த செஞ்சடை யானையா னேறும்
பொருப்பூர்ந் தருளும் பிரானைப் பொய்யிலி யைக்கண்டே னென்று
விருப்புறு தாண்டகத் தோடு மேவிய காதல் விளைப்ப
விருப்போர் திருவடிக் கீழ்நா மென்னுங் குறுந்தொகை பாடி. (௩௮௮)

அங்குறை யுந்தன்மை வேண்டி நாமடி போற்றுவ தென்று
பொங்கு தமிழ்ச்சொல் விருத்தம் போற்றிய பாடல் புரிந்து
தங்கித் திருத்தொண்டு செய்வார் தம்பிரா னாருள் பெற்றுத்
திங்களு ஞாயிறுந் தோயுந் திருமட மாங்கொன்று செய்தார். (௩௮௯)

பல்வகைத் தாண்டகத் தோடும் பரவுந் தனித்தாண் டகமு
மல்ல லறுப்பவர் தானத் தடைவு திருத்தாண் டகமுஞ்
செல்கதி காட்டிடப் போற்றுந் திருவங்க மாலையு முள்ளிட்
டெல்லையில் பன்மைத் தொகையு மியம்பின ரேத்தி யிருந்தார். (௩௯௰)

வேறு

பொன்னிவலங் கொண்டதிருப் பூந்துருத்தி யிவரிருப்பக்
கன்மனத்து வல்லமணர் தமைவாதிற் கட்டழித்துத்
தென்னவன்கூ னிமிர்த்தருளித் திருநீற்றி னொளிகண்டு
மன்னியசீர்ச் சண்பைநகர் மறையவனார் வருகின்றார். (௩௯௧)

தீந்தமிழ்நாட் டிடைநின்று மெழுந்தருளிச் செம்பொன்னி
வாய்ந்தவளந் தருநாட்டு வந்தணைந்தார் வாக்கினுக்கு
வேந்தரிருந் தமைகேட்டு விரைந்தவர்பாற் செலவென்னப்
பூந்துருத்தி வளம்பதியின் புறம்பணையில் வந்தணைந்தார். (௩௯௨)

சண்பைவருந் தமிழ்விரக ரெழுந்தருளத் தாங்கேட்டு
மண்பரவும் பெருங்கீர்த்தி வாகீசர் மனமகிழ்ந்து
கண்பெருகுங் களிகொள்ளக் கண்டிறைஞ்சுங் காதலினா
லெண்பெருகும் விருப்பெய்த வெழுந்தருளி யெதிர்சென்றார். (௩௯௩)

காழியார் கோன்வரு மெல்லை கலந்தெய்திக் காதலித்தார்
சூழுமிடைந் திடுநெருக்கிற் காணாமே தொழுதருளி
வாழியவர் தமைத்தாங்கு மணிமுத்தின் சிவிகையினைத்
தாழுமுடன் விதுகொண்டு தாங்குவன்யா னெனத்தரித்தார். (௩௯௪)

வந்தொருவ ரறியாமே மறைந்தவடி வொடும்புகலி
யந்தணனா ரேறியெழுந் தருளிவரு மணிமுத்தின்
சந்தமணிச் சிவிகையினைத் தாங்குவா ருடன்றாங்கிச்
சிந்தைகளிப் புறவருவார் தமையாருந் தெளிந்திலரால். (௩௯௫)

திருஞான முனிவரர் சிருந்ததிருப் பூந்துருத்திக்
கருகாக வெழுந்தருளி யெங்குற்றா ரப்பரென
வுருகாநின் றும்மடியே னும்மடிக டாங்கிவரும்
பெருவாழ்வு வந்தெய்தப் பெற்றிங்குற் றேனென்றார். (௩௯௬)

பிள்ளையா ரதுகேளாப் பெருகுவிளை வுடனிழிந்தே
யுள்ளமிகு பதைப்பெய்தி யுடையவர சினைவணங்க
வள்ளலார் வாகீச ரவர்வணங்கா முன்வணங்கத
தள்ளுமான் மறிக்கரத்தார் தொண்டரெலாந் தொழுதார்த்தார். (௫௯௭)

வழுவலுக்கோன் றிருநாவுக் கரசருடன் கலந்தருளிச்
செழுமணிமா தவழ்சோலைப் பூந்துருத்தித் திருப்பதியின்
மழுவிடைனாடு மானேநது திருககரததா மலாததாள்க
டொழுதுருகி யின்புற்றுத் துதிசெய்தங குடனிருநதார். (௫௯௮)

வல்லமணர் தமைவாதில் வென்றதுவும் வழுதிபாற்
புல்லியகூ னிமிாததுவுந தண்பொருநதப புனனாட்டி
லெல்லையிலாத் திருநீறு வளர்ததுவு மிருந்தவத்தோா
சொல்லவநது கேட்டுவநதார் தூயபுகழ் வாகீசா. (௫௯௯)

பண்புடைய பாண்டிமா தேவியாா தம்பரிவு
நணபுடைய குலச்சிறையார் பெருமையுஞா னத்தலைவ
ரொண்பெருக வுரைத்தருள வெல்லையிலசீா வாகீசா
மண்குலவு தமிழ்நாடு காண்பதற்கு மனஙகொணடாா. (௬௱)

பிரமபுரத திருமுனிவா பெருநதொண்டை நன்னாட்டி
லரனுறையுந தானஙக ளணைநதிறைஞ்சிப பாடுவதற்
குரனுடைய திருநாவுக் கரசருவா செயதருளப
புரமெரிததா திருமகனா பூந்துருததி தொழுதகன்றாா. (௬௱௧)

ஆண்டவர சஙகணர்சீ ரருள்பெற்றப் பதிநின்றும
பாணடிநாட் டெழுநதருளும பானமையராயத் தென்றிசைபோய்க
காண்டகைய திருப்புததூா பணிநதேததிக கதிாமதியந
தீண்டுகொடி மதின்மதுரைத திருவால வாயசோந்தாா. (௬௱௨)

சென்றணைந்து மதுரையினிற் றிருந்தியநூற் சங்கத்து
ளன்றிருநது தமிழாராயந தருளியவங கண்ாகோயின
முனறிலினை வலஙகொண்டு முனனிறைஞ்சி யுள்புக்கு
வன்றனிமால் விடையாரை வணஙகிமகிழ வொடுநதிளைததார். (௬௱௩)

எய்தியபே ரானந்த வின்பத்தி னிடைமூழ்கி
மொயதிகழுஞ் சடையானை முளைததானை யென்றெடுததுச
செய்தவததோர் தாண்டகச்செந் தமிழ்பாடிப் புறததணைவார்
கைதொழுது பணிநதேததித் திருவுள்ளங களிசிறநதாா. (௬௱௪)

சீர்திகழும பாண்டிமா தேவியார் திருமேனி
சேரவரு ளுடையதனற கூனிமிாந்த தெனனவனா்
பாாபரவுங குலச்சிறையாா வாகீசா தமைபபணிவுற்
றாரகிலாத காதனமிக வடிபோற்ற வஙகிருந்தாா. (௬௱௫)

திருவால வாயமர்ந்த செஞ்சுடரைச் செழும்பொருளை
யருவானை நேரிசையுந் தாண்டகமு முதலான
பெருவாய்மைத் தமிழ்பாடிப் பேணுதிருப் பணிசெய்து
மருவார்முப் புரமெரித்தார் பூவணத்தை வந்தடைநதாா. (௬௱௬)

கொடிமாட நிலவுதிருப பூவணத்துக் கோயிலினு
ணெடியானுக் கறிவரியா ரோதோன்றக கண்டிறைஞ்சி
வடிவேறு திரிசூலத தாண்டகத்தால் வழுத்திப்போய்ப்
பொடிநீடு திருமேனிப் புனிதாபதி பிறபணிவா. (௪௱௭)

தென்னிலஙகை யிராவணன்றன் சிரமீரைந துநதுணித்த
மன்னவனு மிராமனுக்கு வரும்பெரும்பா தகநீககும்
பின்னுகரைத் தொழுவதறகு நினைந்துபோயப பெருமகிழ்ச்சி
துன்னிமனங களிந்துருகத தொழுதெழுநதார் சொலலரசா. (௪௱௮)

தேவாதொழுந தனிமுதலைத் திருவிரா மீசசுரத்து
மேவியசங கரனையெதிா நின்றுவிருப் புறுமொழியாற்
பாவுதிரு நேரிசைகண முதலான தமிழ்பாடி
நாவரசா திருத்தொணடு நலமபெருகச செயதமர்ந்தார். (௪௱௯)

அஙகுறைநது கணணுதலா ரருள்சூடி யகனறுபோய்ப
பொஙகுதமிழத திருநாட்டுப் புறமபணைசூழ் நெல்வேலி
செஙகணவிடை யாாமன்னுந திருககானப பேர்முதலா
வெஙகுநிகழ் தானஙக ளெலலாமபுக கிறைஞசுவாா (௪௱௰)

தொழுதுபல வகையாலுஞ சொறறொடைவண டமிழ்பாடி
வழுவிறிருப் பணிசெயது மனஙகசிவுற் றெபபொழுது
மொழுகியகண பொழிபுனலு மோவாது சிவன்றாளக
டழுவியசிந தையிலுணாவுந தஙகியசீா மையிற்சரிததா (௪௱௰௧)

தேமபொழில்சூழ செநதமிழ்நாட் டினிலெஙகுஞ சென்றிறைஞ்சிப்
பாமபணிவார் தமைபபணிவா பொனனிநா டதுவணைநது
வாமபுனலசூழ் வளநகாகள பினனுமபோய வணஙகியே
பூம்புகலூா வநதடைநதா பொயபபாசம போக்குவார். (௪௱௰௨)

பொய்கைசூழ் பூம்புகலூர்ப் புனிதாமலாத் தாள்வணங்கி
நையுமனப பரிவோடு நாடோறுந திருமுனறிற
கைகலநத திருததொணடு செயதுபெருங காதலுடன்
வைகுநா ளெண்ணிறநத வணடமிழ்மா லைகண்மொழிவார். (௪௱௰௩)

நின்றதிருந தாண்டகமு நீடுதனித தாண்டகமு
மன்றுறைவா வாழ்பதிகள் வழுத்துதிருத தாணடகமுங்
கொன்றைமலாச சடையார்பாற குறைநததிரு நேரிசையுந்
துன்றுதனி நேரிசையு முதலான தொடுததருளாததா. (௪௱௰௪)

ஆருயிரின் றிருவிருத்தந தசபுரா ணத்தடைவு
பாாபரவும் பாவநா சப்பதிகம பன்முறையு
நேர்படநின் றறைகூவுந திருபபதிக முதற்பிறவும்
பேரருளின கடலளிக்கும பெருமானைப் பாடினார். (௪௱௰௫)

அந்நிலைமை தனிலாண்ட வரசுபணி செய்யவவர்
நன்னிலைமை காட்டுவாா நம்பர்திரு மணிமுன்றி
றனனில்வரு முழவாா நுழைந்தவிட கதானெஙகும்
பொன்னினொடு நவமணிகள் பொலிந்திலங்க வருள்செய்தார். (௪௱௰௬)

செம்பொன்னு நவமணியுஞ் சேண்விளங்க வாஙகவையு
மும்பர்பிரான றிருமுனறி லுருளபருக்கை யுடனொக்க
வெம்பெருமான் வாகீச ருழவாரத தினிலேந்தி
வம்பலாமென் பூஙகமல வாவியினிற் புகவெறிந்தார். (௪௱௰௭)

புல்லோடுங் கல்லோடும் பொன்னோடு மணியோடுஞ்
சொல்லோடுமே வேறுபா டிலாநிலைமை துணிநதிருநத
நல்லோரமுன றிருப்புகலூர நாயகனார் திருவருளால
வில்லோடு நுதனமடவார விசுமபூடு வநதிழிநதார். (௪௱௰௮)

வானகமின் னுக்கொடிகள் வநதிழிநதா லெனவநது
தானநிறை சுருதிகளிற றருமலஙகா ரததன்மை
கானவமு தமபரபபுங கனிவாயி லொளிபரபபப்
பானனெடுங கணகள்வெளி பரபபியிசை பாடுவார. (௪௱௰௯)

கற்பகப்பூந தளிரடிபோங காமருசா ரிகைசெயய
வுற்பலமென முகிழ்விரல்வட் டணையோடுங கைபெயரப்
பொறபுறமக் கையினவழி பொருகயற்கண புடைபெயர
வற்புதப்பொற கொடிநுடங்கி யாடுவபோ லாடினார (௪௱௨௰)

ஆடுவார பாடுவா ரலாமாரி மேற்பொழிவார
கூடுவார போனறணைவார குழலவிழ விடைநுடங்க
வோடுவார மாரவே ளுடனமீள்வா ரொளிபெருக
நீடுவார் துகிலசைய நிறபாரு மாயினார. (௪௨௧)

இததன்மை யரம்பையர்க ளெவ்விதமுஞ் செயல்புரிய
வததனார திருவடிககீழ் நினைவகலா வனபுருகு
மெய்ததன்மை யுணர்வுடைய விழுததவதது மேலோர்தஞ்
சித்தநிலை திரியாது செயபணியின றலைநினறார. (௪௨௨)

இம்மாயப் பவததொடக்கா மிருவினைக டமைநோக்கி
யும்மாலிங கென்னகுறை யுடையேனயான றிருவாரு
ரமமானுக காளானே னலையேனமி னீரெனறு
பொயமமாயப் பெருஙகடலு ளெனுநதிருததாண் டகம்புகன்றார். (௪௨௩)

மாதரவர் மருங்கணைய வந்தெயதி மதனவசக்
காதலவர் புரிநதொழுகுங கைதவஙகள செயதிடவும்
பேதமிலா வோருணர்விற் பெரியவரைப் பெயர்விகக
யாதுமொரு செயலிலலா மையிலிறைஞ்சி யெதிரகனறார். (௪௨௪)

இந்நிலைமை யுலகேழு மெயதவறிந தியல்பேத்த
மன்னியவன் புறுபததி வடிவான வாகீசர
மின்னிலவுஞ் சடையாரதம மெய்யருடா னெய்தவரு
மந்நிலைமை யணிததாகச சிலநாளங கமாநதிருநதார. (௪௨௫)

மன்னியவந தக்காண மருவுதலைப் பாட்டினுற
றன்னுடைய சரணான தமியேனைப் புகலூர
னென்னையினிச சேவடிக்கீ ழிருத்திடுமென் றெழுகின்ற
முன்னுணர்வின் முயற்சியினாற் றிருவிருத்தம் பலமொழிந்தார். (௪௨௬)

மண்முதலா முலகேத்த மன்னுதிருத் தாண்டகத்தைப்
புண்ணியா வுன்னடிக்கே போதுகின்றே னெனப்புகன்று
நண்ணரிய சிவானந்த ஞானவடி வேயாகி
யண்ணலார் சேவடிக்கீ ழாண்டவர செய்தினார். (௪௨௭)

வானவர்கண் மலர்மாரி மண்ணிறைய விண்ணுலகின்
மேனிறைந்த வைந்துபே ரியவொலியும் விரிஞ்சன்முதல்
யோனிகளா யினவெல்லா முண்ணிறைந்த பெருமகிழ்ச்சி
தானிறைந்த சித்திரையிற் சதயமாந் திருநாளில். (௪௨௮)

அடியேனை யாதரவா லாண்டவர சின்சரிதப்
படியையா னறிந்தபடி பகர்ந்தேனப் பரமுனிவன்
கடிமலர்மென் சேவடிகள் கைதொழுது குலச்சிறையார்
முடிவில்புகழ்த் திருத்தொண்டின் முயற்சியினை மொழிகின்றேன் (௪௨௯)

திருநாவுக்கரசுநாயனார்புராண முற்றிற்று.

ஆகத் திருவிருத்தம் - ௪௱௨௰௯.

சூசனம்.

---

௧. கற்புநிலை வழுவாது சிவனை வழிபடல்.

கற்பாவது நாயகனிற் சிறந்த தெய்வம் இல்லை எனவும் அவனை வழிபடும் முறைமை இது எனவும் தந்தை தாயரும், பிராமணரிடத்தும் சான்றோரிடத்தும் ஆசாரியரிடத்தும் கடவுளைச்சுட்டியும் ஒழுகும் ஒழுக்கம் இப்படி என நாயகனும் கற்பித்தவழி நிற்றலாம். ஆதலால், சுமங்கலிகள்; தம் கணவனை வணங்கி அவனுக்கு ஏவல்செய்தலே மேலாகிய தருமமாம். ஏவல் செய்துவரும்பொழுது, பரமபதியாகிய சிவனை வழிபடல்வேண்டும் என்னும் விருப்பம் உண்டாகில், தனக்கென்னச் சுதந்தரம் இல்லாமையால், கணவனது அனுமதியைப்பெற்று, ஆசாரியனை அடைந்து சிவதீக்ஷைபெற்று, கணவனுக்குச் செய்யற்பாலதாகிய ஏவலின் வழுவாது நின்றே சிவனை விதிப்படி வழிபடுக. கணவன் இறந்துவிடில்; ஆபரணங்கள் அணியாதொழிதலும், வெற்றிலை பாக்கை ஒழித்தலும், ஒருபொழுது பகலிலே உண்டலும், பாயல்வேண்டாது தரையிலே நித்திரைசெய்தலும், ஐம்புலன்களை அடக்கலும், சிவபுண்ணியங்களை விதிவழுவாது செய்தலும் வேண்டும். இதற்குப்பிரமாணம். சிவதருமோத்தரம். "ஏந்திழைக்குப் பதியேவ லியற்றுதலே நியதி யீசனினைத் தாளனைய வேசறவு பெருகிற்-காந்தன்னு மதிபெற்றுக் கைக்கொள்க பூசை கலித்திடினே யிருந்தகலுழந் தொருமூன்று நாளும்-வாய்ந்திடச்செய் துடற்சுத்தி மற்றையாநீ தரவே மானதபூசனைபுரிக மற்றையநாட் புனலுட்-டோய்ந்தருந்திக் கவ்வியத்தைச் சூட்டுகபோ தரற்குச் சூதகமுன் பெருநோய்முன் சூட்டுவிக்க பிறரால்" எ-ம். வாயுசங்கிதை "கருநெறிக் கூந்த லார்க்குக் கணவனை வணங்க லொன்றே-யுரியநற் றருமமாகு மொண்டிறற் கணவர் சொல்லாற்-பருவரா பயந்த நங்காய் பணிந்துநம் பாதம் போற்றிப்-புரியவிழ் மலர்கள் தூவிப் பூசனை புரித லாமால். கணவர்தம் மேவல் பூண்டு கற்பினி லொழுகிடாதார்-நண்ணுவர்களுங் கொடிய வெய்ய நரகினு ளழுந்தி வாரார்-பணிவுறு கணவர்

தம்மை யிகந்துநற் பான்மை யின்றி - யணிகலன் றுறந்த மாதர் தன்மையை யறைகு வாமே தரையினிற் கிடத்த றூன நல்கிட றயங்கு நீரி- லரியவெண் ணீற்றின் மூழ்க லன்பொடு நமைப்பூ சித்த- லொருபக லுண்டு வைக லட்ட மி பதினுன கோடு - மருவுபூ ரணைய் லுண்டி யொழிந்திடல் வழக்க தாமே." [illegible] காசிகண்டம். "மருவு காதலன் மாய்ந்திடின் மங்கைய - ரொருப கற் பெருழ [illegible]ண்டரும் பதகிலை - விரியும் பாயல் வெறுத்துமண் மேற்றுஞ்சி-யரி ய நோன்புக ளாறறிட வேண்டுமால். சுடாசெய பொற்கல னீததிடுந ரேரைகை யர் - கடவுள் பூசனை காதலி னுற்றியு - மூடல மாசுண வுள்ளுயிர் நீததிடா- தடங்கு மூல மருநதிட வேணடுமால்." எ-ம. வரும.

இபபுராணத்திலே சுட்டபபட்ட திலகவதியாா, தம்மைக் கலிப்பகை யார் விவாகம் செயதிலா ஆயினும், அவர் இறநதமை கேட்டவுடனே, என் னுடைய தநதை தாயாகள் எனனை அவருககு மணமசெயது கொடுகக உடன் பட்டிருநதமையால, இவவுயிா அவருககே உரியது, ஆதலால, இவ்வுயிரை அவருயிரோடிசைவிபபேன எனறு சாவததுணிநதமையாலும், தமபியாராகிய மருணீககியாா பொருட்டு அககருததை ஒழிதது உயிாதாஙகியபினனும், இள மைபபருவததராய இருநதும விவாகம செயதுகொள்ளாமல், தமது வீட்டிற றூனே தவஞ்செயது கொணடிருநது, பினனாத திருவதிகைவீரட்டானததிற சென்று, சிவ சினனஙகளைத தரிததுககொணடு, திருககோயிலிலே திருவல கிடுதல திருமெழுககிடுதல் பூககளகொயது திருமாலைகள தொடுததல் முதலிய திருபபணிகள் பலவறறை நாடோறும விதிவழுவாது சிவனமாட்டுளள மெய் யனபோடு செய்தமையாலும, இவரது கறபினபெருமையும ஐமபுலனகளை அடக்கிநினற அருமையும் சிவபததிமுதிாசசியும செவவிதிற றெளியபபடும. இவா இததிருபபணிகளை மெயயனபோடு செயதனா எனபது, இவாபுறசசம யப் படுகுழியில் வீழநத தமது தமபியாராகிய மருணீககியாரை அதில நினறும தூககி ஆளுமபொருட்டுச செயத வேணடுகோளுககு இசைந்து, கருணாநிதி யாகிய சிவனு அவரைச சூலைநோயினுல வருததி ஆட்கொண்டருளினமை யாலே, துணியப்படும.

உ. சிவனது திருவருள இல்வழி உண்மைநெறி கூடாதெனல்.

உலகததிலே, சமயஙகளும், அநதஅநதச சமயசாததிரஙகளும, அந்தச்சா த்திரஙகளிலே சொலலபபடும பொருளகளும, ஒனறோடொனறு ஒவ்வாது பலதிறததனவாய இருககும. இவைகள எலலாவற்றுள்ளும, மேலாகிய சம யம யாது? சாததிரம யாது? பொருள யாது? எனில, இசசமயப் பொருளகள எல்லாம, இது ஆகும அது அன்று எனனும பிணககு இனறி, தனனிடத்தே காணநிறபது எநதசசமயமோ அநதசசமயமே சமயம், அந்தசசமய சாத்திரமே சாததிரம; அநதசசாததிரததிற் சொலலபபடும பொருளேபொருள. இப்படி எல்லாச் சமயபபொருளகளையும் தனனிடதது அடககி நிறகும சற்சமயம சைவசித்தாநத[illegible]மயாம. ஆதலால், அநதச சமயமே சமயம் ; அநதசசமய சாத் திரஙகளாகிய வேதசிவாகமஙகளே சாததிரம்; அநதச் சாததிரஙகளிற் சொல லப்படும் பதி பசு பாசம் எனனும முப்பொருளகளுமே மெயப்பொருள்கள். அது "ஓதுசம யஙகள்பொரு ளுணரு நூல்க ளொனறோடொன் றொவ்வாம லுளபலவு மிவற்றுள - யாதுசம யமபொருணூல யாதிங கென்னி லிதுவாகு மதுவல்ல வெனுமபிணகக தினறி - நீதியினு லிவையெல்லா மோரிடததே கா ண நிற்பதியா தொருசமய மதுசமயம் பொருணூ - லாதலினு லிவையெல்லா மருமறையா கமததே யடஙகியிடு மவையிரண்டு மரனடிக்கீ ழடஙகும்." என் னும்.சிவஞான சித்தித் திருவிருததத்தால உணாக.

சமயசாத்திரங்கள் எலலாம் வேதாகமஙகளிலே சுருக்கிக் கூறப்பட்டிருக்கும். அவைகளைச சமுத்திரகலசநியாயமாக உருத்திராகளும் தேவர்களும இருடிகளும தத்தம அறிவளவாகத தனிததனி விரிதது உட்சமய புறசசமய சாத்திரஙகளாகப் பண்ணிஞர்கள். "ஒன்றோடொனறொவ்வாத சாருவாகம முதலிய பலசமயப்பொருளகளை வேதாகமஙகளில சிவன கூறுதல் எனனையெனில், ஆனமாககளது அதிகாரபேதம பறறி எனக. முனனா, அதிதாமதாசாரிய மந்தமதிகளாய, லௌகிக சுகததையே பரமபுருஷாாததம எனவும புறமாகிய புததிராதிகளையே ஆனமா எனவும அபிமானிககும அதிகாரிகளைக் குறிதது, துககம் முதலியவற்றோடு உடனவிரவி இருத்தலால லௌகிக சுகம பரமபுருஷார்த்தம் அனறு எனவும, புததிராதிகள ஆனமா அலல எனவும உணாததி, அவாகளுககுப புததி ஸதிரமாதற பொருட்டு நுணபொருள உணரும் வனமை இனமையால, தூலதேகததையே ஆனமா என்றும அதனழிவையே பரம புருஷாாததம எனறும உபதேசிககின்றனா. பினனா, அதிறகூறிய தருமானுட்டானததிஞலே சிறிது பிரசாதம் பெற்றுச் சறறே சிதத சுததி அடைநது தேகானமா முதலியவறறில பசசாத்தாபம உதிககபபெறற அதிகாரிகளைக குறிதது, தேகாதிகளில ஏறறிய ஆனமதததன்மையை மறுததறகுப புததசாததிரம உபதேசிக்கின்றனா இவவாறே மேலும சோபானககிரமமாக உபதேசிததலால், விரோதம இனமைதெளிக முனமுன உளள சமயஙகள பினபின உளள சமயஙகளால் வாதிககபபடும வாதிககபபடுவது பூருவபக்ஷமும, வாதிபபது சிததாநதமுமாம சைவசிததாநதம மற்ற எச்சமயஙகளையும பூருவபக்ஷமபணணி நிற்றலானும,அதனைப் பூருவபக்ஷம பணணுதறகு ஒருசமயமும இனமையானும்,அதுவே சிததாநதம எனபபடும "சிததாநதமே சிததாநதம, அவைகளுவேறுனவை பூருவபக்ஷஙகள" எனறு இரததினததிரயததிற கூறபபட்டது.

இச்சைவசிததாநதநூலகளை, பசுககளாகிய நாம பரதநதிராகளாதலால் ஒனறனை உளளவாறு உணாதலும, அதனவழிநிறறலும இயலாவாம் எனத தெளிநது, சுவதநதிரராகிய சிவனை மறவாது அவரது திருவருளையே முனனிட்டு நின்று, விதிபபடி கறறுணாதலவேணடும இவவாறே திருவருளை முன்னிடாது எதது ணை நூலகளைக் கறபினும,எததுணைத தருமஙகளைச் செய்யினும், சைவசிததாநதமே உணமைநெறி எனறு ஐயநதிரிபறத துணிதலும, அநநெறியின வழுவாது நிறறலும் கூடாவாம திருவருளே கணணாகக் காண்டல் வேணடும எனபதும், அஃது இலவழி உணமைநெறியை உணர்நது சிவனை அடைதல கூடாது எனபதும, "உயிரா வணமிருந துறறு நோககி யுள்ளக் கிழியி லுருவெழுதி - யுயிரா வணஞ்செயதிட் டுனகைத தநதா லுணரப் படுவாரோ டொட்டி வாழ்ததி - யயிரா வணமேறா தானே றேறி யமராநா டாளாதே யாரூ ராணட-வயிரா வணமேயென னமமா னேநின னருட்கண்ணா னோககாதா ரலலா தாரே" "ஆடுவிததா லாரொருவ ராடா தாரோ யடஙகுவிததா லாரொருவ ரடஙகா தாரே- யோடுவிததா லாரொருவ ரோடா தாரே யுருகுவிததா லாரொருவ ருருகா தாரே - பாடுவிததா லாரொருவா பாடா தாரே பணிவிததா லாரொருவா பணியா தாரே - காட்டுவிததா லாரொருவர் காணா தாரே காண்பாரார் கணணுதலாய காட்டாக் காலே" என்னும் தேவாரஙகளானும், "அவனரு ளாலே யவன்றாள வணஙகி," என்னும் திருவாசகத்தானும், உணர்க.

இமமருணீககியாா, யாக்கைநிலையாமையையும் செல்வநிலையாமையையும் நினைந்து பல தருமங்களைச செயதும், பிரபஞ்சவாழ்வினது அநித்தியத்தை அறிந்து இல்வாழ்க்கையிலே புகாமல் எல்லாவற்றையும் துறந்தும், சைவநூல்களை ஓதி உணாாதும், எவ்வுயிாககும் முதல்வராகிய சிவனது திருவ

ருள் இன்மையாலன்றே, சமணர்களது துர்ப்போதனையினாலே மயங்கி, அவர்களது ஆருகதசமயமே உண்மைநெறி என்று துணிந்து, அதிலே பிரவேசித்தார். சிவனன்றி முதல் இல்லை என்பது "சிவமுதலே யன்றி முதலில்லை யென்றுஞ் - சிவனுடைய தென்னறிவ தென்றுஞ் - சிவனவனே தன்செயல தாகின்ற தென்று மிமையிற்றைத் - தன்செயலாகக் கொள்ளாமை தான்" என்னுந் திருக்களிற்றுப்படியாரிற் கூறுமாற்றானும் காண்க. இவர் சைவநூல்களை ஓதி உணர்ந்தும் சிவனது திருவருள் இன்மையால் சைவமே உண்மைநெறி என்னும் உணர்ச்சி இவருக்குப் பிறந்திலது என்பது, இங்கே "நில்லாத வுலகியல்புங் கண்டு நில்லா யாவாழ்க்கை - யல்லேனென் றறத்துறந்து சமயங்க ளானவற்றி - னல்லாறு தெரிந்துணர்ந்து நம்பரரு ளாமையினாற் - கொல்லாமை மறைந்துறையு மமணசமயங் குறுகுவார்" என்னும் திருவிருத்தத்தால் உணர்த்தப்பட்டது. இத்திருவருள் தன்னைப் பெறல்வேண்டும் என்னும் ஆசையோடு பெருந்தவம் செய்த வழியன்றிக் கிடையாது. இந்நாயனார் சிவனை அடைதற்பொருட்டு முற்பிறப்பிலே பெருந்தவம் செய்தாராயினும், அத்தவத்திலே சிறிது வழுவுற்றமையாலன்றே, இப்பிறப்பிலே நெடுநாள் பொய்ந்நெறியாகிய பரமதத்தை அனுட்டித்தனர். கருணாநிதியாகிய சிவன், அச்சிறுகுற்றத்தின் பொருட்டு இவரை இப்பிறப்பிலே தண்டித்தும், பின்னர் இவர் முன்செய்த தவத்தினாலன்றே, இவரைக் கைவிடாது, வலிந்தாட்கொள்ளத் திருவுளங் கொண்டு, சூலைநோயினால் வருத்தி, உண்மை நெறியாகிய தமது சைவசமயத்திலே புகும்படி, திருவருள் சுரந்தனர். சிவபுண்ணியம் செய்த ஆன்மாக்கள் ஒரோவழித் தீங்கு செயினும், அவர்களைக் கைவிடாது காக்கும் பெருங்கருணையினர் சிவனே என்பது, இதனாலே, துணியப்படும். "இன்றிங் கசேதனமா மிவ்வினைக ளோரிரண்டுஞ் - சென்று தொடருமவன் சென்றிடத்தே - யென்றுந்தான் - தீதொருவ னுற்ற சிவபதிதான் கைவிடுமோ - மாதொருகூறல்லனோ மற்று" என்னுந் திருக்களிற்றுப்படியாரிற் கூறுமாற்றானும், காண்க. புறச்சமயங்கள் பொய்ந்நெறிகள் என்பது "இருமுச் சமயத் தொருபேய்த்தேரினை - நீர்நசை தரவரு நெடுங்கண் மானங்கணந் - தவப்பெரு வாயிடைப் பருகித் தளர்வொடு - மவப்பெருந் தாப நீங்கா தசைந்தன" என்னுந் திருவாசகத்தினும், "சாவிபோ மற்றைச் சமயங்கள் புக்குநின் - றாவி யருந்தேயென் றுந்தீபற - வவ்வுணர் கேளாதே யுந்தீபற" என்னுந் திருவுந்தியாரினும், கூறுமாற்றால் அறிக. சிவன் இவரைச் சூலைநோயினால் வருத்தி ஆட்கொண்டமையால், அவர் ஆன்மாக்களைத் தண்டிப்பதெல்லாம் அவர்கள் குற்றத்தினின்றும் நீங்கித் தம்மை அடைந்து பேரின்பம் பெற்று உய்தல் வேண்டும் என்னும் பெருங்கருணையினாலேயாம் என்பது, தெளியப்படும். அது "தந்தைதாய் பெற்ற தத்தம் புதல்வர்கட் டஞ்சொ லாற்றின் - வந்திடா விடிலு றுக்கி வளாரினா லடித்துத் தீய - பந்தமு மிடுவ ரெல்லாம் பார்த்திடிற் பரிவே யாகு - மிந்தநீர் முறைமை யன்றோ வீசனார் முனிவு மென்றும்." என்னும் சிவஞானசித்தித் திருவிருத்தத்தானும் உணர்க.

௫ சீவன் முத்தி நிலை.

ஆன்மாவுக்கு ஆணவ மல பரிபாகத்தினாலே தீவிரதர சத்திநிபாதம் உண்டானபோது, பரம கருணாநிதியாகிய சிவன், தமது திருவருளினாலே சிவஞானத்தை உதிப்பித்து, சிவானந்தம் அனுபவிப்பித்து, மேல்வரும் பிறப்புக்கு ஏதுவாகிய சஞ்சித ஆகாமியங்களைக் கெடுத்து, எடுத்த சரீரத்திலே பிராரத்துவம் புசிக்கும்படி சீவன் முத்தனாக வைத்து, தேகாந்தத்திலே பரமுத்தியைக் கொடுத்தருளுவர். அது "சித்தாந்தத் தேசிவன்றன் றிருக்கடைக்கண் சேர்த்திச் - செனனமொன்றி லேசீவன் முத்த ராக - வைத்தாண்டு மலங்கழுவி ஞான வாரி மடுத்தானந் தம்பொழிந்து வரும்பிறப்பை யறுத்து - முத்தாந்தப் பாத

மலர்க் கீழ்வைப்ப னென்று மொழிந்திடவு முலகமெல்லா மூர்க்க ராகிப்-பித்தராந்தப் பெருமைபிதற்றுப் பிதற்றிப் பாவப் பெருங்குழியில் வீழ்ந்திடுவ ரிதுவென்ன பிராந்தி" என்னும் சிவஞானசித்தித் திருவிருத்தத்தால் உணர்க. சத்தி நிபாதமாவது திரோதானசத்தி நீங்க அனுக்கிரக சத்தி பதிதலாம். இத்திருநாவுக்கரசுநாயனார் தீவிரதர சத்தி நிபாதமுடையராய், சிவனது திருவருளினாலே மலவிருள் நீங்கிச் சிவத்துவம் விளங்கப் பெற்று, சிவானந்தத்தே மேலிட்டு, சீவன் முத்தராய் இருந்தார். சிவானந்த விளக்கத்துக்கு அடையாளம் ஆனந்த அருவியும், புளகமும், விம்மலும், தழுதழுத்தலும், பரவசமும், இடையறாது எழும் அத்தியற்புத சின்மயமாகிய பாடலுமாம். இந்நாயனார் தமது தமக்கையாராலே விபூதி அணியப் பெற்று, சிவசந்நிதியை அடைந்தவுடனே, சிவனது திருவருளினாலே மலநீக்கமும் சிவத்துவ விளக்கமும் இவருக்கு உண்டாயின என்பதும், சிவானந்தம் வெளிப்பட விளங்கியது என்பதும், இங்கே "நீறணிந்தா ரகத்திருளும்" என்பது முதல் "அங்கங்க ளடங்க" என்பது இறுதியாய் உள்ள ஐந்து திருவிருத்தங்களால் உணர்த்தப்பட்டன. சிவானந்தம் வெளிப்பட விளங்கினமை, இன்னும் இப்புராணத்திற் பலவிடங்களில் விரித்துக் கூறியவாற்றால் உணர்க. இவரது சிவானந்த விளக்கம், இவர் திருவாய் மலர்ந்தருளிய திருப்பதிகங்களினாலே மெய்யுணர்வு உடையோர்க்கு, தெள்ளிதின் விளங்கும்.

சீவன் முத்தராவார் அளத்திற்பட்ட புற்போலச் சிவப்பிரகாசத்தினாலே போகசாதனமாயுள்ள உட்கரணங்களும் புறக்கரணங்களும் ஆகிய பசுகரணங்கள் எல்லாம் சிவகரணமாய் நிகழப் பெற்று, சகலகருவிகளோடுங் கூடியிருக்கும் சாக்கிராவத்தையிலே நிருமல துரியாதீதத்தைப் பொருந்தினோர்களாய், பூமியின்கணுள்ள ஆன்மாக்களை ஈடேற்றும் பொருட்டுச் சஞ்சரிக்கும் இயல்புடையோராம். அது "இந்நிலைதா னிலையேயெல்லா மீச னிடத்தினிலு மீசனெல்லா விடத்தினிலு நின்ற-வந்நிலையை யறிந்தந்தக் கரணங்க ளடங்கி யறிவதொரு குறிகுருவி னருளினா லறிந்து-மன்னுசிவன் றனையடைந்து நின்றவன்றன னாலே மருவுபசு கரணங்கள் சிவகரண மாகத்-துன்னியசாக் கிரமதனிற் றுரியா தீதந் தோன்றமுயல் சிவானுபவஞ் சுவானுபூதிகமாம்", "சாக்கிரத்தே யதீதத்தைப் புரிந்தவர்க ளுலகிற் சருவசங்க நிவர்த்திவந்த தபோதனர்க ளவர்கள்-பாக்கியத்தைப் பகர்வதென்னி மைமையிலே யுயிரின் பற்றறுத்துப் பரத்தையடை பராவுசிவ ரன்றே-வாக்குமுடி விந்தரசாண் டவர்களரி வையரோ டனுபவித்திங் கிருந்திடினு மகப்பற்றற் றிருப்பர்-நோக்கியிது புரியாதோர் புறப்பற்றற் றாலு நுழைவர்பிறப் பினில்வினைக ளொழிந்திடாவே" என்னுஞ் சிவஞானசித்தித் திருவிருத்தங்களானும், "காணுங் கரணங்களெல்லாம்பே ரின்பமெனப்- பேணு மடியார் பிறப்பகலக்- காணும்-பெரியானை நெஞ்சே பெருந்துறையி லென்றும் - பிரியானை வாயாரப் பேசு" என்னுந் திருவாசகத்தானும், உணர்க. இத்திருநாவுக்கரசுநாயனாரும் அவ்வியல்பினையுடையரே. ஆதலால், இவர் அருளிச் செய்த தமிழ்வேதமாகிய தேவாரம் சிவவாக்கியம் என்றே ஐயந்திரிபறத் துணியப்படும். இவ்வாறன்றி, பசுவாக்கியம் என்று நினைப்பினும், அந்நினைவு அதிபாதகமாகிய சிவத்துரோகமாகி, எரிவாய் நரகம் பயந்தேவிடும். இவர் வாக்கியஞ் சிவவாக்கியம் என்றே துணிந்து, சருவான்மாக்களும் அதனை ஓதி உணர்ந்து முத்தி பெற்றுய்தற்பொருட்டன்றே, கிருபாசமுத்திரமாகிய சிவன், யாவருங் கேட்ப, இவருக்கு நாவுக்கரசு என்று பெயர் கொடுத்தருளினார்.

சிவஞானிகள் சரியை முதலியன செய்யவேண்டுவதின்றன்றோ; அங்ஙனமாக, இத்திருநாவுக்கரசுநாயனார் சிவஸ்தலங்கடோறுஞ் சென்று, சிவனைத் தரிசித்து வலம்வந்து வணங்கித் துதித்தல்களும், திருக்கோயிற் பிரகா

ரங்களிலும் திருவீதிகளிலும் * புற்செதுக்குதலும், பிறவும் செய்தமை என்னை யெனின், இவர் பசுத்துவம் நீங்கித் தஞ்செயலற்றுச் சிவனேயாய் நின்றமையால், இவை எல்லாம் இவர் செயலாகாது சிவன்செயலேயாய் நிகழ்ந்தன என்க. அது "நஞ்செய லற்றிந்த நாமற்ற பின்னானதன் – றன்செய லூனேயெ ன் றுந்தீபற – தன்னையே தந்தானென் றுந்தீபற" என்னும் திருவுந்தியாரா னும் உணர்க. இங்ஙனம் இவையெல்லாம் சிவன்செயலாய் நிகழ்தல் எற்றுக்கெனின், ஆன்மாக்களுக்கு அறிவுறுத்தி அவர்களை உய்வித்தற்பொருட்டென்க. அது சிவன் தக்ஷிணாமூர்த்தியாய், திருக்கையிற் செபமாலைகொண்டு செபம் பண்ணுதல் உயிர்களுக்கு உய்யுநெறி காட்டுதற் பொருட்டாதல் போலும் என்க இந்நாயனார் செயலெல்லாம் உயிர்கள் பொருட்டே நிகழ்ந்தன என்பது, "அன்ன தன்மையர் கயிலையை யணைவதற் கருள்ளார் – மன்னு தீந்தமிழ் புவியின்மேற் பின்னையும் வழுத்த – நன்னெ டும்புனற் றடமுமொன் றுடன்கொடு நடந்தார் – பன்ன கம்புனை பரமரோர் முனிவராம் படியால்" என இங்கும் குறிப்பிக்கப்பட்டமை காண்க. சிவஞானிகள் சரியை கிரியை முதலியவற்றைத் தாங்களாக வேண்டா என்று விடுவதும் இல்லை; செய்துவரல் வேண்டும் என்று சங்கற்பித்துச் செய்வதும் இல்லை, நித்திரைசெய்வோர் கையிற் பொருள் அவரறியாது தானே போதல்போல, சிவஞானிகளுக்குச் சரியை கிரியை முதலியன வெல்லாம் தாமே நீங்கும் இவ்வாறன்றி, தாங்களே இவற்றைச் செய்யாதொழிந்தோர் நரகத்து வீழ்வர் அது "குறிப்பிடங் காலந் திக்கா சனங்கொள்கை குலங்கு ணஞ்சீர் – சிறப்புறு விரதஞ் சீலந் தவஞ்செபந் தியான மெல்லா – மறுத்தற வொழிதல் செய்தன் மருவிடா மன்னு செயதி – யுறக்குறு பவர்போல் வாய்மை யொழிந்தவை யொழிந்து போமே" எனச் சிவப்பிரகாசத்தினும், "ஞால நீதியு நானமறை நீதியும் – பாலருன் மத்தர் பிசாசரி லென்னவு – மூறங்கி னோன்கை வெறும்பாக் கென்னவுந் – தானே தவிரா தானுற் புரியா – தொழிந்திடி னிரயத் தழுந்துதற் றிடமே" எனச் சங்கற்ப நிராகரணத்தினும் கூறுமாற்றாற் றெளிக.

இந்நாயனார் இவ்வுண்மை நிலையைப் பொருந்திய பெருந்தகைமையினர் என்பது, சமணர்கள் இவரை மிக்க சூட்டினை உடைய நீற்றறையில் ஏழுநாள் இருத்தியும், நஞ்சு கலந்த பாலும் அன்னமும் உண்பித்தும், இவரைக் கொல்லும்பொருட்டு யானையை ஏவியும், இவரைக் கல்லோடுசேர்த்துக்கட்டிக் கடலிலே தள்ளியும், அவைகள் சிறிதாயினும் இவரை வாதிக்காமையானும், தமது வேண்டுகோளின்படி சிவனது திருவருளினாலே தமது தோளிலே சூலக்குறியும் இடபக்குறியும் பொறிக்கப்பட்டமையானும், அப்பூதியடிகணாயனாரது புத்திரர் விஷத்தினால் இறந்தபோது அவரை உயிர்ப்பித்தமையானும், திருவீழிமிழலையிலே சிவனடியார்களை அமுதுசெய்வித்தற் பொருட்டுச் சிவனிடத்தே படிக்காசு பெற்றமையானும், வேதாரணியத்திலே வேதங்களாலே திருக்காப்புச் செய்யப்பட்ட திருக்கதவு திறக்கப் பாடினமையானும், திருப்பைஞ்ஞீலிக்குச் செல்லும் வழியிலே சிவனிடத்தே பொதிசோறு பெற்றமையானும், திருவையாற்றிலே கைலாசந் தரிசித்தமையானும், செவ்விதிற் றுணியப்படும். இவை எல்லாம் இவ்வுண்மை நிலையில்லாதாரால் இயலா என்பது

---

* திருக்கோயிற் பிராகாரங்களிலும் திருவீதிகளிலும் உள்ள புல்லைச் செதுக்குதல் சிவபுண்ணியம் என்பது, "சினக ராலயந் தூப்பது திருமெழுக் கிடுதல் – புனன்முகந்தெமை யாட்டுவித் தெமக்கெனப் புரிதல் – றினனு மாலயத் தகவையி னெழுந்தபுற் சீத்த – னனைந் றுந்துணர் நாண்மல ரெடுத்துட னல்கல்." என்னும் உபதேசகாண்டச் செய்யுளானும், அறிக.

"துரியங் கடந்தசுடர்த் தோகையுட னென்றும் - பிரியாதே நின்ற பெம்மான் - றுரியத்தைச் - சாக்கிரத்தே செய்தருளித் தானசெய்யுந் தன்மைகளு-மாக்கிடுமவர் தன்பர்க் கவன்." "கொல்கரியி னீற்றறையி னஞ்சிற் கொலை தவிர்த்தல் - கல்லே மிதப்பாகக் கடனீந்த - னல்ல - மருவார் மறைக்காட்டில் வாயிறிறப் பித்த - திருவாமூ ராளி செயல்." எனத் திருக்களிற்றுப்படியாரிற் கூறுமாற்றானும், உணர்க. இன்னும், இவர் சிவனது ஆஞ்ஞையினாலே தமது உழவாரம் நுழைந்த இடங்களெங்கும் பொன்னும் நவரத்தினங்களும் இடக்கக்கண்டும், அவைகளைப் பருக்கைக்கற்களோடு சமமாக எண்ணி, உழவாரத்தில் ஏந்திக் குளத்திலே விழ எறிந்து விட்டமையானும், அரமபையர்கள் தம்முன் நின்று தம்மை மோகிப்பிக்கும் பொருட்டுப் பலமுயற்சிகள் செய்தும், தமது சித்தநிலை சிறிதும் வேறுபடாது தாம் செய்யும் திருப்பணியிலே உறுதி கொண்டு நின்றமையானும், இவரது பெருமை தெளியப்படும். இவ்வருமை "ஓடுஞ் செம்பொனு மொக்கவே நோக்குவார்" "ஏந்திழையார் தஞ்சயனத் தெய்தித்தம் மெய்தொடினுங் - காய்ந்துவாதத்த லேதுறவு காண." என்னும் திருவாக்குகளால் அறிக. இவர் பரமுத்தி பெற்றமை இங்கே "புண்ணியா வுன்னடிக்கே போதுகின்றேனெனப்புகன்று - நண்ணரிய சிவானந்த ஞானவடிவேயாகி - யண்ணலார் சேவடிக்கீ ழாண்டவர் செய்திருா" என்பதனால் உணர்த்தப்பட்டது.

இதுகாறும் கூறியவாற்றால், இந்நாயனார், ஆன்மாக்கள் புறச்சமயப்படுகுழியில் வீழாது, சைவமே சற்சமயம் என்று தெளிந்து, அதன்வழி நின்று சிவனை வழிபட்டு உய்யும் பொருட்டு, தமது செயல்களானும், திருவாக்குகளானும், மெய்யறிவுச் சுடர் கொளுத்திய சமயகுரவராயினார் என்பது, தெளிதிறம்பெறப்படும். ஆதலால், பரசமயங்களிற் புகாது சிவனே பரமபதி எனத் துணிந்து, இந்நாயனார் காட்டியவாறே விபூதி உருத்திராக்ஷம் என்னும் சிவசின்னங்கள் தரித்து, சிவனை இடையறாது மேன்மேலும் பெருகிவளரும் மெய்யன்பினோடு மனம் வாக்குக் காயம் என்னும் மூன்றினாலும் வழிபட்டு உய்தலே நாம் அருமையாகப் பெற்ற இச்சரீரத்தினால் பெறப்படும் பயன் என்பது தெளிக. ஓதுவார்க்கும் கேட்பார்க்கும் அன்பை வளர்த்து, கருங்கன்மனமும் கரைந்துருகச் செய்யும் பெருஞ்சிறப்பினதாகியும், காமுகருக்கு இளம்பெண்களுடைய வசனம் போலச் சிவனுக்குப் பிரீதியைச் செய்யும் இயல்பினதாகியும் விளங்கும் இந்நாயனாரது தேவாரத்தைச் சித்தசமாதானத்தோடும் மெய்யன்போடும் விதிப்படி ஓதி உணர்க.

குலச்சிறைநாயனார்புராணம்.

பன்னு தொல்புகழ்ப் பாண்டிநன் னாட்டிடைச்
செந்நெ லார்வயற் றீங்கரும் பின்னயற்
றுன்னு பூகப் புறம்பணை சூழ்ந்தது
மன்னு வண்மையி னாமணை மேற்குடி. (௧)

அப்ப திக்கு முதல்வர்வன் றொண்டர்தா
மொப்ப ரும்பெரு நம்பியென் றோதிய
செப்ப ருஞ்சீர்க் குலச்சிறை யார்திண்மை
வைப்பி னற்றிருத் தொண்டின் வழாதவர். (௨)

காரணங்கள் ளானுதற்கன்ப ரென்னவே
வார மாகி மகிழ்ந்தவர் தாண்மிசை
யாரு மன்பொடு வீழ்ந்தஞ் சலிமுகிழ்த்
தீர நன்மொழி யெய்த விசைத்துளார். (௩)

குறியி னான்கு குலத்தின ராயினு
நெறியி னகூதல நீங்கின ராயினு
மறிவு சங்கரற் கன்ப ரெனப்பெறிற்
செறிவு றப்பணிந் தேத்திய செய்கையார். (௪)

உலகர் கொள்ளு நலத்தின ராயினு
மலகி றீமைய ராயினு மம்புலி
யிலகு செஞ்சடை யாரடி யாரெனிற்
றலமு றப்பணிந் தேத்துந் தகைமையார். (௫)

பண்பின் மிக்கார் பலரா யணையினு
முண்ப வேண்டி யொருவ ரணையினு
மெண்பெ ருக்கிய வன்பா லெதிர்கொண்டு
நண்பு கூர்ந்தமு தூட்டு நலத்தினார். (௬)

பூதி கோவணஞ் சாதனத் தாற்பொலிந்
தாதி தேவர்த மன்பெழுந் தன்மைவை
யோது நாவணக் கத்தா லுரைப்பவர்
பாத நாளும் பரவிய பண்பினார் (௭)

இன்ன நல்லொழுக் கத்தினார் றீதிலாத்
தென்ன வன்னெடு மாறற்குச் சீர்திகழ்
மன்னு மந்திரி கட்குமே லாகியா
ரொன்ன லார்ச்செற் றுறுதிக் கணின்றுளார். (௮)

ஆய செய்கைய ராயவ ராறணி
நாய னார்திருப் பாத நவின்றுளார்
பாய சீர்ப்புனை பாண்டிமா தேவியார்
மேய தொண்டுக்கு மெய்த்தொண்ட ராயினார். (௯)

புன்ன யத்தரு கந்தர்பொய் நீக்கவுந்
தென்ன னாடு திருநீறு போற்றவு
மன்னு காழியர் வள்ளலார் பொன்னடி
சென்னி சேர்த்தி மகிழ்ந்த சிறப்பினார். (௰)

வாதில் தோற்ற வமணரை வன்கழுத்
தீது நீங்கிட வேற்றுவித் தார்திறம்
யாது போற்றினே னமேலினி யேத்துகேன்
வேத நீதி மிழலைக் குறும்பர்தாள். (௰௧)

குலச்சிறைநாயனார்புராணமுற்றிற்று.

ஆகத் திருவிருத்தம்—௩௪௫௰.

சூசனம்.

க. சிவனடியார் பத்தி

சிவன் சுவதந்திரர் நாம் பரதந்திரர் சிவனுக்கும் சிவபத்தர்களுக்கும் நாம் அடிமை என்று தெளிந்த மெய்யுணர்வு உடையோர், தாம் மிகுந்த செல்வத்தோடும் எத்துணை அதிகாரத்தோடும் கூடி இருப்பினும், சிறிதாயினும் அவைகளாலே அகங்காரம் கொள்ளாமல், சிவனடியார்களைக் கண்டால், அவர்கள் எக்குலத்தாராயினும் அவர்களைச் சிவன் எனவே பாவித்து, எதிர்கொண்டு வணங்கித் துதித்து, விதிப்படி அமுதுசெய்விப்பர். இப்படிச் சிவனடியாரிடத்து அன்புடையவரே சிவனிடத்து அன்புடையர் என்று தெளியப்படுவர். அகங்காரம் முதலியன உடையோர் சிவனது திருவருளை அடையார்கள். அது "ஒருமையுட னீசனரு ளோங்கி யென்றுந் தூங்க - லருமை யருமை யருமை - பெருமையிடும் - பாங்காரங் கோப மபிமான மாசை யிவை - நீங்காத போதுதா னே" என்னும் சிவபோகசார வெண்பாவால் அறிக. இக்குலச்சிறைநாயனார், தாம் பெருஞ்செல்வரும் பாண்டியனுக்கு முதன்மந்திரியாருமாய் இருந்தும், சிறிதும் செருக்கு உறாது இச்சிவபுண்ணியத்தைச் செய்தமையால், சிவனிடத்தே மெய்யன்புடையர் என்பது தெள்ளிதிற்றுணியப்படும். இவரது பத்தித்திறம் "வெற்றவே யடியா ரடிமிசை வீழும் விருப்பினன் வெள்ளைநீ றணியுங் - கொற்றவன் றனக்கு மந்திரி யாய குலச்சிறை குலாவிநின் றேத்து - மொற்றை வெள் விடைய னும்பரார் தலைவ னுலகினி லியற்கையை யொழிந்திட் - டற்றவர்க் கற்ற சிவனுறை கின்ற வாலவா யாவது மிதுவே கணங்களாய வரினுந் தமியராய வரினு மடியவர் தங்களைக் கண்டாற் - குணங்கொடு பணியுங் குலச்சிறை பரவுங் கோபுரஞ் சூழ்மணிக் கோயின் - மணங்கமழ் கொன்றை வாளரா மதியம் வன்னிவண் கூவிள மாலை - யணங்குவீற் றிருந்த சடைமுடி யண்ண லாலவா யாவது மிதுவே நலமில ராக நலமது ண்டாக நாடவர் நாடறி கின்ற - குலமில ராகக் குலமது ண்டாகத் தவம்பணி குலச்சிறை பரவுங் - கலைமலி கரத்தன் மூவிலை வேலன் கரியுரி மூடிய கண்ட - னலைமலி புனல்சேர் சடைமுடி யண்ண லாலவா யாவது மிதுவே நாவணங் கியல்பா மஞ்செழுத் தோதி நல்லரா யல்லியல் பாகுங் - கோவணம் பூதி சாதனங் கண்டாற் றொழுதெழு குலச்சிறை போற்ற - வேவணங் கியல்பா யிராவணன் றிண்டோ ளிருபது நெரிதர வூன்றி - யாவணங் கொண்ட சடைமுடி யண்ண லாலவா யாவது மிதுவே தொண்டரா யுள்ளார் திசைதிசை தோறுந் தொழுதுதன் குணத்தினைக் குலாவக் - கண்டநா டோறு மின்புறு கின்ற குலச்சிறை கருதிநின் றேத்தக் - குண்டரா யுள்ளார் சாக்கியர் தங்கள் குறியினின் னெறியிடை வாரா - வண்டர்நா யகன்றா னமர்ந்துவீற் றிருந்த வாலவா யாவது மிதுவே." எனத் திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனாராற் புகழப்பட்டமை காண்க.

உ. சைவசமயத்தை வளர்க்க விரும்பல்.

புறச்சமயிகளுடைய துர்ப்போதனையினாலே ஆன்மாக்கள் சற்சமயமாகிய சைவத்தை விட்டு அவர்களது சமயப்படுகுழியிலே விழுந்து கெடுதலைக் காணின்; மிக இரங்கிக் கவலைகொண்டு, அப்புறச்சமயங்களை ஒழித்து, சைவத்தை வளர்த்தற்கு வேண்டும் முயற்சியைச் சிரத்தையோடு செய்தல் மிக மேலாகிய சிவபுண்ணியமாம்: அது செய்யாமை மிகக் கொடிய பாதகமாம். அம்முயற்சி சிரத்தையோடு செய்யப்படுமாயின், வேண்டுவார் வேண்டியதே ஈவாராகிய சிவன் அதனை முற்றுவித்தருளுவர். இக் குலச்சிறைநாயனார் இச் சிவபுண்ணியத்தால் மிகச் சிறப்புற்றவர் என்பது, சமணர்களுடைய பொய்ச்

சமயத்தைக் கெடுத்துப் பாண்டிநாடெங்கும் திருநீற்றை வளர்க்கும்பொருட்டுத் திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனாருடைய திருவடிகளை வணங்கினமையாலும், வாதிலே அந்நாயனாருக்குத் தோற்ற சமணர்களைக் கழுவிலே ஏற்றுவித்தமையாலும், செவ்விதிற் றெளியப்படும். இவர் இவ்வாறுசெய்தபின்பு, பாண்டிநாடெங்கும் புறச்சமயமாகிய இருள் கெடச் சைவசமயமாகிய பேரொளி தழைத்து ஓங்கியதன்றோ? ஆதலால், இதனின்மிக்க புண்ணியம் வேறு இல்லை எனத் தெளிந்து, சைவத்தை வளர்த்தற்குச் சிவனது திருவருளையே முன்னிட்டுக்கொண்டு இடைவிடாது பெருமுயற்சி செய்க.

பெருமிழலைக்குறும்பநாயனார்புராணம்.

சூத நெருங்கு குலைத்தெங்கு பலவு பூகஞ் சூழ்புடைத்தாய்
வீதி தோறு நீற்றினொளி விரிய மேவி விளங்குபதி
நீதி வழுவா நெறியினராய் நிலவுங் குடியா னெடுநிலத்து
மீது விளங்குந் தொன்மையது மிழலை நாட்டுப் பெருமிழலை (க)

அன்ன தொன்மைத் திருப்பதிக்க ணதிபர் மிழலைக் குறும்பனார்
சென்னி மதியம் வைத்தவர்த மடியார்க் கான செய்பணிக
ளின்ன வண்ண மென்றவர்தா முரையா முன்ன மெதிரேற்று
முன்ன முவந்து செய்வாராய் முதிரு மறிவின் பயன்கொள்வார். (உ)

தொண்டர் பலரும் வந்தீண்டி யுண்ணுந் தொலையா வமுதூட்டிக்
கொண்டு செலவு விருந்தியமுங் கொடுத்துக் குறைந்தடைவார்
வண்டு மருவுங் குழலுமையாள் கேள்வன் செய்ய தாளென்னும்
புண்டரீக மகமலரில் வைத்துப் போற்றும் பொற்பினார். (ங)

இத்தன் மையராய் நிகழுநா ளெல்லை யில்லாத் திருத்தொண்டின்
மெய்த்தன் மையினை யுலகறிய விதியால் வணங்கி மெய்யடியார்
சித்த நிலவுந் திருத்தொண்டத் தொகைபா டியநம் பியைப்பணிந்து
நித்த னருள்பெற் றவர்பாத நினைக்கு நியமத் தலைநின்றார். (ச)

மையார் தடங்கட் பரவையார் மணவா ளன்றன் மலர்க்கழல்கள்
கையாற் றொழுது வாய்வாழ்த்தி மனத்தா னினைக்குங் கடப்பாட்டிற்
செய்யாள் கோனு நான்முகனு மறியாச் செம்பொற் றாளிணைக்கீ
ழுய்வான் சேர வுற்றநெறி யிதுவே யென்றன் பினிலுய்த்தார். (ரு)

நாளு நம்பி யாரூரர் நாம நவின்ற நலத்தாலே
யாளும் படியா லணிமாதி சித்தி யான வணைந்ததற்பின்
மூளுங் காத லுடன்பெருக முதல்வர் நாமத் தஞ்செழுத்துங்
கேளும் பொருளு முணர்வுமாம் பரிசு வாய்ப்பக் கெழுமினார். (சா)

இன்ன வாறே யிவரொழுக வேறு கொடிமே லுயர்த்தவர்தாம்
பொன்னின் கழல்கண் மண்ணின்மேற் பொருந்த வந்து வழக்குரைத்து
மன்னு மோலை யவைமுன்பு காட்டி யாண்ட வன்றொண்டர்
சென்னி மதிதோய் மாடமலி கொடுங்கோ ளூரைச் சேர்வுற்றார். (எ)

அஞ்சைக் களித்து நஞ்சுண்ட வமுதைப் பரவி யணைவுறுவார்
செஞ்சொற் றமிழ்மா லைகண்மொழிந்த தேவர் பெருமா னருளாலே
மஞ்சிற் றிகழும் வடகயிலைப் பொருப்பி லெய்த வரும்வாழ்வு
நெஞ்சிற் றெளிய விங்குணர்ந்தார் நீடு மிழலைக் குறும்பனார். (௮)

மண்ணிற் றிகழுந் திருநாவ லூரில் வந்த வன்றொண்டர்
நண்ணற் கரிய திருக்கயிலை நாளை யெய்த நான்பிரிந்து
கண்ணிற் கரிய மணிகழிய வாழ்வார் போல வாழேனென்
றெண்ணிச் சிவனரு ளினாலேசென் றடைவன் யோகத் தாலென்பார். (௯)

நாலு கரணங் களுமொன்றாய நல்ல வறிவு மேற்கொண்டு
காலும் பிரம நாடிவழிக் கருத்துச் செலுத்தக் கபாலநடு
வேல வேமுன் பயின்றநெறி யெடுத்த மறையா லந்திறப்ப
மூல முதல்வர் திருப்பாத மடைவார் கயிலை முன்னடைந்தார். (௧௦)

பயிலச் செறிந்த யோகத்தாற் பரவைக் கேள்வன் பாதமுறக்
கயிலைப் பொருப்ப ரடியடைந்த மிழலைக் குறும்பர் கழல்வணங்கி
மயிலைப் புறங்கொண் மென்சாயன் மகளிர் கிளவி யாழினொடு
குயிலைப் பொருவுங் காரைக்கா லம்மை பெருமை கூறுவாம். (௧௧)

பெருமிழலைக்குறும்பநாயனார்புராணமுற்றிற்று.

ஆகத் திருவிருத்தம் ௧௭௨௧.

சூசனம்.

குருபத்தி முதிர்ச்சி.

கண்மணியானது இஃது நன்று இது தீது என்று காட்டுதல்போலச் சற்குருவானவர் இது நன்னெறி இது தீநெறி என்று உணர்த்துவோராதலால், அவரைச் சிவபெருமான் எனவே பாவித்து, நியமமாக மனம் வாக்குக் காயங்களினாலே சிரத்தையுடன் வழிபடுவோர் சித்தி முத்திகளைப் பெறுவர். அது "சிவனே சிவஞானி யாதலாற் சுத்த - சிவனே யெனவடி சேரவல் லார்க்கு - நவமான தத்துவ நன்முத்தி நண்ணும் - பவமான தின்றிப் பரலோக மாமே. தெளிவு குருவின் திருமேனி காண்டல் - றெளிவு குருவின் திருவார்த்தை கேட்டல் - றெளிவு குருவின் திருநாமஞ் செப்பல் - றெளிவு குருவுருச் சிந்தித்த றானே." எனத் திருமந்திரத்திற் கூறுமாற்றாலறிக. இப்பெருமிழலைக்குறும்பநாயனார் உலகம் உய்யும்பொருட்டுத் திருத்தொண்டத்தொகை அருளிச்செய்த சமயகுரவராகிய சுந்தரமூர்த்திநாயனாரை நியமமாகச் சிரத்தையோடு சிந்தித்துத் துதித்து வணங்கினமையாலன்றோ, அணிமா முதலிய அட்டசித்திகளையும் பெற்று, ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரமே தமக்குச் சுற்றமும் பொருளும் உணர்வும் எனக் கொண்டார். இவரது குருபத்தி முதிர்ச்சி, சுந்தரமூர்த்திநாயனார் உத்தரகைலாசத்தை அடைவதை முன்னுணர்ந்து, தாம் அவரைப் பிரிதலாற்றாமையால் முதனாள் யோகமுயற்சியினாலே பிரமரந்திரவழியால் உடலினின்றும் பிரிந்து, திருக்கைலாசத்தை அடைந்தமையாலே, செவ்விதிற்றெளியப்படும்.

காரைக்காலம்மையார் புராணம்.

மானமிகு தருமத்தின் வழிநின்று வாயமையினி
னூனமிலாப பெருவணிகர் குடிதுவனறி யோஙகுபதி
கூனல்வளை திரைசுமநது கொணடேறி மணடுகழிக
கானல்மிசை யுலவுவளம் பெருகுதிருக் காரைக்கால. (க)

வங்கமலி கடற்காரைக் காலின்கண் வாழவணிகா
தங்கள்குலத் தலைவனா தனதததத னாதவததா
லங்கவாபாற றிருமடநதை யவதரிததா ளெனவநது
பொஙகியபே ரழகுமிகப புனிதவதி யாாபிறநதாா. (உ)

வணிகர்பெருங் குலம்விளங்க வநதுபிறந தருளியபின
னணிகிளர்மெல லடிதளாவுற றசையுநடைப பருவததே
பணியணிவார் கழற்கடிமை பழகிவரும பாஙகுபெறத
தணிவில்பெரு மனககாத றதும்பவரு மொழிபயின்றா. (ங)

பல்பெருநற கிளையுவபபப பயிலபருவச் சிறபபெலலாஞ
செல்வமிகு தநதையாா திருபபெருகுஞ செயலபுரிய
மல்குபெரும பாராட்டின வளாகினறா விடையவாபா
லல்கியவன் புடனழகின கொழுநதெழுவ தெனவளாவாா. (ச)

வண்டல்பயில் வனவெல்லாம் வளர்மதியம் புனைநதசடை
யண்டாபிரான் றிருவார்த்தை யணையவரு வனபயினறு
தொண்டாவரிற றொழுதுதா தியாபோறறந துணைமுலைகள
கொண்டுநுசுப பொதுஙகுபதங் கொளகையினிற குறுகினாா. (ரு)

நல்லவென வுறுப்புநூ லவருரைக்கு நலநிரம்பி
மல்குபெரு வனபபுமீக் கூறவரு மாட்சியினா
லில்லிகவாப பருவத்தி லிவாகணமர பினுககேறகுந
தொல்குலத்து வணிகாமகட் பேசுதறகுத தொடஙகுவார். (சா)

நீடியசீர்க் கடனாகை நிதிபதியென றுலகின்கட்
பாடுபெறு புகழ்வணிகன பயநதகுல மைநதனுககுத
தேடவருந் திருமரபிற சேயிழையை மகட்பேசி
மாடமலி காரைக்கால வளநகரின் வரவிட்டான. (எ)

வந்தமூ தறிவோர்கண் மணங்குறித்தம் மனைபுகுநது
தநதையாந் தனதத்தன றனைநோநது நீயயநத
பைந்தொடியை நிதிபதிமைந தனபரம தத்தனுக்கு
முந்தைமர பினுககேற்கு முறைமைமணம் புரிகென்றாா. (அ)

மற்றவனு முறைமையினான் மணமிசைநது செலவிடசசென
றற்றவர்க ளுரைகேட்ட நிதிபதியு மகிழ்சிறப்புப்
பெற்றனன்போ லுவநதுதனிப பெருமகறகுத திருமலியுஞ
சுற்றமுடன் களிகூாநது வதுவைவினைத தொழில்பூண்டான. (கூ)

மணமிசைந்த நாளோர்கு செலவிட்டு மங்கலநா
ளிணையிலாது வைத்தொழில்க ளின்னவெலா மமைவித்தே
யிணரலங்கன் மைந்தனையு மணவணியி னெழிலவிளக்கிப
பணைமுரச மெழுந்தார்ப்பக் காரைக்காற் பதிபுகுந்தார். (கO)

அளிமிடைதாரத் தனதத்த னணிமாடத் துள்புகுந்து
தெளிதருநூல் விதிவழியே செய்மணமுறைமை செய்தமைத்துத்
தளிரடிமென் னகைமயிலைத் தாதவிழ்தாரக் காளைக்குக்
களிமகிழ்சுற் றமபோற்றக் கலியாணஞ் செய்தார்கள். (கக)

மங்கலமா மணவினைகண் முடித்தியல்பின் வைகுநாட்
டங்களகுடிக் கருமபுதல்வி யாதலினாற் றனதத்தன்
பொங்கொலிநீர் நாகையினிற் போகாமே கணவனுட
னங்கணமா தினிதிருக்க வணிமாட மருங்கமைத்தான். (கஉ)

மகட்கொடையின் மகிழ்சிறக்கும் வரம்பிறனங் கொடுத்ததற்பி
னிகர்ப்பரிய பெருஞ்சிறப்பி னிதிபதிதன் குலமகனுந்
தகைப்பிலபெருங் காதலினாற் றங்குமனை வளம்பெருக்கி
மிகப்புரியுங் கொள்கையினின் மேம்படுதன் மேவினன். (கங)

ஆங்கவன்ற னில்வாழ்க்கை யருந்துணையா யமர்கின்ற
பூங்குழலா ரவர்தாமும் பொருவிடையார் திருவடிக்கீ
ழோங்கியவன் புறுகாத லொழிவின்றி மிகப்பெருகப்
பாங்கிலவரு மனையறத்தின் பண்புவழா மையிற்பயில்வார். (கச)

நம்பரடி யாரணைந்தா னல்லதிரு வமுதளித்துஞ்
செம்பொனுநல் வமணியுஞ் செழுந்துகிலு முதலான
தம்பரிவி னாலவர்க்குத் தக்கனவேண் டுவகொடுத்து
மும்பர்பிரான் திருவடிக்கீ ழுணர்வுமிக வொழுகுநாள். (கரு)

பாங்குடைய நெறியின்கட் பயில்பரம தத்தனுக்கு
மாங்கனிக ளோரிரண்டு வந்தணைந்தார் சிலர்கொடுப்ப
வாங்கவைதான் முன்வாங்கி யவர்வேண்டுங் குறையளித்தே
யீங்கிவற்றை யில்லத்துக் கொடுக்கவென வியம்பினான். (கசு)

கணவன்றான் வரவிடுத்த கனியிரண்டுங் கைக்கொண்டு
மணமலியு மலர்க்கூந்தன் மாதரார் வைத்ததற்பின்
பணியரவம் புனைந்தருளும் பரமனார் திருத்தொண்ட
ருணவினமிகு வேட்கையினா லொருவர்மனை யுடபுகுந்தார். (கஎ)

வேதங்கண் மொழிந்தபிரான் மெய்த்தொண்டர் நிலைகண்டு
நாதன்ற னடியாரைப் பசிதீர்ப்பே னெனநண்ணிப்
பாதங்கள் விளக்கநீர் முன்னளித்துப் பரிகலம்வைத்
தேதந்தீர் நலவிருந்தா மினனடிசி லூட்டுவார். (கஅ)

கறியமுதங் குதவாதே திருவமுது கைகூட
வெறிமலர்மேற் றிருவனையார் விடையவன்ற னடியாரே
பெறலரிய விருந்தானாற் பேறிதன்மே லில்லையெனு
மறிவினரா யவரமுது செய்வதற்குக் காதலிப்பார். (க௯)

இல்லாளன் வைக்கவெனத் தம்பக்க னுன்னிருந்த
நல்லநறு மாங்கனிக ளிரண்டினிலொன் றைக்கொண்டு
வல்விரைந்து வந்தணைந்து படைத்துமன மகிழ்ச்சியினா
லல்லறீர்ப் பவரடியார் தமையமுது செய்வித்தார். (உ0)

மூப்புறுமத் தளர்வாலு முதிர்ந்துமுடு கியவேட்கைத்
தீப்பசியி னிலையாலு மயர்ந்தணைந்த திருத்தொண்டர்
வாய்ப்புறுமென் சுவையடிசின் மாங்கனியோ டினிதருந்திப்
பூப்பயின்மென் குழன்மடவார் செயலுவந்து போயினார். (உ௧)

மற்றவர்தாம் போயினபின் மனைப்பதியா கியவணிக
னுற்றபெரும் பகலின்க ணோங்கியபே ரில்லெய்திப்
பொற்புறமுன் னீராடிப் புகுந்தடிசில் புரிந்தயிலக்
கற்புடைய மடவாருங் கடப்பாட்டி லூட்டுவார். (உஉ)

இன்னடிசில் கறிகளுட னெய்துமுறை யிட்டதற்பின்
மன்னியசீர்க் கணவன்றான் மனையிடைமுன் வைப்பித்த
நன்மதுர மாங்கனியி லிருந்ததனை நறுங்கூந்த
லன்னமனை யார்தாமுங் கொடுவந்து கலத்தளித்தார். (உ௩)

மனைவியார் தாம்படைத்த மதுரமிக வாய்த்தகனி
தனைநுகர்ந்த வினியசுவை யாரமைத் தாரவணிக
னினையதொரு பழமின்னு முளததனை யிடுகவென
வனையதுதாங் கொண்டுவர வணைவார்போ லங்ககன்றார். (உ௪)

அம்மருங்கு நின்றயர்வா ரருங்கனிக்கங் கென்செய்வார்
மெய்ம்மறந்து நினைந்துற்ற விடத்துதவும் விடையவர்தா
ளம்மனங்கொண் டுணர்தலுமே யவரருளா றுழைகுழலார்
கைம்மருங்கு வந்திருந்த ததிமதுரக் கனியொன்று. (உ௫)

மற்றதனைக் கொடுவந்து மகிழ்ந்திடலு மயின்றதனி
லுற்றசுவை யமுதினுமேற் படவுளதா யிடவிதுதான்
முற்றருமாங் கனியன்று மூவுலகிற் பெறற்கரிதாற்
பெற்றதுவே றெங்கென்று பெய்வளையார் தமைக்கேட்டான. (உ௬)

அவ்வுரைகேட் டலுமடவா ரருளுடையா ரளித்தருளுஞ்
செவ்வியபே ரருள்விளம்புந் திறமன்றென் றுரைசெய்யார்
கைவருகற் புடைநெறியாற் கணவனுரை காவாமை
மெய்வழியன் றெனவிளம்பல் விடமாட்டார் விதிர்ப்புறுவார். (உ௭)

செய்தபடி சொல்லுவதே கடனென்னுஞ் சீலத்தால்
மைதழையுங் கண்டர்சே வடிகண்மனத் துறவணங்கி
யெய்தவருங் கனியளித்தா ரியாரென்னுங் கணவனுக்கு
மொய்தருபூங் குழன்மடவார் புகுந்தபடி தனைமொழிந்தார். (உ௮)

ஈசனரு ளெனக்கேட்ட இல்லிறைவ னதுதெளியான்
வாசமலர்த் திருவனையார் தமைநோக்கி மற்றிதுதான்
றேசுடைய சடைப்பெருமான் றிருவருளே லின்னமுமோ
ராசில்கனி யவனருளா லழைத்தளிப்பா யெனமொழிந்தான். (உ௯)

பாங்கன்று மனைவியார் பணியணிவார் தமைப்பரவி
யீங்கிது தந்தருளீரே லென்னுரைபொய் யாமென்ன
மாங்கனியொன் றருளால்வந் தெய்துதலு மற்றதனை
யாங்கவன்கைக் கொடுத்தலுமே யதிசயித்து வாங்கினான். (௩0)

வேறு.

வணிகனுந் தன்கைப் புக்க மாங்கனி பின்னைக் காணான்
றணிவரும் பயமேற் கொள்ள வுள்ளமுந் தடுமா றெய்தி
யணிகுழ லவரை வேறோ ரணங்கெனக் கருதி நீங்குந்
துணிவுகொண் டெவர்க்குஞ் சொல்லான் றொடர்வின்றி யொழுகு நாளில். (௩௧)

விடுவதே யெண்ண மாக மேவிய முயற்சி செய்வான்
படுதிரைப் பரவை மீது படர்கலங் கொண்டு போகி
நெடுநிதி கொணர்வே னென்ன நிரந்தபல் கிளைஞ ராகும்
வடுவில்சீர் வணிக மாக்கண் மரக்கலஞ் சமைப்பித் தார்கள். (௩௨)

கலஞ்சமைத் ததற்கு வேண்டுங் கம்மிய ருடனே செல்லும்
புலங்களில் விரும்பு பண்டம் பொருந்துவ நிரம்ப வேற்றிச்
சலந்தரு கடவுட் போற்றித் தலைமையா நாய்கன் றானு
நலந்தரு நாளி லேறி நளிர்திரைக் கடன்மேற் போனான். (௩௩)

கடன்மிசை வங்க மோட்டிக் கருதிய தேயந் தன்னி
லடைவுறச் சென்று சேர்ந்தங் களவில்பல் வளங்கண் முற்றி
யிடைசில நாட்க ணீங்க மீண்டுமக் கலத்தி லேறிப்
படர்புனற் கன்னி நாட்டோர் பட்டின மருங்கு சேர்ந்தான். (௩௪)

அப்பதி தன்னி லேறி யளவில்பல் பொருள்க ளாக்கு
மொப்பில்மா நிதிய மெல்லா மொருவழிப் பெருக வுய்த்து
மெய்ப்புகழ் விளங்கு மவ்வூர் விரும்பவோர் வணிகன் பெற்ற
செப்பருங் கன்னி தன்னைத் திருமலி வதுவை செய்தான். (௩௫)

பெறலருந் திருவி னாளைப் பெருமணம் புணர்ந்து முன்னை
யறலிய னறுமென் கூந்த லணங்கனா டிறத்தி லற்றம்
புறமொரு வெளியு றாமற் பொதிந்தசிந் தனையி னோடு
முறைமையின் வழாமை வைகி முகமலர்ந் தொழுகு நாளில். (௩௬)

முருகலர் சோலை மூதூ ரதன்முதல் வணிக ரோடு
மிருநிதிக் கிழவ னென்ன வெய்திய திருவின் மிக்குப்
பொருகடற் கலங்கள் போக்கும் புகழினான் மனைவி தன்பாற்
பெருகொளி விளக்குப் போலோர் பெண்கொடி யரிதிற் பெற்றான். (௩௭)

மடமக டன்னைப் பெற்று மங்கலம் பேணித் தான்முன்
புடனுறை வஞ்சி நீத்த வொருபெரு மனைவி யார்தந்
தொடர்வற நினைந்து தெய்வத் தொழுகுல மென்றே கொண்டு
கடனமைத் தவர்த நாமங் காதல்செய் மகவை யிட்டான். (௩௮)

இன்னிலை யிவனிங் கெய்தி யிருந்தன னிப்பா லீண்டுங்
கன்னிமா மதில்சூழ் மாடக் காரைக்கால் வணிக னான
தன்னிகர் கடந்த செல்வத் தனதத்தன் மகளார் தாமு
மன்னிய கற்பி னோடு மனையறம் புரிந்து வைக. (௩௯)

விளைவளம் பெருக்க வங்க மீதுபோம் பரம தத்தன்
வளர்புகழ்ப் பாண்டி நாட்டோர் மாநகர் தன்னின் மன்னி
யளவிலமா நிதிய மாக்கி யமாந்தினி திருந்தா னென்று
கிளைஞரான் மணிக்கொம் பன்னா கிளைஞர்தாங் கேட்டா ரன்றே. (சo)

அம்மொழி கேட்ட போதே யணங்கனா சுற்றத் தாருந்
தம்முறு கிளைஞர்ப் போக்கி யவனிலை தாமுங் கேட்டு
மம்மர்கொண் மனத்த ராகி மற்றவ னிருந்த பாங்கர்க்
கொம்மைவெம் முலையி னாளைக் கொண்டுபோய் விடுவ தென்றார். (சக)

மாமணிச் சிவிகை தன்னின் மடநடை மயிலன் னாரைத்
தாமரைத் தவிசில் வைகுந் தனித்திரு வென்ன வேற்றிக்
காமரு கழனி வீழ்த்துக் காதல்செய் சுற்றத்தாருந்
தேமொழி யவருஞ் சூழச் சேணிடைக் கழிந்து சென்றார். (ச௨)

சிலபகல் கடந்து சென்று செந்தமிழ்த் திருநா டெய்தி
மலர்புகழ்ப் பரம தத்தன் மாநகர் மருங்கு வந்து
குலமுதன் மனைவி யாரைக் கொண்டுவந் தணைந்த தன்மை
தொலைவிலதிக் கணவ னுக்குச் சொல்லிமுன் செல்ல விட்டார். (சஙூ)

வந்தவ ரணைந்த மாற்றங் கேட்டலும் வணிகன் றானுஞ்
சிந்தையி லச்ச மெய்திச் செழுமணம் பின்பு செய்த
பைந்தொடி தனையுங் கொண்டு பயந்தபெண் மகவி னோடு
முந்துறச் செல்வே னென்று மொய்குழ லவர்பால் வந்தான். (சச)

தானுமம் மனைவி யோடுந் தளர்நடை மகவி னோடு
மானிலம் பிணிபோ னின்ற மனைவியா ரடியிற் றாழ்ந்தே
யானும்ம தருளால் வாழ்வே னிவ்விளங் குழவி தானும்
பான்மையா லும்மது நாம மென்றுமுன் பணிந்து வீழ்ந்தான். (சரு)

கணவன்றான் வணங்கக் கண்ட காமர்பூங் கொடிய னாரு
மணவுறுஞ் சுற்றத் தார்பா லச்சமோ டொதுங்கி நிற்ப
வுணர்வுறு கிளைஞர் வெள்கி யுன்றிரு மனைவி தன்னை
மணமலி தாரி னாயநீ வணங்குவ தென்கொ லென்றார். (சசு)

மற்றவர் தம்மை நோக்கி மானுட மிவர்தா மல்லர்
நற்பெருந் தெய்வ மாத லறிந்தகன் றதன்பின் பு
பெற்றவிம் மகவு தன்னைப் பேரிட்டே னாத லாலே
பொற்பதம் பணிந்தே னீரும் போற்றுதல் செய்மி னென்றான். (சஎ)

என்றபின் சுற்றத் தாரு மிதுவென்கொ லென்று நின்றார்
மன்றலங் குழலி னாரும் வணிகன்வாய் மாற்றங் கேளாக்
கொன்றைவார் சடையி னார்தங் குரைகழல் போற்றிச் சிந்தை
யொன்றிய நோக்கின் மிக்க வுணர்வுகொண் டுரைசெய் கின்றார். (சஅ)

ஈங்கிவன் குறித்த கொள்கை யிதுவினி யிவனுக் காகத்
தாங்கிய வனப்பு நின்ற தசைப்பொதி கழித்திங் குன்பா
லாங்குநின் றாள்கள் போற்றும் பேய்வடி வடியே னுக்குப்
பாங்குற வேண்டு மென்று பரமனைப் பரவி நின்றார். (சகூ)

ஆனவப் பொழுது மன்று ளாடுவா ரருளி னாலே
மேனெறி யுணர்வுகூர வேண்டிற்றே பெறுவார் மெய்யி
லூனடை வனப்பை யெல்லா முதறியெற் புடம்பே யாகி
வானமு மண்ணு மெல்லாம் வணங்குபேய் வடிவ மானார். (ரு0)

மலர்மழை பொழிந்த தெங்கும் வானதுந் துபியி னாத
முலகெலா நிறைந்து விம்ம வுமைபரு முனிவர் தாமுங்
குலவினர் கணங்க ளெல்லாங் குணலையிட் டனமுன் சென்ற
தொலைவில்பல் சுற்றத் தாருந் தொழுதஞ்சி யகன்று போனார். (ருக)

உற்பவித் தெழுந்த ஞானத் தொருமையி னுமைகோன் றன்னை
யற்புதத் திருவந் தாதி யப்பொழு தருளிச் செய்வார்
பொற்புடைச் செய்ய பாத புண்டரீ கங்கள் போற்று
நற்கணத் தினிலொன் றானே னென்று நயந்து பாடி. (ருஉ)

ஆய்ந்தசீ ரிரட்டை மாலை யந்தாதி யெடுத்துப் பாடி
யேய்ந்தபே ருணர்வு பொங்க வெயிலொரு மூன்று முன்னாட்
காய்ந்தவ ரிருந்த வெள்ளிக் கைலைமால் வரையை நண்ண
வாய்ந்தபே ரருண்முன் கூர வழிபடும் வழியால் வந்தார். (ருங)

கண்டவர் வியப்புற் றஞ்சிக் கையகன் றோடு வார்கள்
கொண்டதோர் வேடத் தன்மை யுள்ளவா கூறக் கேட்டே
யண்டர்நா யகனு றன்னை யறிவரே லறியா வாய்மை
யெண்டிசை மாக்க ளுக்கியா னெவ்வுரு வாயென் னென்பார். (ருச)

வடதிசைத் தேச மெல்லா மனத்தினுங் கடிதிற் சென்று
தொடையவி ழிதழி மாலைச் சூலபா ணியனார் மேவும்
படரொளிக் கைலை வெற்பின் பாங்கணைந் தாங்குக் காலி
னடையினைத் தவிர்ந்து பார்மேற் றலையினா னடந்து சென்றார். (ருரு)

தலையினா னடந்து சென்று சங்கர னிருந்த வெள்ளி
மலையின்மே லேறும் போது மகிழ்ச்சியா லன்பு பொங்கக்
கலையிளந் திங்கட் கண்ணிக் கண்ணுத லொருபா கத்துச்
சிலைநுதல் இமய வல்லி திருக்கண்நோக் குற்ற தன்றே. (ருசு)

அம்பிகை திருவுள் ளத்தி னதிசயித் தருளித் தாழ்ந்து
தம்பெரு மானை நோக்கித் தலையினா னடந்திங் கேறு
மெம்பெரு மானோ ரென்பி னியாக்கையன் பென்னே யென்ன
நம்பெரு மாட்டிக் கங்கு நாயக னருளிச் செய்வான். (ருஎ)

வருமிவ ணம்மைப் பேணு மம்மைகா ணுமையே மற்றிப்
பெருமைசேர் வடிவம் வேண்டிப் பெற்றன ளென்று பின்னை
யருகுவந் தணைய நோக்கி யம்மையே யென்னுஞ் செம்மை
யொருமொழி யுலக மெல்லா முய்யவே யருளிச் செய்தார். (ருஅ)

அங்கண னம்மை யேயென் றருள்செய வப்பா வென்று
பங்கயச் செம்பொற் பாதம் பணிந்துவீழ்ந் தெழுந்தார் தம்மைச்
சங்கவெண் குழையி னாருந் தம்மைநேர் நோக்கி நம்பா
லிங்குவேண் டுவதென் னென்ன விறைஞ்சிநின் றியம்பு கின்றார். (ருகூ)

இறவாத வின்ப வன்பு வேண்டிப்பின் வேண்டு கின்றார்
பிறவாமை வேண்டு மீண்டும் பிறப்புண்டே லுன்னை யென்று
மறவாமை வேண்டு மின்னும் வேண்டுநான் மகிழ்ந்து பாடி
யறவாநீ யாடும் போதுன் னடியின்கீ ழிருக்க வென்றார். (௬௦)

கூடுமா றருள்கொ டுத்துக் குலவுதென் றிசையி லென்றும்
நீடுவாழ் பழன மூதூர் நிலவிய வாலங் காட்டி
லாடுமா நடமுநீகண் டானந்தஞ் சேர்ந்தெப் போதும்
பாடுவா யநம்மை யென்றான் பரவுவார் பற்றாய் நின்றான். (௬௧)

அப்பரி சருளப் பெற்ற வம்மையுஞ் செம்மை வேத
மெய்ப்பொரு ளானார் தம்மை விடைகொண்டு வணங்கிப் போந்து
செப்பரும் பெருமை யன்பாற் றிகழ்திரு வாலங் காட்டி
னற்பதி தலையி னாலே நடந்துபுக் கடைந்தா ரன்றே. (௬௨)

ஆலங்கா டதனி லண்ட முறநிமிர்ந் தாடு கின்ற
கோலங்காண் பொழுது கொங்கை திரங்கியென் றெடுத்துத் தங்கு
மூலங்கா ணாதார் தம்மை மூத்தநற் பதிகம் பாடி
ஞாலங்கா தலித்துப் போற்று நடம்போற்றி நண்ணு நாளில். (௬௩)

வேறு.

மட்டவிழ்கொன் றையினார்தந் திருக்கூத்து முன்வணங்கு
மிட்டமிகு பெருங்காத லெழுந்தோங்க வியப்பெய்தி
யெட்டியில வம்மீகை யெனவெடுத்துத் திருப்பதிகங்
கொட்டமுழ வங்குழக னாடுமெனப் பாடினார். (௬௪)

மடுத்தபுனல் வேணியினா ரம்மையென மதுரமொழி
கொடுத்தருளப் பெற்றாரைக் குலவியதாண் டவத்திலவ
ரெடுத்தருளுஞ் சேவடிக்கீ ழென்றுமிருக் கின்றாரை
யடுத்தபெருஞ் சீர்பரவ லாரளவா யினதம்மா. (௬௫)

வேறு.

ஆதியோ டந்தமில்லா னருள்நட மாடும் போது
கீதமுன் பாடு மம்மை கிளரொளி மலர்த்தாள் போற்றிச்
சீதநீர் வயல்சூழ் திங்க ளூரினப் பூதி யாராம்
போதமா முனிவர் செய்த திருத்தொண்டு புகல லுற்றேன். (௬௬)

காரைக்காலம்மையார்புராணமுற்றிற்று.

ஆகத் திருவிருத்தம் ௧௭௮௭.

சூசனம்.

இக்காரைக்காலம்மையார் புராணத்தால் அறிதற்பாலனவாகிய விஷயங்கள் மாகேசுரபூசையும் அன்புமாம். மாகேசுரபூசை இளையான்குடிமாறநாயனார் புராணத்துச் சூசனத்திலும், அன்பு கண்ணப்பநாயனார் புராணத்துச் சூசனத்திலும் உணர்த்தப்பட்டன. இவ்வம்மையார்பெருமை இவரைப் பரமபதியாகிய சிவபெருமான் "அம்மையே" என்று அழைத்தருளினமையானும், இவர் திருத்தலையாலே நடந்தருளிய திருவாலங்காட்டை மிதித்தற்குத் திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார் அஞ்சியருளினமையானும் அறிக.

அப்பூதியடிகணாயனார்புராணம்.

—————.*:—————

தாண்டவம் புரிய வல்ல தம்பிரா னருளா லன்ப
ரீண்டிய புகழின் பாலா ரெல்லையி றவத்தின் மிக்கா
ராண்டசீ ரரசின் பாத மடைந்தவ ரறியா முன்னே
காண்டகு காதல் கூரக் கலந்தவன் பினரா யுள்ளார். (௧)

களவுபொய் காமங் கோப முதலிய குற்றங் காய்ந்தார்
வளமிகு மனையின் வாழ்க்கை நிலையினா மனைப்பா லுள்ள
வளவைக ணிறைகோன மக்க ளாவொடு மேதி மற்று
முளவெலா மரசி னாமஞ் சாற்றுமவ் வொழுக்க லாற்றார். (௨)

வடிவுதாங் காண ராயு மன்னுசீர் வாக்கின் வேந்த
ரடிமையுந் தம்பி ரானா ரருளுங்கேட் டவர்நா மத்தாற்
படிநிகழ் மடங்க டண்ணீர்ப் பந்தர்கண் முதலா யுள்ள
முடிவிலா வறங்கள் செய்து முறைமையால் வாழு நாளில். (௩)

வேறு

பொருப்பரையன் மடப்பிடியி னுடன்புணருஞ் சிவக்களிற்றின்
றிருப்பழனம் பணிந்துபணி செய்திருநா வுக்கரச
ரொருப்படுகா தலிற்பிறவு முடையவர்தம் பதிவணங்கும்
விருப்பினொடுந் திங்களூர் மருங்குவழி மேவுவார். (௪)

அளவில்சனஞ் செலவொழியா வழிக்கரையி லருளுடையா
ருளமனைய தண்ணளித்தா யுறுவேனிற் பரிவகற்றிக்
குளநிறைந்த நீர்த்தடம்போற் குளிர்தூங்கும் பரப்பினதாய்
வளமருவு நிழற்றருதண் ணீர்ப்பந்தர் வந்தணைந்தார். (௫)

வந்தணைந்த வாகீசர் மந்தமா ருதசீதப்
பந்தருட னமுதமுமாந் தண்ணீரும் பார்த்தருளிச்
சிந்தைவியப் புறவருவார் திருநாவுக் கரசெனும்பேர்
சந்தமுற வரைந்ததனை யெம்மருங்குந் தாங்கண்டார். (௬)

இப்பந்த ரிப்பெயரிட் டிங்கமைத்தா ரியாரென்றார்க்
கப்பந்த ரறிந்தார்க ளாண்டவர செனும்பெயரால்
செப்பருஞ்சீ ரப்பூதி யடிகளார் செய்தமைத்தார்
தப்பின்றி யெங்குமுள சாலைகுளங் காவென்றார். (௭)

என்றுரைக்க வரசுகேட் டிதற்கென்னோ கருத்தென்று
நின்றவரை நோக்கியவ ரெவ்விடத்தா ரெனநிறைந்து
துன்றியநூன் மார்பருமித் தொல்பதியார் மனையின்கட்
சென்றனரிப் பொழுதுதவுஞ் சேய்த்தன்று நணித்தென்றார். (௮)

அங்ககன்று முனிவரும்போ யப்பூதி யடிகளார்
தங்குமனைக் கடைத்தலைமுன் சார்வாக வுள்ளிருந்த
திங்களூர் மறைத்தலைவர் செழுங்கடையில் வந்தடைந்தார்
நங்களபிரான் றமரொருவ ரெனக்கேட்டு நண்ணினார். (௯)

கடிதணைந்து வாகீசர் கழல்பணிய மற்றவர்தம்
மடிபணியா முனம்பணியு மரசினெதி ரந்தணனார்
முடிவிறவஞ் செய்தேனைக் கொன்முன்பொழியுங் கருணைபுரி
வடிவுடையீ ரென்மனையில் வந்தருளிற் றெனனென்றார். (௰)

ஒருகுன்ற விலலாரைத திருப்பழனத் துள்ளிறைஞசி
வருகினறேம வழிககரையி னீாவைதத வாயநதவளந
தருகின்ற நிழறறணணீாப் பந்தருஙகண டததகைமை
புரிகின்ற வறம்பிறவுங கேட்டணைநதோ மெனப்புகலவாா. (௰௧)

ஆறணியுஞ் சடைமுடியா ரடியாாககு நீர்வைத்த
வீறிலபெருந் தணணீாப்ட ந தரினுமபே ரெழுதாதே
வேறொருபோ முனனெழுத வேணடியகா ரணமென்கொல்
கூறுமென வெதிாமொழிநதார் கோதின்மொழிக கொறறவனாா. (௰௨)

நின்றமறை யவாகேளா நிலையழிநத சிநதையராய
நனறருளிச செயதிலீா நாணிலமண பதகருட
னெனறியமன னவன்சூடசி திருததொணடி னுறைப்பாலே
வென்றவாதந திருபபேரோ வேறொருபே ரெனவெகுளவாா (௰௩)

நம்மையுடை யவர்கழறகீழ் நயநததிருத தொணடாலே
யிமமையிலும பிழைபபதெனை வெனபோலவா ருநதெளியச
செம்மைபுரி திருநாவுக கரசாதிருப பெயரெழுத
வெமமைமொழி யானகேடக விளமபினீ ரெனவிளமபி (௰௪)

பொஙகுகடற கன்மிதபபிற போநதேறு மவர்பெருமை
யஙகணரும் புவனததி னறியாதா ரியாருளரே
மஙகலமாந் திருவேடத துடனினறிவ வகைமொழிநதீ
ரெஙகுறைவீா நீாதாமயா ரியமபுமென வியமபினாா. (௰௫)

திருமறையோ ரதுமொழியத திருநாவுக கரசரவா
பெருமையறிந துரைசெயவாா பிறதுறையி னினறேற
வருளுபெருஞ சூலையினு லாடகொளள வடைநதுயநத
தெருளுமுணா விலலாத சிறுமையேனை யானெனறாா. (௰௬)

அரசறிய வுரைசெயய வபபூதி யடிகடாங
கரகமல மிசைகுவியக கணணருவி பொழிந்திழிய
வுரைகுழறி யுடமபெலலா முரோமபுள கமபொலியத
தரையினமிசை வீழநதவாதஞ சரணகம லமபூணடாா (௰௭)

மற்றவரை யெதிாவணஙகி வாகீச ரெடுததருள
வறறவாக ளருநிதியம பெறறாறபோ லருமறையோா
முறறவுளங களிகூர முன்னினறு கூததாடி
யுறறவிருப் புடனசூழ வோடினாா பாடினாா. (௰௮)

மூணடபெரு மகிழ்சசியினன் முன்செயவ தறியாதே
யீணடமனை யகததெயதி யிலலவாககு மககளுக்கு
மாணடவர செழுநதருளு மோகையுரைத தாாவமுறப
பூணடபெருஞ சுறறமெலாங கொடுமீளப புறப்பட்டார் (௰௯)

மனைவியா ருடன்மககண மறறுமுள்ள சுறறததோ
ரனைவரையுங கொணடிறைஞசி யாராத காதலுடன்
முனைவரையுள ளெழுநதருளு விததவாதாண முனவிளககும
புனைமலாநீா தஙகணமேற றெளிததுளளும் பூரிததாா. (௨௰)

ஆசனத்திற் பூசனைக ளமர்விததுவிருப்பினுடன்
வாசநிறை திருநீறுக காப்பேநதி மனநதழைப்பத
தேசமுயய வநதவரைத திருவமுது செயவிககு
நேசமுற விணணபபஞ் செயவதரு மதுநோநதார் (உக)

வேறு.

செய்தவ ரிசைநத போது திருமனை யாரை நோககி
யெயதிய பேறு நமபா லிருநதவா றெனனே யென்று
மைதிகழ் மிடறறி ஞனற னருளிஞல வநத தெனறே
யுயதுமென றுவநது கொணடு திருவமு தாகக லுறரு (உஉ)

தூயநற கறிக ளான வறுவகைச சுவையா லாககி
யாயவின் னமுது மாககி யமுதுசெய தருளத தஙகள
சேயவா தமமின மூதத திருநாவுக கரசை வாழை
மேயபொற குருததுக கொணடு வாவென விரைநது விட்டார (உஙு)

நலலதாய தநதை யேவ நானிது செயபபெற றேனென
றொலலையில விரைநது தோட்டத துளபுககுப பெரியவாழை
மலலலங குருததை யீரும பொழுதினில வாள ராவொன
றலலலுற றழுஙகிச சோர வஙகையிற றீணடிற றனறே (உச)

கையினிற சுவாநது சுறறிக கணணெரி காநது கினற
பையரா வுதறி வீழததுப பதைபபுடன பாநதள பறறும
வெயயவே கததால வீழா முனனமவே கததா லெயதிக
கொயதவிக குருததைச சென்று கொடுபபனென றோடி வநதான (உரு)

பொருநதிய விடவே கததிற போதுவான வேக முநத
வருநதியே யணையும போழ்து மாசுணங கவாநத தியாசகு
மருநதவ ரமுது செயயத தாழககயா னறையே னெனறு
திருநதிய கருததி னேடுஞ் செழுமனை சென்று புககான (உசு)

எரிவிட முறையே யேறித தலைககொணட வேழாம வேகந்
தெரிவுற வெயிறுங கணணுு மேனியுங கருகித தீநது
விரியுரை குழறி யாவி விடககொணடு மயஙகி வீழவான
பரிகலக குருததைத தாயா பாலவைததுப படிமேல வீழநதான் (உஎ)

தளாநதுவீழ மகனைக கணடு தாயருந தநதையாரு
முளமபதைத துறறு நோககி யுதிரஞ்சோா வடுவு மேனி
விளஙகிய குறியுங கணடு விடததிஞல வீநதா னெனறு
துளஙகுத லினறித தொணட ரமுதுசெய வதறகுச சூழவார் (உஅ)

பெறலரும புதலவன் றன்னைப பாயினுட் பெயது மூடிப்
புறமனை முனறிற பாஙகோர் புடையினின மறைதது வைததே
யறவிது தெரியா வணண மமுதுசெய விப்போ மெனறு
விறலுடைத தொணட ஞாபால விருப்பொடு விரைநது வந்தார். (உகூ)

கடிதுவந தமுது செயயக காலநதாழக கினற தெனறே
யடிசிலுங கறியு மெலலா மழகுற வனைய வைததுப
படியிலசீாத தொணட ஞாமுன பணிநதெழுந தமுது செய்தெங
குடிமுழு துயயக கொளவீ ரெனறவா கூறக கேட்டு. (ஙு0)

அருந்தவ ரெழுந்து செல்ல வடியிணை விளக்கி வேறோர்
திருந்துமா சனத்தி லேற்றிப் பரிகலந் திருத்து முன்ன
ரிருந்துவெண் ணீறு சாத்தி யியல்புடை யிருவ ருக்கும
பொருந்திய நீறு நல்கிப் புதல்வர்க்கு மளிக்கும் போழ்தில. (௩௧)

ஆதிநான் மறைநூல் வாய்மை யப்பூதி யாரை நோக்கிக்
காதல ரிவர்க்கு மூத்த சேயையுங் காட்டு முன்னே
மேதகு பூதி சாத்த வென்றலும் விளைந்த தன்மை
யாதுமொன் றுரையா ரிப்போ திங்கவ னுதவா னென்றார். (௩௨)

அவ்வுரை கேட்ட போதே யங்கண ரருளா லன்பர்
செவ்விய திருவுள் ளத்தோர் தடுமாற்றஞ் சேர நோக்கி
யிவ்வுரை பொறாதென் னுள்ள மெனசெய்தா னிதற்கொன் றுண்டான்
மெய்விரித் துரையு மென்ன விளம்புவார் விதிர்ப்புற் றஞ்சி. (௩௩)

பெரியவ ரமுது செய்யும் பேறிது பிழைக்க வென்றோ
வருவதென் றுரையா ரேனு மாதவர் வினவ வாய்மை
தெரிவுற வுரைக்க வேண்டுஞ் சீலத்தாற் சிந்தை நொந்து
பரிவொடு வணங்கி மைந்தர்க் குற்றது பகர்ந்தா ரன்றே. (௩௪)

நாவினுக் கரசர் கேளா நன்றுநீர் புரிந்த வண்ணம்
யாவரித் தன்மை செய்தா ரென்றுமுன் னெழுந்து சென்றே
யாவிதீர் சவத்தை நோக்கி யண்ணலா ரருளும் வண்ணம்
பாவிசைப் பதிகம் பாடிப் பணிவிடம் பாற்று வித்தார். (௩௫)

தீவிட நீங்க வுய்ந்த திருமறை யவர்தஞ் சேயு
மேவிய வுறக்க நீங்கி விரைந்தெழு வானைப் போன்று
சேவுகைத் தவராட் கொண்ட திருநாவுக் கரசர் செய்ய
பூவடி வணங்கக் கண்டு புனிதநீ றளித்தா ரன்றே. (௩௬)

பிறிவுறு மாவி பெற்ற பிள்ளையைக் காண்பார் தொண்டி
னெறியினைப் போற்றி வாழ்ந்தார் நிறைவப் பயந்தார் தாங்க
ளறிவரும் பெருமை யன்ப ரமுதுசெய் தருளு தற்குச்
சிறிதிடை யூறு செய்தா னிவனென்று சிந்தை நொந்தார். (௩௭)

ஆங்கவர் வாட்டந் தன்னை யறிந்துசொல் லரசர் கூட
வோங்கிய மனையி லெய்தி யமுதுசெய் தருள வுற்ற
பாங்கினி லிருப்ப முந்நூல் பயின்மணி மார்பர் தாமுந்
தாங்கிய மகிழ்ச்சி யோடுந் தகுவன சமைத்துச் சார்வார். (௩௮)

புகழ்ந்தகோ மயத்தி னீரால் பூமியைப் பொலிய நீவித்
திகழ்ந்தவான் சுதையும் போக்கிச் சிறப்புடைத் தீப மேற்றி
நிகழ்ந்தவக் கதலி நீண்ட குருத்தினை விரித்து நீரான்
மகிழ்ந்துடன் விளக்கி யீர்வாய் வலம்பெற மன்னு வித்தார். (௩௯)

திருந்திய வாச நன்னீ ரளித்திடத் திருக்கை நீவும்
பெருந்தவர் மறையோர் தம்மைப் பிள்ளைக ளுடனே நோக்கி
யருமபுதல வர்களு நீரு மமுதுசெய வீரிங் கென்ன
விரும்பிய வுள்ளத் தோடு மேலவ ரேவல் செய்வார். (௪௦)

மைந்தரு மறையோர் தாமு மருங்கிருந் தமுது செய்யச்
சிந்தமிக் கில்ல மாதர் திருவமு தெடுத்து நல்கக்
கொந்தவிழ் கொன்றை வேணிக் கூத்தனா ரடியா ரோடு
மந்தமி ழாளி யாரங் கமுதுசெய் தருளி னாரே. (௪௧)

மாதவ மறையோர் செல்வ மனையிடை யமுது செய்து
காதலா லளித்த பண்பி னுடன் கலந்திருந்த பின்றை
மேதகு நாவின் மன்னர் விளங்கிய பழன மூதூர்
நாதர்தம் பாதஞ் சேர்ந்து நற்றமிழ்ப் பதிகஞ் செய்தார். (௪௨)

அப்பூதி யடிக ளார்த மடிமையைச் சிறப்பித் தான்ற
மெய்ப்பூதி யணிந்தார் தம்மை விரும்புசொன் மாலை வேய்ந்த
விப்பூதி பெற்ற நல்லோ ரெல்லையி லன்பா லென்றுஞ்
செப்பூதி யங்கைக் கொண்டார் திருநாவுக் கரசர் பாதம். (௪௩)

இவ்வகை யரசின் பாத மேத்தியெப் பொருளு நாளு
மவ்வருந் தவர்பொற் றாளே யெனவுணர்ந் தடைவார் செல்லுஞ்
செவ்விய நெறிய தாகத் திருத்தில்லை மன்று ளாடு
நவ்விய கண்ணாள் பங்கர் நற்கழ லணைந்தா ரன்றே. (௪௪)

மான்மறிக் கையர் பொற்றாள் வாகீச ரடைவாற் பெற்ற
மேன்மையப் பூதி யாராம் வேதியர் பாதம் போற்றிக்
கான்மலர்க் கமல வாவிக் கழனிசூழ் சாத்த மங்கை
நான்மறை நீல நக்கர் திருத்தொழி லுரைக்க லுற்றேன். (௪௫)

அப்பூதியடிகணாயனார்புராணமுற்றிற்று.
ஆகத் திருவிருத்தம் ௩௪௱௩௰௨.

திருநீலநக்கநாயனார்புராணம்.

பூத்த பங்கயப் பொகுட்டின்மேற் பொருகய லுகளுங்
காய்த்த செந்நெலின் காடுசூழ் காவிரி நாட்டுச்
சாத்த மங்கையென் றுலகெலாம் புகழ்வுறுந் தகைத்தால்
வாய்த்த மங்கல மறையவர் முதற்பதி வனப்பு (௧)

நன்மை சாலுமப் பதியிடை நறுநுதன் மடவார்
மென்ம லர்த்தடம் படியமற் றவருடன் விரவி
யன்ன மொண்டுறை யாடுவ பாடுவ சாமம்
பன்ம றைக்கிடை யுடன்பயிற் றுவபல பூவை. (௨)

ஆய்ந்த மெய்ப்பொரு ணீறெனு வளர்க்குமக் காப்பி
லேய்ந்த மூன்றுதீ வளர்த்துளா ரிருபிறப் பாளர்
நீந்து நல்லற நீர்மையின் வளர்க்குமத் தீயை
வாய்ந்த கற்புடன் றுணைகொள வளர்ப்பார்கண் மடவார். (௩)

சீல முய்த்தவத் திருமறை யோர்செழு மூதூர்
ஞால மிக்கநான் மறைப்பொருள் விளக்கிய நலத்தா
ராலம் வைத்தகண் டத்தவர் தொண்டரா மன்பர்
நீல நக்கனா ரென்பவர் நிகழ்ந்துள்ளா ரானார். (௪)

வேத வுள்ளுறை யாவன விரிபுனல் வேணி
நாதர் தம்மையு மவரடி யாரையு நயந்து
பாத வர்ச்சனை புரிவதும் பணிவது மென்றே
காத லாலவை யிரண்டுமே செய்கருத் துடையார். (ரு)

மெய்த்த வாகம விதிவழி வேதகா ரணரை
நித்தல் பூசனை புரிந்தெழு நியமமுஞ் செய்தே
யத்த ரன்பருக் கமுதுசெய் விப்பது முதலா
வெத்தி றத்தன பணிகளு மேற்றெதிர் செய்வார். (சு)

ஆய செய்கையி னமருநா ளாதிரை நாளின்
மேய பூசனை நியதியை விதியினான் முடித்துத்
தூய தொண்டனார் தொல்லைநீ டயவந்தி யமர்ந்த
நாய னாரையு மருச்சனை புரிந்திட நயந்தார் (எ)

உறையு ளாகிய மனைநின்று மொருமையின் புறத்
முறைமை யாலவரு பூசைக்கு முற்றவேண் டுவன
குறைவ றக்கொண்டு மனைவியார் தம்மொடுங் கூட
விறைவர் கோயில்வந் தெய்தின ரெல்லையி றவத்தோர் (அ)

அணைய வந்துபுக் கயவந்தி மேவிய வமுதின்
றுணைம லர்க்கழ றொழுதுபூ சனைசெய்யத் தொடங்கி
யிணைய நின்றங்கு வேண்டுவ மனைவியா ரேந்த
வுணர்வின் மிக்கவ ருயர்ந்தவர்ச் சனைமுறை யுய்த்தார். (கூ)

நீடு பூசனை நிரம்பியு மன்பினு னிரம்பா
மாடு சூழ்புடை வலங்கொண்டு வணங்கிமுன் வழுத்தித்
தேடு மாமறைப் பொருளினைத் தெளிவுற நோக்கி
நாடு மஞ்செழுத் துணர்வுற விருந்துமுன் னவின்றார். (ய)

தொலைவில் செய்தவத் தொண்டனார் சுருதியே முதலாங்
கலையி னுண்மையா மெழுத்தஞ்சுங் கணிக்கின்ற காலை
நிலையி னின்றுமுன் வழுவிட நீண்டபொன் மேருச்
சிலையி னார்திரு மேனிமேல் விழுந்ததோர் சிலம்பி (யக)

விழுந்த போதிலங் கயனின்ற மனைவியார் விரைவுற்
றெழுந்த வச்சமோ டிளங்குழ வியில்விழுஞ் சிலம்பி
யொழிந்து நீங்கிட வூதிமுன் றுமிப்பவர் போலப்
பொழிந்த வன்பினு லூதிமேற் றுமிந்தனர் போக. (யஉ)

பதைத்த செய்கையான் மனைவியார் முற்செய்ய பந்தஞ்
சிதைக்கு மாதவத் திருமறை யவர்கண்டு தங்கண்
புதைத்து மற்றிது செய்ததென் பொறியிலா யென்னச்
சுதைச்சி லம்பிமேல் விழவூதித் துமிந்தன னென்றார் (யங)

மனைவி யார்செய்த வன்பினை மனத்தினிற் கொள்ளார்
புனையு நூன்மணி மார்பர்தம் பூசனைத் திறத்தி
லினைய செய்கையிங் கருசித மாமென வெண்ணு
நினைவி னாலவர் தம்மைவிட் டகன்றிட நீப்பார். (யச)

மின்னெ டுஞ்சடை விமலர்மேல விழுந்தநூற் சிலம்பி
தன்னை வேறொரு பரிசினற் றவிர்ப்பது தவிர
முன்ன ணைந்துவந் தூதிவாய் நீர்ப்பட முயன்ற
வுனை யாணினித் துறந்தனன் னீங்கெனவுரைத்தார். (௰௫)

மற்ற வேலையிற் கதிரவன் மலைமிசை மறைந்தா
னுற்ற வேவலின் மனைவியா ரொருவழி நீங்கக்
முற்ற வேண்டுவ பழுதறா பூசனை முடித்துக்
கற்றை வேணியார் தொண்டரும் கடிமனை புகுந்தார் (௰௬)

அஞ்சு முள்ளமோ டவாமரும் கணைவுற மாட்டா
நஞ்ச முண்டவர் கோயிலி னங்கையா ரிருந்தார்
செஞ்சொ னான்மறைத் திருநீல நக்காதா மிரவு
பஞ்சின் மெல்லணைப் பள்ளியிற் பள்ளிகொள் கின்றார் (௰௭)

பள்ளி கொள்பொழு தயவந்திப் பரமாதாங் கனவில்
வெள்ள நீர்ச்சடை யொடுநின்று மேனியைக் காட்டி
யுள்ளம் வைத்தெமை யூதிமுன் றுமிந்தபா லொழியக்
கொள்ளு மிப்புறங் சிலம்பியின் கொப்புளென் றருள. (௰௮)

கண்ட வப்பெருங் கனவினை நனவெனக் கருதிக்
கொண்ட வச்சமோ டஞ்சலி குவித்துடன் விழித்துத்
தொண்ட னார்தொழு தாடினா பாடினா துதித்தா
ரண்ட நாயகா கருணையைப் போற்றிநின் றழுதார் (௰௯)

போது போயிருள் புலாந்திடக் கோயிலுட் புகுந்தே
யாதி நாயக ரயவந்தி யமாந்தவங் கணாதம
பாத மூலங்கள் பணிந்துவீழ்ந் தெழுந்துமுன் பரவி
மாத ராரையுங் கொண்டுதம் மனையினமீண் டணைந்தார். (௨௰)

பின்பு முன்னையிற் பெருகிய மகிழ்ச்சிவந் தெய்தத்
தின்பு றுந்திறத் தெல்லையில் பூசனை யியற்றி
யன்பு மேம்படு மடியவா மிகவணை வார்க்கு
முன்பு போலவா வேண்டுவ விருப்புடன் முடிப்பார். (௨௧)

அன்ன தன்மையி னமாந்தினி தொழுகுமந் நாளின்
மன்னு பூந்தராய் வருமறைப் பிள்ளையார் பெருமை
பன்னி வையகம் போற்றிட மற்றவர் பாதஞ்
சென்னி வைத்துடன் சேரவுறும் விருப்பினிற் சிறந்தார். (௨௨)

பண்பு மேம்படு நிலைமையார் பயிலுமப் பருவ
மண்பெ ருந்தவப் பயன்பெற மருவுநற் பதிகள்
விண்பி றங்குநீர் வேணியார் தமைத்தொழ வணைவார்
சண்பை மன்னருஞ் சாத்தமங் கையிலவந் தசாந்தார். (௨௩)

நீடு சீர்த்திரு நீலகண் டப்பெரும் பாணர்
தோடு லாங்குழல் விறலியா ருடன்வரத் தொண்டர்
கூடு மப்பெருங் குழாத்தொடும் புகலியர் பெருமான்
மாடு வந்தமை கேட்டுள மகிழ்நீல நக்கா. (௨௪)

கேட்ட வப்பொழு தேபெரு மகிழ்ச்சியிற் கிளர்ந்து
தோட்ட லங்கலுங் கொடிகளும் புனைந்துதோ ரணங்க
ணாட்டி நீணடைக் காவண மிட்டொற் சுற்றத்
தீட்ட முங்கொடு தாமுமுன் னெதிர்கொள வெழுந்தார். (உரு)

சென்று பிள்ளையா ரெழுந்தரு ளுந்திருக் கூட்ட
மொன்றி யங்கெதிர் கொண்டுதங் களிப்பினு லொருவா
றன்றி யாடியும் பாடியுந் தொழுதெழுந் தயர்வார்
பொன்ற யங்குநீண் மனையிடை யுடன்கொடு புகுந்தார் (உசு)

பிள்ளை யாரெழுந் தருளிய பெருமைக்குத் தக்க
வெள்ள மாகிய வடியவர் கூட்டமும் விரும்ப
வுள்ள மாதர வோங்கிட வோங்குசீர்க் காழி
வள்ள லாரைத்தம் மனையிடை யமுதுசெய் வித்தார். (உஎ)

அமுது செய்தபின் பகலவன் மேல்கட லணையக
குமுத வாவியிற் குளிர்மதி கதிரணை போதி
விமய மங்கைதன் றிருமுலை யமுதுணடா ரிரவுந்
தமது சீர்மனை தங்கிட வேண்டுவ சமைத்தார். (உஅ)

சீல மெய்த்திருத் தொண்டரோ டமுதுசெய் தருளி
ஞால முய்ந்திட நாயகி யுடனம்பர் கணணுங்
கால முற்பெற வழுதவ ரழைததிடக் கடிது
நீல நக்கனார் வந்தடி பணிந்துமுன் னின்றார். (உகூ)

நின்ற வன்பரை நீலகண் டப்பெரும் பாணர்க
கின்று தங்கவோ ரிடங்கொடுத் தருளுவீ ரென்ன
நன்று மின்புறு நமெனை வேதியின் பாங்கர்ச
சென்று மற்றவர்க் கிடங்கொடுத் தனர்திரு மறையோர். (௩0)

ஆங்கு வேதியி லுறுதசெந் தீவலஞ் சுழிவுற்
றோங்கி முன்னையி லொருபடித் தன்றியே யொளிரத்
தாங்கு நூலவர் மகிழ்வுறச் சகோடயாழ்த் தலைவர்
பாங்கு பாணியா ருடனரு ளாற்பள்ளி கொணடார (௩க)

தங்கு லிற்பள்ளி கொண்டபின் கவுணியர் தலைவ
ரங்கு நின்றெழுந் தருளுவா ரயவந்தி யமர்ந்த
திங்கள் சூடியை நீலநக் கரைசசிறப் பிததே
பொங்கு செந்தமிழ்த் திருப்பதி கத்தொடை புனைந்தார. (௩உ)

பதிக நாண்மலர் கொண்டுதம் பிரான்கழல் பரவி
யதிக நண்பினை நீலநக் கருககளித் தருளி
யெதிர்கொ ளும்பதி களிலெழுந் தருளினு ரென்றும்
புதிய செந்தமிழ்ப் பழமறை மொழிந்தபூ சுரனார். (௩௩)

பிள்ளை யாரெழுந் தருளவத் தொண்டர்தாம் பின்பு
தளரு மன்புடன் கேணமையுந் தவிர்ப்பில வெனினும்
வள்ள லார்திரு வருளினை வலியமாட் டாமை
யுள்ள மங்குடன் போகவிமீள வொருவகை யிருந்தார். (௩ச)

மேவு நாளிலவ் வேதியர் முன்புபோல விரும்புந்
தாவில்பூசனை முதறசெய்கை தலைத்தலை சிறப்புச்
சேவின் மேலவர் மைந்தராந் திருமறைச் சிறுவர்
பூவ டித்தலம் பொருநதிய வுரிமையும் பயின்றார். (௧௫)

சண்பை யாளியார் தாமெழுந் தருளுமெப் பதியு
நண்பு மேம்பட நாளிடைச் செலவிட்டு நண்ணி
வண்பெ ருமபுக ழவருடன் பயின்றவந் துறைந்தார்
திண்பெ ருநதொண்ட ராகிய திருநீல நக்கர் (௧௬)

பெருகு காதலிற பின்னெடு நாண்முறை பிறங்க
வருபெ ருநதவ மறையவர் வாழிசீ காழி
யொருவர் தநதிருக கலியாண ததினி லுடனே
திருமண ததிறஞ் சேவிதது நம்பர்தாள் சேர்ந்தார். (௧௭)

தருதொ ழிற்றிரு மறையவர் சாத்தமங் கையினில
வருமு தறபெருந திருநீல நக்கர்தாள வணங்கி
யிருபி றப்புடை யந்தண ரேறயாத தவர்பா
லொருமை யுயததுணர் நமிநந்தி யார்தொழி லுரைப்பாம். (௧௮)

திருநீலநக்கநாயனார்புராணமுற்றிற்று.

ஆகத் திருவிருத்தம்-௩௮௭.

நமிநந்தியடிகணாயனார்புராணம்.

——— * ———

வையம் புரக்குந் தனிச்செங்கோல வளவர் பொன்னித் திருநாட்டுச்
செய்ய கமலத தடம்பணையுஞ் செழுநீர்த் தடமும் புடையுடைத்தாய்ப்
பொய்தீர் வாய்மை யருமறைநூல புரிந்த சீலப் புகழ்தனு
லெய்து பெருமை யெண்டிசையு மேறா ரேமப் பேறூரால். (௧)

மாலை பயிலுந் தோரணங்கண மருங்கு பயிலு மணிமறுகு
வேலை பயிலும புனல்பருகு மேகம் பயிலு மாடங்கள்
சோலை பயிலுங குளிர்நதவிருள் சுரும்பு பயிலு மருமபூகங்
காலை பயிலும வேதவொலி கழுநீர் பயிலுஞ் செழுநீர்ச செய். (௨)

பணையில விளைந்த வெண்ணெல்லின் பரப்பின் மீது படச்செய்ய
துணைமென் கமல மிடையிடையே சுடர்விட் டெழுந்து தோன்றுவன
புணர்வெண் புரிநூ லவர்வேள்விக் களததிற புனைந்த வேதிகைமேன்
மணல்வெண் பரப்பி னிடையிடையே வளர்த்த செந்தீ மானுமால். (௩)

பெருமை விளங்கு மப்பதியிற பேணு நீற்றுச் சைவநெறி
யொருமை வழிவா ழநதணர்த மோங்கு குலத்தி லுள்வந்தா
ரிருமை யுலகு மீசர்கழ லிறைஞ்சி யேத்தப் பெற்றதவந்
தருமை புரிவார் நமிநநதி யடிக ளென்பா ராயினார். (௪)

வாய்மை மறைநூற சீலததால வளர்க்குஞ் செந்தீ யெனத்தகுவார்
தூய்மைத் திருநீற றடைவேமெய்ப் பொருளென் றறியுந் துணிவினார்
சாம கண்டர் செய்யகழற றலைப்பட் டொழுகுந் தன்மையினில்
யாம மிரவும் பகலுமுணர் வொழியா வின்ப மெய்தினார். (௫)

அவ்வூர் நின்றுந் திருவாரூ ரதனையடைவா ரடியார்மேல்
வெவ்வூ றகற்றும பெருமான்றன் விரைசூழ் மலர்த்தாள் பணிவுற்ற
வெவ்வூ தியமு மெனக்கொள்ளு மெண்ண முடையார் பலநாளுந்
தெவ்வூ ரெரித்த வரைச்சிலையார் திருப்பா தங்கள் பணிகின்றார். (௬)

செம்பொற் புற்றின் மாணிக்கச் செழுஞ்சோ தியைநேர் தொழுஞ்சீலத்
தம்பற் றாக நினைந்தணைந்து தாழ்ந்து பணிந்து வாழ்ந்துபோந்
தம்பொற் புரிசைத் திருமுன்றி லணைவார் பாங்கோ ரரனெறியி
னம்பர்க் கிடமாங் கோயிலினுட் புக்கு வணங்க நண்ணினார் (௭)

நண்ணி யிறைஞ்சி யன்பினா னய்ப்புற் றெழுந்த காதலுட
னண்ண லாரைப் பணிந்தெழுவா ரங்கேத நிலைமைக் குறிப்பினாற்
பண்ணார் தொண்டின் பாங்குபல பயின்று பரவி விரவுவா
ரெண்ணி றீப மேற்றுவதற் கெடுத்த கருத்தி னிசைந்தெழுந்தார். (௮)

எழுந்த பொழுது பகற்பொழுதங் கிறங்கு மாலை யெய்துதலுஞ்
செழுந்தண் பதியி னிடையப்பாற் செல்லிற் செலலும் பொழுதென்ன
வொழிந்தங் கணைந்தோர் மனையில்விளக் குறுநெய் வேண்டி யுள்புகலு
மழிந்த நிலைமை யமணர்மனை யாயிற் றங்க ணவருரைப்பார் (௯)

கையில் விளங்கு கனலுடையார் தமக்கு விளக்கு மிகைகாணு
நெய்யிங் கில்லை விளக்கெரிப்பீ ராகி னீரை முகந்தெரித்தல்
செய்யு மென்று திருத்தொண்டர்க் குரைத்தார் தெளியா தொருபொருளைப்
பொய்யு மெய்யு மாமென்னும் பொருண்மேற் கொள்ளும் புரைநெறியார் (௰)

அருகர் மதியா துரைத்தவுரை யாற்றா ராகி யப்பொழுதே
பெருக மனத்தில் வருத்தமுடன் பெயர்ந்து போந்து பிறையணிந்த
முருகு விரியு மலர்க்கொன்றை முடியார் கோயின் முன்னெய்தி
யுருகு மன்பர் பணிந்துவிழ வொருவாக் கெழுந்த தார்விசும்பில் (௰௧)

வந்த கவலை மாற்றுமினி மாறா விளக்குப் பணிமாற
இந்த மருங்கிற் குளத்துநீர் முகந்து கொடுவந் தேற்றுமென
வந்தி மதிய மணிந்தபிரா னருளா லெழுந்த மொழிகேளாச்
சிந்தை மகிழ்ந்து நமிநந்தி யடிகள் செய்வ தறிந்திலரால் (௰௨)

சென்னி மிசைநீர் தரித்தபிரா னருளே சிந்தை செய்தெழுவார்
நன்னீர்ப் பொய்கை புக்கு நாதா நாம நவின்றேத்தி
யந்நீர் முகந்து கொண்டேறி யப்பர் கோயி லடைந்தகலுள்
முந்நீ ருலக மதிசயிப்ப முறுக்குந் திரிமே னீர்வார்த்தார் (௰௩)

சோதி விளக்கொன் றேற்றுதலுஞ் சுடர்விட் டெழுந்த ததுநோக்கி
யாதி முதல்வ ரரனெறியார் கோயில டையவிளக்கேற்றி
யேத நினைந்த வருகந்த ரெதிரே முகிருங் களிப்பினுட
னாத ரருளாற் றிருவிளக்கு நீரா லெரித்தார் நாடறிய. (௰௪)

நிறையும் பரிசு திருவிளக்கு விடியு மளவு நின்றெரியக்
குறையுந் தகளி களுக்கெல்லாங் கொள்ள வேண்டு நீர்வார்த்து
மறையின் பொருளை யுஞற்சிக்கு மனையி னியல்பின் வழுவாமத்
துறையும் பதியி னவ்விரவே யணைவார் பணிவுற் றொருப்பட்டார். (௰௫)

இரவு சென்று தம்பதியி லெய்தி மனைபுக் கென்றும்போல்
விரவி யமைத் தொழின்முறையே விமலர் தம்மை யருச்சித்துப்
பரவி யமுது செய்தருளிப் பள்ளி கொண்டு புலர்காலை
யரவ மணிவார் பூசையமைத் தாரூர் நகரின் மீண்டணைந்தார் (௰௬)

வந்து வணங்கி யரனெறியார் மகிழுங் கோயில் வலங்கொண்டு
சிந்தை மகிழப் பணிந்தெழுந்து புறம்பு முள்ளுந் திருப்பணிகண்
முந்த முயன்று பகலெல்லா முறையே செய்து மறையவரு
ரந்தி யமைத்த வரியவிளக் கெங்கு மேற்றி யடிபணிவார் (௰௭)

பண்டு போலப் பலநாளும் பயிலும் பணிசெய் தவரொழுகத்
தண்டி யடிக ளாலமணர் கலக்கம் விளைந்து சாவிலமண்
குண்ட ரழிய வேழுலகுங் குலவும் பெருமை நிலவியதா
லண்டர் பெருமா னொண்டாகழ லமரர் பணியு மணியாரூர். (௰௮)

நாத மறைதேர் நமிநந்தி யடிக ளாரநற் றொண்டாகப்
பூத நாதர் புற்றிடங்கொள் புனிதர்க் கமுது படிமுதலா
நீதி வளவன் றனைவேண்டு நிபந்தம் பலவு மரியணையின்
மீது திகழ விருந்தமைந்தான் வேதா கமநூல் விதிவிளங்க (௰௯)

வென்றி விடையார் மதிச்சடையார் வீதி விடங்கப் பெருமாடா
மென்றுந் திருவா ரூராளு மியல்பின் முறைமைத் திருவிளையாட்
டொன்றுஞ் செயலும் பங்குனியுத் திரமாந் திருநா ளுயர்சிறப்பு
நின்று விண்ணப் பஞ்செய்த படிசெய் தருளு நிலைபெற்றார் (௨௰)

இன்ன பரிசு திருப்பணிகள் பலவுஞ் செய்தே யேழுலகு
மன்னும் பெருமைத் திருவாரூர் மன்ன ரடியார் வழிநிற்பா
ரன்ன வண்ணந் திருவிளையாட் டாடி யருள வெந்நாளு
நன்மை பெருக நமிநந்தி யடிக டொழுதா ராமுய்ய (௨௧)

தேவர் பெருமா னெழுச்சிதிரு மணலிக் கொருநா ளெழுந்தருள
யாவ ரொன்று துடன்சேவித் தெல்லாக் குலத்தி லுள்ளோரு
மேவ வன்பர் தாமுமுடன் சேவித் தணைந்து விண்ணவர்தங்
காவ லாள ரோலக்க மங்கே கண்டு களிப்புற்றார் (௨௨)

பொழுது வைகச் சேவித்துப் புனிதர் மீண்டுங் கோயில்புகத்
தொழுது தம்மூர் மருங்கணைந்து தூய மனையுட் புகுதாதே
யிழுது மிருள்சே ரிரவுபுறங் கடையிற் றுயில வில்லத்து
முழுதுந் தருமம் புரிமனையார் வந்துட் புகுத மொழிகின்றார் (௨௩)

இங்கண் முடியார் பூசனைகண் முடித்துச் செய்யுங் கடன்முறையா
லங்கி தனைவேட் டமுதுசெய்து பள்ளி கொள்வீ ரெனவவர்க்குத்
தங்கள் பெருமான் றிருமணலிக் கெழுச்சி சேவித் துடனண்ண
வெங்கு மெல்லா ருடன்போத விழிவு தொடக்கிற் றெனையென்று. (௨௪)

ஆத லாலே குளித்தடுத்த தூய்மை செய்தே யகம்புகுந்து
வேத நாதர் பூசையினைத் தொடங்க வேண்டு மதற்குநீ
சீத நன்னீர் முதலான கொண்டிங் கணைவா யெனச்செய்யக்
காதன் மனையார் தாமுமவை கொணரு மதற்குக் கடிதணைந்தார் (௨௫)

ஆய பொழுது தம்பெருமா னருளா லேயோ மேனியினி
லேயு மசைவி னயர்வாலோ வறியோ மிறையுந் தாழாதே
மேய வுறக்கம் வந்தணைய விணையி லூர் பெருமான் கழனினைந்து
தூய வன்பர் துயில்கொண்டார் துயிலும் பொழுதுகனவின்கண். (உசு)

மேன்மை விளங்குந் திருவாரூர் வீதி விடங்கப் பெருமாடா
மான வன்பர் பூசனைக்கு வுருவார் போல வந்தருளி
ஞான மறையோ ராரூரிற் பிறந்தா ரெல்லா நங்கணங்க
ளான பரிசு காண்பா யென் றருளிச் செய்தங் கெதிரகன்றா (உஎ)

ஆதி தேவ ரெழுந்தருள வுணர்ந்தா ரிரவர்ச் சனைசெய்யா
தேத நினைந்தே னெனவஞ்சி யெழுந்த படியே வழிபட்டு
மாத ராக்கும் புகுந்தபடி மொழிந்து விடியல் விரைவோடு
நாத னூர்தந் திருவாரூர் புகுத வெதிரந் நகர்காண்பார் (உஅ)

தெய்வப் பெருமா டிருவாரூர்ப் பிறந்து வாழ்வா ரெல்லாரு
மைவைத் தனைய மணிகண்டர் வடிவே யாகிப் பெருகொளியா
மொய்வைத் தமர்ந்த மேனியராம் பரிசு கண்டு முடிகுவித்த
கைவைத் தஞ்சி யவனிமிசை விழுந்து பணிந்து களிசிறந்தார். (உகூ)

படிவ மாறிப் பழம்படியே நிகழ்வுங் கண்டு பரமர்பா
லடியேன் பிழையைப் பொறுத்தருள வேண்டு மென்று பணிந்தருளாற்
குடியுந் திருவா ரூரகத்துப் புகுந்து வாழ்வார் குவலயத்து
நெடிது பெருகுந் திருத்தொண்டு நிகழச் செய்து நிலவுவார் (ஙய)

நீறு புனைவா ரடியார்க்கு நெடுநா ணியதி யாகவே
வேறு வேறு வேண்டுவன வெல்லாஞ் செய்து மேவுதலா
லேறு சிறப்பின் மணிப்புற்றி லிருந்தார் தொண்டாகக் காணியெனும்
பேறு திருநா வுக்கரசர் விளம்பப் பெற்ற பெருமையினார். (ஙக)

இன்ன வகையாற் றிருப்பணிக ளெல்லா வுலகுந் தொழச்செய்து
நன்மை பெருகு நமிநந்தி யடிக ளமரர் திருவீதிச்
சென்னி மதியந் திருந்தியு மலைய வருவார் திருவாரூர்
மன்னர் பாத நீழலமிரும் வளர்பொற் சோதி மன்னினார் (ஙஉ)

நாட்டா ரறிய முன்னாளி னனனு ளுலக்த வைம்படையின்
பூட்டார் மார்பிற் சிறியமறைப் புதல்வன் றனைப் புகலொளியூர்த்
தாட்டா மரையின் மடுவினகட் டனிமா முதலை வாய்நின்று
மீட்டார் கழலக ணினைவாரை மீளா வழியின் மீட்பவே. (ஙங)

நமிநந்தியடிகணாயனார்புராணமுற்றிற்று.

ஆகத் திருவிருத்தம் - ஙகாஅ.

முதற்காண்டமுற்றிற்று.

திருச்சிற்றம்பலம்.